

Bà Xã Triệu Đô Mua Một Tặng Một

Contents

Bà Xã Triệu Đô Mua Một Tặng Một	1
1. Chương 1: Bị Con Trai Bán Đứng	2
2. Chương 2: Trình Tiểu Thư Vd Diệp Tam Thiếu	10
3. Chương 3: Tình Dịch, Ngõ Hẹp Tương Phùng	19
4. Chương 4: Buổi Tiệc Kinh Tâm Động Phách	34
5. Chương 5: Thích	46
6. Chương 6: Ba Con Nhận Nhau	58
7. Chương 7: Cái Gọi Là “bị Kịch Tình Yêu”	73
8. Chương 8: Chợt Gần Chợt Xa	91
9. Chương 9: Tin Đồn Khắp Thành Phố	100
10. Chương 10: Giai Đoạn Sống Thử	113
11. Chương 11: Thương Chiến	125
12. Chương 12: Ông Trùm Mafia	137
13. Chương 13: Kỳ Phùng Dịch Thủ	151
14. Chương 14: Sinh Nhật Của Nữ Vương	163
15. Chương 15: Trâu Già Muốn Gặm Cỏ Non, Cua Sừng Làm Nghé	169
16. Chương 16: 9999 Đóa Hoa Hồng	176
17. Chương 17: Tin Đồn	190
18. Chương 18: Tập Đoàn An Ninh	205
19. Chương 19: Lời Cầu Hôn Gây Chấn Động Cả Thành Phố.	216
20. Chương 20: Kết Thúc	228

Bà Xã Triệu Đô Mua Một Tặng Một

Giới thiệu

Trình An Nhã đưa cậu con trai thiên tài Ninh Ninh về nước, bị con trai sắp xếp đến tập đoàn quốc t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-trieu-do-mua-mot-tang-mot>

1. Chương 1: Bị Con Trai Bán Đứng

Tại sân bay thành phố A.

Một cặp mẹ con thu hút mọi ánh nhìn của người qua kẻ lại.

Người mẹ trẻ có vẻ đẹp thanh khiết, đôi mắt sáng lấp lánh thật quyến rũ, khi nhìn, thoáng lướt qua ánh kiêu diễm, một vẻ đẹp làm lay động lòng người. Cô dắt theo một bé trai trắng trẻo khôi ngô, có nụ cười rất ư tao nhã. Hai mẹ con trở thành bức họa rực rỡ nổi bật ở sân bay.

“Con yêu, cảm giác về quê hương thế nào?” Trình An Nhã mỉm cười hỏi con trai.

“Ánh nắng rạng rỡ.” Cậu bé trả lời.

Đã quen với bầu trời Luân Đôn ẩm đậm sương mù, ai cũng cảm thấy thành phố A chan hòa ánh nắng. Khi máy bay sắp hạ cánh, còn có thể nhìn thấy những tia nắng ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ.

Lý Vân đang đứng chờ ở lối ra, nhìn thấy hai mẹ con Trình An Nhã liền vui mừng vẫy tay tới tấp, cô chạy đến ôm chầm lấy Ninh Ninh thơm lấy thơm để, miệng không ngớt gọi “Cục cưng”.

Lý Vân là bạn chí thân của Trình An Nhã, khi còn ở Anh hai người học cùng một trường phổ thông, cùng một trường đại học nên tình cảm vô cùng khăng khít, Ninh Ninh từ lúc sinh ra đến giờ đều do hai người họ chăm sóc, nuôi nấng.

“An Nhã này, mới hai tháng không gặp, cậu chăm sóc thế nào mà cục cưng của tớ gầy tong teo đi thế này?” Lý Vân véo nhẹ má Ninh Ninh, xót xa tố cáo.

Trình Nhã An bắn khoản nhìn khuôn mặt trắng trẻo của con trai, bối rối. Cô cảm thấy cậu bé mập ra nhiều. Con nhỏ này gu thẩm mỹ gì không biết?

“Vậy cậu mời cơm đi, liệu mà chăm lo cho cục cưng của chúng ta béo tốt trở lại!”

“Tất nhiên rồi!” Lý Vân hào phóng vỗ ngực nói: “Đồ hám tài nhà cậu, hôm nay tớ sẽ mời mẹ con cậu đến Cúc Phong Các.”

“Có thể chứ!” Trình Nhã An nhoẻn cười.

“Dì Vân, dì lại bị Mami gạt rồi.”

“Dì quen rồi, cũng tại kết bạn thiếu thận trọng đây mà.” Lý Vân bắt lực thở dài, véo nhẹ vào má Ninh Ninh: “Nể mặt con, dì đành chấp nhận vậy.”

Ninh Ninh cũng nhoẻn cười.

Nụ cười của hai mẹ con như đúc từ một khuôn.

Ở góc khác của sân bay, một ông lão nhìn theo bóng dáng hai mẹ con họ, như có điều gì đang nghĩ ngợi.

“Lão gia, ngài đang nhìn gì thế?” Trần Đức, quản gia nhà họ Diệp hỏi.

“Đứa bé vừa nãy, anh có nhìn thấy không?” Giọng Diệp lão gia khẽ run, Trần Đức nhìn theo ánh mắt của Diệp lão gia, chỉ thấy bóng dáng bé nhỏ của Ninh Ninh.

“Có vấn đề gì ạ?” Trần Đức bắn khoản hỏi.

Dù chỉ là nhìn thoáng qua nhưng đứa bé đó rất giống Diệp Sâm...

Khuôn mặt đó, dù còn rất non nớt, nhưng giống nhau vô cùng, Diệp lão như nhìn thấy lại dáng vẻ của Diệp Sâm năm nào khi lần đầu gặp anh.

Sắc mặt Diệp lão rất đau khổ, ông lắc đầu nói: “Không sao, chắc ta nhìn nhầm, đi thôi!”

“Vâng!”

Trình An Nhã đẩy xe hành lý cùng Lý Vân cười nói rộn rã rời khỏi sân bay, đôi lúc xen lẫn vào là giọng nói trong trẻo của Ninh Ninh. Một người đàn ông đi lướt qua họ.

Không một ai phát hiện ra.

Nếu có ai đó để ý sẽ nhận ra người đàn ông đó và Ninh Ninh có khuôn mặt giống nhau đến 80%.

Trình An Nhã về nước được hai tuần, mọi việc đều rất thuận lợi.

Lý Vân thuê cho hai mẹ con một căn hộ ngay cạnh trường học của Ninh Ninh, đi bộ mười phút là tới. Khu vực này giao thông thuận tiện, cơ sở vật chất đầy đủ, không gian lại yên tĩnh, Trình An Nhã rất hài lòng.

Sau khi sắp xếp chỗ ở xong, Trình An Nhã dẫn Ninh Ninh đến gặp ông Trình.

Trình Nhã An mồ côi mẹ từ nhỏ, hai ba con dựa vào nhau mà sống, sau này ông Trình đi bước nữa với mẹ kế Cao Mỹ, bà ta còn có cả một cô con gái riêng, Trình An Nhã và hai mẹ con mẹ kế cũng không được hòa hợp cho lắm.

Trình An Nhã bề ngoài xinh đẹp thanh khiết, nhưng lòng dạ cực kỳ đen tối, vậy nên tất nhiên là không có chuyện đi ghê độc ác ngược đãi con chồng xảy ra.

Cô rất hiếu thuận, biết ba mình ngày ngày bận rộn làm ăn nên những việc ở nhà cô không muốn ba phải bận tâm, chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, ngày tháng cũng trôi qua bình yên.

Bảy năm trước, Trình An Nhã theo dì út Cố Mỹ Linh sang Anh du học. Cũng đúng năm đó dì út làm ăn sa sút, phải tuyên bố phá sản, Trình An Nhã lại phát hiện mình có thai. Những năm tháng đó, cô vừa bận rộn với việc học hành vừa phải làm thêm kiếm tiền nuôi nấng Ninh Ninh, bận tới tận mắt mũi, không có thời gian về nước, chỉ đều đặn gọi điện về trò chuyện cùng ông Trình.

Cuộc sống ở đất nước tư bản không dễ dàng gì.

Lâm Lệ, con gái riêng của mẹ kế xuất giá, nghe đâu lấy được chồng giàu sang, Cao Mỹ trong lòng hoan hỉ, khi nhìn thấy Trình An Nhã dẫn Ninh Ninh về, bà ta châm chọc chế

giễu mấy câu rồi ngoảnh mặt đi tìm người đánh mặt chước.

Trình An Nhã nghĩ thầm, đúng là ô nhiễm tạp âm, sao không đi sớm hơn đi, hại mình mất đến mười phút nghe những lời chẳng đâu vào đâu.

“An Nhã, con đừng để bụng lời của bà ấy.” Ông Trình tính tình ôn hòa, Trình An Nhã từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy ba nổi giận bao giờ, đúng là một người cha mẫu mực.

Ninh Ninh lần đầu được gặp ông ngoại, cậu bé vô cùng lễ phép. Hai mẹ con bình thường thế nào cũng không sao nhưng trước mặt người khác, Ninh Ninh chính là quyền sách lễ nghi quốc tế biết đi.

Ông Trình gặp cháu vui mừng rạng rỡ, Trình An Nhã đứng bên cạnh trò chuyện với ba.

Tranh thủ lúc Ninh Ninh đi vệ sinh, ông Trình kéo tay Trình An Nhã hỏi: “Anh Nhã, ba của Ninh Ninh là ai? Nó cũng được bảy tuổi rồi, con cũng nên cho ba biết đi chứ!”

“Ba... thực ra ba của Ninh Ninh...” Trình An Nhã ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi, khả năng người này xuất hiện chỉ là phù du: “Ba đừng lo, con sẽ nuôi dạy Ninh Ninh thật tốt.”

“Nhưng mà...” ông Trình còn muốn nói gì nữa nhưng Ninh Ninh đã quay lại nên ông đành thôi, “con à...”

Trình An Nhã cười cho qua chuyện.

Cô đưa con trai đi chơi quanh thành phố suốt một tuần rồi mới bắt đầu tìm việc, vừa hay Dương Triết Khôn, người bạn học khóa trên cô đang cần tìm thư ký, cô hứa với anh ta sẽ suy nghĩ thêm mấy ngày.

Chưa đợi cô suy nghĩ kỹ, Lý Vân đã ném thẳng cho cô một quả bom.

“Thư ký chính tập đoàn quốc tế MBS?” Cô ngây người ra mất một lúc rồi mới hồi tỉnh lại, nổi đóa lên đập bàn quát: “Cậu trúng gió rồi à, sao lại nộp hồ sơ của tớ vào MBS, aaaaa, tớ phải giết cậu...”

“Này cậu, khó khăn lắm tớ mới năn nỉ Lợi Lợi nói đỡ cho cậu, cậu còn không vừa ý hả, lương tháng đến bảy vạn tệ kia, nếu được tớ đã đi ứng tuyển rồi, còn đến lượt cậu sao? Vả lại, cục cưng Ninh Ninh đã nói cậu đồng ý rồi, tớ mới chuyển hồ sơ của cậu cho Lợi Lợi chứ, thôi tớ kệ đấy, tóm lại là mọi việc đã xong xuôi

rồi, thứ hai cậu đến thẳng căn phòng chủ tịch tập đoàn MBS ở tầng 32 nhận việc, nghe rõ chưa? Tổ bạn rồi, cúp máy đây, tôi nói tiếp.”

Bảy vạn tệ?

Một bên mắt của Trình An Nhã lóe lên màu hồng phấn của tờ nhân dân tệ.

Ặc...

Tại sao Trình An Nhã lại bài xích tập đoàn quốc tế MBS đến thế.

Nguyên nhân là thế này, khi còn ở Anh cô từng làm thư ký một năm cho chủ tịch tập đoàn truyền thông GK. Sếp cũ của cô là một tay kén cá chọn canh, chẳng mấy ai có thể làm thư ký cho anh ta được quá ba tháng.

Tại sao lại như vậy?

Bởi vì sếp cũ của cô cực kỳ biến thái, công việc bận rộn không nói, tính tình lại phong lưu, tất cả những món nợ phong lưu đó đều do thứ ký chính là cô xử lý, năm đó cô sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Bao lần nảy sinh ý định từ chức, nhưng nghĩ đến khoản tiền lương, cô lại cất ý nghĩ đó lại trong đầu.

Nghe nói mức độ biến thái của chủ tịch tập đoàn quốc tế MBS và anh ta ngang nhau.

Trình tiểu thư lại một lần nữa đau khổ rồi.

Cô vừa thoát khỏi nanh vuốt ác quỷ, giờ lại tự lao đầu vào rọ, ngày tháng này sao mà thê thảm đến thế, Trình An Nhã cảm thấy bị phản, giằng co giữa bảy vạn tệ và nhân quyền.

Tại sao lương của bọn biến thái đều cao hơn người khác cơ chứ?

Cô cảm thấy khó hiểu.

“Mami, Ninh Ninh xin lỗi nhé, Ninh Ninh nghĩ mami đang cần việc gấp nên đã nhận lời dì Vân rồi!” Bên bàn ăn, Ninh Ninh ầm ỨC ép chặt đôi mày, khuôn mặt ngày thơ rừng rừng muốn khóc.

“Cực cương ngoan, cực ngoan, không sao đâu, mami định nhận lời chú Trạch Khôn đến tập đoàn Diệu Hoa.... Không sao, cùng lắm từ chối là được mà, mami thơm cái nào, có chuyện gì to tát đâu, mami đi tìm chú Trạch Khôn là được mà.”

“Mami không trách Ninh Ninh thật chứ?”

“Ninh Ninh có đem bán mami đi, mami cũng sẽ giúp Ninh ninh đếm tiền.” Trình An Nhã thơm lên khuôn mặt non tơ của Ninh Ninh, không hề chú ý tới nụ cười tinh quái vừa lướt nhanh trên khóe môi cậu bé.

Mami, Ninh Ninh đã bán mami thật đó.

Trình An Nhã hẹn Dương Trạch Khôn ăn cơm ở một nhà hàng kiểu Tây.

Trên đường đến chỗ hẹn cô bị tắc đường nên đến muộn hơn so với thời gian hẹn hai mươi phút, Trình An Nhã vừa chạy vừa rửa thầm tình trạng giao thông tồi tệ của thành phố A.

Trong lúc vội vàng không để ý, gót giày cao gót bị hẫng một nhịp, Trình An Nhã hét lên, cả thân người loạng choạng ngã nhào về phía trước, “Ặc...”

Chúa ơi, làm ơn cứu con với, con không muốn phải hôn đất mẹ, Trình An Nhã nước mắt đầm đìa.

Không biết có phải Chúa nghe thấy lời khẩn cầu của cô hay không, một mùi thảo cỏ nhẹ ập đến trước mũi, quả thật có một đôi tay giữ lấy eo cô, một bàn tay giữ lấy tay cô.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Trình An Nhã nở một nụ cười thành khẩn nhất, đang định đứng lên xin lỗi đàng hoàng thì bỗng nhiên... đứng hình.

Diệp Sâm đang đợi Vân Nhược Hi đi ăn trưa, vừa xuống xe liền thấy một cô gái loạng choạng lao đến, theo phản xạ anh liền chìa tay ra đỡ.

Đợi đến khi Trình An Nhã ngược mắt nhìn lên, tìm Diệp Sâm rung lên một nhịp, nhìn cô đắm đắm, từ đáy lòng dậy lên một rung chấn như đã từng quen thuộc lắm.

Một đôi mắt thật đẹp.

Một đôi mắt long lanh, đen láy, sáng ngời, quyến rũ khiến người khác không thể rời mắt.

Làn da trắng mịn, ngũ quan tinh xảo, do dầy gấp hai má đỏ hồng như hai trái đào mọng nước.

Nụ cười được lập trình sẵn của Trình An Nhã trở nên méo mó.

Oan gia ngõ hẹp cũng không hẹp đến mức này chứ, ông trời muốn trêu đùa con sao?

Thế giới huyền ảo quá. Tại sao lại là anh ta? Không biết là do trí nhớ của cô quá tốt, còn nhớ rõ cái tên đã thú bảy năm trước đã xảy ra tình một đêm với mình, hay là do ngày ngày nhìn thấy khuôn mặt đã thú bản thu nhỏ của Ninh Ninh, khiến cô muốn quên cũng không được.

Đến cả khí chất tao nhã đó cũng như cùng một khuôn.

Chết chắc rồi.

Phản ứng đầu tiên của Trình An Nhã là co chân bỏ chạy.

Diệp Sâm trầm tiếng hỏi: “Này cô, trông tôi đáng sợ lắm à? Tại sao vừa nhìn thấy là cô muốn bỏ chạy?”

Anh ta quên cô rồi?

Nụ cười méo mó của Trình An Nhã được điều chỉnh trở lại bình thường, thản nhiên.

Anh ta mặt mũi cực kỳ khôi ngô, tuấn tú vô song, nhưng khí chất quá ư lạnh lùng, ánh mắt băng giá khắc nghiệt khiến rất ít người dám nhìn thẳng vào đó, là một gã đàn ông mà khi xuất hiện có thể trấn áp tất cả, tính áp đảo 100%.

“Không, anh rất đẹp trai, thật ngại quá, nhưng tôi đang vội!” Trình An Nhã mỉm cười, thản nhiên vượt qua anh ta, đi vào trong nhà hàng. Năm đó khi cô rời thành phố A sang Anh được một tháng thì phát hiện mình có thai, cảm giác đầu tiên là kinh ngạc, cảm giác thứ hai là vui sướng. Lúc đó cô đang học tiếng, rất vất vả, mới nhập học phải chuẩn bị nhiều thứ, dì út khuyên cô nên bỏ đứa bé này đi, nhưng cô cố chấp giữ lại, vì Ninh Ninh mà chệch mất một năm học, nhưng cô không hề hối hận. Đứa bé này là toàn bộ cuộc sống của cô.

Tạm thời không cần biết đứa bé này đến như thế nào, Trình An Nhã cũng rất cảm kích Diệp Sâm đã để lại nó cho cô, nơi đất khách quê người, bởi vì có nó, cô mới có thể chịu đựng được nỗi cô đơn vô tận, chịu đựng được sự chế giễu của người đời, chịu đựng được những gian nan vất vả của cuộc sống.

Trình An Nhã lướt vào nhà hàng như một linh hồn phiêu diêu, cảm giác bồng bềnh dưới gót chân, cô quả thật không ngờ còn có thể gặp lại anh ta.

Xác suất phù vân...

Thật huyền ảo.

Cô không hề chú ý rằng đôi mắt sâu thẳm đó vẫn đang gắn chặt theo bóng hình mình.

Diệp Sâm ngồi trên bộ ghế sofa bằng da thật, bộ vest Armani vừa vặn, gương mặt cao quý đến yêu nghiệt, ánh mắt băng giá, vị chủ tịch trẻ tuổi này cho người ta cảm thấy một khí chất tao nhã đến lạnh lùng.

Ánh dương chênh chếch chiếu vào, những mảnh nắng nhảy nhót trên người anh, phủ lên một lớp quyến rũ trấn áp lòng người.

Diệp Sâm, hai bảy tuổi, là tam thiếu gia nhà họ Diệp, tốt nghiệp tại đại học Harvard, ba năm trước tiếp quản tập đoàn quốc tế MBS, dựa vào tài năng và thủ đoạn, trong vài năm ngắn ngủi đã nổi danh trên thương trường, đưa tập đoàn quốc tế MBS lên một tầm ới.

Tác phong danh thép, sách lược quyết đoán, vị chủ tịch trẻ tuổi này chỉ đầu tư vào những nơi có lợi, làm mưa làm gió trên thị trường.

Đồng thời, anh ta cũng là một chủ tịch nổi tiếng trắng hoa, gia tài hàng triệu đô, gương mặt khôi ngô tuấn tú, Diệp Sâm là đối tượng mà các giai nhân thực nữ tranh nhau lấy lòng.

Theo giới truyền thông đưa tin, thiên kim tiểu thư của tập đoàn tài chính Vân thị Vân Nhược Hi là bạn gái chính thức của anh ta, hai người đã đến bước bàn luận chuyện hôn nhân, trên các trang báo lớn cũng đã đăng ảnh hai người họ thân mật bên nhau.

Cho dù như vậy thì tốc độ thay bạn gái của Diệp Sâm cũng nhanh đến mức khiến người ta phải há miệng kinh ngạc, ngôi sao điện ảnh, hot girl, khuê nữ đại gia, bích ngọc tiểu gia, chỉ cần Diệp Sâm ưng mắt đầu không thoát khỏi lòng bàn tay của anh ta.

Ngoại trừ Vân Nhược Hi, xưa nay chưa từng có người con gái nào ở bên anh ta được quá mười ngày, luật chơi của Diệp tam thiếu gia là dễ gặp dễ tan, tài sản và dung mạo của anh ta khiến người ta đổ xô đi tranh giành, nhưng sự lạnh lùng và đanh thép của anh ta khiến người ta không dám dây dưa nhiều.

Cho nên anh ta mới có biệt danh chủ tịch trắng hoa.

Đây là những điều mà Trình An Nhã đọc được từ tài liệu, điển hình của một công tử đào hoa, là hình tượng mà cô coi thương nhất.

Nghĩ đến chuyện sau này phải làm việc chung với loại đàn ông như vậy, cô liền nhớ đến một năm đầy dọa bên Anh trước đây, Trình An Nhã đập bàn than thở, ngày tháng này không thể sống nổi rồi.

Thứ hai.

Ninh Ninh dậy từ rất sớm, nở một nụ cười rất tao nhã, như nhàng gõ cửa phòng An Nhã: “Mami, dậy thôi nào, hôm nay mami phải đi làm đó!”

“Biết rồi, biết rồi...” Trình An Nhã mơ màng trả lời.

Ninh Ninh cười tươi, đánh răng, rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề, sau đó đi vào bếp, rửa nồi, bật bếp, tráng trứng, chuẩn bị hai suất ăn dinh dưỡng một cách thành thạo, bánh Sandwich thơm lừng đã ra lò, thẳng bẻ lại tranh thủ hâm lại sữa cho nóng.

Một lúc sau, Ninh Ninh mở cửa bước vào, thân hình nhỏ bé nhảy lên giường, một chân đá bay Trình An Nhã xuống đất.

Rầm...

“Ái, đau quá...”

Ninh Ninh ung dung nhảy xuống giường, không đoái hoài đến ánh mắt ai oán của mẹ, hứng nước, bóp kem đánh răng, mỉm cười bày ra tư thế mời vào.

“Mami, MBS rất nghiêm, mami mà đến muộn mất việc là cái chắc, lúc đó hai mẹ con ta chỉ có nước húp cháo thôi.” Trình An Nhã muốn khóc mà không có nước mắt.

“Ninh Ninh, mẹ hận con... á á á...” Trình An Nhã hét lên, vô cùng ai oán lết vào phòng tắm. Ninh Ninh giúp cô gấp chăn, chọn trang phục đi làm hôm nay, xếp gọn ghê trên giường.

Trình An Nhã bước ra, thay quần áo, trang điểm nhẹ, búi tóc gọn gàng.

Khi ra khỏi phòng, Ninh Ninh đã chuẩn bị cặp sách xong, đang ngồi ăn sáng. “Chào buổi sáng, mami, mami mau ăn sáng đi, chúng ta cùng ra ngoài.”

Trình An Nhã ai oán gặm bánh mì, thông thường mà nói, buổi sáng chẳng phải là mẹ phục vụ con trai hay sao? Tại sao ở đây lại đổi thành con trai phục vụ mẹ chứ?

Con trai cô là một thiên tài, đến việc của ô sin cũng làm xuất sắc như vậy, cuộc đời cô có hi vọng rồi.

“Ninh Ninh, mami có lỗi với con.”

Ninh Ninh định đặc gật đầu, biểu thị đã biết rồi, hết sức tao nhã giục An Nhã ăn sáng, mami yêu quý của cậu cái gì cũng tốt, chỉ có ham ngủ và không biết làm việc nhà thôi, tội nghiệp cậu, tuổi còn nhỏ đã là một tay làm việc nhà cừ khôi, nấu nướng cũng rất cừ.

“Ninh Ninh, sau này không được lấy vợ, phải nuôi mami cả đời, có biết không?”

“Được!”

Thật ngoan quá đi. Con dâu tương lai, biến sang một bên thôi, có cậu con trai cực phẩm như vậy, cô nuôi có dễ dàng gì? Làm sao có thể cứ thế mà cho người khác cướp mất, An Nhã bây giờ có thể hiểu cái gọi là quan hệ mẹ chồng nàng dâu vô cùng vi tế là vì sao rồi.

Tòa nhà làm việc của MBS tọa lạc ở khu vực trung tâm phồn hoa nhất, cao tận mây xanh, hùng vĩ tráng lệ, khí thế bất phàm.

An Nhã thở một hơi dài.

Cổ lên, Trình An Nhã.

Vì tiền, fighting!

Thế nhưng, hùng tâm đấu chí của cô nhanh chóng gặp đả kích lớn chưa từng có.

“Chủ tịch, cô Trình đến rồi!” Thư ký chính chuẩn bị nghỉ phép cung kính thông báo.

“Vào đi!” Giọng nói trầm thấp êm tai vọng đến, tim Trình An Nhã đập mạnh, giọng nói này nghe có chút quen quen, nghe nhầm rồi, nghe nhầm rồi...

Đẩy cửa bước vào, Trình An Nhã... hóa đá rồi.

Thế giới này, lần thứ hai huyền ảo rồi.

Trình tiểu thư tin chắc cô và thành phố A thủy thổ không hợp.

“Là anh?”

Thời gian ngưng đọng rồi.

Gương mặt anh tuấn của Diệp Sâm thâm trầm nhìn không ra cảm xúc gì, nhìn thế nào cũng thấy cô rất trẻ, cùng lắm hơn hai mươi một chút, nước da trắng mịn, dáng vẻ thanh tân, đôi mắt sáng ngời lấp lánh tràn ngập màu sắc.

Để xác định năng lực của cô, ah đặc biệt gọi điện cho Kroos, Kroos hay tin Trình An Nhã gia nhập tập đoàn quốc tế MBS, gào khóc thảm thiết, đòi Diệp Sâm bồi thường tổn thất cho anh ta, bởi vì dưới sự huấn luyện biến của anh ta mới đào tạo ra được một nhân tài như vậy, lại đi tặng không cho Diệp Sâm, Kroos như đứt từng khúc ruột.

Điều này chứng tỏ năng lực của Trình An Nhã đích thực đứng hàng đầu.

Nha đầu này còn là nhân vật đứng đầu trong giới thư ký ở Luân Đôn, đúng là khó tin.

Non đến mức cần một miếng cũng sợ buốt răng.

Trình An Nhã khóc thầm trong lòng, thầm oán trách bảy năm về trước trẻ tuổi vô tri.

Cho dù bảy năm trước, Diệp tam thiếu không có sức áp bức và lạnh lùng như bây giờ, cô cũng không nên có mắt không trông, coi anh ta là trai bao, lại còn ném cho anh ta 100 tệ tiền bán thân.

Trình An Nhã, mi đúng là đồ ngốc.

Diệp tam thiếu gia nếu như nhớ lại lúc đó, lại biết cô giấu anh ta sinh ra Ninh Ninh, cô chắc chắn không thể gánh hết tội được, chết không đất chôn thây.

Bây giờ nếu cô nói là đi nhầm phòng liệu có kịp nữa không.

Về mặt đó của anh ta là có ý gì, dã thú đúng là dã thú, ánh mắt nhìn người khác cũng phát ra lục quang, chết tiệt, anh đừng có bày cái bộ mặt âm hiểm đó ra có được không?

“Cô chắc chắn cô đã thành niên rồi chứ?” Diệp Sâm ngả người về phía sau ghế, lưỡi biếng nhếch môi, nha đầu này, sao mà như bị liệt mặt thế kia, cô ta chẳng lẽ không có chút biểu cảm nào sao?

Xỉ nhục, đây tuyệt đối là một điều xỉ nhục.

Chết tiệt, bảy năm trước anh ta ăn tươi nuốt sống tôi sao không hỏi tôi có phải vị thành niên hay không?

Đường như Trình An Nhã quên mất là cô chủ động quyến rũ người ta.

“Thưa chủ tịch, tôi 24 tuổi, đã thành niên!” Trình An Nhã trả lời rất nghiêm túc.

Tim cô đập loạn lên, sống lưng toát mồ hôi lạnh, thần kinh căng cứng, theo lý mà nói, đường đường là một Diệp tam thiếu gia bị dạy ột bài học, lại bị ném một trăm tệ tiền bán thân vào mặt, nỗi nhục nhã này tuyệt đối là lần đầu tiên, ấn tượng sâu sắc, không thể nào quên được chứ.

Lẽ nào Diệp tam thiếu gia thường xuyên bị người ta xỉ nhục như vậy, cho nên quen rồi, thản nhiên như không.

Trình An Nhã bị chính sự đoán mò của mình làm cho rối bời.

Diệp tam thiếu gia yên lặng nhìn cô, trong mắt không rõ là cảm xúc gì, chỉ đều đặn gõ nhịp trên bàn, như đang đo lường.

Trình An Nhã cố gắng giữ thái độ bình thản.

“Trình tự công việc cụ thể, Vương Lợi Lợi sẽ nói với cô, cô Trình, MBS không nuôi phế nhân, nếu cô đã nhân vật đứng đầu giới thư ký Luân Đôn, hãy để mọi người thấy được năng lực của cô, nếu không còn việc gì nữa thì ra ngoài.” Diệp Sâm nói xong, không nhìn cô, cúi đầu xem giấy tờ, dáng vẻ chăm chỉ làm việc, trên gương mặt anh tuấn toát ra một làn khí lạnh lẽo.

“Vâng, thưa chủ tịch!”

Vương Lợi Lợi rất có trách nhiệm chỉ bảo cho cô trình tự công việc, đưa cô đi làm quen với môi trường làm việc, Trình An Nhã thích ứng rất nhanh, nhưng cũng nhanh chóng mệt mỏi cả người.

Hết giờ làm về đến nhà, Ninh Ninh đang buộc tạp dề bận rộn trong bếp, dáng vẻ tất bật của cậu con trai bé bỏng khiến người mẹ như Trình An Nhã có một chút áy náy, thật sự chỉ là một chút xiu áy náy mà thôi...

“Cục cưng ơi, mẹ yêu con!” Trình An Nhã đặt một chồng công văn giấy tờ xuống, nhéo má cậu, thơm đánh chụt một cái, da mềm mại quá, thơm vào thật dễ chịu, không giống như ai đó, lạnh như đá, tưởng mình là máy làm lạnh chắc.

“Mami, con cũng yêu mẹ!” Ninh Ninh tao nhã thơm lại mẹ một cái, Trình An Nhã mệt mỏi cả ngày trời cảm động nước mắt chứa chan.

Con trai à, mẹ yêu con giống như chuột yêu gạo vậy.

“Mami, hôm nay công việc thế nào?”

“Con đừng hỏi vội, đợi mẹ ăn mấy miếng rồi nói.” Trình An Nhã ăn như rồng cuốn, ra sức nhồi vào miệng các món ăn ngon lành mà con trai làm, cô đói sắp chết đến nơi rồi.

“Nói đi cưng, ánh mắt chờ đợi của con là có ý gì?”

“Gì mà ánh mắt chờ đợi, đó là con coi thường phép tắc trên bàn ăn của mẹ đấy chứ.”

“Đáng ghét!”

“Mami, mẹ có thích môi trường làm việc của MBS không?”

“Không thích!”

“Tại sao?”

An Nhã giờ nắm tay ra, vũ trụ nhỏ bùng bùng lửa cháy: “ Vì có một con dã thú đối mắt phát ra ánh sáng xanh lè.”

Ninh Ninh, “ ... ”

“Vậy có gặp người quen không?”

“Người quen?” Trình An Nhã nghiêng đầu, cố gắng nhớ lại giám đốc các bộ phận đã gặp hôm nay, sàng lọc từng người cô đã gặp: “Người lạ một đám, người quen không có!”

“Con thua mami rồi.”

“Ninh Ninh, vẻ mặt con như vậy là lại có ý gì? Coi thường mẹ của con có đúng không?”

“Mami, mami là ngụy thực nữ. Ái chà, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi, con quả nhiên không nên kỳ vọng vào mami quá nhiều.”

Cảm giác bị con trai coi thường, đúng là tồi tệ.

Chớp mắt một tuần lễ đã trôi qua, An Nhã đã vững chân trong MBS, là thư ký chính của

Diệp tam thiếu, năng lực của An Nhã khiến mọi người phải nhìn cô bằng ánh mắt khác,

Vưu Lợi Lợi thấy cô có thể đảm đương công việc một cách thành thạo, cũng vui vẻ đi nghỉ phép.

Đến bốn cô gái trong phòng thư ký, lúc đầu chế giễu, châm chọc, cũng bắt đầu tôn trọng cô.

An Nhã dùng năng lực thể hiện giá trị của mình.

MBS là môi trường cạnh tranh khốc liệt, ở đây, tất cả dựa vào năng lực để nói chuyện, đặc biệt là các thư ký của Diệp Sâm, tất cả đều được tuyển chọn hết sức kỹ lưỡng, mỗi người có một đặc điểm, bọn họ kiêu ngạo tự phụ, muốn khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, An Nhã đã mất không ít công sức.

Điều duy nhất khiến cô không thoải mái là, ngày ngày đều phải đối diện với khuôn mặt yêu nghiệt của Diệp tam thiếu, đối với An Nhã mà nói, quả thực là một hình thức đầy dọa, buổi sáng âu yếm hôn gió tạm biệt cục cưng của cô, chớp mắt đã gặp lại cục cưng lớn hơn một cỡ ở công ty, bắt buộc cô phải luôn cảnh tỉnh bản thân mới không hướng về phía Diệp Sâm mà hôn gió.

Nói về mức độ biến thái, Kroos và Diệp tam thiếu kẻ tám lạng người nửa cân, khi còn ở Anh, cô buộc phải ghi chép lại tất cả ký lục của Kroos và các cô nhân tình, vị nhân huynh đó một khi đã nổi hứng lên, thường chỉ cần nói tên người tình ra, sau đó phải đưa anh ta đến đó.

Điều khiến cô khó hiểu nhất là, tên biến thái này không có hứng thú nhiều với các hotgirl hay minh tinh, lại chỉ hứng thú với các quý phu nhân, chỉ cần anh ta thích, bất kể chồng người ta có nhà hay không, vẫn trên ghẹo, vẫn gạt lên giường như thường.

Có thể thấy rằng, phải giúp anh ta xử lý những việc này, vũ trụ nhỏ bé của Trình An Nhã cháy ngùn ngụt như thế nào, chỉ hận không thể ném anh ta xuống sao hỏa được.

Diệp Sâm cũng chẳng tốt đẹp là mấy, vị nhân huynh này có một cô bạn gái tình cảm sâu đậm, lại là một mỹ nhân, tình nhân của anh ta vẫn nhiều đến mức có thể lấp đầy sông Hoàng Phố, cô mới đi làm được một tuần, đã nhận được điện thoại của hơn hai mươi cô gái.

Ai cũng muốn hẹn hò với Diệp Sâm, Diệp Sâm lại đẩy hết tất cả cho Trình An Nhã, bắt cô làm bia đỡ đạn.

Ai oán có, khẩn cầu có, chửi bới có.... Trình An Nhã đều trả lời tuốt.

Ban đầu anh ta chỉ muốn xem bộ dạng thảm hại của cô, dù sao xử lý những việc phong lưu này, có thâm niên dày dặn trong nghề như Vưu Lợi Lợi còn thấy tối tăm mặt mũi, có lúc bị làm phiền đến mức muốn phát điên.

Ai ngờ, An Nhã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Mỗi lần nhân tình của anh ta gọi đến, Trình An Nhã không hề từ chối, lại còn cười tươi roi rói nghe máy, mỗi lần đều có một lý do hoàn mỹ để chặn bọn họ lại, cô có thể nói với tất cả các cô nhân tình là chủ tịch đang họp, nhưng tuyệt đối không nói với cùng một người.

Trăm ngàn kiểu lý do, khiến người khác há miệng trợn mắt.

Có lần anh vừa đẩy cửa vào, đúng lúc nghe thấy tiểu nha đầu tươi cười nói: “Chủ tịch còn đang bận rộn làm việc với cô Vân Nhược Hi trong phòng nghỉ, có lẽ phải một lúc lâu nữa mới rảnh ạ.”

Diệp Sâm tức đến méo cả gương mặt đẹp.

Thế nhưng không thể phủ nhận, cô là thư ký tận chức nhất, đến cả loại việc như vậy cũng giải quyết một cách hết sức dễ dàng.

“Chủ tịch, xin lỗi vì đã nói dối, thế nhưng như vậy có vẻ hợp với phong cách của anh hơn.” An Nhã nở một nụ cười ngọt lịm, nói nghe rất vô tội, đúng là giết người không cần gươm giáo.

Chết tiệt, thuộc hạ dưới trướng Kroos mà ra, quả nhiên đều là biến thái.

Hết chương 1 ^^!

2. Chương 2: Trình Tiểu Thư Vd Diệp Tam Thiếu

Sau bảy năm, Trình An Nhã tuyệt đối không hề nghĩ đến sẽ gặp lại Vương Nhuệ và Trần Doanh Doanh.

“An Nhã, sao em lại ở đây?” Nhìn thấy An Nhã, Vương Nhuệ ngạc nhiên rú lên, Trần Doanh Doanh đi bên cạnh sau phút kinh ngạc là đổ kị, trong ánh mắt thoáng qua một tia độc ác.

“Vương thiếu gia, tôi là thư ký của chủ tịch Diệp.” Trình An Nhã mỉm cười.

“Không ngờ lại gặp em ở đây”, Vương Nhuệ vui sướng lao đến nắm chặt bàn tay Trình An Nhã, trong đáy mắt loang loáng các phép toán. Doanh nghiệp của Vương thị được giải cứu rồi, đây là cơ hội của anh ta, anh ta nhất định phải tóm lấy mới được.

“Em có nhớ anh không, sáu năm qua, anh nhớ em chết đi được, anh cứ đi thăm dò tin tức của em mãi, em đã đi đâu thế hả?”

Trình An Nhã khẽ cúi mắt xuống, nhìn đôi tay Vương Nhuệ đang nắm chặt tay mình, bọn họ thân thiết đến thế sao?

Còn nữa, vị huynh đệ này, anh hơi to rồi.

Là bảy năm, không phải sáu năm, ok?

Phiền anh trước khi đóng kịch tập dượt một chút có được không, như vậy rất dễ bị bắt bài đó?

Chết tiệt!

Anh ta nghĩ anh ta là ai? Cô biết Vương Nhuệ hôm nay đến đây, nói thật ra, cô đã không còn nhớ mặt của Vương Nhuệ nữa, vừa nãy gặp mới nhớ ra, vị huynh đệ này trong trí nhớ của cô, tồn tại cảm quá yếu.

“Vương thiếu gia, chủ tịch đang chờ anh bên trong.” Trình An Nhã giữ nguyên tư thái tuyệt vời nhất của thư ký.

“Thư ký gì chứ, e rằng là bạn giường thôi.” Trần Doanh Doanh nó như xóc óc, dù sao Diệp Sâm ở ngoài cũng nổi tiếng đào hoa rồi, thổ án cổ gần hang là chuyện bình thường. Khi còn học đại học, Trần Doanh Doanh đã cực kỳ không thích An Nhã, vì muốn tiếp cận Vương Nhuệ mới giả vờ thân cận với cô, trở thành bạn thân của cô, chớp cơ hội cướp Vương Nhuệ, nhưng cô ta không hề cảm thấy áy náy chút nào, cô nàng này chuyên dựa vào gương mặt ngây thơ vô tội đánh lừa người khác.

“Chỉ cần không phải là vợ chồng, một nam một nữ quan hệ trắng không ra trắng, đen không ra đen đều có thể gọi là bạn giường được. Cô Trần, một ngày cô thay mấy chiếc giường vậy?” Trình An Nhã mỉm cười hỏi, châm chọc á, ai mà không biết chứ, bản cô nương chỉ mở miệng là có thể làm cho nhà cô cứng họng.

“Trình An Nhã cô...” Trần Doanh Doanh giận tái mặt.

“Các người đang làm gì vậy?” Một giọng nói lạnh lùng kèm theo một luồng nộ hỏa bay đến, cả tầng lầu dường như đóng băng. Ánh mắt Diệp Sâm lướt qua tay Vương Nhuệ đang nắm chặt tay Trình An Nhã, khẽ nhíu lại, ánh mắt băng giá sầm xuống, An Nhã nhanh chóng giật tay ra khỏi tay của Vương Nhuệ, đứng yên lặng một bên.

Mấy cô thư ký run lập cập, sắc mặt của chủ tịch quả là cực kỳ đáng sợ.

Trần Doanh Doanh vừa nhìn thấy Diệp Sâm, hai mắt phát ra tia sáng xanh, giống như sói hoang đói lâu ngày nhìn thấy miếng mồi béo bở vậy, lập tức phô ra những gì đẹp nhất của mình, ánh mắt lấp lánh như tơ.

“Vương thiếu gia, nếu như anh ta đến đây để trêu ghẹo thư ký của tôi, xin mời về, còn cô, Trình An Nhã, trong giờ làm việc đề nghị cô chuyên nghiệp cho.” Diệp Sâm sầm mặt bước vào văn phòng chủ tịch.

Trình An Nhã mỉm cười, ừ thì chuyên nghiệp, chuyên nghiệp, anh mới là người không chuyên nghiệp.

Trần Doanh Doanh liếc nhìn Trình An Nhã vừa bị mắng một cách chế nhạo, vênh vác sải bước đi vào văn phòng của chủ tịch.

Cô nàng nhạt nhẽo.

Nếu Diệp Sâm mà thích loại con gái này, cô sẽ vô cùng hoài nghi con mắt thẩm mỹ của anh ta.

Sau khi pha xong ba cốc cà phê, An Nhã đưa vào văn phòng, đang định đi ra, ánh mắt

Diệp Sâm hơi sầm lại, lạnh lùng nói: “Cô Trình, cô đứng đây nghe.”

Điều 1 quy tắc của thư ký hoàn hảo, không được phép nghi ngờ mệnh lệnh của cấp trên.

“Vâng.” Dù cô không hiểu dụng ý của anh ta, nhưng vẫn rất yên lặng đứng sang một bên, gã đàn ông này lạnh lùng vô tình, sâu xa khó đoán, với chút đạo hạnh của cô, cứ ngoan ngoãn nghe lời là hơn, tránh tai bay vạ gió.

Diệp Sâm muốn Trình An Nhã ở lại làm gì?

Vương Nhuệ nhất thời không đoán ra quan hệ giữa bọn họ, Diệp Sâm sâu xa khó lường như vậy, không phải ai cũng có thể nhìn thấu. An Nhã lại là người “liệt mặt”, lúc nào cũng mang chiếc mặt nạ mỉm cười ngọt ngào, anh ta cũng không thể đoán được.

Trần Doanh Doanh vốn dĩ đang liếc mắt đưa tình với Diệp Sâm, kỳ vọng Diệp Sâm sẽ chú ý đến mình, thấy Trình An Nhã bị giữ ở lại, cô ta vô cùng ghe ghét đố kỵ. Con nhỏ chết tiệt, lúc nào cũng làm hỏng việc tốt của cô ta.

Trình An Nhã vừa nhìn thấy ánh mắt ghen ghét của Trần Doanh Doanh liền biết ngay cô ta đang nghĩ gì, cô khẽ cười thầm, bà chị này nhanh nhanh đi siêu thị mua lấy cái giường, tắm rửa rồi đi ngủ thôi, nằm mơ còn nhanh hơn chút.

Doanh nghiệp Vương thị là doanh nghiệp sản xuất đồ dùng hàng ngày có tên tuổi lâu đời trong thành phố A, quy mô không nhỏ. Năm vừa rồi, do ảnh hưởng của khủng hoảng tài chính, doanh nghiệp Vương thị chịu tổn thất nghiêm trọng, Vương Nhuệ trên thị trường cổ phiếu thua lỗ không ít, tiền vốn của công ty xoay chuyển không đủ, chỉ có thể cầu cứu MBS hi vọng cứu vớt vượt qua cơn bão táp.

“Chủ tịch, chúng tôi có một lượng công xưởng lớn và ổn định, cũng có những khách hàng trung thành, không gian phát triển của doanh nghiệp rất lớn, Vương thị chỉ là tạm thời không xoay chuyển được tiền vốn, chỉ cần chủ tịch đầu tư, tôi tin rằng, nhất định có thể đưa Vương thị vận hành bình thường trở lại, đối với anh mà nói, đây là một chuyện vô cùng dễ dàng, cũng chẳng có tổn thất gì, đúng không?” Vương Nhuệ nịnh nọt thuyết phục Diệp Sâm.

Đôi mắt sâu thẳm của Diệp Sâm không nhìn rõ là cảm xúc gì, vừa xem thành tích trong năm và quy hoạch năm sau của Vương Thị, ngón tay mảnh và dài chậm rãi gõ phách trên bàn, âm thanh rất có quy luật gõ khiến cho quả tim của Vương Nhuệ đập thình thịch. Vương Nhuệ nuốt nước bọt, vô cùng căng thẳng nhìn Diệp Sâm.

Một câu nói của anh ta có thể quyết định sự sống còn của Vương thị.

“Chủ tịch, anh suy nghĩ thêm đi mà, Vương thị trong lĩnh vực này có rất nhiều ưu thế, có tiền chúng ta cùng kiếm mà.” Trần Doanh Doanh nhõng nhẽo nói.

Giọng nói nhõng nhẽo khiến Trình An Nhã rùng mình một cái, từng này tuổi đầu, cô đừng có khiến người ta buồn nôn có được không?

Trình An Nhã nghiêng đầu nhìn cánh tay của mình, da gà gai ốc nổi lên ầm ầm.

“Cô Trình, cô có ý kiến gì?” Diệp Sâm ngẩng đầu, bất ngờ hỏi Trình An Nhã.

Ánh mắt chờ đợi của Vương Nhuệ lại rơi trên người Trình An Nhã, y dùng ánh mắt “cô nhất định phải giúp tôi” nhìn Trình An Nhã.

Trần Doanh Doanh tức điên lên, dám cầu cứu Trình An Nhã trước mặt cô ta, chẳng phải là chẳng giữ thể diện gì cho cô ta sao? Diệp Sâm lạnh lùng quan sát thái độ khó coi của hai người, không nói một lời, khóe miệng lạnh lùng khẽ nhếch lên.

Trình An Nhã cúi đầu khiêm tốn nói: “Chủ tịch, Trình An Nhã chỉ là thư ký, vấn đề mang tính quyết sách như vậy, anh hỏi nhầm người rồi. Hơn nữa một sự việc đơn giản như vậy phải hỏi thư ký, nếu truyền ra ngoài, giá cổ phiếu của MBS sẽ dao động, An Nhã sẽ trở thành tội nhân mất.”

Diệp tam thiếu nheo mắt đầy nguy hiểm, lạnh lùng lướt nhìn Trình An Nhã, con nha đầu này, bản lĩnh nói xỏ nói xiên cũng không nhỏ, dám nói anh vô dụng.

“Đúng như cô nói, một sự việc đơn giản như vậy, là thư ký chính của tôi, đến một chút kiến nghị cô cũng không thể đưa ra, cô Trình, cô có chắc có thể đảm nhiệm công việc này không?” Ngữ khí của Diệp tam thiếu còn lạnh hơn cả bộ mặt lạnh lẽo của anh ta.

“Nếu chủ tịch cố tình muốn hỏi, An Nhã đành to gan vậy, anh cứ coi như ý kiến tham khảo đi.” Trình An Nhã nói: “Vương thị là công ty sản xuất đồ dùng hàng ngày có tên tuổi, đúng là có không ít khách hàng lâu năm, hình tượng doanh nghiệp lâu nay rất tốt, thiên về truyền thống, đây là ưu thế trong cạnh tranh của Vương thị. Thế nhưng những năm gần đây, Vương thiếu gia thường xuyên dùng tiền vốn của công ty để đầu tư vào thị trường cổ phiếu bất động sản, liên tục thua lỗ, nhưng vẫn trững nào tặc ấy, chất lượng thương phẩm cũng không còn được như trước. Trong kinh doanh, đặc biệt là doanh nghiệp truyền thống, làm ăn ổn định vẫn là tốt nhất, đầu cơ thủ xảo như vậy, nguy hiểm quá lớn, tôi cho rằng MBS cho dù có rót vốn, cũng không thể cải thiện tình trạng trước mắt của Vương thị, ngược lại là lấy bánh bao ném chó, một đi không trở lại.”

Trình An Nhã lấy IQ của con trai cô ra cá cược, Diệp tam thiếu – gã đàn ông thâm trầm kia đã sớm có chủ ý, cố ý đẩy cô ra làm bia đỡ đạn mà thôi.

Thâm hiểm, đen tối.

Biến thái.

Đáng ghét, có loại sếp như vậy, thảo nào mà tâm lý của cấp dưới cũng đều rất méo mó.

“Trình An Nhã, cô nói nhăng nói cuội, cô vu oan cho tôi.” Vương Nhuệ thẹn quá hóa giận, bật dậy khỏi ghế sofa, mắng nhiếc Trình An Nhã.

Khóe miệng Diệp Sâm nhếch lên một nụ cười, nha đầu này, liệt mặt cũng đáng yêu đấy chứ, xem bộ dạng nghiêm túc phê phán Vương Nhuệ của cô ta, đáng yêu quá đi, không biết trong lòng đang mắng anh ta cái gì nữa.

“Chủ tịch, anh đừng nghe Trình An Nhã nói năng linh tinh, cô ta căm thù Vương Nhuệ khi xưa đã bỏ rơi cô ta mà chọn tôi, cô ta cố tình trả thù Vương thiếu gia, chủ tịch đừng tin lời cô ta, cô ta ghen ghét chúng tôi.” Trần Doanh Doanh dùng cặp mắt oán hận trợn mắt nhìn Trình An Nhã một cái, lập tức tỏ ra tội nghiệp phóng điện với Diệp Sâm, âm mưu cứu vãn bại đồ.

Nếu không phải hai người họ muốn cầu cứu Diệp Sâm nên bọn họ mới gặp lại nhau ở văn phòng, thì đến hình dáng của Vương Nhuệ và Trần Doanh Doanh cô đều quên sạch rồi.

Ghen ghét?

Đùa gì kỳ vậy?

Các người từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài có gì để người khác ghen ghét chứ?

Diệp Sâm khẽ nhướn mày, bị bỏ rơi? Bọn họ từng là tình nhân? Diệp thiếu tam nheo mắt, anh nhớ lại hôm đó thấy cảnh cô và Dương Triết Khôn thân mật dùng bữa với nhau, nửa cười nửa không châm biếm: “Cô Trình, thể giới tình cảm của cô cũng phong phú thật đấy.”

Trình An Nhã khiêm nhường cúi mình , nở nụ cười rạng rỡ nói: “Chủ tịch nói đi đâu vậy, thế giới tình cảm của chủ tịch muôn màu muôn vẻ như thế, là cấp dưới như tôi nếu thua kém sẽ bị người ta chê cười cho coi.”

Ý muốn nói ông chủ như anh ghê gớm như vậy, kẻ nô tài tôi sao dám thua kém.

Khóe mắt Diệp Sâm giật giật, ánh mắt nhìn Trình An Nhã trừng trừng tỏa ra luồng sát khí, tại sao cô ta có thể dùng nụ cười rạng rỡ như vậy để nói một câu ác độc như thế.

Một mũi thấy máu.

Đường như bị liệt mặt vậy, ngoài mỉm cười vẫn là mỉm cười, lời nói thốt ra lại khiến người khác muốn bốc hỏa, có điều nụ cười của người ta lại quá ngọt ngào, lời nói cũng đều là nói thật, anh muốn nổi giận cũng chẳng biết giận từ đâu.

“Vương thiếu gia, anh xem, đến cả thư ký của tôi cũng biết rót vốn đầu tư là có đi mà không có về, chỉ đành chờ đợi vào lần hợp tác sau của chúng ta thôi, cô Trình, tiễn khách.”

Vương Nhuệ và Trần Doanh Doanh không cam tâm, vẫn còn muốn tiếp tục thuyết phục, ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Sâm quét qua họ một lượt, lập tức cả không gian tràn một sức trấn áp đáng sợ, khiến người khác thần kinh lập tức căng cứng.

Anh cứ lặng lẽ ngồi đó, gương mặt anh tuấn tao nhã lạnh lùng, ánh mắt băng giá, không nói một lời, thứ khí chất bá đạo vương giả này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực.

Một người điềm tĩnh, lòng dạ đen tối như Trình An Nhã còn cảm thấy được tên biến thái này quả thật đáng sợ.

Người đàn ông này, mạnh mẽ đến mức khiến người khác kính sợ.

Gương mặt yêu nghiệt như vậy thật là lãng phí, nếu như cười nhiều hơn sẽ hấp dẫn hơn rất nhiều, không biết chừng trái tim cô mà rung động sẽ dắt theo cả con trai mà chạy theo anh ta cũng nên.

“Vương thiếu gia, cô Trần, mời.” Trình An Nhã lễ phép mời bọn họ ra ngoài.

“An Nhã, tôi thật quá thất vọng về cô.” Vương Nhuệ giận dữ trừng mắt nhìn cô, dường như vừa rồi cô không nói giúp anh ta là một tội ác cực kỳ nghiêm trọng.

Trình An Nhã trầm mặc không nói.

Năm đó rốt cuộc cô thích anh ta ở điểm gì chứ? Quả nhiên là không vô tri hoang phí cả tuổi trẻ mà.

Buổi trưa, giải lao một giờ đồng hồ.

“An Nhã, đi ăn trưa thôi.”

“Mình không đi đâu, các cậu đi đi, mình mang cơm hộp theo rồi.” Trình An Nhã hươ hươ hộp cơm trên tay, tỏ vẻ rất hạnh phúc, con trai làm cho cô hộp cơm tình yêu, còn ngon hơn cả của khách sạn 5 sao ấy chứ.

“Đúng là, bạn trai ngày nào cũng làm cơm cho cậu, cậu hạnh phúc quá đấy, cố ý khiến cho bọn tôi phải đói kỹ mà.”

“Được rồi, đói bụng chết mất, ăn cơm đi thôi.”

...

Trình An Nhã vẫy tay tạm biệt mọi người, lấy hộp cơm do Ninh Ninh làm ra.

“Bạn trai làm cơm cho cô?” giọng nói lạnh lùng bay đến, sống lưng Trình An Nhã lạnh toát, nhịp tim tăng mạnh, mồ hôi túa ra, Diệp biến thái, anh có thể dùng xuất quỷ nhập thần như vậy được không? Người dọa người là dọa chết người đó.

Trình An Nhã nở một nụ cười, “Chủ tịch, đây là vấn đề cá nhân của tôi, không cần trả lời.”

Diệp tam thiếu khoanh tay trước ngực, ánh mắt sâu thẳm quét hai lượt trên mặt cô, chậm chậm rồi xuống hộp cơm, hôm nay Ninh Ninh làm món cánh gà tình yêu, hai chiếc cánh gà xếp thành hình trái tim rất đẹp.

Kèm theo đó là món măng tây xào thịt băm, màu xanh mỡ màng, có rắc thêm chút ớt chỉ, giữa trái tim còn đặt một quả cà chua nhỏ xinh để trang trí.

Nhìn đúng là một hộp cơm tình yêu thứ thiệt.

Khóe miệng Diệp tam thiếu khê nhếch lên, như cười như không, chằm biếm nhìn Trình An Nhã, Trình An Nhã thuận theo ánh mắt của anh ta nhìn xuống, mặt bỗng chốc đỏ bừng một cách hiếm có, tim đập loạn xạ.

Phim Hàn a.

Con trai, phim Hàn mà con bắt chước, chết tiệt, tên biến thái này chắc chắn đã hiểu nhầm.

“Thức ăn căng tin không ngon sao?”

“Tôi ăn quen rồi.”

“Quen?” Đôi mày Diệp tam thiếu nhíu chặt, hai mắt nheo lại, giọng điệu nghe không rõ vui hay giận, nhưng lại có chút cổ quái, “Đàn ông?” Trình An Nhã ho khan mấy tiếng gật gật đầu, tên biến thái này làm gì mà không đi ăn đi, cô nhìn màu sắc món ăn, ngửi mùi thức ăn thơm phức, nước miếng chảy dài, anh không đói bụng nhưng tôi rất đói.

Nụ cười của Diệp tam thiếu càng âm hàn hơn.

“Nhìn có vẻ rất ngon,” Diệp tam thiếu nhẹ nhàng buông một câu.

Khóe môi Trình An Nhã co giật dữ dội, ý anh ta là gì? Tâm tư của Diệp tam thiếu không phải ai cũng đoán được, Trình An Nhã còn đang suy nghĩ xem vì sao anh ta lại nói như vậy, Diệp tam thiếu đã dùng hành động chứng minh cho lời nói của mình. Anh ta tao nhã cầm lấy hộp cơm, chiếc đĩa trong tay đưa xuống, đưa lên, một chiếc cánh gà đã chui tọt vào trong miệng.

Trình An Nhã trợn mắt há miệng, lần này đúng là rồi bởi trong gió rồi chứ, rất lâu sau mới phản ứng được lại. Chết tiệt, dám cướp cơm của mình.

“Chủ tịch, anh đang làm gì vậy?”

“Ăn cơm.”

“Đó là cơm của tôi mà.”

Bình tĩnh, bình tĩnh, manh động là ma quỷ, manh động là ma quỷ.

“Tôi đói rồi!” Ngon thật, tay nghề cũng không tệ, đến nấu cơm cũng biết, đàn ông mà hoàn mỹ như vậy cần thận bị sét đánh chết. Ninh Ninh đang học ở xa rất tao nhã hất xì một cái.

Diệp tam thiếu đang ăn chợt phát hiện ra hai mắt Trình An Nhã nhìn mình đang bốc hỏa, biểu cảm như muốn nuốt chửng anh ta, anh ta dừng lại một chút, lông mày khê nhướn, lại cắn một miếng cánh gà.

Sau đó rất tao nhã đứng dậy, bưng hộp cơm lướt vào phòng chủ tịch, bỏ mặc Trình An Nhã bên ngoài.

Trình An Nhã hai mắt trợn trừng trừng nhìn vào phòng chủ tịch, hít thở sâu, tay nắm chặt, vũ trụ nhỏ bùng bùng bốc cháy. Chết tiệt, Diệp Sâm đồ biến thái, lòng dạ đen tối, dã thú, anh coi bản cô nương chỉ là đồ trang trí thôi ư?

Cướp cơm hộp của cô không nói, lại còn lướt đi trước mặt cô, sợ cô nhìn trừng trừng nuốt không trôi phải không?

Đáng ghét, cô từng gặp những kẻ mặt dày mày dạn, chưa từng thấy ai mặt dày mày dạn như vậy.

Làm người đừng có dễ tiện như vậy, cần thận bị sét đánh tan tành!

Cô vừa định xông vào, Diệp tam thiếu đã lại bưng hộp cơm từ trong phòng chủ tịch lướt ra, tiện tay ném cho cô một vật màu đỏ đỏ. Trình An Nhã bắt lấy theo phản xạ.

Một hộp mỳ ăn liền thịt bò.

Làm quảng cáo chẳng?

Diệp biến thái, anh giàu có như vậy, tại sao lại ăn món mỳ ăn liền rẻ tiền này chứ? Ít nhất cũng phải chuẩn bị tìm gầu gan báo gò đó chứ, như vậy mới xứng tầm giá trị đại gia của anh mà.

“Cô Trinh, ăn mỳ đi.” Diệp tam thiếu không đỏ mặt, không thở hắt, nói rất điềm đạm, nghe cái giọng nói đó, Trinh An Nhã chỉ hận không thể xông lên chém anh ta hai nhát.

Thần sắc đó như muốn nói với cô, hộp mỳ ăn liền này là thưởng cho cô vậy.

“Chủ tịch, anh cướp hộp cơm của tôi.”

“Một thư ký đúng nghĩa là phải biết lo cho cái dạ dày của cấp trên.” Diệp tam thiếu nói rất trịnh trọng, tiếp tục tấn công chiếc cánh gà thứ hai, khiến cho Trinh An Nhã thêm đến ỨA NƯỚC MIẾNG.

“Một cấp trên bình thường sẽ không bao giờ cướp cơm hộp của cấp dưới.” Trinh An Nhã cười rất ngọt, nhưng trong lòng lại muốn biến thành thủy thủ Popeye quật anh ta một cái ngã lộn nhào xuống đất.

Ý tại ngôn ngoại, anh không bình thường.

“Ồ, cô không biết tôi không bình thường à?” Diệp tam thiếu rất thản nhiên phản pháo, lông mày khẽ nhướn, khóe miệng nhếch một nụ cười quý quý, “Tôi có lịch sử bệnh thần kinh, có cần cho cô xem để chứng thực không?”

Trinh An Nhã bị Diệp tam thiếu mặt dày làm cho tức nghẹn họng.

Chết tiệt, thế nào cũng có ngày tôi sẽ giẫm chết anh.

Tình thế bất buộc, không thể không cúi đầu, Trinh An Nhã quay người bỏ đi, pha mỳ thì pha mỳ, cũng chẳng phải là cô chưa ăn mỳ ăn liền bao giờ.

“Cô Trinh, cô xem ngày sản xuất đi, có lẽ chưa hết hạn đâu.”

Bước chân Trinh An Nhã hơi chững lại, chết tiệt, tên lòng dạ đen tối này chắc chắn là cố ý, cố ý đây mà.

Nếu có một ngày cô lỡ tay giết người, thì tuyệt đối là vì kẻ đó đáng chết, quan tòa không nên phán tội cô.

Trinh An Nhã cầm hộp mỳ trong tay, cố gắng thản nhiên bước đi.

Diệp Sâm không hề cảm thấy áy náy, hộp cơm ăn rất ngon lành, rất no, rất hài lòng, rất lâu rồi anh chưa được ăn món ăn gia đình ngon như vậy.

Bao lâu rồi nhỉ?

Lâu đến mức anh không còn nhớ nữa.

Chiều nay, Diệp Sâm tâm trạng mưa nắng thất thường, ngũ quan quanh tuần âm u đến mức sắp đổ mưa, nếu như nói Diệp Sâm bình thường tao nhã lạnh lùng, vậy thì hôm nay Diệp Sâm thâm trầm băng giá.

Trinh An Nhã vô duyên vô cớ bị anh ta mắng ấy trần, cả phòng thư ký, không khí lạnh như đóng băng, ai ai cũng nơm nớp lo sợ, bị anh ta gọi vào y như rằng đều sẽ bị giáo huấn ột trận.

Tâm trạng của Diệp Sâm rất bức bối, Trinh An Nhã có thể thấy rõ.

Sắp hết giờ, Diệp Sâm sai Trinh An Nhã pha một cốc cà phê, khi cô bung vào, Diệp Sâm đang đứng trước cửa sổ thủy tinh chạm đất, thân hình cao lớn mảnh khảnh có thứ uy nghiêm gây áp lực rất lớn.

Đã vào hoàng hôn, ánh mặt trời rất ấm, cả văn phòng đều tràn ngập một làn khí ấm áp.

Trinh An Nhã nhẹ nhàng đặt cốc cà phê xuống, nhắc anh ta một tiếng.

“Cô Trinh, rời hết lịch tối nay của tôi lại.” Diệp tam thiếu không quay người, giọng nói hơi khàn khàn, ánh hoàng hôn trải khắp căn phòng, trong giọng nói lộ ra chút thương cảm trầm thấp.

“Vâng.”

Trình An Nhã chậm rãi bước ra khỏi phòng chủ tịch, khi đóng cửa, cô không đành lòng, liếc nhìn anh một cái.

Người đàn ông này trên người có một sức mê hoặc rất lớn, thường bắt giác thu hút ánh mắt của người khác, anh ta tao nhã, anh ta lạnh lùng, anh ta vô tình...

Có tất cả những điều kiện để đón gục bất kỳ cô gái nào.

Với cô mà nói, Diệp tam thiếu rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức dường như không gì là không thể.

Thế nhưng Diệp tam thiếu hôm nay, trên người phẳng phất nổi bi thương, nổi bi thương của nhớ nhung bị vò vạt, dường như anh ta đang nhớ mong ai, hoàng hôn ấm áp dường như không liên quan đến anh, không dung hợp được đến nỗi nhớ nhung và bi thương của anh.

Trong lòng Trình An Nhã khẽ nhói đau, một người càng mạnh mẽ, càng đem tất cả nhược điểm của mình đi giấu kín, không thể khóc, không thể tỏ ra yếu đuối, kỳ thực, người như vậy, trong lòng có một nơi... yếu đuối, mong manh hơn bất cứ ai.

Chết tiệt, ánh sáng đặc biệt như vậy, con người đặc biệt như vậy, bóng dáng đặc biệt như vậy, phù hợp một cách chết giẫm với thiết kế nhân vật nam bi thương trong phim Hàn.

Diệp tam thiếu, anh chuyển sang con đường bi tình rồi sao?

Vậy thật là...

Đáng mừng quá.

Đây là khu của người giàu, bạt ngàn những căn biệt thự thời trang, có phong cách châu Âu, có phong cách England, có cả phong cách Gothic... tọa lạc ở lưng chừng núi, phóng mắt nhìn ra, xa hoa, tráng lệ.

Chiếc Rolls Royce màu bạc dừng lại trước một căn biệt thự phong cách châu Âu, Diệp Sâm mở cửa xe, tao nhã đi vào biệt thự, lạnh lùng hơn lúc bình thường, nhưng lại có sức áp bức lớn như lúc ở thương trường, tỏ ra nhẵn nhụi hơn nhiều.

"Tam thiếu gia, cậu đã về, lão gia đang chờ cậu." Trần Đức cung kính mời Diệp Sâm vào nhà.

Biệt thự được trang trí rất sang trọng, do kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế, sang trọng đến mức xa xỉ, ánh sáng vàng kim khiến Diệp Sâm thấy hoa mắt. Trong mắt Diệp Sâm thoáng qua một nét chế giễu.

Tòa biệt thự này cho anh cảm giác ngoài lạnh lẽo ra vẫn là lạnh lẽo, lạnh đến tận xương tủy.

Về mặt Diệp Trần Hoa uy nghiêm đang ngồi trên ghế chủ, mái tóc đã điểm sương, tay chống chiếc ba toong, ông lão đã từng làm mưa làm gió trên thương trường suốt một đời này rất uy nghiêm, hai mắt dù đã mờ, nhưng ánh mắt rất sắc bén.

Nguyễn Thúy Ngọc, vợ thứ ba của ông, tuổi chưa đến ba mươi, ngồi một bên cười nhạt, con trai tám tuổi của cô ta Diệp Vũ Đồng ngồi im bên cạnh, vẻ mặt sợ sệt, thật khiến người ta thương yêu.

Anh hai của anh Diệp Vũ Đường cũng có ở đây, khuôn mặt đoan chính không che giấu nổi vẻ tham lam trong ánh mắt.

"Ba, con đã về." Diệp Sâm gọi một tiếng nhẹ nhàng, tình cảm không có chút lay động, một tuần về nhà ăn cơm một lần là quy định của Diệp Trần Hoa.

"Người bận rộn của chúng ta cuối cùng cũng đã về rồi, oai phong quá, để cho tất cả chúng tôi phải đợi cậu." Nguyễn Thúy Ngọc lạnh lùng nói.

"Người ta là chủ tịch tập đoàn quốc tế MBS mà, tất nhiên phải oai phong rồi, hừ." Diệp Vũ Đường giọng điệu chua loét nói.

Mặt Diệp Sâm không chút cảm xúc, "Ba, gần đây công ty nhiều việc, xin lỗi."

Dù nói như vậy nhưng giọng điệu chẳng có chút gì gọi là xin lỗi cả, sắc mặt hết sức lạnh lùng.

"Ăn cơm." Ánh mắt sắc bén của Diệp lão gia lướt qua từng người, nhả ra hai chữ, tất cả đều im bật.

Trong lòng Diệp Sâm cười nhạt.

Diệp Vũ Đồng len lén gọi một tiếng anh ba, Diệp Sâm nhìn cậu, gật đầu, Diệp Vũ Đồng nở nụ cười hớn hở, Nguyễn Thúy Ngọc kéo áo con trai, cậu bé lại sợ sệt cúi đầu xuống.

“Diệp Sâm, Vũ Đường muốn mở tiệm đá quý, con trích vốn đầu tư cho anh, nhân tiện đả thông các mối quan hệ cho anh con.” Trong giọng nói uy nghiêm của Diệp lão gia toàn là mệnh lệnh.

“Vâng, thưa ba.”

Ông chủ thực sự của Diệp gia vẫn là Diệp lão gia, người thừa kế thật sự là Diệp Vũ

Đường, đứa con mà Diệp lão gia thương yêu nhất là Diệp Vũ Đồng, còn anh...

Chỉ là đứa con rơi do ông bất cẩn để lại.

Là đứa con riêng không được công khai.

Là nỗi nhục của ông.

Trong lòng Diệp Sâm cười nhạt, rồi sẽ có một ngày anh cho Diệp lão gia thấy.

Đàn ông phản kích bạo lực như thế nào.

Trình An Nhã về đến nhà liền nằm liệt ra, cục cưng vẫn chưa về, cô hơi chau mày.

Lúc này lẽ ra Ninh Ninh phải đang nấu cơm rồi chứ?

Cô đã quen với việc về đến nhà là ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Lo lắng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, Trình An Nhã nằm liệt trên ghế sofa giả chết, con trai cô là thiên tài thuần chủng 100%, không thể xảy ra chuyện đi lạc ngõ ngẩn được.

Cô yên tâm nằm chờ con trai về nấu cơm phục vụ.

Bất giác lại nhớ đến cảnh Diệp Sâm đứng bên cửa sổ, dáng đứng thẳng tắp, ngập tràn cô đơn, dường như cả thế giới đều bỏ rơi anh ta.

Diệp tam thiếu mà cô quen biết, lạnh lùng, tao nhã, âm hiểm, lòng dạ đen tối... hơn nữa con người đó tuyệt đối không có quan hệ với bi tình.

Anh ta sao thế?

Chết tiệt, Trình An Nhã bật dậy khỏi ghế sofa, vỗ trán, “Trình An Nhã, mày bị hấn ta mắng ắt hồn nên có khuynh hướng thích bị ngược đãi hay sao?”

Có thời gian nhớ tới khuôn mặt của con trai yêu quý vẫn tốt hơn nhớ tới Diệp tam thiếu nhiều.

Nghĩ đến Ninh Ninh và Diệp tam thiếu hai gương mặt chỉ có kích thước lớn nhỏ khác nhau, Trình An Nhã buồn thiu.

“Mami, không phải mẹ có khuynh hướng thích bị ngược đãi đâu, mà là cục cưng của mẹ có khuynh hướng thích bị ngược đãi.” Giọng nói non nớt đặc biệt của trẻ con bay vào,

Ninh Ninh đóng cửa, xách hai túi thức ăn đi vào, lườm cô một cái.

“Ninh Ninh, cuối cùng con cũng về rồi, mami đói bụng chết mất.” Trình An Nhã không chút xấu hổ tố cáo con trai không kịp thời chăm sóc tốt cho cô.

Ninh Ninh tháo cặp sách xuống, ném cho cô, mỉm cười nói: “Mami ăn tạm cái gì lót dạ, con lập tức đi nấu cơm.”

Ninh Ninh là thiên tài, lên lớp gần như không cần nghe giảng, cặp sách của cậu xea này đều nhẹ bằng cả, hôm nay lại nặng một cách bất thường, Trình An Nhã tò mò mở ra xem, một đồng đồ ăn vặt rơi ra ngoài.

Sô cô la, su kem, kẹo... táo, anh đào... bánh mỳ?

Bao nhiêu là đồ ăn vặt nhét chặt cứng trong cặp, phản ứng đầu tiên của Trình An Nhã là, “Ninh Ninh, con nhặt được tiền nên mang về hiếu kính mẹ chứ, mua linh tinh thế này lãng phí quá.”

Ninh Ninh chia rau với thịt ra, rửa nồi cấm điện nấu cơm, nở một nụ cười cực kỳ tao nhã, chớp chớp mắt, nghiêm chỉnh nói: “Ai nói con nhặt được tiền? Đây là các bạn nữ trong trường tặng con đấy.”

“Con làm cái gì mà người ta tặng con nhiều đồ như vậy?”

Cái gì tốt không học lại đi học ba con, cái tính đào hoa lại học được đủ cả mười phần.

Lẽ nào đào hoa cũng di truyền sao?

Hay là đào hoa phải bồi dưỡng từ nhỏ.

“Con cũng không hiểu đầu đuôi tai nheo.” Ninh Ninh nói rất vô tội, “Các bạn ấy đều bảo con cười rất quyến rũ, quà tặng thể hiện muốn theo đuổi con.” Trẻ con bây giờ tình đầu mới nhú cũng sớm quá đấy chứ?

“Chẳng phải bảo con không có việc gì đừng tự tiện cười lung tung rồi sao? Đợi đến lúc hai mẹ con mình không còn gì để ăn mẹ mới để con đi bán tiếng cười. Hơn nữa, nụ cười của con chỉ đáng thế này thôi sao? Rẻ rúng quá đấy!” Trình An Nhã nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên ánh mắt lóe sáng, “Ngày nào kiếm được một tờ séc trắng mới gọi là đáng tiền, con hiểu chưa?”

“Séc lủng thì làm sao?”

“Con không biết thăm dò tình hình sao?”

Ninh Ninh nghiêng đầu, nghiêm túc suy nghĩ, gật gật đầu, “Có lý, lần sau thực hiện.”

“Ngoan quá.” Trình An Nhã thản nhiên xoa đầu con trai, không hề cảm thấy mình đang hủy hoại mầm non của đất nước chút nào.

“Ninh Ninh, mami hỏi con một vấn đề nhé, cái đó...” mặt Trình An Nhã hơi nóng, ngồi sát vào con trai, ôm lấy thân hình bé nhỏ của cậu hỏi, “Con không tò mò chút nào về ba của mình sao?”

Khuôn mặt đẹp của Ninh Ninh chỉ toàn nụ cười, “Mami, mami chẳng bảo daddy chết rồi sao? Còn nói cái gì mà cổ trên mộ còn cao hơn cả người con nữa.”

Diệp tam thiếu đang dùng cơm ở biệt thự lưng chừng núi xa xôi bỗng dưng hắt xì một cái.

Từ khi Ninh Ninh bắt đầu hiểu chuyện, đã từng hỏi một lần tại sao Ninh Ninh không có ba?

Khi đó Ninh Ninh mới 3 tuổi, đang học lớp mẫu giáo ở Anh, trên lớp có đứa bé, con nhà hàng xóm, ở trường thường mắng Ninh Ninh là con hoang, không có ba.

Có lần Ninh Ninh đánh nhau với cậu bé đó, bị thua, cánh tay bầm tím một mảng, khóc chạy về hỏi Trình An Nhã vì sao Ninh Ninh không có ba?

Khi đó trái tim Trình An Nhã đau như dao cắt.

Ninh Ninh là món quà tốt đẹp nhất mà cô nhận được trong cuộc đời này.

Ninh Ninh là khúc thịt cô đứt ruột để ra và yêu thương nhất, Trình An Nhã không cho phép bất cứ ai làm tổn thương cậu dù chỉ là một sợi lông, nhưng người tổn thương cậu nhiều nhất lại chính là cô.

Cô nhớ rất rõ, khi Ninh Ninh hỏi cô, trong mắt có một chút oán trách.

Ninh Ninh là cậu bé thần đồng, IQ từ nhỏ đã cao hơn những trẻ em bình thường khác, thế nhưng khi 3 tuổi, dù sao cũng còn quá nhỏ, chỉ là nhạy cảm hơn những đứa trẻ khác một chút.

Lại bị đứa trẻ khác gây hiểu nhầm, nghĩ rằng không có ba là lỗi của mẹ, trong lòng khó tránh khỏi oán giận.

Chính là lúc đó, Trình An Nhã đã nói với Ninh Ninh, ba của cậu chết rồi, còn bịa ra một chuyện tình lâm li bi đát như phim Hàn giữa hai bố mẹ, nam bị xe đâm, nữ vì tình yêu mà một mình nuôi con.

Từ đó trở đi Ninh Ninh không bao giờ hỏi đến ba nữa.

Những năm qua Trình An Nhã một mình nuôi con quả thật vất vả, vừa đi học, vừa đi làm, kiếm tiền đóng học phí, kiếm tiền sữa cho Ninh Ninh.

Anh quốc là nơi ăn người không nhả xương, cô lại sống ở Luân Đôn, mức sống cao khủng khiếp, thời gian cô cực nhọc nhất từng có một năm mỗi ngày nghỉ ngơi không được 4 tiếng.

Sau này, Ninh Ninh lớn lên, cũng hiểu được nỗi vất vả của Trình An Nhã, càng lớn, IQ cũng càng tăng theo, tính cách cũng mạnh mẽ khiến người khác phải tặc lưỡi.

Đứa con không có ba, chủ đề này không còn làm tổn thương cậu nữa, hai mẹ con cũng tự quên đi người đàn ông thiếu vắng trong cuộc sống của họ.

Bây giờ đột nhiên nhắc đến ba, chủ đề mà họ đã bỏ quên bao nhiêu năm nay, Trình An Nhã cảm thấy có chút khó xử bởi đã nói dối hơi thái quá, biết thế khi xưa cô đã bảo với Ninh Ninh ba của cậu đến sao hỏa rồi.

Ít nhất còn có thể quay lại.

Bây giờ nói sống lại không biết còn kịp nữa không.

Trình An Nhã thực ra không muốn Diệp tam thiếu biết đến sự tồn tại của Ninh Ninh, nhưng lại không muốn nói dối Ninh Ninh.

Chết tiệt. Bần khoản quá.

“Ninh Ninh, con từng thấy người chết sống lại chưa?”

“Thấy rồi.” Ninh Ninh thản nhiên.

Trình An Nhã im bật, Ninh Ninh lại nói tiếp, “Trên tivi.”

Cô im bật tiếp.

Diệp biến thái, hôm nào anh gặp con trai tôi hãy nói vậy, vấn đề này tôi không muốn suy nghĩ nữa.

“Thôi không nói nữa, cục cưng, lần sau bảo với các bạn gái theo đuổi con là con thích ăn sô cô la.” Trình An Nhã xé một phong sô cô la được bọc rất đẹp mắt, nhét vào miệng.

Ngon tuyệt.

Con trai hiếu kính mẹ, thiên kinh địa nghĩa.

“Biết rồi, mami, mẹ còn thích ăn gì nữa, độ khó cao chút đi, để con thực hành.” Ninh Ninh lắc đầu mỉm cười.

Cậu rất thích mami như vậy, hám tài, hắc ám, đôi khi hơi ngốc nghếch.

“Sầu riêng.”

Khóe mắt Ninh Ninh khẽ co giật, “.... Mami, mẹ thấy ai cầm sầu riêng đi tỏ tình chưa?”

“Vậy mới để con thực hành mà, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.”

“Hiểu rồi.” Ninh Ninh nhẹ nhàng tiếp nhận thách thức, quay lại thơm lên má cô, cười tươi nói: “Mami, thực ra đôi khi mẹ cũng không ngốc một cách thông thường.”

Nói xong câu này cứ yên tâm, vì mẹ là mami của con, nên con không ngại cái lườm tao nhã rất Trình An Nhã của mẹ.

Hết chương 2 ^^!

3. Chương 3: Tình Địch, Ngõ Hẹp Tương Phùng

Trong một khu chung cư cao cấp tọa lạc ở trung tâm thành phố, quần áo vứt đầy mặt đất, váy áo bị xé toang, đồ lót, cà vạt...

Ánh mắt đê mê, long lanh hơi nước, Vân Nhược hi rất đẹp, một vẻ đẹp giao hòa giữa diễm lệ và thuần khiết, Diệp Sâm đột nhiên dừng lại, nhìn Vân Nhược Hi đắm đắm.

“Sâm, anh sao thế?” Ham muốn bị khơi dậy lại đột ngột dừng lại khiến Vân Nhược Hi cực kỳ khó chịu, trong giọng nói có sự mê hoặc khó tả.

Ánh mắt của Diệp Sâm thâm trầm, gương mặt tinh xảo đến yêu nghiệt nhìn không ra cảm xúc.

Khuôn mặt người con gái phía dưới bất giác biến thành gương mặt đang mỉm cười như bị “liệt mặt” của Trình An Nhã, đó cũng là gương mặt rất thuần khiết.

Diệp Sâm bất giác chợt nghĩ đến nếu như lúc này đang nằm dưới anh là Trình An Nhã, cô ta sẽ có biểu cảm gì? Anh thật sự đã nhìn đủ nụ cười liệt mặt công thức ấy của cô.

“Sâm...” Vân Nhược Hi bất an kêu lên.

Diệp Sâm ngồi dậy khỏi người Vân Nhược Hi, chỉnh lại y phục hơi xộc xệch, mặt không một chút biểu cảm đi đến trước cửa sổ, nhìn đèn hoa rực rỡ bên ngoài, trông anh hết sức lạnh lùng.

Anh bị sao vậy?

Sao lại nghĩ thành Trình An Nhã?

Vân Nhược Hi không hiểu vì sao anh dừng lại, từ đằng sau ôm lấy anh, muốn hôn lên môi anh, Diệp Sâm không nói không rằng chỉ nghiêng đầu tránh, đôi môi của Vân Nhược Hi rơi trên cằm anh.

Vân Nhược Hi cười khổ, kết cục như vậy dường như không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Đôi môi là khu vực cấm của Diệp Sâm.

Bất kể quan hệ giữa họ thân mật đến đâu anh cũng chưa bao giờ hôn cô.

Cũng không cho ai hôn anh.

Ánh mắt Diệp Sâm rơi vào cảnh đêm phồn hoa ngoài cửa sổ, khuôn mặt tinh xảo tao nhã dưới sắc đêm trở nên mờ ảo.

“Sâm... anh sao thế?” Vân Nhược Hi là cô gái thông minh, đau khổ và đổ kỵ chỉ là một chút thoáng qua, trước mặt Diệp Sâm lúc nào cô cũng dịu dàng, ân cần.

“Hôm nay gặp ông già.”

Vân Nhược Hi nhẹ nhàng ôm lấy anh từ phía sau, cô cũng đoán được, bao nhiêu năm nay, mỗi lần sau khi gặp Diệp lão gia, anh thường trở nên mất kiểm soát. “Không sao đâu, không việc gì.” Giọng nói êm ái như sự vỗ về của người mẹ thổi qua trái tim Diệp

Sâm, các cơ đang căng cứng cũng dần dần thả lỏng.

Vân Nhược Hi chỉ biết Diệp Sâm là con riêng, mẹ của anh là một vũ nữ, một mình nuôi dưỡng anh suốt mười năm, năm anh 10 tuổi mới trở về Diệp gia.

Anh chưa từng nhắc đến mẹ mình, không một ai biết bà chết như thế nào.

“Sâm, anh từng thực lòng yêu ai chưa?” Vân Nhược Hi dịu dàng hỏi, một tay đặt lên vị trí trái tim của anh, nơi này, từng là của ai chưa?

Ánh mắt Diệp Sâm lướt qua bàn tay trắng mịn trước ngực.

Yêu, đó là cái gì?

Không yêu thì khi biệt li sẽ không đau đớn, không khóc lóc, không khép mình lại như một kẻ ngốc, cũng không mất đi cũng khí để tiếp tục sống.

Anh đã chịu đủ nỗi đau đớn mất mát rồi.

Mẹ, ... còn có... còn có ai nữa? Anh không nhớ rõ, luôn cảm thấy vẫn còn có ai đó, chỉ là anh không nhớ nổi gương mặt của cô ấy, nhưng Diệp Sâm biết, bọn họ đều đã rời xa anh.

Anh từng thử bắt lấy, nhưng ngón tay chỉ giữ lại cô liêu.

Không giữ lại được bất cứ thứ gì.

Nếu như quên đi cái lạnh lẽo, nỗi cô đơn trống trải lúc đêm về, Diệp Sâm thấy cuộc sống như vậy cũng không có gì không tốt, anh không muốn lại một lần nữa chịu đựng nỗi mất mát.

Có một số thứ với một số người, không thể chấp nhận thua cuộc, nên không có dũng khí để thử.

Mặc dù bên ngoài đều nói Vân Nhược Hi là người con gái mà anh yêu thương, tình cảm sâu đậm.

Thế nhưng, làm gì có người con trai nào yêu bạn gái sâu sắc mà lại không ngừng thay người tình chứ? Như vậy làm sao cô có thể chịu đựng được.

Vân Nhược Hi biết, Diệp Sâm chỉ là cô đơn...

Và thiếu cảm giác an toàn mà thôi.

Nói như vậy, nhất định rất buồn cười, trên thương trường hô mưa gọi gió, tác phong tàn bạo như Diệp Sâm thiếu thiếu cảm giác an toàn?

Đúng là chuyện khó tin, nhưng Vân Nhược Hi biết, Diệp Sâm thiếu đích thực thiếu thốn tình cảm, bởi vì đã từng khép mình 3 năm, từng mắc bệnh trầm cảm rất nghiêm trọng, anh đối với cả thế giới đều lạnh lùng.

Thế nhưng đôi khi cô cảm thấy, anh như đang chờ đợi ai đó.

Anh thường nhìn vào mắt cô mà thất thần, anh chưa từng hôn môi cô, nhưng anh thường xuyên hôn mắt cô, nhẹ nhàng, thương tiếc.

Chỉ có khoảnh khắc đó, Vân Nhược Hi mới cảm thấy mình được yêu thương.

Trực giác của phụ nữ thường rất chuẩn, cô biết, thực ra tất cả người tình của anh đều là thế thân cho người khác, mà người đó là ai, cô điều tra bao nhiêu năm nay, đều không hay biết.

Rốt cuộc là thần thần thánh phượng nào, có thể khiến anh nhớ nhung đến tận bây giờ.

“Nhược Hi, nếu như ngày nào đó Diệp Sâm kết hôn, nhất định sẽ chọn em.” Diệp Sâm nói, ngũ quan tinh xảo tỏa ra một thứ trầm tĩnh đến băng giá, anh hứa hẹn không một chút do dự.

Vân Nhược Hi gật đầu, dịu dàng mỉm cười, như vậy là đủ rồi, không phải sao?

“Cảm ơn.” Vân Nhược Hi cười dịu dàng, Diệp Sâm bỗng cảm thấy có chút khó chịu, cả ngày tâm trạng căng thẳng, mất kiểm soát, khiến anh có chút mệt mỏi khi đối mặt với sự dịu dàng của Vân Nhược Hi.

Anh lướt qua chiếc cà vạt trên đất, nhặt lên, vừa thất vừa nói, “Anh đi trước đây, ngủ ngon.”

Nói xong không đợi Vân Nhược Hi trả lời, Diệp Sâm đã mở cửa đi mất.

Chiếc Rolls Royce màu bạc lao đi trên đại lộ đêm, đèn dưới đường hắt khi sáng khi tối, phản chiếu lên gương mặt tinh xảo của Diệp Sâm thêm một phần nguy hiểm lạnh lùng du dương.

Xe đột nhiên phanh gấp, bánh xe cọ sát trên đường gây ra một âm thanh chói tai, Diệp Sâm đập mạnh tay lên vô lăng, gục cả người lên đó, ánh đèn mờ ảo bên đường nằm lên tấm lưng thẳng tắp của anh một lớp ánh sáng mỏng manh.

Đột ngột ngược mắt lên, gương mặt tinh xảo như tượng tạc tăng thêm phần tà khí, cả người trong màn đêm như được nhuộm lên một thứ màu sắc tà muội, anh rút điện thoại ra.

Có chút hơi do dự, anh bấm số.

Trong chung cư của Trình An Nhã, nhạc chuông điện thoại vang lên, Trình An Nhã đang tắm liền kêu Ninh Ninh nghe máy.

Ninh Ninh đang trải giường cho cô, nhìn lên màn hình hiển thị, Diệp BT?

“Cô Trình, quảng trường trung tâm ra đây một lát.” Giọng nói thấp trầm mang từ tính có tính mệnh lệnh quen thuộc của anh.

Khóe môi Ninh Ninh nở một nụ cười rạng rỡ, lẽ nào là Diệp Sâm?

“Cô câm rồi à?” thấy cô không trả lời, Diệp Sâm mắt kiên nhẫn chế giễu.

Ông bố này tính cách có vẻ không tốt lắm, thảo nào mỗi lần mami về nhà đều mang vẻ mặt bị giày vò đến bơ phờ.

“Chú là ai?” lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của anh, nói chuyện với anh, tâm trạng Ninh Ninh có chút phức tạp.

Có chút phấn khích, có chút hân hoan, như đứa trẻ nỗ lực để được khen ngợi, giọng nói còn tao nhã hơn lúc bình thường mấy phần.

Giọng nói trẻ con khiến Diệp Sâm hơi sững người, anh nhìn lại điện thoại một cái, nhú mày hỏi: “Cháu là ai?”

“Cháu là Trình Ninh Ninh.”

Giọng nói non nớt như một cơn gió xuân thoảng qua, như mưa xuân rơi xuống sa mạc khô cằn, tâm trạng phiền não của Diệp Sâm lập tức thoải mái lên rất nhiều.

“Bảo chị cháu ra nghe máy.” Biết đối phương là trẻ con, giọng điệu của Diệp tam thiếu trở nên nhẹ nhàng hơn, cậu bé này họ Trình, Trình An Nhã cũng còn trẻ, Diệp tam thiếu tất nhiên nghĩ đây là em trai cô.

Trong lòng bất tri bất giác phỉ báng, nhìn xem, đứa bé này lễ phép biết bao, giọng nói nghe mà khiến người ta thoải mái, cùng một mẹ sinh ra sao mà khác xa nhau đến vậy.

“Chị gái?” Ninh Ninh kéo dài giọng, khẽ cười, đây là ba nói chứ không phải cậu nói nhé, cậu chỉ không phản bác mà thôi.

Pháp luật không quy định, nhất định phải phản bác sai lầm của một người khi người đó nói ra trước.

Cửa nhà tắm bật mở, Ninh Ninh cười nói: “Chú chờ một lát.”

“Cưng à, điện thoại của ai thế?” Trình An Nhã vừa lau tóc vừa hỏi.

“Họ Diệp ạ.”

Tay Trình An Nhã ngừng lại, khăn tắm rơi xuống đất, cô đơ ra như khúc gỗ, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Diệp tam thiếu bóp cổ muốn giết cô.

Cô hốt hoảng lao đến cướp lấy điện thoại, bật lấy ống nói, thẳng thốt nhìn Ninh Ninh.

Ninh Ninh mỉm cười, nhún vai, bắt khăn tắm lên giúp cô lau tóc.

Trình An Nhã lo lắng bất an, tim đập dữ dội, bởi vì căng thẳng, giọng của cô hơi run run, “Chủ.... Chủ tịch, có việc gì không ạ?”

“Quảng trường trung tâm, ra đây một lát.”

“Vừa này...chờ đã, bây giờ đã 10h đêm rồi.”

“Một thư ký đúng nghĩa, điều cơ bản nhất phải làm được là gọi lúc nào đến lúc đó.”

Diệp Sâm nói xong, quyết đoán dập máy, Trình An Nhã bưng bưng nổi giận, chết tiệt, tôi không làm nữa có được không?

“Mami, bình tĩnh.”

“Mami, bình tĩnh.”

“Ninh Ninh, con nói gì với ông ta?” Trình An Nhã lo lắng bất an, việc gì cô cũng có thể ung dung đối mặt, chỉ có Ninh Ninh là khiến cô bấn loạn chân tay.

“Mami, chú ấy nói bảo chị cháu ra nghe máy, con định bảo mẹ là mami của con, mami liền ra rồi.” Giọng nói dịu dàng của Ninh Ninh an ủi cô.

Vậy là tốt rồi, trái tim treo tít trên cao của Trình An Nhã cuối cùng cũng rơi xuống, có cảm giác nguy hiểm như bước hụt chân trên miệng vực lại được kéo lại.

Khi Trình An Nhã đến quảng trường trung tâm, vừa nhìn đã thấy ngay chiếc Rolls Royce màu bạc của Diệp tam thiếu, đã sắp 11h đêm rồi, tất cả cửa hàng đều đóng cửa, cả quảng trường gần như không một bóng người.

Diệp tam thiếu ngồi trên mui xe với một tư thái rất ngạo mạn, trong ngạo mạn có chút lười biếng, đang hút xì gà, một làn khói nhạt vây quanh anh, khiến cả người anh như chìm trong một màn sương huyền ảo.

Lưu manh mà...

Trình An Nhã nhìn từ xa một cái, thâm phỉ báng trong lòng, đúng là đáng vẽ tiêu chuẩn của lưu manh, mà còn là tên lưu manh ngạo mạn, giết người không chớp mắt.

“Chủ tịch, muộn như vậy rồi, anh có gì cần dặn?” Trình An Nhã mỉm cười hỏi, Diệp tam thiếu quay đầu, ngũ quan tinh xảo kết hợp giữa yêu nghiệt và tao nhã, tạo thành một sức quyến rũ mạnh mẽ.

Đôi mắt sâu thăm lướt qua, đã bớt đi cái lạnh lùng của ban ngày, trong màn đêm thêm một phần lấp lánh, giống như bùa mê khi Adam cảm dỗ Eva phạm tội. (Chương: trong kính thánh tui chỉ thấy bảo Eva cảm dỗ Adam phạm tội thôi mà?!@@)

Chỉ cần một ánh mắt bèn khiến người ta trầm luân.

Đêm muộn oi bức, gió mang theo cái nóng của mùa hè.

Khuôn mặt Trình An Nhã cũng bắt đầu tăng nhiệt, trong không khí đặc biệt này, dường như có thứ tình cảm bị kìm nén và lý trí kìm nén cũng bắt đầu trỗi dậy.

Diệp tam thiếu đứng dậy, ném đầu mẫu thuốc, dùng chân di mạnh, sau đó mở cửa xe, quay đầu hạ lệnh: “Lên xe!”

Trình An Nhã rất muốn cứng cổ ném một câu đi đâu, nhưng nhìn sắc mặt Diệp Sâm, cô do dự một giây, ngoan ngoãn lên xe.

Gã đàn ông này nặng mưa thất thường, cô ít gây sự thì tốt hơn.

Diệp Sâm lên xe, liếc nhìn cô một cái, Trình An Nhã ngồi rất ngay ngắn, lại còn cố nở nụ cười công thức của mình ra, Diệp Sâm đột ngột vươn người tới.

“Anh làm gì thế?” Trình An Nhã căng hết các dây thần kinh.

Diệp Sâm không nói không rằng, vươn tay kéo dây an toàn thắt cho cô.

Mùi cơ thể rất đàn ông ập tới trước mặt, kèm theo mùi nước hoa Pleasures Estee Lauder. Là thư ký chính của chủ tịch Diệp Sâm, trong đầu Trình An Nhã chứa đầy các thông tin về những cô gái mà Diệp Sâm đang giao du.

Bọn họ thích gì, quen dùng gì, cô đều nắm rất rõ.

Pleasures Estee Lauder là nhãn hiệu nước hoa Vân Nhược Hi hay dùng, có một mùi hương rất đặc biệt.

Trình An Nhã khê chau mày, đôi môi hồng mím lại, hơi nghiêng mặt đi, nụ cười công thức có chút hơi gượng gạo.

Bảy năm trước, bọn họ chỉ là duyên bèo nước, ai cũng không biết ai, những gì mà Trình An Nhã biết về Diệp Sâm chỉ là gã đàn ông này rất dã thú.

Bảy năm nay cũng không thấy nhớ nhiều về anh, chỉ là khi nhìn thấy gương mặt của Ninh Ninh, đôi lúc thoáng qua suy nghĩ ngăn ngừa tên dã thú đó đang ở đâu mà thôi.

Tình yêu sét đánh là gì?

Là câu chuyện cổ tích.

Không tồn tại trong hiện thực tàn khốc của cuộc sống, tính cách của Trình An Nhã cũng không lãng mạn đến mức xảy ra chuyện tình yêu sét đánh.

Thật sự quen biết Diệp Sâm là bảy năm sau, trong thời gian khi làm thư kí cho anh.

Dường như...

Có một chút xúy rung động.

Nhưng cũng chỉ là rung động mà thôi, cô luôn luôn rất lý trí, từ nhỏ tới lớn, trừ lần nhiệt huyết ở quán bar năm đó, cả đời Trình An Nhã không làm việc gì thiếu suy nghĩ.

Thói trắng hoa của Diệp Sâm, đã giết chết sự rung động đó trong cô.

Không phải là tình cảm duy nhất.

Trình An Nhã cô không cần.

Có lẽ mỗi người con gái đều muốn trở thành người cuối cùng của lãng tử, hi vọng bản thân là định mệnh của anh ta.

Với Trình An Nhã mà nói, đó là một giấc mơ rất ngốc nghếch.

Bởi vì lãng tử quay đầu vẫn là lãng tử.

Bảy năm một mình nuôi dạy Ninh Ninh, cô đã sớm hết cái tuổi mơ mộng, cho dù là Trình An Nhã của bảy năm trước, cũng chưa từng xuất hiện suy nghĩ ngu ngốc như vậy.

Cho nên...

Rung động chỉ là rung động, ngoài ra không còn gì khác.

Khi ngồi yên một mình yên lặng cô thường hay thả trí tưởng tượng bay bổng, suy nghĩ mông lung, nhưng khi ngồi cạnh Diệp Sâm, tâm lý có chút áp lực, thần kinh căng cứng.

Dù sao gã đàn ông này từng có với cô một đêm tình rất kịch liệt.

Hơn nữa còn tạo ra một thiên tài tên Trình Viễn Ninh.

Được rồi, anh ta có nhiều bạn gái như vậy, thân hình đẹp như hơn cô, tính tình ngọt ngào hơn cô, lần đầu tiên của cô, xanh đến mức cắn một miếng cũng thấy chua.

Anh ta không nhớ là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ là, sau đó vứt cho anh ta 100 tệ, lại còn ném lại một câu tiền bán thân, đối với một kẻ kiêu ngạo như Diệp Sâm mà nói, tuyệt đối là sự xỉ nhục.

Khắc cốt ghi tâm.

Anh ta lại không cận thị, ôm cô suốt một đêm, bảy năm qua cô không đi thẩm mỹ, cũng không thay đổi gì, không lý nào lại quên sạch sẽ như vậy?

Thật sự không phải tự cô tưởng tượng.

Trình An Nhã thực sự không hiểu, tại sao anh ta lại tỏ ra thần nhiên đến thế?

Lẽ nào là âm mưu?

Trình An Nhã rung mình, cô bắt giác liên tưởng đến tình tiết trong phim luân lý Hàn Quốc, vì trả thù cô, cho nên...

Đã nghĩ đến âm mưu rồi, quả nhiên lòng dạ cô rất đen tối.

“Chủ tịch, có thể hỏi anh một câu hỏi nho nhỏ không?”

“Nói.”

Trình An Nhã dẫn đo giọng điệu, nắm ngón tay hơi xiết lại, căng thẳng nắm chặt lấy gấu áo, cố gắng củng cố tinh thần mấy lần, nói hỏi: “Anh từng bị bạn gái đá bao giờ chưa?”

Diệp tam thiếu đập phanh gấp, cả người Trình An Nhã lao mạnh về phía trước, lại bị dây an toàn kéo ngược trở lại, đập mạnh vào ghế, lập tức hoa mắt chóng mặt...

Chết tiệt, cho dù là bị đá kích cũng đừng có ác như vậy chứ.

Liếc mắt nhìn thấy mấy chữ cái tiếng Anh đang nhấp nháy, Trình An Nhã như bị sét đánh, kinh hãi quay đầu nhìn Diệp tam thiếu...

Quán bar bảy năm trước?

Diệp tam thiếu ghé sát lại, ánh mắt lạnh lùng tràn đầy sự nguy hiểm, thân hình cao lớn mảnh khảnh ép Trình An Nhã vào sát góc xe chật hẹp.

Mùi nước hoa vốn đã nhẹ, trên đường đã bay đi không ít, mùi hương sạch sẽ trên cơ thể Diệp tam thiếu ngập tràn mũi Trình An Nhã, cô hơi căng thẳng.

“Cô nói cái gì?” giọng nói băng giá rợn người.

Trình An Nhã cố hết sức co người lại, trước sau đều bị chặn, không thể co lại hơn được nữa, ngũ quan tinh xảo của Diệp Sâm gần ngay trước mặt, trong mắt phản chiếu hình bóng nhỏ xíu sợ sệt của chính cô.

“Tôi chỉ hỏi chơi vậy thôi.”

Cô không thích những sinh vật có sức uy hiếp như vậy.

Anh ta gần cô như vậy.

Trái tim cô dường như không phải của chính mình nữa, tim đập thành thịch, thần kinh căng cứng đến đáng sợ.

Trên người Trình An Nhã có một mùi hương rất nhẹ, gương mặt ửng hồng, sắc môi tươi tắn, khoảng cách gần như vậy, Diệp Sâm nghe thấy tiếng nhịp tim đập loạn xạ của cô.

Yết hầu co lại, ánh mắt hơi tối, đôi môi tươi hồng đó khiến ham muốn trong anh trỗi dậy, xuất hiện mạnh động muốn hôn xuống làn môi đó.

Dù trong lòng rung động, yết hầu hơi cảm chỉ hơn chuyển động, nhịp tim của Trình An Nhã đột ngột tăng nhanh, tên Diệp tam thiếu này đúng là nhân vật yêu nghiệt, mỗi một cử chỉ đều khiến cho người khác thần hồn điên đảo.

“Cô Trình, tim đập nhanh thật đấy, thế nào? Yêu tôi rồi à?” Ngón trỏ của Diệp Sâm lướt trên má cô, rất nhẹ, rất êm...

Trình An Nhã nghe thấy câu nói này, ánh mắt sáng ngời bốc ra hai ngọn lửa, một tay đẩy anh ta ra, treo lên nụ cười công thức Trình An Nhã, “Chủ tịch, tư duy của anh chỉ tập trung vào nửa dưới cơ thể thôi sao? Tim đập nhanh thì đã làm sao? Tôi gặp Shin bút chì tim cũng đập nhanh như thế.”

Tưởng rằng Diệp Sâm sẽ tức điên lên, ai ngờ anh ta dờ mắt ra, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Ai là Shin bút chì?”

Không phải vậy chứ? Anh cũng lạc hậu quá đấy?

Chết tiệt, khi cãi nhau điều đáng hận nhất là cái gì? Chính là anh chửi một thôi một hồi, đối phương lại không biết rằng anh đang chửi cái gì? Còn ức chế hơn thế?

Sau khi xuống xe, Trình An Nhã rất căng thẳng, quán bar này cho cô áp lực không nhỏ.

“Chủ tịch, anh đưa tôi đến quán bar làm gì?”

Anh thấy gương mặt cô đỏ bừng, trong bụng thầm nghĩ, khi cô làm thư kí cho Kroos, có tụ điểm ăn chơi nào mà chưa từng đến, chỉ là quán bar thôi việc gì phải giả bộ tiểu thư sành vàng lá ngọc?

“Uống rượu.” Diệp tam thiếu lạnh lùng bỏ lại hai chữ, đi vào trong quán bar. Trình An Nhã mím môi, đi vào quán bar bảy năm trước cô đã hốt hoảng bỏ chạy khỏi đó.

Ánh sáng mê li mờ ảo, tràn ngập dục vọng tà muội. Trên sân khấu, vũ đạo nồng nhiệt khiến đám đàn ông phía dưới gào thét, phấn khích, thân hình mềm mại như rắn nước của các vũ nữ uốn éo linh hoạt, gương mặt đầy phấn toát ra sức mê hoặc quyến rũ.

Tiếng gào thét rộ lên.

Đây là một quán bar cao cấp, trang hoàng lộng lẫy, xa hoa. Trình An Nhã để ý thấy đến đây hầu như đều là những nhân vật có tên tuổi.

Đây là một quán bar tư nhân hạng sang, cô bất giác trầm mặc, bảy năm trước cô rốt cuộc đã lẩn vào đây bằng cách nào?

“An Nhã, sao em lại ở đây?” Trình An Nhã đang định tìm Diệp Sâm, một giọng nói êm ái, dịu dàng bay tới. Anh Triết Khôn?

Trình An Nhã cứng đờ người, Dương Triết Khôn mặc một bộ vest rất chỉnh tề, thân hình cao lớn tuấn tú, ngũ quan mượt mà như ngọc dưới ánh đèn ngũ sắc.

Sạch sẽ, thần khiết, dường như nhìn một chút cũng cảm thấy băng bó.

Đến đây hưởng thụ phần lớn đều là tinh anh xã hội, ban ngày áp lực công việc quá lớn, đêm đến phá tan lớp mặt nạ tinh anh ra, thỏa sức phát tiết.

“Anh Triết Khôn, em cùng người bạn đến giải sầu, còn anh?” Trình An Nhã thăm cầu khẩn, Dương Triết Khôn dừng nhìn thấy Diệp Sâm.

“Có mấy mối làm ăn cần bàn.” Một gã đàn ông uống say, loạng choạng chạy tới, thiếu chút nữa đã đâm vào Trình An Nhã, Dương Triết Khôn nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy eo cô, linh hoạt xoay người, tránh được va chạm.

“Cẩn thận.”

Cảnh này lọt vào mắt của Diệp Sâm, tự nhiên là đắm đuối, nóng bỏng, anh ngửa đầu, dốc thẳng ly Remy Martin Louis VIII vào họng.

Ánh mắt lạnh lùng tỏa ra hàn quang, một ngọn lửa âm thầm lan ra, rừng rực như thiêu cháy cả thảo nguyên, đến bản thân anh cũng cảm thấy kinh hãi.

“Dương thiếu gia, hân hạnh.” Giọng nói lạnh lùng của Diệp Sâm xen vào giữa bọn họ.

Trình An Nhã như bị điện giật, nhanh chóng thoát khỏi lòng Dương Triết Khôn, tim đập thành thịch, chết rồi, quả là trời không chiều lòng người.

“Diệp tam thiếu gia, nghe danh đã lâu.” Dương Triết Khôn đưa tay ra, ánh mắt êm mượt thoáng qua một tia bất ngờ nhưng rất nhanh chóng được anh khéo léo giấu đi,

cất lời chào Diệp Sâm.

Hai bàn tay cùng có tài hô mưa gọi gió, mạnh mẽ, tôn quý bắt chặt lấy nhau, hai người một ấm một lạnh, trên mặt đều là biểu cảm cực kỳ hoàn mỹ.

Trình An Nhã đột nhiên cảm thấy dòng hàn lưu chạy dọc sống lưng.

Ánh mắt hai người giao nhau, âm thanh huyền ảo dường như rời xa, trong không khí chỉ có sức căng của trận giao phong nóng bỏng giữa hai người đàn ông.

Tài năng tất lộ.

Đây là sự hoang dã nguyên thủy nhất giữa hai động vật giống đực.

Diệp, Dương, Đường, Lâm bốn nhà, chia nhau bốn phía Đông Tây Nam Bắc của thành phố A, hình thành 4 nguồn thế lực cường thịnh, bốn đại gia xưa nay nước sông không phạm nước giếng.

Cho dù bọn họ danh nổi tứ hải, chấn động thành phố A nhưng chưa hẳn đã có giao thiệp với nhau.

Cũng như Diệp Sâm và Dương Triết Khôn, hai người hai năm nay tranh đấu bất phân thắng bại, mặc dù không phải lần đầu gặp mặt, nhưng là lần đầu chính thức bắt tay làm quen.

Dương Triết Khôn, tổng giám đốc công ty Diệu Hoa, đường đường là một bậc quân tử, ôn thuận như ngọc, là người tình trong mộng lý tưởng nhất của các giai nhân trong giới thượng lưu.

Anh và Diệp Sâm tuy không thuộc cùng một loại hình, nhưng đều có năng lực, khí phách và sức hút như nhau, không phân cao thấp.

Giới thượng lưu truyền một câu nói.

Các phu nhân đều muốn gả con gái cho Dương Triết Khôn, tự mình đi tán tỉnh Diệp tam thiếu.

“Tin tức nội bộ sớm đã truyền ra, lần đấu thầu xây dựng của tập đoàn gang thép Bắc Đài lần này mười phần thì Dương thiếu gia nắm chín phần, MBS thua tâm phục khẩu phục.” Diệp Sâm cười nhạt nói.

“Diệp tam thiếu gia nặng lời rồi, anh nắm được vịnh Thiểm Thủy phong thủy bảo địa ấy nên mới bỏ mặc Bắc Đài, vừa hay để Dương mỗ chiếm lợi thế, lần này may nhờ có anh hạ thủ lưu tình.”

“Dương thiếu gia khiêm tốn rồi.”

“Quá khen.”

...

Hai người đàn ông tươi cười, điểm qua vụ đấu đá quyết liệt tranh giành hai công trình lớn của thành phố A khiến thị trường chứng khoán sụp đổ và không ít công ty phá sản trong ba tháng qua.

Hai công trình lớn này ngay từ đầu đã do MBS và Diệu Hoa tranh giành, hai bên không tiếc vốn đầu tư, tìm cách hắt cẳng lẫn nhau, thao túng giao dịch trên thị trường hỗn loạn, cuối cùng từ đó thu lợi.

Những chuyện kinh hồn động phách trong đó cho dù là ngồi trên chuyến xe bus cuối cùng như Trình An Nhã cũng có thể cảm nhận thấy, mùi khói đạn nồng nặc.

Đến cuối cùng lại nhẹ nhàng như mây khói tan trong nụ cười của hai người như vậy.

Đây chính là cái gọi là kẻ mạnh chăng?!

“Nghe nói bên cạnh Diệp tam thiếu gia xuất hiện một nữ thư ký vạn năng, tôi cứ tưởng là ai, hóa ra là An Nhã, chúc mừng anh, tôi giảng lưới cô ấy bao lâu nay đều không thành công.”

Cổ họng Trình An Nhã nghẹn một cái, hơi có chút ă năn, nói thực lòng, đích thực là đen đủi, cô cũng không ngờ tới.

Khóe miệng Diệp Sâm khẽ nhếch, “Hóa ra Dương thiếu gia không biết sao?”

“An Nhã trước nay vẫn sợ búa rìu dư luận nên không muốn đến Diệu Hoa, tôi mất trắng đi một đại tướng.”

Câu nói này rất hàm hồ, Diệp Sâm nghe thấy cực kỳ nhức tai, anh ta rõ ràng muốn nói với anh, Trình An Nhã không muốn lẫn lộn công việc và tình cảm.

Cho nên không muốn đến Diệu Hoa mà đến MBS.

Là anh ta để anh chiếm lợi phẩm.

“Cô Trình đích thực là một thư ký tuyệt vời, việc công việc tư, cô ấy đều cung cấp chất lượng phục vụ tốt nhất, có phải không? Cô Trình?”

Trong lòng Diệp tam thiếu cười nhạt, nhìn Trình An Nhã đeo nụ cười công thức, sắc mặt vẫn như mọi khi không hề thay đổi, chỉ là ánh mắt long lanh của cô đã tiết lộ cơn tức giận từ trong đáy lòng.

Chết tiệt, Diệp Sâm, anh còn có thể biến thái hơn được nữa không?

Nói cứ như là tôi với anh có gì đó với nhau không bằng, cho dù tôi có đói không có thức ăn, rét không có quần áo đến đâu đi nữa cũng không chọn anh.

Diệp tam thiếu phản kích thành công, tâm trạng bỗng thoải mái bất ngờ, khoe miệng hơi nhếch lên, “Dương thiếu gia, uống một ly, thế nào?”

“Được.”

Bàn tay của hai người đồng thời đặt lên vai Trình An Nhã, cùng cao lớn như nhau, ánh mắt sâu thẳm như nhau, tạo ra áp lực như nhau.

Lạnh lùng, áp bức.

Ôn nhuần như Dương Triết Khôn, lúc này cũng dùng hành động tuyên bố ham muốn sở hữu của mình, lúc Diệp Sâm nhìn anh, bàn tay anh liền đổi hướng, chuyển sang ôm eo

Trình An Nhã, đi về phía quầy bar.

Diệp Sâm nhìn theo bóng dáng thân mật của bọn họ, ánh mắt sầm xuống.

Lưng Trình An Nhã như có kim đâm, Dương Triết Khôn anh rốt cuộc đang làm gì vậy?

Đây là lần giao thiệp đáng sợ nhất của Trình An Nhã trong mấy tháng qua.

Không khí giữa hai người này, đáng sợ đến mức khiến cô muốn hét lên, nếu không vì duy trì gương mặt tươi cười hoàn hảo, Trình An Nhã đã rất muốn phủ áo mà đi.

Cô hoàn toàn không biết Diệp Sâm gọi cô ra đây làm gì?

Uống rượu cùng?

Remy Martin Louis VIII...một chai Brandy cũng mấy vạn tệ, cũng chỉ có hai người bọn họ mới uống như uống nước lã vậy.

“Dương thiếu gia và cô Trình xem ra tình cảm rất tốt.”

“Đúng thế, cũng bảy năm rồi.”

Diệp Sâm im lặng lắc một ly rượu.

Bảy năm, hừ, khoe khoang khỉ gì, anh không biết cái gọi là chỗ ngứa bảy năm sao?

Trình An Nhã xin phép đi toilet, lần này, hai gã đàn ông khoác lên mình lớp áp nho nhã đã triệt để xé toạc lớp ngụy trang.

Ánh mắt ôn nhu thường ngày của Dương Triết Khôn trở nên sắc như dao, lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, “Diệp Sâm, anh dám đụng vào An Nhã, tôi sẽ khiến anh hối không kịp.”

Lời nói lạnh lùng như của Diêm La từ một người ôn hòa nha Dương Triết Khôn nói ra, hiệu quả càng đáng sợ.

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp.

Ánh mắt tà muội của Diệp Sâm lướt qua một tia độc ác, cười nhạt: “Anh còn muốn khiêu chiến? Dương Triết Khôn, Diệp Sâm tôi chỉ cần một ngón tay là có thể chơi anh đến chết, có bản lĩnh thì anh chơi lại.”

“Khẩu khí lớn lắm.” Dương Triết Khôn lạnh lùng quét qua Diệp Sâm một cái, “Tôi e là anh không dám chơi.”

“Tôi em là anh không dám thua.”

Hai tia nhìn cực mạnh đâm vào nhau, hai người lại nâng ly, mỉm cười, ngửa đầu, lắc cạn ly Remy Martin Louis VIII.

Dương Triết Khôn phụ trách đưa Trình An Nhã về, trên suốt đường đi anh duy trì sự im lặng, Trình An Nhã biết rõ Dương Triết Khôn đã nhìn ra vấn đề, rất căng thẳng, tìm dịp thích hợp, bây giờ mở miệng ra phủ nhận liệu có kịp không?

Lúc này cô bắt giác oán hận gen của Diệp Sâm quá là biến thái, Ninh Ninh và anh ta giống nhau đến bảy phần, đáng vẻ non nớt quả thực là Diệp Sâm thu nhỏ một cỡ.

Quả là người biến thái đến gen cũng biến thái, hại cô đến dưng khí để phủ nhận cũng không đủ.

Dương Triết Khôn lẽ nào đã biết từ mấy năm trước rồi?

Xe dừng lại trước khu chung cư của Trình An Nhã, Trình An Nhã rất muốn mau chóng thoát khỏi không khí khó xử này, nào ngờ, Dương Triết Khôn làm sao có thể để cô thoát.

“Ninh Ninh, là con trai của Diệp Sâm.”

Thần sắc của Trình An Nhã rất bình thản: “Vâng.”

“Thực ra anh sớm đã đoán ra, hai năm trước về nước, lần đầu gặp Diệp Sâm, anh đã cảm thấy quen mặt, Ninh Ninh lớn lên anh mới phát hiện ra, hóa ra họ cùng từ một khuôn đúc ra.” Dương Triết Khôn ngược mắt, nụ cười ôn nhu mang một chút đau khổ. “Vài lần anh nhắc đến MBS, nhắc đến Diệp Sâm, em đều không phản ứng, anh còn nghĩ chỉ là trùng hợp.”

“Diệp Sâm không hề biết đến sự tồn tại của Ninh Ninh.” Trình An Nhã nói, cũng không giấu diếm, “Bảy năm trước, chỉ là một hiểu lầm mà thôi.”

Một sự hiểu lầm lãng mạn, mang đến cho cô một món quà tốt đẹp nhất thế gian.

“Nói như vậy, giữa em và anh ta ngoài Ninh Ninh ra, không có quan hệ gì?”

“Anh Triết Khôn, chúng ta quen nhau đã bảy năm rồi, anh nên biết, không phải là tình cảm duy nhất, em không cần.”

“Vậy hãy làm bạn gái của anh, anh thích em, thích bảy năm rồi.”

“Anh Triết Khôn, anh đừng đùa nữa, em...” Trình An Nhã bàng hoàng, đôi mắt mở to, không ngờ Dương Triết Khôn tỏ tình với cô vào lúc này, bảy năm qua cả hai người đều giữ một giới hạn, không ai vượt qua, như một khối ước ngầm.

“Anh biết hết toàn bộ quá khứ của em, cũng biết em có Ninh Ninh, anh xứng đáng có được người con gái tốt hơn em rất nhiều, anh Triết Khôn, em nói thật lòng. Cả đời này em chưa thấy người đàn ông nào tốt đẹp hơn anh, em không xứng với anh...”

“Anh không bận tâm.” Dương Triết Khôn đột nhiên ôm chặt Trình An Nhã vào lòng, giọng điệu kiên định, “Tất cả anh đều không bận tâm, anh chỉ biết, anh yêu Trình An Nhã.”

“Anh Triết Khôn...” Trình An Nhã muốn đẩy Dương Triết Khôn ra, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, trong lòng thầm kêu khổ, Dương Triết Khôn đêm nay thật khác thường quá.

Là sự xuất hiện của Diệp Sâm đã đảo loạn sự tĩnh lặng của Dương Triết Khôn?

“Em đừng nói, em nghe anh nói hết đã.” Dương Triết Khôn ôm lấy cô thật chặt, dường như muốn đem thân hình thơm ngát mà anh đã yêu suốt bảy năm qua, đã giày vò anh suốt bảy năm qua hòa vào trong máu trong xương của mình, không bao giờ rời xa.

“An Nhã, anh yêu em, thượng đế làm chứng, anh yêu em, anh không bận tâm Ninh Ninh, khi anh yêu em em đã có Ninh Ninh nhưng điều này có hề gì? Anh từng nghĩ, thôi bỏ đi, anh cũng từng chơi một trò chơi rất khó, đến ải cuối cùng, dù thế nào cũng không qua được, anh cũng từng nghĩ, chỉ cần qua ải, anh sẽ không theo đuổi Trình An Nhã nữa. Bảy năm rồi, trò chơi cũng không còn khó như lúc đầu nữa, anh đã vô số lần vượt qua ải cuối cùng, vô số lần, chỉ cần ấn nút enter, anh có thể qua ải, nhưng cuối cùng vẫn không thể ấn, anh không muốn từ bỏ. Nếu như vì Ninh Ninh, anh không thích em nữa, vậy thì Dương Triết Khôn anh lại cao thượng biết bao, An Nhã, hãy tin vào lòng chân thành của anh, cả đời này, anh chỉ rung động trước Trình An Nhã mà thôi.”

Tim Trình An Nhã đau như thắt, trong lòng trĩu nặng cảm giác chua xót, đau đớn, từng chút từng chút lan trong máu thịt, cô đau đớn đến muốn khóc.

Trình An Nhã chua xót không biết nói sao, phần tình cảm này quá nặng nề, cả đời cô cũng không thể trả hết.

“Anh Triết Khôn...em...” Trình An Nhã không biết từ chối phần tình cảm nặng nề này thế nào, nếu là người đàn ông khác, cô sớm đã ột bạt tai, từ chối thẳng thừng, tuyệt đối không lưu lại một chút thương xót.

Nhưng đây lại là Dương Triết Khôn, một Dương Triết Khôn đối xử với cô bảy năm như một, thăm lặng hi sinh, chưa từng đòi hỏi báo đáp.

“An Nhã, nếu như tình cảm là một khoản đầu tư, tại sao không đem tất cả tinh thần và thời gian đầu tư vào anh, anh, Dương Triết Khôn, đảm bảo sẽ cho em hạnh phúc suốt đời.”

Trình An Nhã há miệng, cắn chặt môi dưới, không nói được lời nào.

Tình cảm suốt bảy năm dâng trào như núi lửa bạo phát, nóng bỏng và mãnh liệt, Trình An Nhã nếu nói không cảm động chỉ là dối lòng mà thôi.

Dương Triết Khôn là một người đàn ông tốt, chính vì vậy, Trình An Nhã mới không dám tùy tiện tổn thương anh, nếu như nhận lời, chính là việc cả một đời.

“Em cứ suy nghĩ kỹ lời anh nói, có được không?” Dương Triết Khôn cũng không muốn ép cô quá nhiều, ánh mắt thu lại sự thất vọng, tràn đầy nuông chiều, đột ngột chuyển chủ đề, “An Nhã, mặc dù anh không vội vàng bắt em lập tức nhận lời, thế nhưng em có thể giúp anh một việc được không?”

“Anh cứ nói đi, chỉ cần có thể làm được, em nhất định giúp.” Trong tình cảnh này, cho dù là người lòng dạ sắt đá cũng không thể từ chối thỉnh cầu của anh.

“Có thể tạm thời đóng giả làm người yêu của anh một thời gian được không, đóng giả một đôi tình nhân, ba anh dạo này bắt anh cưới vợ ghê quá, anh chịu đựng đủ việc ngày nào về nhà cũng có một cô gái không quen biết đang đợi ở nhà rồi.” Dương Triết Khôn nói rất chân thành, rất đau khổ.

Trình An Nhã chỉ mỉm cười, giấu đi nỗi xót xa, cô gật đầu, “Được.”

Hết chương 3 ^^!

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Tiếp chương 3.

Phần 3.3

Ánh mắt hai người giao nhau, âm thanh huyền ảo dường như rời xa, trong không khí chỉ có sức căng của trận giao phong nóng bỏng giữa hai người đàn ông.

Tài năng tất lộ.

Đây là sự hoang dã nguyên thủy nhất giữa hai động vật giống đực.

Diệp, Dương, Đường, Lâm bốn nhà, chia nhau bốn phía Đông Tây Nam Bắc của thành phố A, hình thành 4 nguồn thế lực cường thịnh, bốn đại gia xưa nay nước sông không phạm nước giếng.

Cho dù bọn họ danh nổi tứ hải, chấn động thành phố A nhưng chưa hẳn đã có giao thiệp với nhau.

Cũng như Diệp Sâm và Dương Triết Khôn, hai người hai năm nay tranh đấu bất phân thắng bại, mặc dù không phải lần đầu gặp mặt, nhưng là lần đầu chính thức bắt tay làm quen.

Dương Triết Khôn, tổng giám đốc công ty Diệu Hoa, đường đường là một bậc quân tử, ôn thuận như ngọc, là người tình trong mộng lý tưởng nhất của các giai nhân trong giới thượng lưu.

Anh và Diệp Sâm tuy không thuộc cùng một loại hình, nhưng đều có năng lực, khí phách và sức hút như nhau, không phân cao thấp.

Giới thượng lưu truyền một câu nói.

Các phu nhân đều muốn gả con gái cho Dương Triết Khôn, tự mình đi tán tỉnh Diệp tam thiếu.

“Tin tức nội bộ sớm đã truyền ra, lần đấu thầu xây dựng của tập đoàn gang thép Bắc Đài lần này mười phần thì Dương thiếu gia nắm chim phần, MBS thua tâm phục khẩu phục.” Diệp Sâm cười nhạt nói.

“Diệp tam thiếu gia nặng lời rồi, anh nắm được vịnh Thiểm Thủy phong thủy bảo địa ấy nên mới bỏ mặc Bắc Đài, vừa hay để Dương mỗ chiếm lợi thế, lần này may nhờ có anh hạ thủ lưu tình.”

“Dương thiếu gia khiêm tốn rồi.”

“Quá khen.”

...

Hai người đàn ông tươi cười, điếm qua vụ đấu đá quyết liệt tranh giành hai công trình lớn của thành phố A khiến thị trường chứng khoán sụp đổ và không ít công ty phá sản trong ba tháng qua.

Hai công trình lớn này ngay từ đầu đã do MBS và Diệu Hoa tranh giành, hai bên không tiếc vốn đầu tư, tìm cách hắt cẳng lẫn nhau, thao túng giao dịch trên thị trường hỗn loạn, cuối cùng từ đó thu lợi.

Những chuyện kinh hồn động phách trong đó cho dù là ngồi trên chuyến xe bus cuối cùng như Trình An Nhã cũng có thể cảm nhận thấy, mùi khói đạn nồng nặc.

Đến cuối cùng lại nhẹ nhàng như mây khói tan trong nụ cười của hai người như vậy.

Đây chính là cái gọi là kẻ mạnh chẳng?!

“Nghe nói bên cạnh Diệp tam thiếu gia xuất hiện một nữ thư ký vạn năng, tôi cứ tưởng là ai, hóa ra là An Nhã, chúc mừng anh, tôi giảng lưới cô ấy bao lâu nay đều không thành công.”

Cổ họng Trình An Nhã nghẹn một cái, hơi có chút ăn năn, nói thực lòng, đích thực là đen đui, cô cũng không ngờ tới.

Khóe miệng Diệp Sâm khẽ nhếch, “Hóa ra Dương thiếu gia không biết sao?”

“An Nhã trước nay vẫn sợ búa rìu dư luận nên không muốn đến Diệu Hoa, tôi mất trắng đi một đại tướng.”

Câu nói này rất hàm hồ, Diệp Sâm nghe thấy cực kỳ nhức tai, anh ta rõ ràng muốn nói với anh, Trình An Nhã không muốn lẫn lộn công việc và tình cảm.

Cho nên không muốn đến Diệu Hoa mà đến MBS.

Là anh ta để anh chiếm lợi phẩm.

“Cô Trình đích thực là một thư ký tuyệt vời, việc công việc tư, cô ấy đều cung cấp chất lượng phục vụ tốt nhất, có phải không? Cô Trình?”

Trong lòng Diệp tam thiếu cười nhạt, nhìn Trình An Nhã đeo nụ cười công thức, sắc mặt vẫn như mọi khi không hề thay đổi, chỉ là ánh mắt long lanh của cô đã tiết lộ cơn tức giận từ trong đáy lòng.

Chết tiệt, Diệp Sâm, anh còn có thể biến thái hơn được nữa không?

Nói cứ như là tôi với anh có gì đó với nhau không bằng, cho dù tôi có đói không có thức ăn, rét không có quần áo đến đâu đi nữa cũng không chọn anh.

Diệp tam thiếu phản kích thành công, tâm trạng bỗng thoải mái bất ngờ, khóe miệng hơi nhếch lên, “Dương thiếu gia, uống một ly, thế nào?”

“Được.”

Bàn tay của hai người đồng thời đặt lên vai Trình An Nhã, cùng cao lớn như nhau, ánh mắt sâu thẳm như nhau, tạo ra áp lực như nhau.

Lạnh lùng, áp bức.

Ôn nhuần như Dương Triết Khôn, lúc này cũng dùng hành động tuyên bố ham muốn sở hữu của mình, lúc Diệp Sâm nhìn anh, bàn tay anh liền đổi hướng, chuyển sang ôm eo

Trình An Nhã, đi về phía quầy bar.

Diệp Sâm nhìn theo bóng dáng thân mật của bọn họ, ánh mắt sầm xuống.

Lưng Trình An Nhã như có kim đâm, Dương Triết Khôn anh rốt cuộc đang làm gì vậy?

Đây là lần giao thiệp đáng sợ nhất của Trình An Nhã trong mấy tháng qua.

Không khí giữa hai người này, đáng sợ đến mức khiến cô muốn hét lên, nếu không vì duy trì gương mặt tươi cười hoàn hảo, Trình An Nhã đã rất muốn phúi áo mà đi.

Cô hoàn toàn không biết Diệp Sâm gọi cô ra đây làm gì?

Uống rượu cùng?

Remy Martin Louis VIII...một chai Brandy cũng mấy vạn tệ, cũng chỉ có hai người bọn họ mới uống như uống nước lá vậy.

“Dương thiếu gia và cô Trình xem ra tình cảm rất tốt.”

“Đúng thế, cũng bảy năm rồi.”

Diệp Sâm im lặng lốc một ly rượu.

Bảy năm, hừ, khoe khoang khi gì, anh không biết cái gọi là chỗ ngứa bảy năm sao?

Trình An Nhã xin phép đi toilet, lần này, hai gã đàn ông khoác lên mình lớp áp nho nhã đã triệt để xé toạc lớp nguy trang.

Ánh mắt ôn nhuận thường ngày của Dương Triết Khôn trở nên sắc như dao, lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, “Diệp Sâm, anh dám đụng vào An Nhã, tôi sẽ khiến anh hối không kịp.”

Lời nói lạnh lùng như của Diêm La từ một người ôn hòa nha Dương Triết Khôn nói ra, hiệu quả càng đáng sợ.

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp.

Ánh mắt tà muội của Diệp Sâm lướt qua một tia độc ác, cười nhạt: “Anh còn muốn khiêu chiến? Dương Triết Khôn, Diệp Sâm tôi chỉ cần một ngón tay là có thể chơi anh đến chết, có bản lĩnh thì anh chơi lại.”

“Khẩu khí lớn lắm.” Dương Triết Khôn lạnh lùng quét qua Diệp Sâm một cái, “Tôi e là anh không dám chơi.”

“Tôi em là anh không dám thua.”

Hai tia nhìn cực mạnh đâm vào nhau, hai người lại nâng ly, mỉm cười, ngửa đầu, lốc cạn ly Remy Martin Louis VIII.

Dương Triết Khôn phụ trách đưa Trình An Nhã về, trên suốt đường đi anh duy trì sự im lặng, Trình An Nhã biết rõ Dương Triết Khôn đã nhìn ra vấn đề, rất căng thẳng, tìm dịp thỉnh thòch, bây giờ mở miệng ra phủ nhận liệu có kịp không?

Lúc này cô bắt giác oán hận gen của Diệp Sâm quá là biến thái, Ninh Ninh và anh ta giống nhau đến bảy phần, đáng vẻ non nớt quả thực là Diệp Sâm thu nhỏ một cỡ.

Quả là người biến thái đến gen cũng biến thái, hại cô đến dưng khí để phủ nhận cũng không đủ.

Dương Triết Khôn lẽ nào đã biết từ mấy năm trước rồi?

Xe dừng lại trước khu chung cư của Trình An Nhã, Trình An Nhã rất muốn mau chóng thoát khỏi không khí khó xử này, nào ngờ, Dương Triết Khôn làm sao có thể để cô thoát.

“Ninh Ninh, là con trai của Diệp Sâm.”

Thần sắc của Trình An Nhã rất bình thản: “Vâng.”

“Thực ra anh sớm đã đoán ra, hai năm trước về nước, lần đầu gặp Diệp Sâm, anh đã cảm thấy quen mặt, Ninh Ninh lớn lên anh mới phát hiện ra, hóa ra họ cùng từ một khuôn đúc ra.” Dương Triết Khôn ngược mắt, nụ cười ôn nhuận mang một chút đau khổ. “Vài lần anh nhắc đến MBS, nhắc đến Diệp Sâm, em đều không phản ứng, anh còn nghĩ chỉ là trùng hợp.”

“Diệp Sâm không hề biết đến sự tồn tại của Ninh Ninh.” Trình An Nhã nói, cũng không giấu diếm, “Bảy năm trước, chỉ là một hiểu lầm mà thôi.”

Một sự hiểu lầm lãng mạn, mang đến cho cô một món quà tốt đẹp nhất thế gian.

“Nói như vậy, giữa em và anh ta ngoài Ninh Ninh ra, không có quan hệ gì?”

“Anh Triết Khôn, chúng ta quen nhau đã bảy năm rồi, anh nên biết, không phải là tình cảm duy nhất, em không cần.”

“Vậy hãy làm bạn gái của anh, anh thích em, thích bảy năm rồi.”

“Anh Triết Khôn, anh đừng đùa nữa, em...” Trình An Nhã bàng hoàng, đôi mắt mở to, không ngờ Dương Triết Khôn tỏ tình với cô vào lúc này, bảy năm qua cả hai người đều giữ một giới hạn, không ai vượt qua, như một khế ước ngầm.

“Anh biết hết toàn bộ quá khứ của em, cũng biết em có Ninh Ninh, anh xứng đáng có được người con gái tốt hơn em rất nhiều, anh Triết Khôn, em nói thật lòng. Cả đời này em chưa thấy người đàn ông nào tốt đẹp hơn anh, em không xứng với anh...”

“Anh không bận tâm.” Dương Triết Khôn đột nhiên ôm chặt Trình An Nhã vào lòng, giọng điệu kiên định, “Tất cả anh đều không bận tâm, anh chỉ biết, anh yêu Trình An Nhã.”

“Anh Triết Khôn...” Trình An Nhã muốn đẩy Dương Triết Khôn ra, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, trong lòng thầm kêu khổ, Dương Triết Khôn đêm nay thật khác thường quá.

Là sự xuất hiện của Diệp Sâm đã đảo loạn sự tĩnh lặng của Dương Triết Khôn?

“Em đừng nói, em nghe anh nói hết đã.” Dương Triết Khôn ôm lấy cô thật chặt, dường như muốn đem thân hình thơm ngát mà anh đã yêu suốt bảy năm qua, đã giã vò anh suốt bảy năm qua hòa vào trong máu trong xương của mình, không bao giờ rời xa.

“An Nhã, anh yêu em, thượng đế làm chứng, anh yêu em, anh không bận tâm Ninh Ninh, khi anh yêu em em đã có Ninh Ninh nhưng điều này có hề gì? Anh từng nghĩ, thôi bỏ đi, anh cũng từng chơi một trò chơi rất khó, đến ải cuối cùng, dù thế nào cũng không qua được, anh cũng từng nghĩ, chỉ cần qua ải, anh sẽ không theo đuổi Trình An Nhã nữa. Bảy năm rồi, trò chơi cũng không còn khó như lúc đầu nữa, anh đã vô số lần vượt qua ải cuối cùng, vô số lần, chỉ cần ấn nút enter, anh có thể qua ải, nhưng cuối cùng vẫn không thể ấn, anh không muốn từ bỏ. Nếu như vì Ninh Ninh, anh không thích em nữa, vậy thì Dương Triết Khôn anh lại cao thượng biết bao, An Nhã, hãy tin vào lòng chân thành của anh, cả đời này, anh chỉ rung động trước Trình An Nhã mà thôi.”

Tim Trình An Nhã đau như thắt, trong lòng trĩu nặng cảm giác chua xót, đau đớn, từng chút từng chút lan trong máu thịt, cô đau đớn đến muốn khóc.

Trình An Nhã chua xót không biết nói sao, phần tình cảm này quá nặng nề, cả đời cô cũng không thể trả hết.

“Anh Triết Khôn...em...” Trình An Nhã không biết từ chối phần tình cảm nặng nề này thế nào, nếu là người đàn ông khác, cô sớm đã ột bạt tai, từ chối thẳng thừng, tuyệt đối không lưu lại một chút thương xót.

Nhưng đây lại là Dương Triết Khôn, một Dương Triết Khôn đối xử với cô bảy năm như một, thâm lặng hi sinh, chưa từng đòi hỏi báo đáp.

“An Nhã, nếu như tình cảm là một khoản đầu tư, tại sao không đem tất cả tinh thần và thời gian đầu tư vào anh, anh, Dương Triết Khôn, đảm bảo sẽ cho em hạnh phúc suốt đời.”

Trình An Nhã há miệng, cắn chặt môi dưới, không nói được lời nào.

Tình cảm suốt bảy năm dâng trào như núi lửa bạo phát, nóng bỏng và mãnh liệt, Trình An Nhã nếu nói không cảm động chỉ là dối lòng mà thôi.

Dương Triết Khôn là một người đàn ông tốt, chính vì vậy, Trình An Nhã mới không dám tùy tiện tổn thương anh, nếu như nhận lời, chính là việc cả một đời.

“Em cứ suy nghĩ kỹ lời anh nói, có được không?” Dương Triết Khôn cũng không muốn ép cô quá nhiều, ánh mắt thu lại sự thất vọng, tràn đầy nuông chiều, đột ngột chuyển chủ đề, “An Nhã, mặc dù anh không vội vàng bắt em lập tức nhận lời, thế nhưng em có thể giúp anh một việc được không?”

“Anh cứ nói đi, chỉ cần có thể làm được, em nhất định giúp.” Trong tình cảnh này, cho dù là người lòng dạ sắt đá cũng không thể từ chối thỉnh cầu của anh.

“Có thể tạm thời đóng giả làm người yêu của anh một thời gian được không, đóng giả một đôi tình nhân, ba anh dạo này bắt anh cưới vợ ghê quá, anh chịu đựng đủ việc ngày nào về nhà cũng có một cô gái không quen biết đang đợi ở nhà rồi.” Dương Triết Khôn nói rất chân thành, rất đau khổ.

Trình An Nhã chỉ mỉm cười, giấu đi nỗi xót xa, cô gật đầu, “Được.”

Hết chương 3 ^^!

4. Chương 4: Buổi Tiệc Kinh Tâm Động Phách

Trình An Nhã lên lầu, mở cửa, bật đèn.

Cô dựa vào cửa, thở ra một hơi dài, thật là mệt.

Diệp Sâm, Dương Triết Khôn, mỗi người đều khiến cô rất mệt, rất mệt...

“Mami, mẹ lại có vẻ mặt bị chà đạp, tội nghiệp quá, tội nghiệp quá...” Ninh Ninh mặc chiếc áo ngủ Hoạt hình đáng yêu, tay bưng một cốc sữa nóng, dựa vào tường gác lưỡi nói.

Nhìn Diệp Sâm thu nhỏ này, Trình An Nhã có ảo giác thời gian và không gian đảo lộn.

Đột nhiên cô nheo mắt, đá giày, bước tới túm lấy cổ áo Ninh Ninh, “Mấy giờ rồi? còn chưa đi ngủ, không muốn sống nữa à?”

“Nhẹ thôi, nhẹ thôi, mami, thực nữ chút...” Ninh Ninh nũng nịu dựa vào ngực cô, cười hì hì nói: “NR mới thay hệ thống phòng ngự mới, con đi khiêu chiến chút ý mà.”

Trình An Nhã không biết nói gì, con trai cô cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này là không ra sao, tuổi còn nhỏ đã ngông cuồng đến mức khiến người khác phải ngửa răng ngửa lợi,

lại còn có thể cười một cách tao nhã đến thế.

Tính cách cổ quái như vậy, tuyệt đối không phải di truyền từ cô.

“Khiêu chiến cái con khỉ, con là thành phần quá khích chắc?” Trình An Nhã vỗ lên đầu Ninh Ninh, “Tiểu tử thôi, con ngoan ngoãn một chút ẹ nhờ.”

Năm Ninh Ninh năm tuổi đã thể hiện thiên phú công nghệ siêu cấp khiến người khác phải lác mắt, cậu thường xuyên đi khiêu chiến hệ thống tường lửa của người ta, khi còn ở Anh, có lần An Nhã cùng Kroos đi dự một buổi tiệc của giới thương nghiệp, kết quả bị người tình của anh ta hất rượi vào người.

Trong một tuần lễ, Ninh Ninh đã nhẹ nhàng phá hủy hệ thống tường lửa nội bộ của GK đến ba lần, Kroos thay đổi lần nào, cậu phá hủy lần đó, còn ngông cuồng đến mức để lại trên màn hình máy tính văn phòng của Kroos hình một con heo màu hồng đang lắc lắc móng kêu ụt ịt.

Chú đúng là gà mờ.

Màn hình đen thui, một chú heo màu hồng từ trong miệng nhả năm chữ vàng lấp lánh đó, khiến Kroos tức đến méo cả gương mặt tuần tú.

Trình An Nhã biết, con trai cô có thể liệt vào danh sách Hacker siêu cấp nhất trên thế giới rồi, cậu còn tự sáng lập ra một hệ thống trò chuyện, trong đó có một nhóm tên là

“Biến thái tập hợp địa”, nghe nói toàn quỹ tài trên toàn thế giới.

“Biết rồi, biết rồi...mami, có ai bắt nạt mẹ à? Nói cho còn biết, con giúp mẹ chơi hán đến chết.”

“Miễn đi, ý mình có tài bắt nạt người khác có phải không?”

“Phải thì đã sao? Có bản lĩnh cho hấn bắt nạt lại.” Khẩu khí non nớt không phải tao nhả bình thường, không phải nông cuồng bình thường. Trình An Nhã im lặng.

“Mami, sếp của mẹ gọi mẹ ra, tại sao đưa mẹ về lại là chú Dương?”

“Tình cờ gặp thôi.”

“Ồ, đúng là... phim Hàn.”

“Con nói cái gì?”

“Không có gì, buồn ngủ quá, buồn ngủ chết mất, con phải đi ngủ đây, chúc mami ngủ ngon.” Ninh Ninh uống xong cốc sữa, nhét cốc vào tay Trình An Nhã, lướt vào phòng, đóng cửa.

Sau khi hóng hớt xong, chỉ là một bộ phim Hàn, thật là nhạt nhẽo.

Đi ngủ.

Trình An Nhã “...”

Ngày hôm sau đi làm, Diệp Sâm vẫn lạnh lùng như ngày thường, ánh mắt thêm phần hàn khí, chỉ cần người đứng ở đó, cả tòa MBS liền đóng băng.

Phòng thư ký vẫn bận rộn như cũ, cô bận đến mức như quay chong chóng, sắp xếp lịch trình hợp lý, đối phó với nhân tình của Diệp Sâm, điện thoại tiếp không hết, công văn xử lý không hết, hai bàn tay cô gần như không hề dừng lại.

Điện thoại của Diệp Sâm, lần thứ sáu gọi cô vào.

“Thời gian buổi tối để trống.” Diệp Sâm không cả ngắc đầu, lạnh lùng phân phó,

“Theo tôi dự một buổi tiệc.”

Trình An Nhã hơi sững người, cô là thư ký của anh, cùng anh đi giao thiệp là chuyện nên làm. Thế nhưng, đi dự tiệc anh ta nên chọn Vân Nhược hi chứ?

Cô cũng không dám nói nhiều, lui ra ngoài.

Buổi trưa.

Thang máy tầng 32 vang lên tiếng chuông, Vân Nhược Hi đến.

Vân Nhược Hi mặc bộ vest hàng hiệu màu vàng tươi, giày pha lê cao gót màu vàng, trang điểm nhẹ nhàng, cả người nhìn vừa xinh đẹp dịu dàng lại vừa thời trang.

“Chào các cô, tôi đến tìm Sâm.” Vân Nhược Hi mỉm cười chào các thư ký, đi thẳng vào phòng chủ tịch.

Trình An Nhã đứng dậy, mỉm cười, lễ phép nói, “Cô Vân, chủ tịch có dặn bất cứ ai cũng không được làm phiền, cô đợi tôi thông báo một tiếng nhé?”

Vân Nhược Hi sững người, đây là lần đầu tiên có người ngăn cô, cô bất giác nhìn Trình An Nhã thêm một cái, nghe nói, bên cạnh Diệp Sâm xuất hiện một cô thư ký vạn năng, là nhân vật hàng đầu trong giới thư ký Luân Đôn.

Thế nhưng, người xem ra còn quá trẻ, cũng quá đẹp một chút.

Có cảm giác bình hoa di động.

Trong lòng Vân Nhược Hi có chút không vui, Trình An Nhã đã ấn nút thông báo Diệp Sâm, gần đây tính tình anh ta nặng nề thất thường, cô tốt nhất theo đúng quy định mà làm.

“Vào đi.”

“Cô Vân, xin lỗi đã để cô phải đợi, chủ tịch mời cô vào.”

Vân Nhược Hi ừ một tiếng, lại nhìn Trình An Nhã chăm chăm, cô ta cho người ta cảm giác... thật quen thuộc.

Không nói thêm lời nào, Vân Nhược hi đầy cao quý bước vào văn phòng của Diệp Sâm.

Trình An Nhã như không có việc gì, tiếp tục gõ công văn giấy tờ, mười ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

Một lúc sau, Vân Nhược Hi và Diệp Sâm cùng bước ra ngoài, quả nhiên là đôi người ngọc, cả hai sánh vai cùng đi ra ngoài, Diệp Sâm nhìn cô một cái, không nói năng gì.

Khi Dương Triết Khôn gọi điện thoại đến, Trình An Nhã đang chuẩn bị đi ăn trưa với đồng nghiệp, Ninh Ninh đem qua ngủ muộn, dậy muộn, không kịp chuẩn bị cơm hộp cho cô.

Từ chối lời hẹn với đồng nghiệp, Trình An Nhã xuống lầu.

Chiếc Lamborghini màu đen đỗ bên ngoài tòa nhà của MBS, Dương Triết Khôn ôm một bó hoa hồng lớn, dựa trước xe, nở một nụ cười dịu dàng, ôn nhu như ngọc.

Trình An Nhã chạy bước nhỏ đến, rất bối rối, “Anh Triết Khôn, sao anh lại tới đây?”

Lại còn ôm bó hoa hồng, làm cô ngượng chết mất, đang giờ ăn cơm trưa, người ra vào đều là nhân viên của MBS, ánh mắt nhìn bọn họ vừa tò mò vừa mờ ám.

Cô dám đảm bảo rằng lời ông tiếng ve nhất định sẽ bay ngập trời.

Bạn gái của Dương Triết Khôn là thư ký của Diệp Sâm, tin tức này chắc chắn là có tính chấn động như một trái bom.

“Đến mời bạn gái đi ăn cơm.” Dương Triết Khôn dịu dàng mỉm cười, ánh mắt chiều chuộng, nhẹ nhàng ấn bó hoa hồng vào tay Trình An Nhã.

Trình An Nhã cười cũng không được, khóc cũng chẳng xong, Dương Triết Khôn cười nói,

“Anh tìm em có việc, hôm nay là ngày đại thọ của ông nội anh, anh muốn mời em làm bạn nhảy, đi nào, mình vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Dương thiếu gia, khác hiếm đây.” Diệp Sâm dừng xe cạnh hai người, cửa sổ kéo xuống, nhìn Trình An Nhã nói, “Cô Trình, công ty là nơi làm việc, muốn trò chuyện yêu đương mời đi nơi khác, đừng ảnh hưởng đến hình tượng MBS, tin tức về hai nhà Diệp Dương đã quá đủ rồi.

Trình An Nhã treo lên nụ cười Trình thức, chết tiệt, chỉ cần cái vẻ muốn ăn đòn đào hoa phóng túng của anh, MBS sớm đã chẳng còn hình ảnh gì rồi, tôi còn lo MBS ảnh hưởng đến hình ảnh thuần khiết của tôi cơ đấy.

Dương Triết Khôn cười hỏi, “Diệp tam thiếu gia, MBS quy định buổi trưa không được ăn cơm tình nhân sao? Tôi chỉ là đến mời bạn gái đi ăn mà thôi. Việc công việc tư lẫn lộn chẳng phải là tác phong của Diệp tam thiếu gia đó sao?”

Ngón tay mảnh và dài của Diệp Sâm tao nhã gõ nhịp trên vô lăng, rất có quy luật, trái tim Trình An Nhã đập mạnh, kéo ống tay áo của Dương Triết Khôn, ra hiệu anh có thể đi rồi.

“Diệp tổng, chúng tôi đi trước, không làm trễ thời gian của anh và cô Vân nữa.”

“Cô Trình, tiệc sinh nhật của Dương lão gia tối nay, cô chuẩn bị cho chu đáo, hi vọng cô thật sự công tư phân minh.”

Nói xong nhún ga, biến mất trước mặt bọn họ.

“Anh Triết Khôn, thật ngại quá, em không được biết trước.” Trình An Nhã xin lỗi, cô thật sự không biết Diệp Sâm muốn cô đến dự tiệc mừng thọ của Dương lão gia.

“Nếu em đã nhận lời anh ta trước, lần này đành thôi vậy, thời gian còn dài, không vội.”

Ánh mắt ôn nhuận hơi lạnh, đôi mắt ôn nhuận mọi khi thoảng qua một tia sắc lạnh, Diệp Sâm, anh nhất định muốn khiêu chiến sao?

Sau giờ cơm trưa, Trình An Nhã trở về văn phòng, đồng nghiệp của cô đều đã trở về, thấy cô ôm bó hoa hồng, đều vây lại cười nói hóng hớt.

Trình An Nhã khéo léo đánh lạc hướng nhưng bọn họ không chịu, làm loạn cả lên, phòng thư ký lần đầu tiên náo nhiệt như vậy, các cô gái đều cho rằng Trình An Nhã và Dương Triết Khôn tình cảm sâu đậm, đòi cô kể lịch sử tình yêu của hai người.

Đám mỹ nữ này đều là thư ký được lựa chọn kỹ càng của MBS, năng lực xuất chúng, cá tính độc đáo, ai nấy đều thông minh nhanh nhẹn, An Nhã nếu không đáp ứng được lòng hiếu kỳ của bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ truy vấn đến cùng, mấy ngày tới đều không được yên thân.

Trình An Nhã hết cách, đành bịa ra một câu chuyện lãng mạn bịt miệng bọn họ, khiến bọn họ ngưỡng mộ vô cùng, tranh nhau hỏi khi nào hai người kết hôn.

Trình An Nhã trong lòng rên rỉ, quả nhiên cho dù là người con gái thông minh nhường nào, tóm lại một chỗ đều nhiều chuyện.

Đang lúc náo nhiệt, Diệp Sâm và Vân Nhược Hi trở về.

“Các cô làm xong hết việc chưa? Lại còn có thời gian rảnh rỗi trà nước tâm sự cơ đấy, không muốn là thì thu dọn hành lý, đi.” Giọng Diệp tam thiếu lạnh như băng, đám thư ký đang vui cười hơn hở lập tức ngưng bật, dùng tốc độ nhanh nhất trở về chỗ ngồi.

Ánh mắt lướt qua Trình An Nhã, vừa hay nhìn thấy bó hoa hồng kia, lập tức cảm thấy vô cùng nhức mắt, anh không nói không rằng, đi vào trong văn phòng, đóng cửa rầm một cái.

Vân Nhược Hi kinh ngạc nhìn cánh cửa đóng sập, lại quay sang nhìn Trình An Nhã, bàn tay nắm chặt lại.

Sắp hết giờ làm, cửa phòng chủ tịch bật mở, Diệp Sâm cả buổi chiều không có động tĩnh giờ bước ra với gương mặt trầm mặc, ánh mắt lạnh lẽo, cử chỉ tao nhã, ngũ quan tinh xảo yêu nghiệt nhìn không rõ vui hay giận.

Trình An Nhã biết điều đứng dậy, theo anh ta cùng đi xuống lầu, tại sao gương mặt lại có ít biểu cảm như vậy? thiếu đi mất sợi dây thần kinh nào?

Cô bất giác nghiên cứu cấu tạo gen của Diệp Sâm, mùa hè thế này đi cạnh anh ta thật là... mát mẻ.

Tiệm ONR trên con phố phồn hoa nhất thành phố A, đây là nhãn hiệu hàng xa xỉ của Ý, nổi danh bởi khiên nhường và xa hoa, lại kết hợp với nguyên tố lãng mạn của Ý, rất được các giai nhân thực nữ yêu thích.

“Anna, cô gái này giao cho em.” Diệp Sâm giao Trình An Nhã cho chủ tiệm, ánh mắt lướt qua Trình An Nhã, dụng ý sâu xa, “Bạn đồng hành của tôi.”

“Rõ rồi, Diệp tam thiếu gia.” Người đẹp chủ tiệm Anna thành thực phóng khoáng, bật tay hai cái thật kêu, hai cô gái trẻ trung xinh đẹp trang điểm hợp thời trang đi tới, giúp

Trình An Nhã chọn kiểu làm tóc.

“Chủ tịch, tính vào công phí chứ?” Trình An Nhã mỉm cười ném về phía Diệp Sâm một câu.

Sắc mặt lúc nào cũng lạnh lùng tao nhã của Diệp Sâm cũng phải biến màu một chút, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Trình An Nhã, từ trong kẽ răng nhích ra mấy chữ: “Cô nói xem?”

Trang điểm, làm tóc, phụ kiện, giày... nữ giới trang điểm mất rất nhiều thời gian, Diệp tam thiếu đã sớm có chuẩn bị, nhẫn nại đợi cô suốt hai tiếng đồng hồ.

“Diệp tam thiếu gia, xong rồi, anh xem có hài lòng không?” Anna mỉm cười đẩy Trình An Nhã đến trước mặt Diệp tam thiếu, “Nhãn quang của Diệp tam thiếu gia đúng là không tồi, bộ lễ phục này cô Trình mặc vào có hiệu quả tốt nhất, đây là tiểu thư xinh

đẹp nhất mà tiệm chúng tôi từng phục vụ trong nhiều năm qua.”

Diệp Sâm đặt tờ báo xuống, hơi ngược mắt, ánh mắt lạnh lùng, sâu thẳm thoáng qua một nét sững sờ, đôi mắt khẽ nheo lại, ánh lên vài sắc thâm trầm.

Đẹp, quá đẹp.

Chiếc đầm màu xanh nước biển tôn lên thân hình mảnh dẻ mềm mại của cô, tấm lụa dịu dàng quấn quanh người, đường nét lộ rõ, vạt dưới bên phải thiết kế từng lớp bông bênh lượn từ phần eo xuống, càng tôn thêm đôi chân dài miên man. Vòng eo thon thả, bên ngực trái còn cài thêm một đóa hồng màu xanh vô cùng độc đáo, lộ ra đôi vai mượt mà, xương quai xanh tinh xảo, thiết kế đầm cúp ngực càng làm nổi bật lên đôi gò bông đào đầy đặn của cô, đường cong ẩn hiện càng khiến người ta trí tưởng tượng bay bổng.

Bộ lễ phục màu xanh nước biển này, dường như là thiết kế dành riêng cho Trình An Nhã vậy, tôn lên khí chất vừa thanh tân vừa chín chắn của cô, khiến người khác thần hồn điên đảo.

Quả thật là vẻ đẹp có tính áp đảo toàn bộ 100%.

Trình An Nhã bị ánh mắt của anh nhìn khiến cho có chút không thoải mái, tim đập loạn xạ, mặt bắt giáng đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh thoáng qua một nét ngưng ngừng hiểm có.

“Rất đẹp.”

Diệp tam thiếu một tay giữ eo cô, tà khí nói: “Không được động đây.”

Một sợi dây chuyền bằng bảo thạch màu xanh lam được đeo lên cổ Trình An Nhã, thiết kế châu rú trước ngực, cùng với y phục, khí chất càng thêm nổi bật.

Tặng thêm cho Trình An Nhã một nét màu thần bí.

“Cô gái của tôi, đừng để tôi mất mặt đây.” Diệp tam thiếu rú rú bên tai cô một câu đầy tà khí, lại như không có gì, đẩy cô ra, lịch thiệp nói: “Trình tiểu thư, đi thôi.”

Trình An Nhã cúi đầu nhìn sợi dây chuyền trước ngực, tìm lại lỗi một nhịp, thật sự không phải là ảo giác của cô, sợi dây chuyền này chính là trân phẩm số lượng có hạn của MBS – Rose tear.

Công ty đá quý dưới trướng MBS là một trong những mặt hàng kinh doanh chủ yếu của MBS, còn sợi dây chuyền Rose Tear này là tác phẩm mà MBS đưa ra trong triển lãm trang sức đá quý Milan năm năm trước.

Khi đó đã làm chấn động cả giới trang sức đá quý, vang danh toàn cầu.

Khiến cho biết bao siêu sao minh tinh tranh giành có được sợi dây chuyền này.

Đây là do Trình An Nhã trong lúc nhồi nhét lịch sử của MBS vào đầu mà biết được, đặc biệt lưu ý đến ai đó, mà người thiết kế ra chuỗi ngọc này chính là – Diệp Sâm.

Diệp Sâm như vậy là có ý gì?

Đây...

Là hàng fake chẳng?

Chỉ có nghĩ như vậy cô mới có thể khống chế được nhịp tim đang từng từng loạn nhịp.

Im lặng suốt dọc đường đi, chiếc Rolls Royce màu bạc tiến vào một căn nhà cổ kính, đây là trang viên mang đậm phong cách England, sân vườn rộng rãi, cây cối um tùm, tĩnh mịch mà bề thế.

Lộ ra bá khí vừa cổ lão vừa trang nghiêm, lại vừa điển nhã và hào hoa.

“Cô Trình, đem nụ cười công thức của cô ra đi.”

Cánh tay anh hơi gấp lại, bày ra động tác mời.

Trình An Nhã nở nụ cười công thức của mình, vịn tay vào cánh tay anh, đây là lần đầu tiên, ngoại trừ đêm đó hai người thân mật như vậy.

Trong lòng Trình An Nhã có chút không được thoải mái, căng thẳng, khổ sở, tất cả dè dặt dâng lên cùng một lúc, sự thần nhiên ngấm mây trời lúc thường ngày không cánh mà bay.

Đường như hễ anh đến gần, trong đáy lòng sẽ có một thứ gì đó căng cứng.

Từng đám từng đám quần chặt lấy,

“Cô Trình, cô đang căng thẳng?”

Cô căng thẳng sao?

Khóe môi anh hơi nhếch lên, tâm trạng vui vẻ, sự căng thẳng của cô anh rất thích.

Trình An Nhã không đáp, căng thẳng? đùa gì vậy chứ? Căng thẳng có quan trọng hơn sĩ diện không?

“Không ai cưỡng bức cô, đừng có ngây ra như cá chết vậy.”

Chết tiệt anh đúng là đồ lưu manh.

Một luồng nộ hỏa bốc lên, gót giày nhọn hoắt chút nữa thì dẫm lên chân anh, nói kể cũng lạ, nộ hỏa làm tan đi căng thẳng, nụ cười công thức của Trình An Nhã lại càng công thức.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cặp đôi nổi bật nhất, tỏa sáng nhất trong bữa tiệc tối nay, từ lúc họ bước chân vào đại sảnh, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên người họ.

Kinh ngạc, ngưỡng mộ, đổ kị, khinh bỉ...các kiểu ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn về phía hai người.

Trình An Nhã phát hiện phần lớn ánh mắt của mọi người không phải tập trung vào dung mạo tuyệt vời của Diệp Sâm và cô, mà là nhìn vào ngực cô...

Ánh mắt đó rõ ràng mang theo sự tham lam và đổ kị rất lộ liễu.

Sắc mặt Vân Nhược Hi lập tức trắng bệch như tờ giấy, hai bàn tay nắm chặt, ánh mắt đó mang theo sự căm hận tối tăm độc ác như muốn xé nát Trình An Nhã ra.

Ánh mắt lúc nào cũng ôn nhuận của Dương Triết Không cũng sầm lại thoáng qua một nét âm hiểm.

“Đó chẳng phải là An Nhã sao?” Ở một góc không xa của bữa tiệc, Vương Nhuệ và Trần Doanh Doanh kinh ngạc nhìn Diệp Sâm dắt Trình An Nhã đến gần Dương lão gia.

Vương Nhuệ nhìn thấy Trình An Nhã thanh diễm thoát tục, cao quý điển nhã, nước miếng chảy ròng ròng, đẹp thật, không ngờ con nha đầu nghèo rớt bẫy năm trước trang điểm vào lại trở thành quốc sắc thiên hương.

Trần Doanh Doanh đứng bên cạnh tức đến méo mặt, con nha đầu mà cô ta từng đổ kị, chế giễu ấy, bây giờ lại mặc bộ lễ phục dạ hội hạn lượng của ONR, đây không phải cứ có tiền là mua được, đừng nói đến trước ngực cô ta, sợi dây chuyền khiến tất cả mọi giai nhân mỹ nữ trong buổi tiệc đều đổ con mắt – Rose Tear.

Sắc mặt Vân Nhược Hi trắng bệch nguyên nhân cũng vì Rose Tear, sợi dây chuyền này là báu vật trấn sơn của MBS, Diệp Sâm coi nó như tính mệnh, đây là sợi dây chuyền duy nhất mà Diệp Sâm tự tay thiết kế.

Sau khi Rose Tear nổi tiếng khắp toàn cầu, MBS đã sản xuất rất nhiều khoản dây chuyền mang cùng phong cách, thoáng nhìn có vẻ như tương tự, nhưng đường nét thiết kế rõ ràng không trơn mượt và đặc sắc như Rose Tear, thủ pháp cắt gọt cũng khác nhau một trời một vực. Diệp Sâm xử lý từng tiểu tiết rồi mới đưa ra thị trường, đến tên gọi cũng không giống nhau, ở giữa có thêm ký hiệu ngăn cách để thấy sự khác biệt.

Mặc dù khoản dây chuyền phong cách này bán chạy trên toàn cầu, trở thành vật cưng của các minh tinh màn bạc, củng cố địa vị của MBS trên thị trường trang sức đá quý quốc tế, nhưng mọi người đều biết, Rose Tear thật sự chỉ có một.

Trong buổi tiệc kỷ niệm 50 năm thành lập MBS, Vân Nhược Hi ý mình là bạn gái của Diệp Sâm, mở miệng yêu cầu Diệp Sâm cho cô đeo Rose Tear một tối, kết quả Diệp Sâm không đồng ý, thậm chí lúc đó mặt còn biến sắc.

Từ đó trở đi, Vân Nhược Hi không dám nhắc đến Rose Tear nữa.

Trên người đàn ông này có rất nhiều cấm kỵ, ân oán của Diệp gia, mẹ của anh, còn có sợi dây chuyền này... cho dù thân mật đến đâu, anh cũng không cho phép người khác chạm vào cấm kỵ của mình.

Tại sao Trình An Nhã lại đặc biệt?

Vân Nhược Hi đổ kỵ đến đỏ cả mắt, cơn đổ kỵ điên cuồng khiến cô chỉ hận không thể một dao rạch nát gương mặt tươi cười của Trình An Nhã.

Diệp Sâm nhìn Vân Nhược Hi, chỉ thấy một gương mặt đau buồn, mắt ngân ngấn lệ, Vân Nhược Hi đột nhiên bỏ chạy ra ngoài. Ánh mắt Diệp Sâm lóe lên tia sáng, bàn tay đang đặt trên eo của Trình An Nhã buông ra, không nhìn Trình An Nhã một cái, đuổi theo Vân Nhược Hi.

Không khí trở nên kỳ quái, ánh mắt khinh bỉ từ xung quanh chiếu đến khiến Trình An Nhã cảm thấy khó xử.

“Ầy dà, Trình An Nhã, tôi còn tưởng chim sẽ bay lên biển thành phượng hoàng rồi kìa, hóa ra chỉ là một con chim sẽ khoác áo phượng hoàng, Diệp tam thiếu bận đi an ủi Vân Nhược Hi tiểu thư rồi, cô còn chờ ở đây làm gì? Mất mặt quá đi.” Trần Doanh Doanh xóc xĩa.

Cô ta mặc bộ lễ phục màu đen, cổ khoét chữ V, bộ ngực ngạo nghễ như ẩn như hiện, toàn thân phong tình, vô cùng gợi cảm.

“Sợi Rose Tear này là hàng giả đúng không?” Cô ta che miệng cười nhạt, “Cô làm sao mà xứng với sợi dây chuyền này chứ, chắc là Diệp tam thiếu lừa cô để lên giường mà thôi, đúng là đáng thương mà.”

Trần Doanh Doanh có lẽ đã nghiệm châm chọc chế nhạo người khác rồi, Vương Nhược đứng bên cạnh, rót nước miếng trước vẻ đẹp của Trình An Nhã, nhìn trông thật tồi tệ.

Trình An Nhã mỉm cười thản nhiên: “Xin hỏi chúng ta có quen nhau không? Một mình cô đang lảm bảm cái gì đó?”

Trần Doanh Doanh lập tức đỏ bừng mặt, thế nào gọi là xỉ nhục, cô ta nói mười câu không bằng Trình An Nhã nói một câu.

“Cô còn giả vờ vô tri cái gì, rõ ràng cô biết tôi đang nói gì.” Trần Doanh Doanh nắm chặt bàn tay, tiếp tục châm chọc, “Hừ, bạn trai cũ của cô vẫn là ruồng bỏ cô để chọn tôi.”

Vương Nhược kéo tay Trần Doanh Doanh, sắc mặt có chút bối rối, anh ta còn đang suy nghĩ theo đuổi lại Trình An Nhã, không ngờ cô ta đẹp như vậy, sớm biết trước năm xưa không nên buông tay sớm, để bây giờ chỉ có thể nhìn không thể ăn.

“Tôi nói, Trần Doanh Doanh làm kẻ thứ ba nhặt chiếc giày rách mà người khác không cần nữa, có gì về vang, qua bao nhiêu năm rồi còn treo trên miệng để khoe khoang, có phải cô không còn lịch sử huy hoàng nào để nói nữa không?” Trình An Nhã nở nụ cười, lời nói nhẹ nhàng nhưng lại như một cái tát đau điếng lên mặt Trần Doanh Doanh.

Mặt Trần Doanh Doanh biến sắc, gơ tay muốn đánh Trình An Nhã, nhưng lại bị hai bàn tay mạnh mẽ giữ lại, gương mặt xưa nay luôn ôn nhu như ngọc của Dương Triết Khôn âm hiểm như ma quỷ, đôi mắt như ngọc đen nhảy nhót ánh lửa, kịch liệt kiềm chế mạnh động muốn bẻ gãy cổ tay Trần Doanh Doanh, “Đây là sinh nhật của ông nội tôi, muốn gây sự, mời ra ngoài.”

“Dương thiếu gia, hiểu nhầm, chỉ là hiểu nhầm...” Vương Nhược nhìn thấy Dương Triết Khôn, lập tức nở nụ cười xu nịnh, thái độ xấu xa đó khiến Trình An Nhã cười nhạt.

Vương Nhược lúc niên thiếu, nông cuồng ngang bướng, mới vài năm không gặp đã thay đổi hoàn toàn.

Dương Triết Khôn lạnh lùng quét qua Vương Nhược và Trần Doanh Doanh, hai mắt hơi khép lại, lộ ra ánh sáng đầy nguy hiểm, giọng nói ôn nhuận mang chút chế giễu, “Các người là ai, tôi không nhớ Dương gia phát thiệp mời các người.”

“Tôi là Vương Nhược của bách hóa Vương thị, Dương thiếu gia, lần đầu gặp mặt, chào anh.”

Dương Triết Khôn lạnh lùng lướt qua bàn tay đang chìa ra của y, nhưng không bắt mà chỉ chau mày, cảnh cáo Trần Doanh Doanh, “Tôi không biết các người vào đây bằng cách nào, còn dám gây sự, đừng trách Dương Triết Khôn tôi không khách sáo.”

“Vâng, vâng, vâng... chỉ là hiểu nhầm thôi mà.” Vương Nhuệ vừa xin lỗi vừa kéo Trần Doanh Doanh.

Trần Doanh Doanh cũng nở nụ cười dịu dàng, cố gắng thể hiện ra mặt tốt đẹp nhất của mình, cô ta luôn tự tin rằng, phàm là đàn ông, nhất định sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của cô ta, sự tự tin này khiến cô ta mù quáng quên đi mất tự tôn.

“Vâng, thưa Dương thiếu gia, chỉ là hiểu nhầm thôi.” Trần Doanh Doanh nở nụ cười quyến rũ.

Vương Nhuệ không thể khiến cô ta hưởng thụ cuộc sống giàu sang phú quý nữa, tất nhiên cô ta phải đi tìm con đường khác, không nghi ngờ gì nữa Diệp Sâm và Dương Triết Khôn chính là đối tượng lựa chọn tốt nhất.

“Tôi và cô Trình là bạn học cũ, cô ta ham mê hư vinh bị người khác lừa gạt, tôi chỉ có lòng tốt khuyên cô ta đừng cố chấp không tỉnh ngộ, làm trò cười cho người ta mà thôi.”

Tiệc sinh nhật của Dương lão gia, là một sự kiện lớn thế nào, cô ta dám đeo Rose Tear giả đến, chẳng phải mất mặt lắm sao? Cũng là làm tổn hại đến danh dự của Dương lão gia nữa.”

Trình An Nhã cười nhạt nhìn vẻ mặt nịnh bợ của cô ta, lắc đầu, cô thật sự không hiểu, phụ nữ với nhau hà tất phải gây khó dễ cho nhau.

Con người phải biết tự lượng sức mình chứ, lần trước nhìn thấy Diệp Sâm cô ta ra sức liếc mắt đưa tình, lần này thấy Dương Triết Khôn cũng cố gắng thể hiện sức quyến rũ, cô ta đúng là...

Vẫn là mượn việc nói xấu cô để nâng cao giá trị bản thân, mặt dày mày dạn đến như vậy, quả thật hiếm có.

Không phải tộc loại của mình.

“Kẻ hiểu biết mới cho rằng chuỗi Rose Tear này là giả, cũng như cô, ăn mặc sang trọng đến đâu, xem ra cũng toàn hàng giả.” Dương Triết Khôn đang định nổi giận, một giọng nói lạnh lẽo như đâm vào xương chen vào, lập tức không khí hạ xuống điểm băng.

Ngũ quan tinh xảo của Diệp Sâm âm hàn như ma quỷ, lạnh lùng chế giễu: “Cô nhìn thấy Rose Tear thật sự chưa?”

So với phong độ quân tử của Dương Triết Khôn, còn giữ lại cho cô ta một chút sĩ diện, Diệp Sâm rõ ràng độc địa hơn nhiều, ánh mắt có một thứ tà khí khiến người khác run

sợ, hoàn toàn không có thương hoa tiếc ngọc chút nào.

“Tôi...” Trần Doanh Doanh cảm hòng không nói được lời nào, đúng thế, cô ta làm sao có thể nhìn thấy Rose Tear thật sự, chỉ là thấy trên tạp chí mấy lần. Đây là tượng trưng của danh dự và giàu có, ai mà chẳng thích, nhưng thật sự hiểu nó lại cực kỳ ít.

“Không tự lượng sức.” Diệp Sâm lạnh lùng nói, “Cô nàng đáng thương, thay vì đổ kị người khác, chỉ bằng tìm một chỗ đâm đầu chết đầu thai tái tạo lại hàm dưỡng của mình đi.”

Bốn phía vang lên tiếng xì xào, kèm theo tiếng cười khe khẽ chế nhạo của các chị em.

Trần Doanh Doanh mặt mũi đỏ bừng, bị Diệp Sâm châm chọc không còn mảnh da nào lành lặn, ánh mắt khinh bỉ của người khác đều chiếu vào cô ta, khiến cô ta xấu hổ đến mức chỉ hận không tìm được cái lỗ nẻ nào để chui xuống.

Vốn dĩ muốn xem trò cười của Trình An Nhã, không ngờ lại bị Diệp Sâm chế giễu sâu cay, thành ra để người khác xem trò cười của cô ta, gây ông lại đập lưng ông, Trần Doanh Doanh hối hận tím cả ruột.

Sức áp bức rất lớn của Diệp Sâm khiến cô ta không dám nói một lời.

“Trình An Nhã, cô là đồ ngốc à?” Diệp Sâm đột ngột quay đầu, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua một tia giận dữ, “Đứng đây để cho hạng người này chế nhạo, đầu cô chỉ để ăn cơm thôi sao? Bình thường mồm mép lạnh lợi đâu?”

Trình An Nhã không nói lên lời.

Sâu cay quá.

Một câu nói đem cả hai người ra mắng, Diệp biến thái không hổ là Diệp biến thái.

Không phải là cô không phản kích, mà là Dương Triết Khôn ra mặt cho cô, lại có cái lưỡi độc địa của Diệp Sâm, cô không có không gian để phát huy.

“Diệp tam thiếu gia, nếu như không phải anh bỏ rơi cô ấy, sự việc khó xử này, cô ấy căn bản không cần hứng chịu.” Dương Triết Khôn nhẹ nhàng nói, ngầm chỉ trích Diệp

Sâm là thủ phạm khiến cho Trình An Nhã lâm vào tình thế khó xử.

“Dương thiếu gia đau lòng sao? Là thư ký của tôi, đến loại việc này cũng không xử lý được, cô Trình, tôi có nên nghi ngờ năng lực của cô không?”

Ánh mắt sâu thẳm của Diệp Sâm thoáng qua một ánh hàn quang, chìa mũi nhọn về phía An Nhã.

Cô mỉm cười: “Lời của chủ tịch Diệp chính là chân lý, tất cả đều là lỗi của tôi.”

Dương Triết Khôn chau mày không tán đồng, Diệp Sâm lạnh lùng nhếch khóe môi, “Lần sau bị loại người này ức hiếp, cô ức hiếp chúng lại cho tôi, đừng để tôi mất mặt.”

Người của anh ta, chỉ có thể do anh ta ức hiếp, người khác đừng hòng động vào một sợi lông tơ.

Dương Triết Khôn nhướn mày, trong lòng bỗng trỗi dậy một dự cảm không lành, sự quan tâm của Diệp Sâm đối với Trình An Nhã thật sự là... kỳ quặc.

Sự lo lắng này do anh tự diễn biến ra, vô cùng khác thường, không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận sự quan tâm khác thường, kỳ quái nhưng chân thực đó.

Vân Nhược Hi đi vào, vừa hay nghe thấy câu này, mặt lập tức biến sắc, ánh mắt nhìn Trình An Nhã thêm phần oán hận.

Ánh mắt ôn nhuận của Dương Triết Khôn nheo lại, lướt qua một tia nguy hiểm, “Diệp tam thiếu, bạn gái của tôi, không cần anh bận tâm.”

“Chỉ cần cô ta là thư ký của tôi, tôi sẽ quản, thế nào?” Diệp Sâm cười nhạt trả lời, đặt tay lên eo Trình An Nhã, lướt qua Dương Triết Khôn, đi về phía Dương lão gia đang hàn huyên với người khác.

Vở kịch hay đã kết thúc như vậy, sớm đã có tin đồn, bạn gái của tổng giám đốc Diệu Hoa là thư ký của Diệp Sâm tập đoàn MBS, hóa ra cô ta không phải tình nhân của Diệp Sâm, mà là bạn gái của Dương Triết Khôn?

Trời ạ...

Các giai nhân thực nữ xì xào to nhỏ, thì nhau bàn tán về mối quan hệ phức tạp giữa bọn họ, rõ ràng Trình An Nhã đã trở thành người con gái thần bí nhất trong bữa tiệc tối nay.

Trình An Nhã chẳng muốn bận tâm được Diệp Sâm dẫn đến trước mặt Dương lão gia, đây là lần đầu tiên cô gặp ông Dương, vị bá chủ thương nghiệp đã từng hô phong hoán vũ trên thương trường.

Trông ông rất khỏe mạnh, minh mẫn, hai mắt mờ đục nhưng cực kỳ sắc bén, ông mặc một bộ Đường phục, ông không còn lưng, đứng rất thẳng, tôn lên thân hình cao lớn của ông.

Trải qua năm tháng tích lũy, thứ bá khí bức người đó hoàn toàn được giấu đi, nhưng không biến mất, ngược lại còn mạnh mẽ hơn, đủ để thấy được sức mạnh hô phong hoán vũ khốc liệt, lạnh lùng và quyết đoán trên thương trường năm xưa của ông.

Ngũ quan có thể thấy rõ vẻ tuấn tú khi còn trẻ.

Trình An Nhã có một cảm giác rất kỳ lạ, dường như có thể nhìn thấy...Diệp Sâm của năm mươi năm về sau. Mày mắt lại có thể giống nhau đến kinh ngạc.

“Dương lão gia, lâu ngày không gặp, trông chú ngày càng khỏe mạnh hơn đây, chúc chú phúc như đông hải, thọ tử nam sơn.” Diệp Sâm mỉm cười, âm sắc càng tao nhã hơn bất cứ lúc nào, tỏ ra sự kính ngưỡng chân thành của văn bối với tiền bối.

Trình An Nhã đang khoác tay anh có thể cảm nhận rất rõ ràng cơ bắp toàn thân Diệp Sâm đang căng cứng, anh giống như một chiếc máy bay chiến đấu đang mở hết toàn bộ hệ thống phòng vệ.

Một Diệp Sâm như vậy Trình An Nhã chưa từng nhìn thấy.

Anh cười chân thành như vậy, nụ cười đã lên đầy mắt, nhưng không đến tận trong tim.

Cô làm thư ký cho anh không lâu, cũng không thể nói là hiểu anh, nhưng cô biết rất rõ, mỗi động tác của Diệp Sâm thể hiện ý nghĩa gì.

“Đa tạ, đa tạ, chủ tịch Diệp bận trăm công nghìn việc còn làm phiền thân chinh đến đây, lão phu thật không phải. Nhờ lời chúc của chủ tịch Diệp, lão phu quả thật phải sống lâu trăm tuổi.” Dương lão gia cười ha hả, ánh mắt sắc sảo quét qua Diệp Sâm, nhưng lại có sự phức tạp không rõ ràng trong lời nói, rất nhanh được giấu vào trong đôi mắt mờ đục của ông.

“Ngài là nhân vật truyền kỳ trong giới kinh doanh, tiệc sinh nhật của ngài, văn bối tất nhiên phải đích thân đến chúc mừng chứ.”

“Già rồi, già rồi, không được rồi, hậu sinh khả úy, đây là thiên hạ của người trẻ tuổi các cậu rồi.”

“Dương lão gia quá khiêm tốn rồi, Diệp Sâm còn rất nhiều chỗ phải học tập ngài, bất kể kinh doanh hay những việc khác.”

“Ha ha, chủ tịch Diệp khách sáo quá rồi, cổ tay cậu không biết rắn chắc hơn lão phu thời trẻ biết bao nhiêu lần, lão phu làm gì có gì có thể dạy cậu.”

“...”

Trình An Nhã đứng bên cạnh Diệp Sâm, cảm nhận được cơ thể anh ngày càng căng cứng, cô cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cách thức hàn huyên của hai người này thật kỳ lạ quá.

Diệu Hoa và MBS đấu tranh âm thầm công khai bao nhiêu năm nay, thù oán sâu đậm, Dương lão gia và Diệp lão gia mấy chục năm không qua lại, nhưng Diệp Sâm hàng năm vào dịp sinh nhật của Dương lão gia đều đích thân đến chúc mừng.

Thế nhưng...

Đoạn đối thoại này thật quá kỳ lạ, Trình An Nhã không thể nói ra, cô lơ mơ cảm nhận được lúc này trong đáy lòng Diệp Sâm đang trỗi dậy một sự thù địch.

“Dương lão gia, giới thiệu với ngài, bạn đồng hành của tôi, cô Trình An Nhã.”

Dương lão gia nhìn Trình An Nhã, lập tức biến sắc...

“Hiếu Nguyệt...” toàn thân Dương lão gia run lên, tay cũng run bần bật, đến mức chiếc gậy chống của ông rơi xuống đất.

Diệp tam thiếu cười nhạt.

Tim Trình An Nhã đập mạnh, quay nhìn Diệp Sâm, chỉ thấy khóe miệng anh ta thoáng qua một nét căm hận độc ác, lập tức tóc gáy cô dựng ngược, hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

“Dương lão gia, ông nhìn nhầm rồi, cháu...”

“Ông nội, ông làm sao thế?” Tiếng gậy chống của Dương lão gia rơi xuống đất đã thu hút sự chú ý của Dương Triết Khôn, Dương lão gia nhanh chóng giấu đi hết tất cả mọi cảm xúc vừa rồi.

Diệp Sâm nhặt gậy chống lên cho ông, “Dương lão gia, gậy của ngài.”

Dương lão gia như không có chuyện gì xảy ra, đỡ lấy cây gậy, chỉ nhìn Diệp Sâm một cái, ánh mắt thêm chút khó đoán, vỗ về Dương Triết Khôn đang lo lắng, “Không sao, Triết Khôn, chỉ là tuột tay thôi.”

Trình An Nhã vô cùng ngạc nhiên, không dám tùy tiện nói gì, Diệp Sâm như cố ý lướt qua sợi dây Rose Tear trên ngực cô, mỉm cười hỏi: “Dương lão gia, ngạc nhiên lắm phải không? Lại nhìn thấy Rose Tear?”

Dương Triết Khôn cau mày, lại nhìn thấy Rose Tear?

“Đúng là rất ngạc nhiên, Rose Tear là tác phẩm thành danh của chủ tịch Diệp, cũng là tác phẩm duy nhất, ai mà không biết, sợi dây chuyền quý báu như vậy xuất hiện ở bữa tiệc của lão phu, đích thực khiến lão phu vô cùng ngạc nhiên.” Dương lão gia nhìn sâu vào Diệp Sâm. “Chủ tịch Diệp đúng là cho lão phu được mở mày mở mặt.”

Câu nói này như nghiêng rằng mà nói ra vậy, nhưng sắc mặt ông ta đã không còn xúc động như vừa nãy.

“Đâu có.” Diệp Sâm ôm eo Trình An Nhã, gần như kéo cô vào người mình, vô cùng thân mật, ngũ quan tinh xảo tao nhã mê hồn, “Bảo thạch xứng mỹ nhân, cô Trình là người con gái quan trọng nhất của tôi, sợi dây chuyền này để cô ấy đeo, rất tương xứng.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt Dương Triết Khôn lập tức sầm lại, phản ra một tia dữ dội, còn Trình An Nhã không nói năng gì, chỉ yên lặng đứng bên Diệp Sâm, thản nhiên như không.

“Diệp tam thiếu gia, người con gái quan trọng, bạn gái tôi, lại trở thành người con gái quan trọng của anh từ lúc nào vậy?” Dương Triết Khôn mỉm cười hòa nhã, như gió xuân thổi qua, nhưng lại ẩn giấu cái lạnh lẽo bức người.

Dương lão gia bàng hoàng, trầm giọng hỏi, “Triết Khôn, thế này là thế nào? Bạn gái của cháu?”

Diệp tam thiếu cười, “Dương thiếu gia, cô Trình là thư ký chính của tôi, là cánh tay đắc lực không thể thiếu, việc lớn việc nhỏ của tôi, cô ấy đều xử lý đầu ra đẩy, không thể coi là người con gái quan trọng sao?”

“Diệp tam thiếu gia, vị hôn thê của anh còn đang đứng bên kia nhìn, anh nói câu này không chột dạ sao?” Dương Triết Khôn chế giễu, “Hay anh đã quen như vậy rồi?”

“Thế thì đã sao?” Diệp Sâm cười nhạt, vô cùng ngông cuồng.

Trình An Nhã khẽ rời khỏi tay Diệp Sâm, hướng về phía Dương lão gia: “Dương lão gia, xin chào, cháu là Trình An Nhã.”

Dương lão gia nhìn sâu vào cô một lát, ừ một tiếng, coi như đáp lời, thu lại ánh mắt, “Con nói tối nay sẽ giới thiệu bạn gái của con cho ta, chính là cô Trình đây hả?”

“Vâng, thưa ông.”

Dương lão gia gật đầu, lại nhìn Trình An Nhã một lượt, trong đôi mắt lộ chút mệt mỏi,

“Ông hơi mệt, cháu giúp ông tiếp đãi khách một lát.”

“Vâng.” Dương Triết Khôn ngạc nhiên nhìn Dương lão gia một cái, sai quản gia đỡ ông đi xuống, chiếc lưng thẳng của ông dường như cứng đi nhiều.

“Chủ tịch Diệp, chúc mừng cũng đã chúc mừng rồi, chúng ta có thể đi được chưa?”

Trình An Nhã mỉm cười.

“An Nhã, đợi một chút, anh đưa em về có được không? Đợi ông nội nghỉ ngơi một lát, anh giới thiệu cho hai người chính thức làm quen.”

“Anh Triết Khôn, ngày tháng còn dài, rồi sẽ có dịp thôi.”

“E rằng Dương lão gia không chỉ nghỉ ngơi một lát là có thể khỏe lại được.” Diệp Sâm cười nhạo.

“Diệp Sâm, anh có ý gì?” Dương Triết Khôn hơi nổi giận.

Trình An Nhã đang định ngăn cản, Dương Triết Khôn đã đứng lên một bước, hai người đàn ông mặt đối mặt, kiếm rút cung giương, hình thành hai luồng hàn khí cực mạnh.

Dương Triết Khôn lạnh lùng nói: “Diệp, Dương hai nhà là đối thủ, bất luận âm thầm hay công khai tôi đều không sợ anh, nhưng Diệp Sâm, nếu anh dám có một chút bất kính với ông nội tôi, đừng trách tôi không khách sáo. Ông nội tôi đã bỏ qua cho anh ba bốn lần chế nhạo gây chiến, không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua. Anh nghe rõ cho tôi, anh không muốn đến Dương, Dương gia chúng tôi vị tất hoan nghênh anh.”

Ánh mắt Diệp Sâm sắc nhọn như dao: “Bỏ qua? Hừ, Dương Triết Khôn, anh biết vì sao bao năm nay hai nhà Diệp - Dương tranh giành kịch liệt đến thế không? Anh biết vì sao ông anh bỏ qua cho tôi không? Dương Triết Khôn, anh đi hỏi ông anh xem, chỉ cần Diệp Sâm tôi còn sống, tôi sẽ chơi Dương gia đến chết, bất chấp mọi giá, không từ thủ đoạn.”

Tim Trình An Nhã đập mạnh.

Vì chơi Dương gia đến chết, Diệp Sâm không tiếc chết cùng bọn họ.

Âm lượng hai người không lớn lắm, tiếng nhạc dạ tiệc du dương trầm bổng, xung quanh cũng chẳng có mấy người, trừ Trình An Nhã, không ai nghe rõ bọn họ nói cái gì.

Chỉ có điều, cảnh tượng này dễ khiến người khác hiểu nhầm.

Hai người chèo lái Diệp - Dương hai họ, lại thêm nữ hoàng chủ đề của buổi dạ tiệc hôm nay Trình An Nhã, và thêm vào đó là tin đồn gần đây giữa hai vị thiếu gia với Trình An Nhã, cảnh này trong mắt người khác, tất nhiên sẽ trở thành cục diện hai chàng trai cùng tranh một cô gái.

“Anh Triết Khôn, đừng nói nữa.” Trình An Nhã nói, “Diệp tổng, có thể đi được chưa?”

Trần Doanh Doanh vừa ghen ghét vừa hâm mộ, vừa rồi bị Diệp Sâm đe dọa khiến cô ta mất mặt trước bao nhiêu người, cô ta oán hận Trình An Nhã cùng cực, bất chấp sự ngăn cản của Vương Huệ, Trần Doanh Doanh lên tiếng chế giễu: “Trình An Nhã, con trai cô lớn như vậy rồi, còn có bản lĩnh khiến cho Diệp tam thiếu gia và Dương thiếu gia tranh giành đấu đá như vậy, cô quả là ghê gớm.”

Trình An Nhã như bị sét đánh.

Tất cả mọi người đều im lặng sững sờ.

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía Trình An Nhã, Diệp Sâm và Dương Triết Khôn.

“Quản gia, gọi người đuổi cô ta ra ngoài.” Dương Triết Khôn lấy lại bình tĩnh đầu tiên, lạnh lùng ra lệnh.

Trần Doanh Doanh tưởng rằng bọn họ sẽ thẹn quá hóa giận, nào ngờ lại chuốc họa vào thân, lập tức kêu toáng lên, “Dương thiếu gia, anh hãy tin tôi, tôi nói là sự thật, các người bị cô ta lừa rồi, con trai của Trình An Nhã cũng đã học tiểu học rồi.”

Việc này cũng trùng hợp, có lần Trần Doanh Doanh đi đón cháu gái tan học, vừa nhìn thấy Trình An Nhã đi đón Ninh Ninh, đứng từ xa nhìn thấy hai mẹ con họ vừa cười vừa nói rời đi.

Trần Doanh Doanh còn tưởng là người thân của Trình An Nhã, ai ngờ cháu gái của cô ta nói, Trình An Nhã là mẹ của Trình Viễn Ninh.

Hơn nữa, Trình Viễn Ninh còn là đứa trẻ không cha.

“Các anh hãy tin tôi, tôi nói là sự thật...” Cô ta vừa bị lôi ra, vừa điên cuồng gào thét.

Vương Huệ định mở miệng xin, ai ngờ bị ánh mắt của Dương Triết Khôn lạnh lùng quét qua.

“Các vị có mặt ở đây xin nghe cho rõ, ai dám rút vốn đầu tư cho bách hóa Vương thị, chính là muốn đối đầu với Dương Triết Khôn tôi.”

Một câu nói, quyết định bách hóa Vương thị đi vào lịch sử.

Ánh mắt Diệp Sâm thâm trầm, trái tim Trình An Nhã loạn nhịp.

Hết chương 4 ^^!

5. Chương 5: Thích

Trên đường về, cả Diệp Sâm và Trình An Nhã đều không nói năng gì, không khí trở nên vô cùng căng thẳng. Tim Trình An Nhã đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, trí óc bình thần không thể bình thần thêm được nữa.

Diệp Sâm đột ngột thắng xe, Trình An Nhã hoang mang, ánh mắt thâm trầm của Diệp Sâm nhìn xoáy vào cô, “Năm nay cô rốt cục bao nhiêu tuổi?”

“24”

“24?” Diệp Sâm kéo dài giọng đầy bốn cột, “Con trai cô mấy tuổi rồi?”

“Chủ tịch, đây là vấn đề riêng của tôi.” Trình An Nhã nhẹ nhàng trả lời, “Chủ tịch, chẳng phải lúc nào cũng nhấn mạnh phải công tư phân minh sao?” giọng điệu kiêu gì vậy, chẳng phải anh cũng chỉ hơn tôi vài tuổi thôi ư, coi thường tôi còn trẻ vậy mà đã có con, anh tự coi thường chính mình được rồi.

Diệp Sâm dường như không nghe thấy lời cô nói, như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt anh đầy nguy hiểm, “Lần trước người nghe điện thoại là con trai cô?”

Trình An Nhã không trả lời, coi như mặc nhận.

Ngón tay Diệp Sâm chậm rãi gõ nhịp trên vô lăng, từng tiếng từng tiếng rất có quy luật, mỗi tiếng gõ như gõ vào trái tim Trình An Nhã, nặng nề và ngọt ngào.

“Cô Trình, cô thật là khéo giả vờ.”

Diệp tam thiếu rất phần nộ, lửa giận bốc lên từ tận sâu đáy lòng, gần như muốn thiêu rụi lý trí của anh.

Hề nghĩ tới bộ dạng xinh đẹp của cô ở dưới người đàn ông khác uyển chuyển thừa hoan, ánh mắt Diệp tam thiếu thoáng qua một tia phần nộ mang tính hủy diệt.

Chỉ hận không thể xé tan vẻ tốt đẹp của cô.

Còn gã đàn ông nào đã từng sở hữu cô.

Diệp Sâm bỗng kinh ngạc, ánh mắt anh càng thêm thâm trầm, anh điên rồi sao?

“Cô Trình, cô chưa kết hôn nhưng lại có con, ba của đứa bé là ai? Là Dương Triết Khôn sao?”

“Bị tai nạn... qua đời rồi.” Trình An Nhã nhẹ nhàng trả lời, khuôn mặt toát ra một nét bi thương.

Diệp Sâm nhìn cô, trầm ngâm hồi lâu, anh nghĩ đến mình cũng lớn lên trong một gia đình đơn thân, đến tận năm mười tuổi mới trở về Diệp gia, trong lòng bất giác đau nhói.

Trầm ngâm.

Tai nạn, mẹ của anh, cũng vì...

“Chủ tịch, sau này tiệc tùng của Dương gia, anh để người khác đi cùng đi.”

“Thế nào? Cô không thoải mái à?” Diệp Sâm cười nhạt.

“Diệp gia, Dương gia hai nhà có ân oán gì là chuyện của hai người, đừng lôi tôi vào cuộc, chủ tịch, tôi chỉ là nhân viên của anh, không phải là công cụ báo thù của người khác.” Trình An Nhã mỉm cười rất nhẹ nhàng, “Dương lão gia và Diệp lão gia âm thầm đấu đá mấy chục năm trời, nay lại đến lượt anh và Dương Triết Khôn công khai tranh giành, nhưng đó là thế giới của các người, không liên quan đến tôi, xin đừng phá hoại cuộc sống bình lặng của tôi.”

Ánh mắt Diệp tam thiếu trở nên độc ác, “Cô tưởng muốn rút lui là được à? Cô Trình, cô ngây thơ quá đấy.”

“Có ai nói với anh rằng anh rất bỉ ổi không?”

Diệp Sâm cười một cách kỳ quái, đứng đưng như không, khoảng cách giữa bọn họ lại thêm một tia lạnh lẽo, giống như một lớp mai rùa vậy: “Người nói tôi bỉ ổi nhiều như thế, thêm cô thì đã làm sao?”

Bỉ ổi ư?

Trình An Nhã, thể giới của cô quá thuần khiết.

Đường như còn chưa biết thể nào gọi là bỉ ổi.

Tôi.... Sớm đã trầm luân ở địa ngục rồi.

Cả đời, đen tối.

Trình An Nhã cảm thấy như nghẹt thở, cô nổi giận, con người này sao có thể dùng giọng điệu này nói ra lời nói thản nhiên như vậy chứ, rõ ràng là rất dễ tâm nhưng lại giả vờ thanh thản hơn bất cứ ai.

Cô, rất ghét Diệp Sâm như vậy.

“Cô Trình, cô rất giống một người.” Diệp Sâm đột nhiên nói, ánh mắt rơi trên gương mặt Trình An Nhã, có chút rung động thoáng qua trong chớp mắt, “Nếu như không phải tuổi tác chênh nhau quá nhiều, tôi gần như cho rằng.... cô biết không? Mỗi ngày nay nhìn khuôn mặt cô, tôi chỉ muốn xé tan cô ra.”

Ánh mắt Trình An Nhã hơi sững sờ, Diệp Sâm lại như không có chuyện gì, quay nhìn cảnh đêm, “Yên tâm, chỉ là nói vậy thôi.”

Trái tim Trình An Nhã đập mạnh, Hiểu Nguyệt ư? Người này là ai, tại sao lại có thể khiến cho Dương lão gia mặt mày biến sắc như vậy, người tình cũ của ông ta ư?

Diệp Sâm lấy từ trong túi áo ra một bức ảnh, đưa cho Trình An Nhã, trái tim cô khẽ thất lại, cầm lấy bức ảnh, mặt hơi biến sắc.

Bức ảnh này đã lâu rồi, nước ảnh đã ố vàng.

Người con gái trong ảnh thuần khiết đáng yêu, mặc bộ đầm dạ hội màu xanh lam, gần giống với bộ mà cô đang mặc, trước ngực cô gái cũng đeo một sợi dây chuyền, chính là sợi dây chuyền Rose Tear.

Trình An Nhã kinh ngạc nhìn bức ảnh, gương mặt của người con gái đó thật sự giống cô đến bảy tám phần, đặc biệt là đôi mắt...

“Hai người rất giống nhau phải không? Nếu bà ấy không phải đã qua đời cách đây mấy chục năm, có lẽ tôi đã cho rằng hai người là chị em.”

Ngũ quan tinh xảo của anh nở một nụ cười quái dị, nhìn có chút âm hiểm, “Tôi lúc nào cũng cảm thấy cô rất quen mắt, chỉ là quên mất đã gặp ở đâu, hóa ra chính là bức ảnh này, nếu không phải hôm đó về Diệp gia, nhìn thấy bức ảnh này trong thư phòng, tôi thật sự quên mất, hóa ra còn có sự tồn tại của người phụ nữ này.”

“Chính vì vậy anh mới dẫn tôi đến buổi tiệc hôm nay?”

“Cô rất thông minh.”

“Cảm ơn chủ tịch khen ngợi, có điều trên đời này, những người giống nhau rất nhiều.”

Trình An Nhã nhẹ nhàng giấu đi nỗi trăn động trong lòng, xem ra là ân oán tình thù giữa Dương lão gia và Diệp lão gia.

Nói như vậy, tác giả thật sự của sợi dây chuyền này, không phải là Diệp Sâm?

Nói như vậy, Diệp Sâm, anh đang ăn cắp ý tưởng của người khác?

Dương lão gia và Diệp lão gia nhất định biết chuyện này, tại sao không ai nói gì?

Trình An Nhã cảm thấy bất phục Diệp tam thiếu, đã ăn trộm ý tưởng của người khác mà lại làm rất quang minh chính đại, hùng hồn mạnh mẽ đến như vậy, quả thực hiếm có, đúng là ghê gớm.

“Chờ đã, sao anh biết nhà tôi?” đến khi Trình An Nhã phát hiện ra thì xe của Diệp Sâm đã cách khu chung cư một đoạn không xa rồi, cô lập tức nâng mức cảnh giác cấp mười hai.

Diệp Sâm lạnh lùng quét mắt nhìn cô, giống như đang nhìn một con ngốc, “Trên hồ sơ có viết.”

“Cái đó, dừng ở đây được rồi, bên đó không dễ... quay xe.” Trình An Nhã bịa tạm ra một lý do, thản nhiên yêu cầu xuống xe.

Diệp Sâm không chút động lòng, “Cô nói nhăng cuội gì vậy?”

Rõ ràng một con đường rộng rãi thênh thang như vậy, không dễ quay xe? Mở mắt nói xằng, Trình An Nhã, cô đang sợ cái gì.

Xe dừng lại trước chung cư của Trình An Nhã, cô căng thẳng nắm chặt chiếc đầm dạ hội, hoang mang đến mức dây an toàn cũng không tháo đã lật đặt định mở cửa xuống xe, kết quả bị giật ngược trở lại.

Đột nhiên, cánh tay dài của Diệp Sâm vươn tới, một tay ấn bàn tay của Trình An Nhã, nhướn mày, ngăn cản không cho cô xuống xe.

Trình An Nhã phát hiện quả tim của mình ngày càng không ra sao, gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

“Cô Trình, cô đang sợ điều gì?”

Tâm trạng Diệp tam thiếu rất vui vẻ.

Tôi sợ gặp phải con trai anh.

“Chủ tịch, tôi không hiểu anh đang nói gì?”

“Không hiểu?” Diệp tam thiếu nở nụ cười ám muội, càng áp sát cô hơn, thân hình rắn

rỏi gần như dán lên tấm thân mềm mại của cô, lên tiếng như ma than, “Cô hình như rất không muốn tôi phát hiện ra điều gì đó?”

Diệp tam thiếu gia, anh cũng đáng sợ vừa thôi chứ?

So với cố gắng lảng tránh của Trình An Nhã, tâm tư của Diệp Sâm đã không còn ở việc bức hỏi bí mật của cô nữa, toàn bộ tâm tư của anh đã bị cảnh đẹp trước mắt thu hút.

Lễ phục của Trình An Nhã vốn đã được thiết kế trễ ngực, thân thể của Diệp Sâm gần như ép lên người cô, ưu thế chiều cao giữa nam và nữ khiến anh có thể nhìn thấy toàn bộ quang cảnh trước ngực, làn da trắng mịn như tuyết ngưng, tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng.

Ánh mắt anh hơi tối lại, hai ngọn đuốc nhảy nhót trong mắt, nhìn chăm chăm vào đôi môi hồng mềm mại của cô, yết hầu co lại, ánh mắt càng rừng rực, yết hầu chuyển động, cuối cùng không thể kiềm chế.

Nồng nhiệt hôn lấy đôi môi đã quyến rũ anh cả buổi tối.

Trình An Nhã mở to đôi mắt, làn thu thủy lấp lánh, tràn ngập kinh động.... nhịp tim đột ngột tăng nhanh, tốc độ nhanh đến mất kiểm soát khiến tay chân cô đều mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

Anh, điên rồi sao?

Diệp tam thiếu không biết mình bị làm sao?

Tại sao lại hôn cô một cách mạnh mẽ như vậy?

Tại sao vậy?

Trong ký ức Diệp tam thiếu, anh chưa từng hôn một người con gái nào.

Anh cảm thấy, gắn bó tâm hồn với một ai đó là một điều rất thần thánh.

Rất nhiều đôi tình nhân có thể nhất thời nồng ấm, nhưng có bao nhiêu đôi vợ chồng có thể gắn bó trọn đời với nhau.

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Diệp Sâm, môi đã rời ra.

Hơi thở của hai người hơi loạn, ánh mắt Diệp Sâm khóa chặt lấy Trình An Nhã.

Trình An Nhã vùng dậy anh ra, vội vàng tháo dây an toàn, xuống xe.

Gió mát lịm thổi tới, nhưng cũng không thể làm dịu đi đôi má đang nóng bỏng và đỏ bừng của cô được.

“Cô Trinh, xem ra cô còn non và xanh lắm, có thật cô và Dương Triết Khôn đã yêu nhau bảy năm rồi không?” Diệp Sâm cũng xuống xe, khoanh tay trước ngực cười mà như không.

Trinh An Nhã mỉm cười, “Chủ tịch, thực ra kỹ thuật của anh cũng còn rất non, kẻ tám lạng người nửa cân, lươn ngắn đòi chê trạch dài.”

Bản cô nương còn không thèm chê anh.

Gương mặt yêu nghiệt của Diệp Sâm lập tức đen sì.

Đàn ông bị nghi ngờ kỹ thuật hôn không giỏi, giống như nghi ngờ năng lực chỗ nào đó

của anh ta vậy, là điều rất cấm kỵ.

Tổn thương tự tôn.

Diệp Sâm trừng mắt nhìn cô, đáng vẻ như muốn xé toang bộ lễ phục trên người cô ra, đè lên xe kiểm chứng năng lực OXXX của anh.

Trinh An Nhã cảm thấy nguy hiểm cận kề, khẽ hắng giọng, “Chủ tịch, tôi đến nhà rồi.”

Diệp Sâm nheo mắt nhìn cô, lạnh lùng đứng đó không chút động đậy.

Trinh An Nhã toàn thân cứng đờ.

Lệnh đuổi khách rõ ràng như vậy anh cũng không nghe ra sao? Diệp tam thiếu, anh bị thiếu năng từ bao giờ thế?

Diệp Sâm ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên lầu, khóe môi nhếch lên nói: “Cô Trinh không mời tôi uống nước hay sao?”

Trinh An Nhã hóa đá rồi, chờ người ra nhìn bóng người nhỏ xíu thấp thoáng trên lầu...

Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chậm rãi lấy từ trong ví ra bốn đồng xu, nở một nụ cười đẹp rạng ngời khiến người khác phải lóa mắt, từ tốn đặt trong tay Diệp Sâm.

“Chủ tịch, đi về bên trái 20m, rẽ phải, có một cửa hàng tạp hóa nhỏ, anh cứ tự nhiên, coi như tôi mời anh, ngủ ngon, tạm biệt.” Trinh An Nhã bày ra một tư thế rất tao nhã, dường như mời Diệp Sâm uống chai nước là ban cho anh một ân huệ lớn vậy.

Nói xong, cô không đủ can đảm đối diện với khuôn mặt tím xanh vì giận của Diệp Sâm, rất thức thời, nhanh chóng chuồn vào trong chung cư.

Trinh An Nhã bước vào trong thang máy, thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng như lửa.

Anh ta vừa đưa ra lời mời?

Hay là có hứng thú với con trai cô?

Trinh An Nhã cảm xúc lẫn lộn, bất kể là thế nào, đối với cô mà nói, đều không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Mami yêu quý của con, mami đẹp đến mức hoa hết cả mắt con rồi.” Ninh Ninh tao nhã huýt sáo, hai tay tạo thành hình trái tim, “Sau này con tìm vợ nhất định lấy mami làm tiêu chuẩn.”

Trinh An Nhã bật cười, mặt hồ xuân bị Diệp Sâm làm khuấy động lại được con trai cô vỗ về phẳng lặng trở lại.

“Tìm vợ?” Trinh An Nhã bắt chập hình ảnh ôm lấy Ninh Ninh vào lòng, véo tai cậu, giả vờ không vui nói, “Không phải con nói là không lấy vợ, nuôi mami cả đời sao?”

Ninh Ninh cau mày nghĩ ngợi một lát, ra vẻ trầm tư, rất khó xử nói, “Mami, lấy mami làm tiêu chuẩn con cũng không thể nào tìm thấy được đâu, mami yên tâm đi nhé.”

Trinh An Nhã tươi cười như hoa, “Cục cưng, cách khen ngợi của con ngày càng inh rồi, lại đây, mami thơm một cái nào.”

Cô thơm lên bầu má trắng mịn của Ninh Ninh đánh chụt một cái, tất cả mọi phiền não lập tức tan biến.

“Mami, môi của mami đỏ quá.” Đôi mắt đẹp của Ninh Ninh neho lại thành sợi chỉ mờ ám, vừa nãy cậu đứng trên lầu đã nhìn thấy mồn một rồi đấy nhé.

Trình An Nhã rất điềm tĩnh, hắng giọng nói: “Là son bóng đó.”

“Có thật không?” Ninh Ninh chau mày một cách đáng yêu, lấy vẻ mặt ngây thơ để chứng minh sự trong sáng của mình, “Tại sao lại hơi sưng thế kia?”

Trình An Nhã then không biết giấu mặt đi đâu, vỗ một cái vào sau gáy cậu, mặt đỏ bừng bừng một cách hiếm thấy, “Trẻ con biết gì, hình ảnh cấm trẻ em, con xem ít thôi, cẩn thận mọc lẹo đó.”

“Có gì mà hình ảnh cấm trẻ em chứ, cảnh hôn hít, ở công viên lúc nào chả có, mami thật là lỗi thời quá đi.”

“Trình Viên Ninh...” Trình An Nhã nghiêng rằng.

“Mami, ngoan, lại đây nở nụ cười công thức của mami đi, nổi giận không tốt cho da đâu.” Ninh Ninh dịu dàng xoa đầu Trình An Nhã, giọng điệu yêu thương như trưởng bối vỗ về vãn bối.

Trình An Nhã đột nhiên nhớ lại trong buổi tiệc tối nay, Diệp Sâm cũng nói với cô, cô

Trình, nở nụ cười công thức của cô đi, vẻ mặt của hai ba con nhà này, thật sự giống nhau một cách không bình thường.

Huyết thống quả nhiên là một thứ không rõ ràng.

Trình An Nhã mềm rũ hai vai, muốn khóc mà không có nước mắt.

“Mami, người đó là ai vậy?” Ninh Ninh biết rõ rồi còn giả vờ hỏi, dù sao cậu cũng rất muốn biết, khả năng tác thành một cặp giữa ba và mẹ cậu là bao nhiêu.

Trình An Nhã quay đầu nhìn con trai, neho mắt lại, trên cao như vậy, cho dù Ninh Ninh thấy bọn họ hôn nhau, có lẽ cậu cũng không nhìn rõ mặt của Diệp Sâm.

Cô hơi yên tâm, xoa bụng tỏ vẻ đáng thương, “Cực căng, mami đói bụng quá...”

Ninh Ninh im lặng nhìn Trình An Nhã nằm trên ghế sofa giả chết, đến lễ phục hơi trễ xuống cũng không buồn để ý, để lộ ra một mảng da trắng ngần, cảnh tượng này đúng là sinh động bất mắt.

Ninh Ninh trong lòng kịch liệt phản cảm, “Mami, mami đúng là thùng cơm không đầy.”

Mặc dù nói như vậy, cậu vẫn ngoan ngoãn đi vào bếp đun lại mỳ gà đã chuẩn bị từ trước, bưng đến cho Trình An Nhã.

“Cực căng, con chăm sóc mẹ chu đáo như vậy, mẹ thật sự cảm thấy rất có thành tựu.” Trình An Nhã cười.

Ninh Ninh chỉ cười mà không nói.

“Mami nhất định mệt rồi, để con đi xả nước ami tắm, mami ăn xong đi tắm rồi đi ngủ nhé.”

Trình An Nhã gật đầu, Ninh Ninh lướt vào trong phòng tắm.

Trình An Nhã đột nhiên phát hiện tiềm năng làm bảo mẫu của con trai cô được khai quật quá hoàn hảo.

Trong thư phòng, Ninh Ninh đăng nhập QQ.

Hình đại diện của Diệp tam thiếu đang sáng, khóe môi nhỏ xinh của Ninh Ninh nhoẻn cười, đúng là hiếm thấy.

Ninh Ninh là thiên tài máy tính, thao túng tất cả các vụ giao dịch ngầm qua mạng trên toàn thế giới, như cá gặp nước, cậu muốn có cách liên lạc với Diệp tam thiếu, để như trở bàn tay.

Một tuần trước, cậu nổi hứng hack nick của Diệp tam thiếu.

Địa chỉ QQ này của Diệp tam thiếu đã có mười mấy năm lịch sử rồi, tình cảm cũng sâu sắc lắm, sau khi bị hack mất, ngoài phần nộ ra, còn có khiêu chiến.

Dù sao anh cũng là thiên tài máy tính, hơn nữa còn là một cao thủ hiểm thấy, có người dám hack nick của mình tất nhiên là kích thích tính hiếu chiến trong người Diệp tam thiếu.

Ha ba con đại chiến một trận kịch liệt trên mạng hai ngày, Ninh Ninh chiến thắng, hai người cũng nảy sinh tình cảm hết sức đặc biệt, đôi khi vào lúc đêm khuya tĩnh mịch,

Diệp tam thiếu cũng nói chuyện với Ninh Ninh dăm ba câu.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Hi, muộn rồi sao còn chưa ngủ?

Diệp tam thiếu gia: Phiên nào.

Thiên đại địa đại mami tối đại: ?

Diệp tam thiếu gia: Tối nay hôn một cô gái, phiên nào.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Lẽ nào hôn được mà không ăn được, nên phiên nào?

Diệp tam thiếu gia: Biến.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Diệp tam thiếu gia, đề nghị văn mình chút.

Diệp tam thiếu gia: Cô gái này có một gương mặt mà tôi cực kỳ cảm hận.

Ninh Ninh chống cằm suy nghĩ, nhan sắc mami của cậu lúc nào đã khiến cho người và thần đều cảm phần như vậy, rõ ràng là một đại mỹ nhân, lẽ nào nhan quang của ba cậu rất khác người?

Thiên đại địa đại mami tối đại: Cảm hận mặt của người ta, anh hôn người ta làm gì?

Diệp tam thiếu gia: Quỷ mới biết, tôi mà biết tôi có cần phải phiên nào nữa không?

Thiên đại địa đại mami tối đại: Strong. Dĩ nhiên quả nhiên là rất mạnh động.

Diệp tam thiếu gia: Tiểu tử thôi, cậu được lắm, chỉ gà mắng chó, cẩn thận tôi hack cậu.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Hi hi, tôi dám chắc bây giờ anh đang truy tìm ID của tôi, có phải có đến mười triệu mười ngàn cái ID không? Anh tìm từng cái một, chưa biết chừng sẽ tra ra tôi đấy.

Diệp tam thiếu gia: ...

Thiên đại địa đại mami tối đại: Diệp tam thiếu, cô gái đi cùng anh tối nay thế nào? Rất tài giỏi có phải không, gương mặt xinh đẹp, thân hình quyến rũ, tính tình cũng tốt nữa, biết giặt giũ, biết nấu cơm, rất là mẹ hiền vợ thảo, anh có rung động không?

Ninh Ninh không hề xấu hổ khi quảng cáo mami với daddy của mình, dù sao cậu nói đều là sự thật, cùng lắm giặt giũ nấu cơm cậu sẽ làm mà, cũng như nhau cả, dù sao mua một tặng một.

Bên kia lặng im một hồi lâu, Ninh Ninh chớp chớp mắt, ba hóa đá rồi sao?

Diệp tam thiếu gia: Rốt cuộc cậu là ai?

Thiên đại địa đại mami tối đại: Con trai anh.

Diệp tam thiếu gia:.... Sao cậu không nói là cháu nội tôi đi.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Anh hai mươi bảy tuổi, sao có thể có cháu nội? Diệp tam thiếu gia tôi bái phục anh.

Diệp tam thiếu gia:...

Thiên đại địa đại mami tối đại: Diệp tam thiếu, có cần tôi giới thiệu đối tượng cho anh không?

Diệp tam thiếu gia: Diệp tam thiếu tôi muốn phụ nữ nào mà chẳng có.

Thiên đại địa đại mami tối đại:.... Anh tiết chế một chút cho tôi, đừng đến lúc tự dưng

lại nhảy ra em trai em gái gì đó, tôi sẽ trừ điểm của anh.

Diệp tam thiếu gia: Cậu nói nhăng nói cuội xong chưa, giới thiệu đối tượng cái gì, giữ lại mà dùng đi.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Tôi không muốn loạn luân, nhưng sau này tìm vợ, tôi phải lấy mami làm tiêu chuẩn, mami của tôi, giới thiệu cho anh tôi cũng thấy ầm ỨC thay ami, anh không cần sau này đừng có hối hận.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Hơn nữa còn mua một tặng một, tặng không cho anh một cậu con trai thiên tài, ở đâu có giá rẻ như thế.

Diệp tam thiếu gia: Hàng rẻ không ra gì.

Thiên đại địa đại mami tối đại: ...

Ninh Ninh im luôn, quả nhiên, cậu đã đánh giá thấp miệng lưỡi độc địa của ba cậu.

Diệp tam thiếu gia: Hôm khác nói chuyện nhé, tôi có cuộc họp với Louis qua điện thoại.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Là một đứa con hiếu thảo, tôi bắt buộc phải nhắc nhở anh, đảng Hắc Thủ gần đây nội bộ tranh giành quyền lực, Ruth và Louis cấu xé lẫn nhau, đường dây buôn lậu kim cương rất nguy hiểm, con người Louis vong ân bội nghĩa, hẹp hòi ích kỷ, anh phải cẩn thận một chút. Dù sao cũng là buôn bán bất hợp pháp, anh mà bị sa lưới, lấy ai nuôi tôi đây, daddy đại nhân?!

Diệp tam thiếu gia: Con trai ngoan, một mình cậu có thể xử lý tất cả ngân hàng trên toàn thế giới, lập một tài khoản ảo, muốn chuyển bao nhiêu chuyển bấy nhiêu? Daddy thân yêu của cậu không nuôi nổi cậu.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Daddy đại nhân, mồm miệng của ba độc địa quá, cẩn thận mami của con chê ba đó.

Diệp tam thiếu gia: Con trai ngoan, tắm rửa đi ngủ đi thôi.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Được thôi, hay là nói thế này, daddy cứ yên tâm buôn lậu phạm pháp đi, xảy ra chuyện, con trai ngoan che chở ba.

Diệp tam thiếu gia: Con trai ngoan, con cũng yên tâm thao túng giao dịch ngầm trên mạng đi, xảy ra việc, daddy che chở con.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Daddy thân yêu của con ơi, ba nhất định sẽ tự vả miệng mình cho coi.

Nếu ba xảy ra chuyện, con chắc chắn sẽ cứu được ba, dù sao ba cũng chơi trong lĩnh vực của con, ba là nghề phụ, con là nghề chính. Nếu con xảy ra chuyện, e rằng ngoại trừ con ra không ai có thể cứu nổi con được, trừ khi bọn Sở Li, Jason cho nổ tung FBI và CIA.

Cậu bé ngồi trước máy tính, nở một nụ cười rất tao nhã, mở nhóm biến thái tập hợp địa.

Không giống QQ, đây là một công cụ nói chuyện mà cậu tự phát minh ra, truyền qua vệ tinh của tổ chức khủng bố số một, chỉ liên lạc với một số người.

Diệp Sâm đan hai tay vào nhau, chống dưới cằm, ánh mắt sâu thẳm rơi trên chú lợn con màu hồng đang vẫy đuôi trên màn hình hiển thị của máy tính, khóc không được mà cười cũng không xong.

Không sai, anh đang tra tìm ID của Thiên đại địa đại mami tối đại, kết quả thật có đến mười triệu mười ngàn cái ID, sau đó màn hình lập tức đen thui, nhảy ra một chú lợn con màu hồng đang lắc lắc mông và không ngừng phun ra bong bóng hình trái tim.

Daddy đại nhân, con dễ thương không?

Cũng may anh không uống nước, nếu không hẳn phun hết cả lên màn hình.

Hắn rốt cục là ai? Trên tư liệu hiển thị là bảy tuổi, vị trí là Luân Đôn, coi anh là đồ ngốc hay sao? Làm gì có đứa trẻ bảy tuổi nào có thể thao túng toàn bộ giao dịch ngầm trên mạng lợi hại như vậy?

Hắn ta gần như thao túng 70% các vụ giao dịch vũ khí trên toàn cầu, rửa tiền, buôn lậu kim cương cũng có chút đỉnh đáng, cụ thể thao túng bao nhiêu đến anh cũng không truy ra được.

Jason là tay buôn bán vũ khí lớn nhất toàn cầu, là phần tử khủng bố hàng đầu thế giới, nhưng hắn ta nghe tới chỉ cười nhạt, nghe giọng điệu rõ ràng là chỗ quen biết cũ.

Đến thông tin tuyệt mật về việc buôn lậu kim cương giữa anh và Louis cũng moi ra được.

Rốt cục gã này là ai?

Danh sách tội phạm truy nã hàng đầu quốc tế, đứng đầu bảng là Jason, Sở Li, Black J, loại trừ đi từng người một, không có kẻ nào là hắn cả.

Có thể thấy rõ, hắn ta không có ác ý, thậm chí còn rất thích anh.

Mặc dù cách một cái màn hình, nhưng Diệp tam thiếu có thể cảm nhận thấy đối phương truyền đến thiện ý và yêu thích.

Một tâm trạng rất đặc biệt.

Tâm trạng rối bời bởi bữa tiệc và Trình An Nhã bất ngờ hồi phục bình thường, cả người đều cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Louis là người vong ân bội nghĩa, hẹp hòi ích kỷ sao?

Diệp Sâm cười nhạt, Diệp Sâm của ngày hôm nay đã không còn là Diệp Sâm của ngày xưa để người ta tùy ý bắt nạt nữa, ai có thể kiểm soát nổi từ anh dù chỉ là một xu?

Tập đoàn quốc tế MBS.

Ngày hôm sau đi làm, Trình An Nhã mang sợi dây chuyền Rose Tear đến trả cho Diệp Sâm.

Anh không nói gì.

Trình An Nhã gọi điện đến từng văn phòng các bộ phận để thông báo các giám đốc quản lý đến phòng họp hội nghị số một để họp. Đúng 9h, Diệp Sâm cùng ba cô thư ký đi họp, để lại Trình An Nhã và Lưu Tiểu Diễm.

Gần đây MBS xây dựng kế hoạch làng nghỉ dưỡng suối nước nóng, phòng phát triển và phòng kế hoạch vô cùng bận rộn, gần như ngày nào cũng họp hành, báo cáo tiến độ công việc.

Sau khi Diệp Sâm đi khỏi, cả hai cô gái đều thở phào một cái, những việc cần làm họ đều đã làm xong, trừ đôi lúc phải nghe điện thoại, hai người đều không có việc gì làm nữa, Lưu Tiểu Diễm cầm lên một tờ tạp chí lá cải, ánh mắt mờ ám nhìn về phía Trình

An Nhã, nháy nháy, “An Nhã, đeo Rose Tear cảm giác thế nào?”

“Cảm giác á?” Trình An Nhã nghĩ một lát, mỉm cười. “Như nuốt phải một con ruồi.”

Lưu Tiểu Diễm cười mắng cô không biết thế nào là tốt xấu, chỉ vào ảnh hai người trên tạp chí nói: “Nói thật lòng, An Nhã, em trang điểm vào thật sự rất có khí chất của nữ hoàng đấy nhé, bình thường không nhận ra, em với chủ tịch của chúng ta cũng xứng đôi vừa lứa lắm, đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.”

Trình An Nhã cầm tạp chí lên xem, lại coi như không có gì, trả lại Lưu Tiểu Diễm, nở nụ cười Trình thức, “Không nhận ra.”

“Sao lại không chứ?” Lưu Tiểu Diễm nháy mắt đầy mờ ám, “Em ở bên cạnh chủ tịch không cảm thấy có cảm giác tê tê như bị điện giật sao?”

Không chỉ là điện giật, thật sự gần như là nghẹt thở luôn ấy chứ, trường khí yêu nghiệt của Diệp tam thiếu mà dám nhận thứ hai tuyệt đối không có ai dám nhận thứ nhất.

“Gì mà cảm giác như bị điện giật chứ? Em không biết.” Trình An Nhã một mực phủ nhận, một chiêu đập tan nụ cười mờ ám của Lưu Tiểu Diễm, “Người ta đã có vợ sắp cưới rồi, chị đừng có nằm mơ nữa.”

“Hừmmmm... chủ tịch của chúng ta giống như bông hoa anh túc vậy, quỳ rũ chết người, chỉ có thể ngấm nhìn từ xa, tiếc thay, tiếc thay.”

“Lại còn hoa anh túc cơ đấy, em thấy chỉ là một quả trứng ung bị vỡ, chuyên thu hút ruồi nhặng.”

Lưu Tiểu Diễm cười âm ỉ, “So sánh hay lắm, rất là hình tượng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, loại đàn ông này thật sự không nên xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, cô

Vân Nhược Hi là con dâu do Diệp lão chủ tịch khâm định, chúng ta làm sao mà bì được với người ta chứ, cho nên làm thư ký của Diệp chủ tịch, đều phải có khả năng cách điện.”

Trình An Nhã cúi mắt, gật đầu, che đi khoảnh khắc bàng hoàng.

Cô ấy nói rất đúng, thế giới của Diệp Sâm, cô không thể bước vào, thế giới của cô, anh cũng không thể đến gần, cho nên, Ninh Ninh chủ định cả đời sẽ không có ba.

Cô và anh, cũng không có khả năng.

Tiếng chuông thang máy vang lên, Trình An Nhã và Lưu Tiểu Diễm đứng dậy, trong ánh mắt Lưu Tiểu Diễm thoáng qua một nét khó chịu, nhưng vẫn cung kính gặp người,

“Chào Diệp tiên sinh, chủ tịch đang họp, mời anh vào phòng khách chờ một lát.”

Trình An Nhã nhanh chóng hiểu ra đây là Diệp nhị thiếu gia Diệp Vũ Đường.

“Diệp Sâm cố tình có phải không, rõ ràng biết hôm nay tôi đến đây, các cô lập tức gọi nó về đây cho tôi.” Diệp Vũ Đường tỏ vẻ khó chịu ra mặt, vô cùng ngang ngược.

Lưu tiểu diễm cười nhạt, Trình An Nhã mỉm cười: “Diệp nhị thiếu gia, mời anh vào phòng khách ngồi chờ, chủ tịch sẽ về ngay bây giờ.”

“Thư ký mới à?” Tiếng gọi “Diệp nhị thiếu gia” vừa rồi khiến Diệp Vũ Đường trong lòng vô cùng khoan khoái, Diệp Vũ Đường mỗi lần đến MBS ghét nhất là bị người khác gọi là Diệp tiên sinh, Diệp lão gia không cho anh ta vào MBS, nhưng dù sao anh ta cũng là Diệp nhị thiếu gia, là anh của Diệp Sâm, dám thử hạ dưới trướng Diệp Sâm chẳng kính trọng anh ta chút nào.

Bởi vậy, Diệp Vũ Đường nuôi hận trong lòng.

“Vâng.” Trình An Nhã mỉm cười, trong lòng Diệp Vũ Đường vô cùng hoan hỉ, nộ khí cũng tiêu tan, nhìn thấy Trình An Nhã xinh đẹp thanh tú, nảy ra ý định trêu ghẹo.

Dù sao cũng phải đợi Diệp Sâm, nhàn rồi chẳng có việc gì làm.

Con nhỏ thư ký mới này, nhìn cũng không tệ.

Diệp Vũ Đường vươn tay nhắc cằm Trình An Nhã lên, ánh mắt Trình An Nhã thoáng lạnh, mỉm cười lùi lại một bước, “Diệp nhị thiếu gia, xin anh tự trọng.”

Diệp Vũ Đường hơi sững người, anh ta đoán cô thư ký trẻ măng như thế này, quá lắm là trợ lý, không biết thế sự, không ngờ con nha đầu non choẹt dưới trướng Diệp Sâm này cũng coi thường anh ta, nộ hỏa bốc lên trong lòng.

“Diệp tiên sinh, mời anh sang phòng khách ngồi chờ.” Lưu Tiểu Diễm lạnh lùng nói.

Diệp Vũ Đường chỉ tay vào Trình An Nhã, ra lệnh, “Cô đi pha cho tôi cốc cà phê.”

“Vâng.”

Trình An Nhã đến phòng trà nước pha một cốc latte, Lưu Tiểu Diễm chu môi, thì thầm, “Thật đáng ghét, anh ta và chủ tịch sao có thể là anh em được cơ chứ, một người trên trời, một kẻ dưới đất. Hừ.”

“An Nhã, cà phê để chị bưng vào cho, có lẽ hẳn ta để ý đến em rồi, lần nào đến tìm chủ tịch cũng chòng ghẹo người khác, lần trước là chị Mỹ Mỹ, lần này là em, anh ta mới đích thực là quả trứng ung danh bất hư truyền.”

“Để em bưng vào, anh ta chỉ đích danh em, nếu thay chị vào, không chừng còn chút giận sang chị, đừng lo, giữa thanh thiên bạch nhật, anh ta có thể làm gì chứ?”

Trình An Nhã đẩy cửa phòng khác, Diệp Vũ Đường đang ngồi trên ghế sofa, lật giở tờ tạp chí trong tay một cách khó chịu.

“Diệp nhị thiếu gia, cà phê của anh.”

“Một con nhãi trợ lý cũng dám phản kháng bổn thiếu gia, cô ăn gan báo rồi à, nói đi, bao nhiêu tiền một đêm.” Diệp Vũ Đường cười nhạt một cách khinh khỉnh, ném bộp tờ báo trong tay xuống bàn.

“Diệp nhị thiếu gia, anh nói đùa rồi.” Trình An Nhã mỉm cười, “Tôi là thư ký của chủ tịch, chỉ vậy thôi.”

“Thư ký à?” Diệp Vũ Đường cười nhạt, dùng tay kéo mạnh Trình An Nhã vào người.

Trình An Nhã vừa thẹn vừa giận, đường đường là một Diệp nhị thiếu gia lại có hành động bạo lực dã man như vậy, phụ nữ và đàn ông trời sinh sức lực khác nhau, cô làm sao có thể là đối thủ của hắn, “Bỏ tay ra, xúc sinh.”

“Diệp Sâm ném thử mùi vị của cô rồi đúng không, hừ, bổn thiếu gia cũng phải ném thử.” Diệp Vũ Đường đè chặt Trình An Nhã đang giãy giụa xuống, định giở trò đồi bại.

Trình An Nhã nổi giận, thẳng tay phang cho y một bạt tai, nghĩ cô là búp bê bằng đất sét chắc?

Trình An Nhã tát cho Diệp Vũ Đường nẩy đom đóm mắt, nhìn cô thuần khiết đáng yêu nhưng không hề yếu ớt.

“Chị Tiểu Diễm.” Trình An Nhã gọi to, tranh thủ giây phút anh ta hoảng loạn, chọc vào mắt anh ta, dùng đầu gối thúc mạnh vào chỗ hiểm, Diệp Vũ Đường rú lên thảm thiết, ôm thân dưới lặn lội trên thảm, đau đớn kêu la ầm ĩ.

Ba tuyệt chiêu phòng yêu râu xanh, không sai lần nào.

Cửa, rầm một cái, bị đập tung ra.

Diệp Sâm không nói không rằng, chậm rãi tiến vào, ánh mắt anh thâm trầm, so với lúc bình thường càng thâm trầm hơn vài phần, nhưng nét uy nghiêm tỏa ra một cách vô hình thì khiến người ta cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, giống như Diễm Lai tại thế.

“Anh hai, vui vẻ quá nhỉ.” Diệp Sâm cười mà như không, lạnh lùng nhìn Diệp Vũ Đường đang lặn lội trên sàn, đôi môi mỏng nhếch lên, tràn ngập chế giễu, có một cảm giác băng giá khiến người khác run cầm cập.

Trình An Nhã nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế sofa, y phục bị lôi kéo có phần xộc xệch, khuôn mặt cô đỏ phừng phừng, vừa thẹn vừa uất, càng nhiều là phần nộ.

“Chết tiệt, Diệp Sâm, là cô ta quyến rũ tôi lại còn giả vờ đoan chính, cậu lập tức đuổi việc cô ta cho tôi.” Diệp Vũ Đường cố gắng chịu đau đứng dậy, trước mặt Diệp Sâm, cho dù đau muốn chết anh ta cũng không thể tỏ ra yếu thế và tệ hại.

“Ồ...” Diệp Sâm kéo dài giọng, ánh mắt quét qua Trình An Nhã, thấy tóc tai cô rối loạn, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt hơi tối, thâm đen như mực, cơn giận ngấm ngấm bốc lên.

“Chủ tịch, Diệp tiên sinh nói lung tung, rõ ràng là anh ta...” Lưu Tiểu Diễm muốn giải thích cho Trình An Nhã, Diệp Sâm khoát tay, ra hiệu cho cô im lặng.

Nếu đến cả việc này cũng cần có người giải thích, Diệp Sâm làm sao gọi là Diệp Sâm.

Dám ức hiếp người của anh, muốn chết.

Trình An Nhã vốn đã không định biện giải cho bản thân một câu, Diệp Sâm càng không thể hỏi cô những gì vừa xảy ra, mặc dù thời gian tiếp xúc rất ngắn, nhưng hai bên vô cùng hiểu nhau.

Bình thường anh trêu chọc Trình An Nhã thế nào đó là thú vui của anh, kẻ khác muốn động vào, nằm mơ.

Diệp Vũ Đường không hiểu thái độ của Diệp Sâm, thù địch, lạnh lẽo như thường, nhưng y dám cá Diệp Sâm không thể vì một con nhãi ranh mà công khai phản kháng y, cho dù không coi y ra gì thì cũng không thể vượt qua được cửa ải của ông già.

“Diệp Sâm, đuổi việc cô ta.” Diệp Vũ Đường ra lệnh, giận dữ trừng mắt nhìn Trình An Nhã.

“Anh hai, MBS anh là chủ hay tôi là chủ? Đến lượt anh đứng đây nói chuyện sao?” Diệp Sâm lạnh lùng nói, ánh mắt đen thẳm lướt qua một tia tàn khốc, “Có bản lĩnh, anh ngồi lên vị trí của tôi, đến lúc đó tôi không ngăn cản.”

“Diệp Sâm, nếu mày không đuổi việc cô ta, ả của ba mày đừng hòng vượt qua.” Diệp Vũ Đường hằn học quăng ra một câu độc địa.

Ánh mắt Diệp Sâm tối lại, lạnh đến đông cứng cả người, “Anh hai, anh nói vậy là sao?”

Anh đến MBS chọc ghẹo thư ký của tôi, cô ấy hoàn toàn chỉ là tự vệ, anh đã sai rành rành còn muốn ngậm máu phun người sao?”

Trình An Nhã cười nhạt trong lòng, nói thực, nếu như không phải biết trước Diệp Sâm có một anh trai tên là Diệp Vũ Đường, Trình An Nhã căn bản không thể liên hệ hai người này lại với nhau, cùng một ba sinh ra khác nhau một chút còn có thể, ở đây lại khác nhau một trời một vực.

Mặc dù Diệp Sâm lòng dạ hắc ám, thủ đoạn lạnh lùng tàn khốc, nhưng anh ta máu lạnh quyết đoán, thông minh sắc sảo, là long phượng trăm người có một, đến cả tướng mạo, cũng tinh xảo đến mức thiên oán nhân oán, đẹp một cách hiếm có.

Ngược lại, Diệp Vũ Đường tướng mạo đoan chính, thái độ hà khắc tàn bạo, vô tài vô đức, kẻ này đem so sánh với Diệp Sâm thế nào cô cũng thấy là một sự xỉ nhục đối với anh.

“Diệp Sâm, mày muốn bảo vệ cô ta?” Diệp Vũ Đường trừng mắt, đột nhiên cười lớn, “Một đứa con gái nhãi nhép, dám ra tay đánh nhĩ thiếu gia của tập đoàn MBS, tính khí do ai chiều ra, to gan lớn mật, Diệp Sâm, đây là cấp dưới của mày à?”

Ánh mắt Diệp Sâm tối sầm lại, tung chân đá mạnh vào bàn gỗ, âm sắc cuồng ngạo, vô cùng bá khí, “Do tôi chiều đấy, anh có ý kiến à?”

Diệp Vũ Đường giật nảy mình, cố gắng nhịn nhục, cũng không muốn dây dưa với Diệp Sâm, mục đích đến đây của y là vùi tiền, “Dem tiền vốn cấp cho tao.”

“Anh hai muốn mở chuỗi cửa hàng trang sức đá quý, tôi vốn dĩ tán đồng, ba nói cấp vốn cho anh, tôi cũng không ý kiến gì, chỉ là...” Diệp Sâm kéo dài giọng, “Gần đây MBS chuẩn bị tung ra thị trường khoản Rose Tear No.4, lại phải hợp tác với tập đoàn quốc tế

Lan Hoa, tiền vốn thiếu thốn, việc của anh hai, e rằng phải hoãn lại.”

Diệp Vũ Đường nổi cơn thịnh nộ, chỉ tay vào Diệp Sâm chửi lớn, “Mày cố tình có đúng không?”

Đường đường là tập đoàn quốc tế MBS nguồn vốn thiếu thốn, rõ ràng Diệp Sâm nói nhăng nói cuội.

“Phải thì đã sao?” Diệp Sâm lạnh lùng.

“Mày dám vì một con đàn bà mà đối đầu với tao, hừ, mày nghĩ mày là ai? Chẳng qua chỉ là tiện chủng của một ả gái điếm, mày ra oai cái gì? MBS sau này sẽ là của tao, mày đừng hòng mó vào một cắc, tao xem chỗ ba mày ăn nói thế nào?” Diệp Vũ Đường lớn tiếng huênh hoang.

Tất cả mọi người đều tái mặt, bao gồm cả Trình An Nhã.

Tiện chủng của gái điếm?

Chết tiệt.

Như vậy mà hắn cũng nói ra được? một luồng nộ khí rùng rục bốc lên trong lòng Trình An Nhã, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cô giận dữ như vậy.

Dường như lời mắng chửi sỉ nhục vừa rồi là dành cho cô vậy.

Diệp Sâm nắm chặt bàn tay, các khớp xương kêu lên răng rắc, trên trán gân xanh nổi lên rõ mồn một, ai cũng cảm nhận thấy từ người anh tỏa ra một luồng sát khí nồng nặc, nhưng lại phải khổ sở kìm nén lại, ánh mắt thâm trầm, tựa như khối băng ngàn năm.

Diệp Vũ Đường nộ khí bùng bùng, định lấy áo bỏ đi, y dám chắc Diệp Sâm cho dù phần nộ đến thể nào đi chăng nữa, cũng không dám ra tay với y.

“Chờ đã, Diệp nhị thiếu gia.” Trình An Nhã đột nhiên lên tiếng, bưng cốc cà phê lên, nở nụ cười tao nhã, “Cà phê anh còn chưa uống.”

“Con nhãi ranh này đầu óc có vấn đề à...”

Y còn chưa nói xong, cánh tay Trình An Nhã đã hất thẳng một cái, cả cốc cà phê dội thẳng xuống đầu y, cà phê nóng giãy khiến Diệp Vũ Đường kêu lên oai oái...

Các chị em thư ký đều vỗ tay khen hay, vô cùng hả dạ.

Diệp Sâm hiển nhiên là sững người.

Diệp Vũ Đường rũ cà phê trên quần áo, đầu tóc trông thật thảm hại, then quá hóa giận, vung nắm đấm về phía Trình An Nhã liền bị Diệp Sâm cản lại. Ánh mắt lạnh lùng của

Diệp Sâm quét qua Diệp Vũ Đường, y bực bội buông nắm đấm xuống, chửi Trình An Nhã mấy câu, rồi tức tưởi lui đi dưới ánh mắt căm ghét của các chị em thư ký.

“An Nhã, giỏi lắm, dạy dỗ đúng lắm.”

“An Nhã, em ngầu thật đấy...”

“An Nhã, chị sùng bái em...”

“...”

Các cô gái cười nói hả hê, trong lòng Trình An Nhã cũng cảm thấy được an ủi phần nào, không ngờ một kẻ biến thái và hắc ám như Diệp Sâm lại rất được lòng mọi người.

Mọi người nhìn sắc mặt kỳ quái của Diệp Sâm, đang xôn xao liền im bật, lui ra ngoài phòng khách.

Khuôn mặt Trình An Nhã nóng bừng, tim đập loạn xạ, cô cũng không hiểu vì sao mình lại mạnh động như vậy, rõ ràng có thể nhẫn nhịn, đến Diệp Sâm cũng đã nhẫn nhịn như vậy.

Tại sao cô lại không thể?

Vừa rồi khi bị Diệp Vũ Đường đè xuống định giở trò, cũng không phần nộ đến mất hết lý trí như vậy, thể nhưng nghe Diệp Vũ Đường sỉ nhục Diệp Sâm, giận đến muốn giết người, thay Diệp Sâm xả giận.

Nhưng cô biết, cô gây ra họa rồi.

Đó là Diệp nhị thiếu gia của MBS, là con trai cưng của Diệp lão gia, chủ tịch MBS mặc dù là Diệp Sâm, nhưng hội đồng quản trị vẫn nằm trong tay Diệp lão.

“Chủ tịch... tôi a...” Trình An Nhã định mở miệng giải thích hành động bột phát của mình khi nãy, đột nhiên cánh tay bị ôm chặt, cả người lao vào lồng ngực vững chãi của Diệp Sâm, khuôn mặt Trình An Nhã bỗng chốc đỏ bừng.

“Anh...” câu hỏi quẩn quanh đầu lưỡi bỗng nhiên ngưng bật... cô hoàn toàn mất đi chức năng ngôn ngữ.

“Đừng nói gì cả, để tôi ôm cô một lát.” Diệp Sâm cất tiếng khàn khàn, ôm cô chặt vào lòng, giọng nói như bị mài trong cát, mang theo một chút khẩn cầu, “Chỉ một lát thôi.”

Từ nhỏ tới lớn, Diệp Sâm trải qua bao nhiêu chuyện, nhưng chỉ có một người bảo vệ anh như vậy, đó chính là mẹ anh.

Từ khi về Diệp gia, Diệp Vũ Khôn, Diệp Vũ Đường bắt nạt anh không ít, đánh chửi như cơm bữa, khi đó Diệp Sâm còn nhỏ, không đủ sức đánh trả nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

Sau này anh được đưa sang Mỹ, cùng với bọn Đường Tứ, lập ra Long Môn, biết bao lần giành giật giữa sự sống và cái chết sống sót trở về, Diệp Sâm từ đứa trẻ yếu ớt biến thành một thiếu niên ngoan cường.

Từ đó về sau, mỗi lần bị ức hiếp, anh đều sẽ trả lại gấp mười lần, những điều anh nên nhẫn nhịn đều ra sức nhẫn nhịn.

Trong con mắt người khác, mạnh mẽ như Diệp Sâm, dường như không gì là không thể, có ai nghĩ đến việc giúp anh xả giận để bảo vệ anh đây?

Duy chỉ có, Trình An Nhã.

Người con gái anh quen biết chưa lâu này, dùng phương thức mạnh mẽ như vậy, thái độ không hề sợ hãi, giúp anh xả giận, bảo vệ anh.

Phá tan lớp băng kiên cố trong lòng anh.

Trình An Nhã kinh ngạc, trái tim như bị một lớp kén rất dày quấn chặt lấy, khó chịu quá.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt rồi lại buông ra, lại nắm chặt, lại buông ra, cuối cùng tình cảm đã chiến thắng lý trí.

Trình An Nhã ôm lấy Diệp Sâm.

Chỉ một lần này, Trình An Nhã, chỉ một lần này thôi.

Chỉ lần này cô nghe theo trái tim thương xót anh.

Diệp Sâm cũng hơi kinh ngạc, thân người hơi căng cứng, cánh tay đột ngột siết chặt hơn, như muốn đem cô hòa vào trong cơ thể.

Ánh mặt trời nhàn nhạt tràn ngập trong phòng, bóng người mờ ảo.

Một hồi lâu, Diệp tam thiếu buông cô ra, ánh mắt tĩnh lặng như mặt đầm sâu, “Cô thích tôi à?”

Ầm một cái, Trình An Nhã nghe thấy trong não mình có một thứ gì đó đứt gãy, mặt cô

bỗng chốc đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa muốn phản kháng, nếu như có một cái lỗ nẻ nào đấy, em rằng cô sẽ không hề do dự mà chui ngay vào.

Cô thích Diệp Sâm?

Làm sao có thể....

Hết chương 5 ^^!

6. Chương 6: Ba Con Nhận Nhau

Cô định phản bác, ngón trỏ của Diệp Sâm đã đặt lên môi cô, ánh mắt hiện lên nét cười lấp lánh, “Cô Trình, bây giờ muốn giải thích, không thấy quá muộn sao?”

Nụ cười của anh rất thuần khiết.

Không giống sự lạnh lẽo hàng ngày, cũng không giống sự âm hiểm lúc bày mưu tính kế hãm hại người khác, khiến Trình An Nhã nhất thời không nắm bắt được thái độ của anh là gì.

“Chủ tịch, trình độ tự sướng của anh lại lên hạng rồi.” Trình An Nhã mỉm cười.

Anh đứng quá gần, nhịp tim chỉ cách cô một tấc, thế nhưng, thế giới của họ vô cùng xa xôi.

Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời.

Vừa định lùi ra sau một bước, nhưng sau lưng lại bị giữ lại, ánh mắt Diệp Sâm thoáng qua một nụ cười, “Muốn chạy à?”

Trình An Nhã tức giận, ngược mắt nhìn thấy gương mặt cười mà như không của Diệp tam thiếu, dường như nắm chắc Trình An Nhã cô thích anh thật rồi, có chút đắc ý, có chút kiêu ngạo, còn có niềm hân hoan được che giấu đi.

Khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt kiên định, cô nở một nụ cười còn tự tin hơn cả Diệp Sâm, “Diệp tam thiếu gia, anh thích tôi à?”

“Không thích.” Một giây do dự thoáng qua trong mắt, Diệp tam thiếu trầm giọng, kiên quyết phủ nhận.

Trình An Nhã mỉm cười, đáp án này cô đã thâm đoán trước, cô mỉm cười, mang vài phần khiêu khích, “Nếu như Diệp tam thiếu gia đã không thích tôi, tại sao lại mất kiểm soát như vậy, hay là các cô gái mà anh qua lại, anh đều rất dễ tâm đến việc họ có thích anh hay không? Tôi nghĩ không phải vậy chứ?”

Diệp Sâm sầm mặt, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm, “Cô Trình, cô thật ngang ngược.”

Khóe môi Trình An Nhã nở một nụ cười ngạo nghễ, tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Sâm, bàn tay nhỏ bé trắng mịn, đặt lên ngực nơi trái tim anh, khóe môi anh đào hể nở, nhả ra từng chữ từng chữ một, khí thế áp đảo, “Diệp Sâm, đừng hỏi tôi có thích anh không, anh không bao giờ tìm thấy đáp án đâu, nếu như anh muốn tôi thích anh, rất đơn giản, lấy ở đây ra đổi.”

Trong sự sững sờ của Diệp Sâm, Trình An Nhã tao nhã quay người bước đi.

Hết giờ làm.

Trình An Nhã còn một công văn chưa đánh máy xong, vừa hay nhận được điện thoại của người mẫu nổi tiếng Lý Lợi, muốn mời Diệp Sâm đi ăn tối.

Trong số các cô bạn gái của Diệp Sâm, đây là người mà Trình An Nhã phản cảm nhất, cô gái này lúc nào cũng tỏ ra ta đây là số một, không coi ai ra gì, tính tình ngang ngược, ngạo mạn ngông cuồng, nói chuyện đều ở dạng mệnh lệnh thức, khiến người khác khó chịu.

Đặc biệt là đối với thư ký của Diệp Sâm, lúc nào cô ta cũng có ý thù địch một cách khó hiểu, giọng điệu không có mấy thiện cảm.

Trình An Nhã rất băn khoăn, Diệp Sâm thật sự đói khát nên không chọn thức ăn sao?

Phụ nữ có tính cách như vậy cũng chịu được.

Buổi tối Diệp Sâm không phải đi tiếp khách, Trình An Nhã không rõ thái độ của anh, hỏi một tiếng liền chuyển máy vào.

Lưu Tiểu Diễm cũng đã làm xong công việc hôm nay, thấy Trình An Nhã đang bĩu môi, cô bịt miệng cười nói: “Khi chị Lợi Lợi còn ở đây ghét nhất chính là cô ta, mỗi lần nghe

xong điện thoại của cô ta là chị ấy tức điên lên, vậy mà em chỉ bĩu môi.”

“Chẹp, chẹp, nhân quang của chủ tịch...” Trình An Nhã thấp giọng, giọng điệu cổ quái,

“Không dám ca ngợi.”

Lưu Tiểu Diễm chống cằm, mở một tờ tạp chí ra, bên trên ghi chép chi tiết mười mấy cô bạn gái của Diệp Sâm, bao gồm cả bạn gái chính thức Vân Nhược Hi, “Nhìn xem, có phát hiện ra điều gì không?”

Trình An Nhã lướt qua tờ tạp chí, lật giở mấy trang, những cô gái mà Diệp Sâm thích, đúng là có chút kỳ quái, trông họ đều rất thuần khiết, bất kể là đại gia khuê tú hay tiểu gia bích ngọc, dáng vẻ đều rất thuần khiết.

Cô còn nghĩ anh ta thích những cô nàng nóng bỏng gợi cảm cơ.

Chẹp chẹp, nhìn bộ dạng thì thuần khiết đâu phải là khẩu vị của anh ta chứ nhỉ. Trình An Nhã xấu bụng nghĩ.

“Nhìn xem, bọn họ trông đều rất thuần khiết, hơn nữa, đều có đôi mắt rất giống nhau.” Lưu Tiểu Diễm nói, đẩy vai Trình An Nhã một cách ám muội, “Bọn chị ngầm đoán với nhau, chủ tịch thực ra đang tìm vật thể thân cao cấp.”

Trình An Nhã kinh ngạc, sau đó phì phò cười, “Chị Tiểu Diễm, trùng hợp thôi mà, cô gái đẹp nào mà mắt chẳng đẹp.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng nhìn kỹ đích thực là thần thái của mỗi cô gái đều có chút hao hao.

“Gì mà trùng hợp chứ, thật đấy nhé, bọn chị đều nghiên cứu rồi, chị Lợi Lợi cũng nghĩ như thế, chồng của chị ấy và chủ tịch quen biết nhau lâu rồi, nghe nói trước đây chủ tịch thích các cô gái nóng bỏng gợi cảm kia, còn lâu mới thích kiểu này. Trong lòng anh ta chắc chắn có ai đó, sau đó lại không đạt được, cho nên mới liên tục tìm người thay thế.” Lưu Tiểu Diễm nói một cách thần bí.

“Sức tưởng tượng của chị phong phú quá.”

Diệp Sâm biết yêu? Không thể tưởng tượng nổi, Trình An Nhã không tin, nhưng nhìn những cô gái xinh đẹp này, trong lòng chợt thoáng qua một suy nghĩ kỳ lạ, Tiểu Diễm nói cũng không hẳn là không có lý.

Máu lạnh, hắc ám, biến thái như Diệp Sâm, sẽ yêu một cô gái như thế nào đây?

“An Nhã, em đừng có mà không tin...” Lưu Tiểu Diễm đang chu môi đột nhiên ngừng bật, nhìn Trình An Nhã, lại nhìn hình Vân Nhược Hi trên tạp chí, thần sắc quái dị, “An Nhã, em có phát hiện ra không, nhìn em với Vân Nhược Hi có đôi nét giống nhau.”

“Chị hâm à, giống nhau ở đâu chứ?” Trình An Nhã liếc một cái, chu miệng, dù thế nào nhìn cô cũng xinh đẹp hơn chứ?

Người đẹp Trình An Nhã dù sao cũng rất yêu bản thân.

Lưu Tiểu Diễm nhìn Trình An Nhã chăm chăm, vẻ mặt bị đả kích trầm trọng, “Xong rồi, bọn chị ngày nào cũng ngâm nghiên cứu cá cô gái bên cạnh chủ tịch, vậy mà lại không phát hiện ra trong phòng thư ký của chúng ta có một vị điều kiện phù hợp như vậy.”

“Lưu Tiểu Diễm, chị đúng là nhiều chuyện.” Trình An Nhã không chịu nổi cô ta, “Chị đừng có nói lung tung nữa, làm như em và anh ta có tư tình gì đó vậy, em là người cùng khổ trong sạch nhé.”

“Biết rồi, biết rồi, sợ gì mà.” Lưu Tiểu Diễm lại nhìn Trình An Nhã, rồi lại nhìn ảnh Vân Nhược Hi, tặc lưỡi kêu kỳ lạ, có điều cô ta cũng chỉ nói vậy thôi, sự việc như vậy đúng là không nên nói linh tinh.

Tránh một số người hiểu lầm, truyền đi lời ong tiếng ve.

Mặc dù ban đầu họ cũng hoài nghi năng lực của Trình An Nhã, nhưng chỉ sau một tuần, cô đã dùng năng lực siêu việt của mình để thuyết phục bọn họ, cô thực sự xứng danh thư ký cao cấp.

Bọn họ đều lớn hơn Trình An Nhã mấy tuổi, nhưng đều rất khâm phục cô.

“Nói mới thấy, An Nhã này, chủ tịch gần đây yên phận lắm, hai tuần nay không có tin đồn gì nhé.” Lưu Tiểu Diễm kinh ngạc trợn mắt, giọng nói không nhận được cất lên cao vút.

“Chị nhỏ tiếng thôi.”

Nghe cô ta nói vậy, Trình An Nhã cũng nhận ra, hình như gần đây ai đó đích thực tương đối yên phận.

Diệp tam thiếu đổi sang ăn chay rồi sao?

Hai người nhún vai, Trình An Nhã mỉm cười, làm thư ký, dường như đều thích tám chuyện về cấp trên, trước đây khi còn ở Anh, cô và mấy cô bạn thân đồng nghiệp hầu như ngày nào cũng tám chuyện về Kroos.

Thiên tính của phụ nữ mà.

Cửa phòng chủ tịch bật mở, Diệp Sâm lạnh lùng bước ra, hai cái đầu đang chụm lại tám chuyện lập tức tách ra, Lưu Tiểu Diễm rất thuần thục nhét quyển tạp chí vừa rồi xuống dưới bàn máy tính, mặt mũi vô tội, đáng vẻ rất trung thành.

Ánh mắt Diệp Sâm quét qua hai người một lượt, khẽ hừ một tiếng, khóe môi nhếch lên đầy chế giễu: “Cô Trình, cô cũng thật có lòng quá.”

“Đâu có, chia sẻ gánh nặng với chủ tịch là chức trách của tôi mà.”

Diệp Sâm lạnh lùng nhìn cô, lại nhìn Lưu Tiểu Diễm, “Cô Trình, cô Lưu, khi tám chuyện về cấp trên đề nghị nhỏ tiếng một chút.”

Hai cô gái ngồi như hóa đá.

Diệp tam thiếu, anh cũng khủng khiếp quá đấy, thuận phong nghĩ chắc.

Trong chung cư.

Trình An Nhã bất ngờ khi bước vào phòng không ngửi thấy mùi thức ăn như mọi khi, vừa đặt túi công văn xuống, liền nhìn thấy cửa thư phòng của Ninh Ninh khép hờ, Trình An Nhã mỉm cười, thằng nhóc này đang bận gì vậy, chăm sóc cho cái dạ dày của mami cả một việc lớn như vậy cũng quên được?

“Cục cưng, con đang làm gì thế?”

Bình thường hễ cô đi vào, Ninh Ninh sẽ lập tức tắt đi một số thứ trên máy tính, thay vào đó là cảnh chơi game. Ban đầu Trình An Nhã cũng tưởng cậu chơi game thật, nhiều lần như vậy, đôi lần cũng bị cô bắt gặp.

Chỉ là không nói ra mà thôi.

Cậu nhóc ngồi ngay ngắn trước máy tính, mười ngón tay lướt như bay trên bàn phím. Dường như không nghe thấy tiếng An Nhã gọi, khuôn mặt ngây thơ căng thẳng, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, thần tình vô cùng nghiêm túc.

Đây là lần đầu tiên, Trình An Nhã nhìn thấy vẻ mặt của cậu nhóc lúc không cười, tim bất giác đập nhanh, giống Diệp Sâm một cách sững sốt, dáng vẻ nhìn trông cũng đáng sợ ra phết.

Cô tưởng như Diệp Sâm nhập vào người con trai cô vậy.

“Cưng à?” Trình An Nhã gọi một tiếng.... cô hơi có chút lo lắng, thằng bé đang làm gì vậy?

Trình An Nhã hướng mắt về phía màn hình máy tính, giống như một kiểu bản đồ, đường giao chằng chịt, tạo thành một tấm lưới, lại giống như không gian 3D, trên bản đồ có 4 điểm màu đỏ, một điểm màu đen đang di chuyển rất nhanh.

Một đồng địa chỉ hỗn loạn tạo thành một tấm bản đồ kỳ quái.

Chỉ có thể nhìn ra đây là mô hình một thành phố, Trình An Nhã băn khoăn, đang làm gì vậy?

Cậu nhóc không ngừng nhập lệnh.

Kèm theo những âm thanh kỳ quái, nghe khiến người khác phát run.

Trình An Nhã không hiểu, mấy thứ công nghệ cao này, cô chưa tìm hiểu bao giờ, cô luôn ngạc nhiên không hiểu vì sao con trai có thể hiểu được.

Sợ ảnh hưởng đến cậu bé, Trình An Nhã không nói nữa, từ từ đi ra khỏi phòng.

Trở về phòng thay quần áo, vo gạo cắm cơm.

Trong thư phòng, Ninh Ninh nheo mắt, đôi môi nhỏ xinh thoáng qua một nụ cười nhạt, nhanh chóng gõ mấy phím trên bàn phím, rất nhanh, điểm màu đen trong không gian 3D biến mất, những tên địa danh cũng nhanh chóng thay đổi.

Bùm... đột nhiên, nổ ra mấy chùm hoa lửa, như có thứ gì vừa nổ tung vậy.

Tiếng nổ nối tiếp nhau, Ninh Ninh mỉm cười, chiến thắng.

Dám đấu với ta, hừ, không tự lượng sức mình.

Cậu nhóc mở nhóm Biến thái tập hợp địa, bên trong đang loạn hết cả lên, tranh nhau đoán kết quả.

Jason: Focus, đồ hèn, dám xử chiêu bản, đồ rùa rụt cổ, tối nay ta ra lệnh truy nã, không giết được nó không giải được nỗi hận trong lòng ta.

Duy khủng thiên hạ bất loạn: Giết nó có gì khó, diệt cừu tộc của nó mới đã tay.

Black J: Lâu như vậy mà không có tin tức gì, không phải ngổm thật rồi chứ?

Jason, Duy khủng thiên hạ bất loạn: Im mồm!

Black J:

Phản khủng tinh anh: Bọn khốn kiếp này, chẳng phải ta đã cảnh báo từ lâu không cho phép bọn bay chơi với với Focus rồi sao? Chết tiệt, thị trường vũ khí ở Mexico bọn này đều không chế hết rồi, hay là muốn nuốt chửng cả Trung Đông chúng mày mới dừng tay hả, hả!!!

Vi tiểu thiên sứ: Trưởng quan, đây là tình huống bất ngờ, Focus liên thủ với FBI sao trưởng quan không thông báo sớm cho bọn em?

Mọi người: Đúng vậy.

Phản khủng tinh anh: Chết tiệt. Cái đám phần tử khủng bố các người.

Phản khủng tinh anh: Các cậu là phần tử khủng bố, tôi là thanh tra tối cao của tổ chức hành động chống khủng bố quốc tế.

Black J: Thì vậy, đáng phải khác nhau. Nhưng mà.... Trưởng quan à, nói thật, lần này trưởng quan như thế là không được.

Duy khủng thiên hạ bất loạn: Còn may, chỗ vũ khí đó đều được bọc hệ thống dẫn nổ mới nhất, chỉ cần Ninh Ninh hủy nick xóa dấu vết là được.

Jason: Ninh Ninh, cậu nói gì đi chứ.....

Duy khủng thiên hạ bất loạn: Đáng đời các cậu, hahahaha , chờ các cậu bị bắt rồi, tôi ngồi ở tổng bộ FBI mời cà phê. Nghĩ mà xem, vinh dự biết bao, mười tên đứng đầu băng truy nã quốc tế thì bọn ta ở đây có đến năm người, a hahaha....

Mọi người: Biến!

Hành vân lưu thủy: Ninh Ninh của tôi, cậu phải vững vàng nhé.

Mây trên trời đang bay: Thực ra việc này đích thực là Sở Li và Jason không đúng, Focus là loại người nào các cậu còn không biết sao, lại còn to gan dám chui vào bẫy của hắn ta, thần kinh à, chỉ khổ thân bảo bối Ninh Ninh của tôi.... Bốn tên quỹ tài đó cùng lúc lâm trận không biết Ninh Ninh bảo bối có thể chống lại được không.

Bác sĩ thiên tài: Bình tĩnh các vị.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Xong rồi.

Phản khủng tinh anh: Chết tiệt! Ninh Ninh, cậu cho nổ kho tư liệu của tổ chức khủng bố???????

Thiên đại địa đại mami tối đại: Ngứa tay thôi.

Phản khủng tinh anh: Chết tiệt.

Mọi người: Ninh Ninh không hổ là Ninh Ninh, đệ nhất dũng mãnh.

Vi tiểu thiên sứ: Ninh Ninh, việc này giải quyết xong rồi, mấy việc khác cậu cũng tranh thủ xử lý nốt đi nhé, Jason, mau nói với Ninh Ninh.

Hành Vân lưu thủy : Hành động của FBI gần đây dày đặc.

Jason: Ninh Ninh, vũ khí ở Mexico...

Phản khủng tinh anh: Jason, tên khủng bố cậu coi tôi không tồn tại đấy phỏng?

Jason:.... Trưởng quan, tôi sai rồi.... Ninh Ninh, đường dây rửa tiền bị liên bang chặn rồi, cậu giúp tôi điều tiết một tí, lập cái tài khoản ảo chuyển qua đây.

Black J: Ngoại trừ chặn đường dây, cơ sở dưới lòng đất ở Trung Đông cũng bị liên bang nhắm vào, hôm qua mới bắt được tình báo của ta, chắc chắn là có nội gián, Ninh Ninh, cậu thiết kế cái bẫy bắt chuột đi.

Phản khủng tinh anh: Chết tiệt, các cậu đây là thông gian, phạm pháp.

Lưu thủy hành vũ: Trưởng quan, trung văn của anh... ngoan, mau về nhà tìm mẹ anh dạy lại cho.

Duy khùng thiên hạ bất loạn: Ninh Ninh, vấn đề của Jason nguy cấp nhất, nội cá Mỹ đã tổ chức tổ đặc nhiệm để ngăn chặn rồi, cậu phải nhanh chóng xóa chứng cứ. Vấn đề của Black Jack có thể tạm thời hoãn lại.

Phản khùng tinh anh: Không được. Ninh Ninh, cậu dám làm, tôi bắt cậu.

Black J: Trưởng quan, anh tìm thấy chứng cứ rồi à? Anh mà tìm thấy chứng cứ tôi đến FBI đầu thú.

Phản khùng tinh anh:...

Bác sĩ thiên tài: Tôi nói một câu, trưởng quan, anh cô lập vô viện, ở đây làm gì có ai không phải phần tử khùng bố, hay là anh về nhà tắm rửa đi ngủ cho lành?

Mây trên trời đang bay: Trưởng quan, quay lại đây, nô gia cười cho ngài xem, ngắt ngây chưa...

Lặng ngắt.

Phản khùng tinh anh: Ninh Ninh, tội chứng rửa tiền của Black Jack đưa cho tôi.

Black J: Ê ê, bạn Tinh anh, ah hai còn ở đây, bạn tính khiêu chiến phải không?

Phản khùng tinh anh: Khiêu chiến đấy thì sao? Tôi nói, các cậu không phạm pháp có mất cân thớt nào không?

Black J: ... Không.

Duy khùng thiên hạ bất loạn:.... Không.

Jason:.... Không.

Phản khùng tinh anh: Chết tiệt!

Phản khùng tinh anh: Jason, Black J, Sở Li, tôi cảnh cáo các cậu, FBI đã lấy tội danh buôn lậu ma túy để tróc nã các cậu, các cậu cẩn thận cho tôi, để tôi bắt được tôi lôi các cậu ra bắn.

Jason: Báo cáo trưởng quan, nghề chính của em rõ ràng là buôn lậu vũ khí, trưởng quan, anh nhất định phải tin vào sự trong sáng của em, em hoàn toàn chỉ là con quỷ thế mạng.

Vi tiểu thiên sứ: Sắc, trưởng quan, anh đây gọi là để lộ cơ mật, để lộ cơ mật ạ...

Bác sĩ thiên tài: Chúng ta phải thông cảm cho khổ tâm của trưởng quan.

Hành vân lưu thủy: trưởng quan thật là thánh mẫu.

Mây trên trời đang bay: Nô gia đã nói rồi mà, trưởng quan thương xót chúng ta mà.... Trưởng quan, khi nào đến Bahamas, nô gia thị tẩm cho ngài.

...

Thiên đại địa đại mami tối đại: Jason, cho tôi ba ngày, tiền đến tài khoản không thiếu một xu.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Black J, anh thân chinh đến Ả rập một chuyến, đi tìm Soman, anh ta là chuyên gia về lĩnh vực này, lát nữa tôi sẽ chào hỏi anh ta, tránh bị liên bang để ý, anh ta có kinh nghiệm nhất.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Trưởng quan, anh cần tư liệu phạm tội của bọn họ, cũng được, tôi gửi cho anh tài liệu X, chỉ cần anh giải được mật mã, nó sẽ là của anh.

Phản khùng tinh anh: Chết tiệt, thừa hơi à.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Trưởng quan, cho anh một kiến nghị, lái buôn vũ khí Trung Đông và băng đảng người Hoa ở Mỹ lớn nhất sắp liên minh rồi, vụ án này có lẽ anh sẽ phải đau đầu đấy. Anh mau đem nội gián bên Black J, Sở Li và Jason rút về, tiến hành giao dịch ngầm, như vậy dễ hơn nhiều so với việc anh bắt bọn họ.

Jason: Ninh Ninh, cậu thật gian xảo. Cậu dám chắc đây không phải là để thuận tiện cho chúng ta lũng đoạn giao dịch vũ khí ở Trung Đông chứ?

Thiên đại địa đại mami tối đại: Anh nói xem?

Phản kháng tinh anh: Chết tiệt, bọn khủng bố các cậu.

Black J: Ninh Ninh, anh yêu em, trưởng quan, tôi đồng ý phối hợp.

Duy khủng thiên hạ bất loạn: Ninh Ninh, cảm ơn nhé, trưởng quan, thân là một công dân tốt luôn luôn tuân thủ pháp luật, tôi nguyện phối hợp với trưởng quan tất cả mọi hành động. Tiện thể thông báo chút, bọn họ đã liên hệ với tôi rồi.

Black J: Tôi cũng tiện thể thông báo luôn, một giờ trước, bọn tôi vừa mới họp qua điện thoại.

Jason: Vậy thì tôi không nói nữa, mọi người trong lòng tự hiểu.

Phản kháng tinh anh: Chết tiệt.

Vi tiểu thiên sứ: Oa oa oa... tự cổ quan phủ một nhà, nói đúng hơn, các người cấu kết làm càn.

Mây trên trời đang bay: Ninh Ninh, nô gia yêu cái gian trá của cậu chết đi được, nô gia muốn lấy cậu.

Thiên đại địa đại mami tối đại: Ừm, cô trẻ ra hai mươi tuổi, có lẽ tôi sẽ xem xét.

Mọi người:...

Bác sĩ thiên tài: Nam cực là nơi tốt lành.

Phản kháng tinh anh: Các người cứ chờ đấy, đừng để lọt vào tay tôi, Ninh Ninh, lúc nào liên minh?

Thiên đại địa đại mami tối đại: Tháng sau.

Phản kháng tinh anh: Tôi đi họp đây.

Mọi người: Biến đi.

Vi tiểu thiên sứ: Ninh Ninh, cậu thật sự gửi tài liệu phạm tội của chúng tôi cho anh ta?

Thiên đại địa đại mami tối đại: Gửi rồi.

Mọi người:...

Thiên đại địa đại mami tối đại: Ok, tôi out đây.

Ninh Ninh mới nói xong, chào mọi người rồi out.

Ninh Ninh tắt máy tính, tay chống đầu, chu đôi môi nhỏ xinh, bị mami phát hiện rồi, cậu mỉm cười, rời khỏi thư phòng.

Trình An Nhã quả nhiên đang ngồi trên sofa ung dung xem tập báo cáo của cô, đợi con trai ra nấu cơm phục vụ.

“Mami, con đảm bảo không gây ra tai họa, mami yên tâm.” Ninh Ninh đi đến, thơm lên má mẹ một cái, nở một nụ cười tao nhã, “Mami không vui sao?”

Trình An Nhã xoa đầu cậu, vỗ mạnh mấy cái, Ninh Ninh chau mày, nhìn cô ai oán, ánh mắt tỏ vẻ ảm ức như chú thỏ con ngây thơ, “Mami, mami ngược đãi trẻ em.”

“Vừa nãy làm gì?” Trình An Nhã hỏi.

Ninh Ninh thở dài, cũng không giấu giếm, “Con có mấy người bạn đang thực hiện một phi vụ buôn bán vũ khí, bên mua lại cấu kết với FBI, muốn bắt sạch bọn họ, may mà bạn con cẩn thận, lắp hệ thống phát nổ, xảy ra vấn đề, con sẽ hủy nick xóa dấu vết. FBI vừa hay có bốn người đuổi theo, con chơi với bọn họ một lúc.”

Nhân tiện hủy luôn kho tài liệu của tổ chức chống khủng bố, ai bảo bọn họ cứ bám riết không rời, để cậu bị mami phát hiện.

Tim Trình An Nhã run lên, mấy người bạn buôn bán vũ khí.

FBI?

Cô bị hoang tưởng rồi chẳng?

Chết tiệt.

“Bạn của con là người thế nào?”

Ninh Ninh cười một cách kì quái, bàn tay nhỏ bé đặt lên tim của Trình An Nhã vỗ về an ủi, “Mami, mẹ nhất định phải bình tĩnh...”

Trình An Nhã đột nhiên có một dự cảm không lành.

Jason Wood, Sở Li, Black jack, Louis E.W...”

“Stop.” Trình An Nhã run rẩy hô dừng lại, cho dù là người điềm tĩnh như cô, cũng cảm thấy quả là khó tin, con trai cô tùy tiện nói ra tên ba người đều là phần tử khủng bố hàng trên toàn cầu.

“Cũng, con quen bọn họ lâu chưa?”

“Một năm.”

“Nói như vậy, một năm qua con làm không ít việc phạm pháp?” Giọng nói của Trình An Nhã run run, đứa con trai ngây thơ như thỏ bạch của cô đi đâu mất rồi?

Ninh Ninh mỉm cười tao nhã, bàn tay nhỏ bé xoa lên tay Trình An Nhã, “Mami à, lỗi hổng trong quản lý chế tạo vũ khí thật sự quá nhiều, cho dù bọn họ không buôn lậu, người khác cũng sẽ buôn thôi. Jason bọn họ mặc dù là phần tử khủng bố, hành động trái pháp luật, không được coi như những người tốt theo nghĩa truyền thống, nhưng mà.... Cũng đáng để thâm giao.”

Trình An Nhã lại hoang tưởng nữa rồi.

“Mami, mami không giận nữa chứ?” Ninh Ninh có chút lo lắng hỏi, nếu như mẹ cậu giận, cậu có thể lập tức rút chân, ngoan ngoãn làm cục cưng yêu quý của mẹ, giống như tên nick của cậu vậy.

Thiên đại địa đại mami tối đại, bất cứ việc gì, đều ưu tiên nghĩ đến mẹ trước nhất.

“Có gì mà giận, con trai giỏi như vậy, mami rất tự hào...” Trình An Nhã khen ngợi một chặp, sau đó nói, “Chỉ cần con không đi sai đường, mami không bận tâm.”

Ninh Ninh nghĩ thầm, mimi, đây còn chưa gọi là đi sai đường thì thế nào mới gọi là đi sai đường?

Suy nghĩ của Trình An Nhã là, chỉ cần là con đường mà con trai cô chọn, đều là chính đồ.

Thế nào gọi là nuông chiều, chính là đây.

Hai mẹ con này hợp phách nhất trong lịch sử.

Cuối tuần, Trình An Nhã và Ninh Ninh mặc đồ mẹ con đi chơi, đầu tiên đến nhà ông Trình, sau đó cùng đến khu vui chơi lớn nhất của thành phố A.

Hai mẹ con toàn chọn những trò chơi nguy hiểm, quá nhẹ nhàng không phù hợp với bọn họ.

Suốt đường đi, hai mẹ con trêu chọc, kể xấu nhau, tiếng cười không dứt, ông Trình đi bên, cười không khép được miệng, nhìn khuôn mặt tươi cười của con gái và cháu ngoại, ông cảm thấy cuộc đời không còn gì hối hận nữa.

Sau khi ăn cơm dã ngoại xong, Trình An Nhã vẫn còn lưu luyến, muốn chơi thêm một vòng nữa.

Ông Trình cười nói, “Con nha đầu này, nào phải đưa con đi chơi, tự mình chơi phát cuồng rồi.”

Trình An Nhã mỉm cười, chu mỏ một cách tinh nghịch, như cô gái nhỏ nhõng nhẽo ba mình, “Ba, con cũng là trẻ con mà.”

Ninh Ninh rất tao nhã cầm ống hút, đưa nước uống cho ông Trình và Trình An Nhã, mỉm cười nói, “Ông ngoại, mami vẫn còn trẻ con lắm, chúng ta là đàn ông, không thèm chấp mami.”

“Tiểu tử thôi.” Trình An Nhã gõ lên đầu cậu cười mắng.

Ông Trình cười lớn, ôm trầm lấy cháu vào lòng, trên gương mặt hiền từ toàn là yêu thương.

Mấy người lại đi một vòng quanh khu giải trí, Trình An Nhã lôi Ninh Ninh đi chơi, giữa một đám con nít, cậu nhóc Ninh Ninh muốn khóc mà không có nước mắt.

Ninh Ninh đang kể cho ông ngoại nghe mấy câu chuyện vui, Trình An Nhã cũng phối hợp Ninh Ninh kể những chuyện thú vị ở Luân Đôn, cả nhà ba người vô cùng vui vẻ, không hề cảm thấy có nguy cơ.

Thế nhưng, khi bọn họ băng qua đường, một chiếc xe hơi đột nhiên mất lái lao về phía Trình An Nhã và Ninh Ninh.

Giữa ngày hè oi bức, cả con đường vô cùng vắng vẻ, trừ ba người bọn họ, chỉ có vài cô cậu nam nữ, khi xe lao tới, có người hét to...

Đồng tử Trình An Nhã đột ngột thu lại, tốc độ xe quá nhanh, cô nhất thời không tránh kịp, với bản năng của người mẹ, Trình An Nhã dùng hết sức đẩy Ninh Ninh ra.

Đứng trước nguy hiểm, cô lựa chọn bảo vệ con trai mình.

Rầm...

“Mami.”

“An Nhã.”

Trong biệt thự Diệp gia, tim Diệp Sâm đột nhiên thất lại, tại sao trong lòng lại có cảm giác bất an như vậy?

Trong lúc dọn mảnh thủy tinh vỡ anh lại bất cẩn để mảnh thủy tinh cửa vào tay, anh nhướn mày, cảm giác tim run lại ập đến, anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sau khi pha cà phê bùng về thư phòng, Diệp Sâm làm việc được một lúc liền phát hiện ra thiếu mất một bản công văn, anh trầm mặt, gọi điện cho Trình An Nhã, “Cô Trình, tài liệu liên quan đến làng nghỉ dưỡng suối nước nóng đang ở chỗ cô phải không?”

Một lúc lâu, không thấy trả lời, nhẩn nại của Diệp Sâm không nhiều, vừa định mở miệng liền nghe thấy tiếng của ông Trình, “Xin hỏi anh là cấp trên của con bé phải không? Con gái tôi bị tai nạn, hiện đang nằm ở bệnh viện, có lẽ...”

“Bác nói sao?” Diệp tam thiếu đứng bật dậy, động tác quá nhanh hất đổ cả cốc cà phê trên bàn, dự án hợp tác tiền tỉ thế là thành đồng giấy vụn, anh không kịp dọn dẹp, nhanh chóng với lấy áo khoác mặt lên người đi ra ngoài, “Bệnh viện nào ạ?”

Trong bệnh viện, Ninh Ninh bùng tới một cốc cà phê đưa cho ông Trình, “Ông ngoại, ông đừng lo, mami sẽ không sao đâu.”

“Ngoan.” Ông cầm lấy cốc cà phê, tinh thần bất định nhìn về phía phòng cấp cứu. Ninh Ninh khuôn mặt vô cùng trầm tĩnh, tuy gặp chuyện lớn nhưng cậu không hề hoang mang, khóc lóc như những đứa trẻ thông thường.

Cậu trầm tĩnh tới mức hình như người đang nằm trong phòng cấp cứu kia không phải là mami của cậu.

Diệp tam thiếu tìm đến bệnh viện, người đàn ông bình thường lúc nào cũng ăn mặc chỉnh tề này lúc này hơi có chút thảm hại, vừa định bước tới hỏi thăm liền nghe thấy giọng Ninh Ninh an ủi ông Trình, “Ông ngoại, ông đi nghỉ một chút có được không? Ở đây có cháu là được rồi, mami ra cháu sẽ lập tức gọi điện cho ông.”

“Không, ông không mệt, chúng ta cùng ở đây đợi mẹ cháu ra ngoài, ai cũng không rời đi.”

Đó chính là con trai của Trình An Nhã sao?

Diệp tam thiếu bước lên phía trước, “Xin hỏi, hai vị là người thân của Trình...”

Tiếng nói đột nhiên ngưng bật.

Anh như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, không thể tin được khi nhìn vào khuôn mặt nhỏ xíu giống hệt mình kia. Ninh Ninh cũng rất kinh ngạc, tại sao ba lại ở đây?

Ông Trình cũng sững sờ, nhìn Ninh Ninh, lại nhìn Diệp tam thiếu, “Ninh Ninh, anh ta là?”

Ninh Ninh lấy lại bình tĩnh trước, mỉm cười nói, “Ông ngoại, mami còn phải phẫu thuật rất lâu, ông về nhà nghỉ ngơi trước đi, đợi mami tỉnh lại, cháu sẽ gọi điện cho ông.”

Ông Trình là người am hiểu, gật đầu, dặn dò Ninh Ninh mấy câu rồi mới rời đi, trước khi đi còn bắt giắc quay lại nhìn Diệp Sâm thêm vài cái.

Thật là quá giống.

Anh ta là ba của Ninh Ninh?

“Cháu...cháu là con trai của Trình An Nhã?” Diệp Sâm nghe thấy giọng mình đang run, ánh mắt kinh ngạc, từ trước tới nay, anh chưa bao giờ mất kiểm soát như thế.

“Chào chú, cháu là Trình Viễn Ninh.” Ninh Ninh tao nhã báo tên, giống như một thân sĩ nhí, vô cùng lễ phép. “ Xin hỏi, tại sao chú lại đến đây?”

“Ta vừa gọi điện, ông của cháu nghe máy.”

Ninh Ninh gật đầu, thảo nào, haizzz, thật là trùng hợp.

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế này?” Diệp Sâm lẩm bẩm một mình.

Kinh ngạc, ngỡ ngàng, lo lắng, phức tạp,...tất cả mọi cảm xúc lần lượt vụt qua trong lòng, Diệp Sâm hoàn toàn bó tay, đến anh cũng không biết có phải mình đang nằm mơ hay không.

Nụ cười tao nhã của Ninh Ninh không ngừng thấp thoáng trước mắt anh, tim Diệp Sâm đập dữ dội, hai bàn tay nắm chặt, tại sao?

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao cảm thấy như anh vừa mới ngủ một giấc, tỉnh dậy liền có một đứa con trai lớn như thế này.

Anh cảm thấy mình sắp phát điên rồi, kinh ngạc đến phát điên.

Chỉ cần là người có mắt, đều có thể nhìn thấy hai người bọn họ chắc chắn là bố con, giống nhau đến như vậy, nếu nói không có quan hệ huyết thống, chỉ là trùng hợp, là người có chút trí tuệ đều không thể tin.

Phụ nữ của anh rất nhiều, đích thực không sai, thế nhưng, anh lại không hề nhớ có chút dây dưa gì với Trình An Nhã.

Nếu như anh đã từng có một đoạn tình cảm với Trình An Nhã, anh không thể quên được cô gái đặc biệt như vậy, vài năm gặp lại, nói một chút ấn tượng cũng không có quả thật là khó tin.

“Cháu mấy tuổi rồi?”

“Bảy tuổi.”

Ninh Ninh có hỏi có trả lời, cho Diệp Sâm thời gian, để anh dần dần nhớ lại.

Bảy tuổi, bảy năm trước, anh còn đang học ở Mỹ, khi ở nước ngoài, gặp gỡ toàn là các mỹ nữ ngoại quốc, đúng là có một lần về thành phố A để đi tảo mộ ẹ anh, thời gian đó, mỗi ngày tâm trạng của anh đều rất tồi tệ, trong lòng tràn ngập thù hận. Làm sao lại có thể đi treu hoa ghẹo nguyệt?

Bất kể Diệp Sâm nghĩ đến nát óc thế nào, cũng không nhớ ra, hạt giống của anh đã chảy ra ngoài từ lúc nào?

Thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Chết tiệt.

Lý do này đến chính anh cũng không tin.

Đột nhiên não anh lóe lên một tia sáng, anh nhớ lại lần đầu gặp Trình An Nhã, cô nhìn thấy anh thì như chuột thấy mèo, co cẳng định chạy, tại sao?

Trước đó, nếu như bọn họ chưa từng quen biết, tại sao cô lại muốn bỏ chạy?

Anh còn nhớ rõ, Trình An Nhã lúc đó, mặt mũi vô cùng hoảng hốt.

Anh tự nhận thấy bề ngoài của mình không đến nỗi nào, cũng chẳng phải là thằng gù ở nhà thờ Đức Bà, làm sao có thể khiến cô hoảng sợ đến thế, tại sao khiến cô muốn bỏ chạy?

Trừ phi, cô sớm đã nhận ra anh.

Thảo nào, có mấy lần, ánh mắt cô nhìn anh thường hay thất thần, có mấy lần cô phát hiện ra anh nhìn cô, thần sắc đều có chút hoang mang, dường như sợ anh phát hiện ra bí mật gì vậy.

Lẽ nào bọn họ thật sự đã từng quen biết.

Đứa bé trước mặt, thật sự là con trai của anh?

Chết tiệt, cô ta rốt cuộc đã giấu anh những gì?

“Ba của cháu là ai?” Diệp Sâm truy hỏi.

“Nghe nói, mami mang thai khi chưa kết hôn, cháu là đứa con ngoài giá thú, còn về daddy của cháu ấy mà?” Ninh Ninh nở một nụ cười quyến rũ chết người, “Mất rồi.”

Hơi thở của Diệp Sâm như ngừng lại, trái tim như bị một tảng đá lớn đè lên, ngọt ngào đến không thể thở nổi.

Cậu bé miêu tả rất hơi hợt, nhưng anh lại cảm thấy một áp lực hết sức nặng nề.

“Cháu là con trai ta.” Diệp Sâm nói gần như một lời khẳng định.

“Thực ra, người giống người, hết sức bình thường.” Ninh Ninh mỉm cười tao nhã, vô cùng lễ độ, dường như một công tước đi ra từ xã hội thượng lưu Anh quốc.

“Không thể nào.” Diệp Sâm lập tức phủ nhận, người giống người, đúng vậy, nhưng cũng không thể giống đến mức này.

Ninh Ninh mỉm cười, “Chú có con trai hay không, bản thân chú cũng không biết sao?”

Rõ ràng biết anh từng bị tai nạn, quên đi một số chuyện cũ, Ninh Ninh lại cố ý nói như vậy, daddy của con ối, tại sao daddy mất trí nhớ lại quên đúng mami cơ chứ?

Nhân phẩm này.

Tệ quá.

Diệp Sâm cứng họng không nói được câu nào, anh đúng là bị mất trí nhớ, nhưng gương mặt này, thật sự giống quá.

“Cháu có rảnh không?” Diệp Sâm đột nhiên hỏi, ánh mắt lạnh lùng lộ ra một tia cổ chấp, có một uy lực trấn áp nhân tâm.

Ninh Ninh nheo mày, dường như, có vẻ rất rảnh rang, nhưng ba cậu muốn làm gì? Cậu phát hiện thực ra tâm tư của ba cậu không dễ đoán.

“Chúng ta đi xét nghiệm AND.” Diệp Sâm nói một cách bá đạo, chuyện này không làm rõ anh thực sự không cam tâm, dù sao cũng đều trong bệnh viện, nói là ngẫu nhiên chỉ là nói nhảm, anh không tin.

Nói bọn họ là cha con, nhưng anh không có một chút ký ức nào với Trình An Nhã.

Vậy OK, dùng khoa học nói chuyện, đây là chứng cứ quyền uy nhất.

Ninh Ninh lặng im, daddy, ba đúng là thuộc trường phái hành động mà.

“Cháu từ chối.” Ninh Ninh nhẹ nhàng nói, gương mặt giống hệt Diệp Sâm nở nụ cười tao nhã, “Tại sao chú không đi hỏi mami?”

“Ta dám cá mẹ cháu sẽ một mực phủ nhận.” Diệp Sâm lạnh lùng hừ một tiếng.

“Xét nghiệm AND ấy mà, cháu không hứng thú, đợi mami của cháu phẫu thuật xong, chú đi hỏi mami, nếu mami nói phải, chú muốn xét nghiệm cháu cùng đi với chú, sau đó bất kể kết quả thế nào, cháu với chú không còn liên quan. Nếu mẹ cháu phủ nhận, vậy không phải việc của cháu nữa, các người tự giải quyết với nhau.”

Lời nói của cậu bé rất nhẹ nhàng, thái độ cũng rất tốt, nhưng ý tứ trong lời nói vô cùng lạnh lùng quyết đoán, không có dù chỉ là một chút do dự.

Cậu bé còn ít tuổi như vậy, làm việc lại đầu ra đũa, vô cùng kiên quyết, dứt khoát.

Đứa trẻ này đúng là một nhân vật đáng gờm.

Diệp Sâm trợn mắt nhìn cậu, Ninh Ninh nhướn mày, nở một nụ cười rạng rỡ với anh.

Cảm giác bị thái độ giả tạo của Trình An Nhã chọc tức lại ập đến, Diệp Sâm nheo đôi mắt, chết tiệt, đúng là mẹ nào con nấy.

Diệp Sâm bước tới, ánh mắt thâm trầm rơi trên gương mặt non nớt của Ninh Ninh, anh chậm chạp ngồi xuống, bàn tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt cậu, tỉ mỉ vuốt qua ngũ quan của cậu, Ninh Ninh phát hiện ra tay của Diệp tam thiếu đang run.

Nụ cười nở trên khóe môi cậu, hóa ra, ba không bình tĩnh như vẻ ngoài ba tỏ ra.

Daddy sẽ thích cậu chứ?

Ninh Ninh thầm nghĩ, cậu có chút thấp thỏm bất an, bất kể tâm trí trưởng thành bao nhiêu, đối mặt với nguy hiểm tỏ ra điềm tĩnh bao nhiêu, Ninh Ninh cũng chỉ là một đứa bé bảy tuổi, biết rõ ràng daddy đang ở trước mặt, mà còn không thể nhận.

Trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Lần đầu tiên được daddy âu yếm vuốt ve, lần đầu tiên được gần daddy đến như vậy, lần đầu tiên được daddy chăm chú nhìn.

Điều này đối với Ninh Ninh mà nói, là một tâm trạng vô cùng đặc biệt.

Là ấm áp, là xót xa.

Là hân hoan, đồng thời lại rất lo lắng.

Cậu rất thích daddy, không biết daddy có thích cậu không.

Diệp Sâm thậm chí là thích đến phát cuồng, bởi vì có một đứa con trai xuất sắc như vậy mà cảm thấy tự hào.

Thông minh hơn người, tinh xảo đẹp đẽ, hệt như một thân sĩ của Anh quốc, khiến người ta thương yêu, thương yêu đến tận xương tủy.

Cổ họng khô khốc không phát ra tiếng nào, như có một chiếc kim bạc rất nhọn rất mảnh, không ngừng đâm vào trái tim anh. Muốn đâm thủng lớp vỏ mong manh kia ra.

Càng nhìn Ninh Ninh, cảm xúc dâng trào từ tận đáy lòng càng mới mẻ, càng rõ ràng, đó là yêu thương, che chở, xót xa.

Điều này với Diệp Sâm mà nói, tất thấy đều rất lạ lẫm.

Tình phụ tử lạ lẫm.

Con trai à.

Bảy năm trước, anh từng mất đi ký ức một tháng, trong một tháng đó đã xảy ra chuyện gì, anh không thể nhớ nổi, phải chăng vào lúc đó cô đã bước vào cuộc đời anh, nhưng anh lại bất cẩn lãng quên cô?

Nhưng tại sao, bảy năm sau, ngày ngày đối mặt với cô, cô không nhắc đến nửa chữ, thậm chí khi mới gặp, còn giả vờ không quen biết?

Quá nhiều câu hỏi tắc nghẽn trong tim, Diệp Sâm vừa giận vừa lo, chỉ hận không thể đánh thức người con gái đang nằm trong kia dậy, nói cho anh biết đây là con trai anh.

Nói cho anh biết, bảy năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cảm giác mơ hồ như vậy, thật là tồi tệ.

Nếu như bọn họ từng có một thời gian bên nhau, còn có một đứa con trai lớn như vậy.

Vậy anh rốt cuộc đã để lỡ mất những gì?

Cả đời Diệp Sâm, tình thân mà anh được cảm nhận, chỉ là trước năm mười tuổi, là do mẹ của anh trao cho anh.

Diệp Sâm sau mười tuổi, trên thế gian chỉ có một mình, không còn ai yêu thương anh nữa, chỉ có tổn thương, chỉ còn bóng tối, không nhìn thấy một tia mặt trời.

Khát vọng tình thân đối với anh mà nói mãnh liệt hơn bất cứ người nào.

“Ninh Ninh...” Đứa bé này, sẽ thích anh chứ?

Diệp Sâm thấp thỏm bất an.

“Nếu cháu thật sự là con trai chú, chú sẽ làm gì?” Ninh Ninh mặc kệ anh vuốt ve, mỉm cười hỏi.

Nghe nói, daddy còn có một người vợ chưa cưới đang bàn tính chuyện hôn nhân.

“Con muốn thế nào?” Diệp Sâm nhanh chóng từ trong vui sướng và thấp thỏm tỉnh táo trở lại, anh coi như đã thấy rõ rồi, đứa bé này không giống những đứa trẻ khác, thông minh tuyệt đỉnh.

“Cháu muốn thế nào cũng được ạ?” Ninh Ninh chớp chớp mắt, ừm, nghe nói daddy không dễ nói chuyện, hay là mami có thành kiến với daddy cho nên đánh giá không được công tâm?

“Không.” Diệp Sâm từ chối thẳng thừng, cho dù là con trai anh, cũng không thể nói nó muốn thế nào cũng được, có những yêu cầu phải biết lượng sức mà làm, Diệp Sâm xưa nay không đáp ứng những điều kiện quá đổi mơ hồ của người khác.

Quả nhiên không dễ nói chuyện, mami thật là anh minh.

“Vậy cháu hỏi trước, chú phải trả lời trước.” Ninh Ninh lại đưa vấn đề trở lại, phụ tử không hổ là phụ tử, cách thức đàm phán như một khuôn đúc ra.

Diệp Sâm mỉm cười, ngồi lên ghế, để Ninh Ninh ngồi bên cạnh, ánh mắt hướng về phía phòng cấp cứu, Diệp Sâm thành thật trả lời, “Ta còn chưa nghĩ xong.”

Đáp án này, Ninh Ninh rất vừa ý.

Chưa nghĩ xong, có nghĩ là daddy sẽ suy nghĩ thật cẩn thận giữa daddy và mimi nên làm thế nào.

Phẫu thuật rất thành công, Trình An Nhã bị đâm không nặng, chỉ bị gãy xương đùi phải, không nguy hiểm đến tính mạng, Ninh Ninh và Diệp Sâm nghe xong đều thở phào một cái.

Diệp Sâm lúc này mới phát giác, anh lo lắng cho Trình An Nhã trong phòng cấp cứu biết bao nhiêu, cũng may, không nguy hiểm đến tính mạng, Ninh Ninh từ lúc tai nạn đến giờ luôn rất trầm tĩnh, cuối cùng cũng nở một nụ cười vui mừng.

Bàn tay Diệp Sâm đột nhiên nắm chặt.

Trình An Nhã, tốt nhất là cô hãy cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Trời cũng khá muộn rồi, xung quanh lại chẳng có nhà hàng nào khá khảm một chút, mình đói thì không sao, để con đói thì không được.

Ninh Ninh muốn ăn KFC.

“KFC, mấy thứ đồ ăn nhanh đó trẻ con ăn nhiều không tốt.” Diệp Sâm chau mày nói, anh còn muốn dẫn con trai đi ăn cái gì đó ngon lành một chút kia.

“Chú không biết đấy chứ.” Ninh Ninh mỉm cười, nghiêng đầu, lộ ra sự chờ đợi không chút che giấu, “Cháu muốn ăn lắm.”

Diệp Sâm thiếu vốn định kiên quyết từ chối, nhưng nhìn thấy đôi mắt to đen láy của Ninh Ninh lộ ra sự chờ đợi của con trẻ, anh lại mềm lòng, đồng ý.

Hai người chọn một suất ăn gia đình, mua thêm hai chiếc đùi gà hamburger.

Ninh Ninh xé hộp lõi hamburger ra nhai ngấu nghiến, cậu đói chết đi được, không có gì quan trọng bằng ăn uống, lễ nghi trên bàn tiệc là bày cho người ta xem mà thôi, không phải bày cho người thân xem. Ninh Ninh gặm từng miếng rất to, nhai nhồm nhoàm, ăn đến mức hai má căng phồng lên, lại thêm đôi má hồng hồng như hoa đào tháng ba, trông đáng yêu vô cùng đáng yêu.

Diệp Sâm quả thực không thể liên hệ tên tiểu tử âm hiểm bá khí lại lòng dạ đen tối vừa rồi với đứa bé lúc này, Ninh Ninh lúc này mới có cái đáng yêu của một đứa bé ở vào độ tuổi của cậu.

“Ăn chậm một chút.” Diệp Sâm dặn dò, cầm sẵn ống hút, đặt coca trước mặt cậu.

“Thiên đại địa đại, ăn cơm tối đại.” Ninh Ninh nói xong hút coca ừng ực.

Diệp Sâm thiếu đột nhiên sững người, hai mắt nheo nheo lại, tại sao lại quen thuộc như vậy?

“Thiên đại địa đại mami tối đại?” Diệp Sâm thiếu bất giác vút cao giọng nói, hai mắt gắn chặt vào gương mặt ngây thơ nhỏ xíu, không muốn bỏ qua bất cứ một cảm xúc nào của cậu, giọng điệu của Ninh Ninh thật giống với Thiên đại địa đại mami tối đại.

Bất kể phủ nhận thế nào, giọng điệu và cách thức nói chuyện của một người, trong thời gian ngắn ngủi tuyệt đối không thể thay đổi.

Diệp Sâm bất giác nhớ lại quá trình quen biết Thiên đại địa đại mami tối đại, vừa hay là sau khi Trình An Nhã về nước không lâu, Luân Đôn, bảy tuổi.... mami tối đại?!

Ninh Ninh gật đầu rất đáng yêu, nụ cười có chút bối rối, cố gắng cười át đi để lấp liếm qua chuyện, chẹp chẹp, tư duy của daddy phát tán là thế, nhanh như vậy đã liên hệ lại rồi?

Cảm giác tự mình ném đá vào chân mình, ừm, thật tồi tệ.

“Nói, có phải không?” Diệp Sâm trầm tiếng hỏi, sắc mặt kích động, một tay cướp lấy hộp KFC và cốc coca, “Không nói không cho ăn.”

“Ninh Ninh bỗng chốc im bặt.

Daddy, ba quả là có tài.

Hành động này, với những đứa trẻ ở lớp mẫu giáo, quả thật...giống một cách khác thường.

Cậu đoán, có lẽ, đây là vì daddy quá kích động, mất kiểm soát, cậu nên thông cảm mới phải.

ừm, không được cười.

cười là không đạo đức.

Diệp Sâm dường như cũng ý thức được hành động vừa rồi của mình hình như có chút mất đi phong cách hàng ngày của Diệp Sâm thiếu, bởi vậy nên anh rất thần nhiên ho khan hai tiếng, lại nhẹ nhàng đặt trả lại hộp KFC như không có gì xảy ra.

Ninh Ninh thò tay, nhắc ra một chiếc đùi gà, nheo mắt nhìn Diệp Sâm thiếu, cậu nghĩ thầm không biết daddy có giăng lấy đùi gà mà quát không được ăn không đây?

“Rốt cuộc có phải không?” Diệp Sâm hỏi, lần này bình tĩnh hơn nhiều, với hành động ngu ngốc vừa rồi, Diệp Sâm hối hận đến bầm tím cả ruột gan, chỉ hận Ninh Ninh không bị mất trí nhớ tạm thời, quên sạch đi cảnh tượng vừa rồi.

Anh còn muốn cho con trai lưu lại hình ảnh anh minh thần vũ chứ.

“Chẳng phải chú biết rồi sao?” Ninh Ninh chu môi, gặm đùi gà, uống coca.

“Ta phải nghe chính miệng cháu thừa nhận.” Diệp Sâm kiên quyết.

“Hình như cháu có cái nick trên mạng là Thiên đại địa đại mami tối đại.”

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, Diệp Sâm vẫn cảm thấy niềm vui sướng ào ạt dâng trào, anh đột ngột lao đến ôm trằm lấy Ninh Ninh vào lòng, dùng hành động trực tiếp nhất để thể hiện tâm trạng phấn chấn trong lòng anh lúc này. Ninh Ninh không kịp phòng bị, trong tay còn đang cầm đùi gà, tí nữa thì rơi mất.

Ặc...daddy, ba đừng có kích động quá.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Diệp Sâm ôm chặt cậu vào lòng, kích động, cảm tạ, tất cả đều trào dâng lên, vui sướng phát điên, quả thật là vui sướng phát điên lên được...

“Đây là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của ba.” Tâm trạng kích động của Diệp Sâm vẫn chưa bình tĩnh, lồng ngực phập phồng dữ dội, trong đầu óc anh chỉ toàn là vui sướng, anh không biết nói gì, cuối cùng chọn câu nói này.

Ninh Ninh mỉm cười nói: “Cả đời còn chưa qua hết mà, nói không chừng tương lai có một ngày chú còn vui hơn hôm nay.”

Diệp Sâm gật đầu, “Đúng, có lẽ vậy, vậy thì sửa thành, từ khi chào đời đến nay đây là ngày ba vui nhất.”

“Mami cháu nói, mami với daddy của cháu bảy năm trước yêu nhau, sau đó, daddy bị tai nạn, ngổm rồi, cổ trên mộ còn cao hơn cả cháu nữa, còn mami, phát hiện có cháu, sau đó sinh cháu ra, vất vả nuôi dưỡng cháu lớn khôn.”

Ninh Ninh dùng giọng nói trẻ thơ của mình từ tốn kể lại bi kịch tình yêu mà mami bịa ra.

Một bi kịch tình yêu rất là sến súa, Ninh Ninh dám cá, mami nếu không phải đọc mấy cái tiểu thuyết thiếu dinh dưỡng trên mạng thì là xem mấy bộ phim Hàn mà bịa ra vậy.

Diệp Sâm cười rất méo mó.

Ninh Ninh im bặt, daddy, nụ cười của ba, cũng thật là...méo mó quá đấy.

“Làm sao con biết ta là daddy của con?” Diệp Sâm hỏi, rất hiếu kỳ.

Ninh Ninh tao nhã lườm ba một cái, ném chiếc cốc sạch trơn lên bàn, nói, “Đầu tiên, bộ mặt của hai chúng ta, nói không có gian tình chú cũng không tin đúng không? Thêm nữa, chú dám chơi trò buôn lậu vũ k hí, buôn lậu kim cương trong khu vực của cháu, lại còn rất am hiểu về máy tính, chú biết không? Jason hận sự gian trá của chú vào tận trong xương tủy, anh ta cảm thấy chú không được tử tế lắm, tiền cả hai cùng kiếm thoải mái biết bao, chú cứ muốn kiếm một mình, bởi vậy anh ta nhờ cháu phá hủy hệ thống nội bộ của MBS, cho chú một bài học, cháu nhất thời hứng thú với Rose Tear, lần theo tài liệu liền nhìn thấy bộ mặt này của chú.”

Khóe mắt Diệp Sâm co giật, “Con từng đột nhập vào hệ thống nội bộ của MBS?”

Ninh Ninh gật đầu, tỏ vẻ khoe khoang, “Rất thường xuyên.”

“Chết tiệt, sao ba không biết?”

Ninh Ninh bĩu môi, nhướn mày hỏi: “Chú không thấy, trước mặt con trai phải văn minh sao?”

Diệp tam thiếu im bặt, văn minh?

“Được rồi, văn minh, thế nhưng, rốt cuộc con xâm nhập từ đâu?”

Anh trở về nhất định sẽ đuổi việc hết đám nhân viên kỹ thuật, đúng là gà mờ cả đám.

Anh căn bản không thể tưởng tượng được, phần mềm này là do anh viết, kiên cố không thể xâm phạm, đã dùng vài năm không phát hiện ra có hacker xâm nhập, nếu nói chỉ có thể nói đứa bé này... trình độ quá lợi hại.

Ninh Ninh cười hì hì, bá khí áp đảo, kiêu ngạo cuồng vọng, “Chỉ có thể nói con hơn cha là nhà có phúc thôi.”

Diệp Sâm cảm nhận một cách sâu sắc, con trai, con có cần cuồng vọng thêm chút nữa không?

“Được rồi, vấn đề này tạm thời không nhắc đến nữa, sau đó thì sao?”

“Sau đó cháu điều tra những việc bảy năm trước của chú thôi, đột nhiên phát hiện rất nhiều trùng hợp về thời gian, cho nên đã chắc chắn đến 80%.” Nụ cười của Ninh Ninh càng thêm tao nhã, “Sau khi mami về nước, cháu đang định để ami vào MBS, xem phản ứng của mami với chú thế nào, vừa hay thư ký chính của chú phải nghỉ thai sản, cháu liền nhờ dì Vân giúp đỡ để mami đến MBS, cháu nghĩ, với sự quyết đoán và danh thép của chú, chắc chắn sẽ không từ chối một thư ký đẳng cấp như mami. Ngày đầu tiên phản ứng của mami khi về nhà cháu liền khẳng định 99%, để đề phòng nhầm lẫn, cháu đi đến nhà của chú, khéo léo nhờ bác quét dọn lấy cho cháu mấy sợi tóc của chú, oa... hai sợi tóc giá 200 tệ, có lẽ tóc của chú là đắt nhất thế giới này đây. Sau đó cháu đi xét nghiệm AND...”

Diệp Sâm nhìn đứa bé này, mặt mũi ngây thơ biết bao, giọng nói dễ thương biết bao, vẻ mặt tao nhã biết bao, nhưng làm việc thật sự không giống với tuổi tác của cậu chút nào.

Diệp Sâm đang rất bị đả kích.

Trình An Nhã dạy con như thế nào?

Tại sao có thể lợi hại như vậy?

“Chú không hỏi kết quả sao?”

“Không cần nữa.”

Con nhà người ta đi đường nội địa, con nhà anh đi đường quốc tế hay sao?

“Ba nói này, gọi daddy ba nghe coi?”

Ninh Ninh nhếch môi, ôm má, khẽ lắc đầu, “Không được, phải đợi mami tỉnh dậy rồi nói tiếp, mami bảo gọi, cháu sẽ gọi, mami không cho gọi, cháu sẽ không gọi.”

Diệp Sâm nghe xong tẹo nữa thì không ngậm được miệng lại, “Mami không thừa nhận, ta sẽ không phải là daddy của con?”

“Tất nhiên.” Ninh Ninh nói một cách thần nhiên, trái lại với nụ cười tao nhã, bộ dáng rất nghiêm túc nói: “Cháu là do mami nuôi nấng lên người, mong muốn của mami là mong muốn của cháu, nếu như mami không muốn, cháu có thể không có ba.”

“Quả nhiên là mami tối đại.” Diệp tam thiếu thất vọng.

“Tất nhiên rồi.”

Hết chương 6 ^^!

7. Chương 7: Cái Gọi Là “bi Kích Tình Yêu”

Ngày hôm sau, ở bệnh viện.

Trình An Nhã tỉnh dậy từ sớm, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi vì thiếu nước mà có chút khô nứt, tựa như cánh hoa héo úa.

Sự việc trước khi tai nạn dần hiện về, Trình An Nhã hoảng hốt, rùng mình một cái, “Ninh Ninh...”

Người già khó ngủ sâu, vừa có động tĩnh liền lập tức tỉnh dậy.

“An Nhã, con tỉnh lại rồi, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi...”

Ông Trình mừng đến rơi lệ, nhưng lại cảm thấy khóc như vậy thật mất mặt, liền quay mặt đi lau nước mắt.

“Ba, Ninh Ninh đâu rồi?” Bàn tay nắm chặt lấy tấm chăn của Trình An Nhã khẽ run rẩy, cô sợ phải nghe thấy tin dữ khiến bản thân sụp đổ, trong đôi mắt to chỉ toàn là sự trầm tĩnh nguy tạo.

Ông Trình xót xa ôm lấy Trình An Nhã, nhẹ nhàng vỗ lên vai cô và dịu dàng nói: “Không sao, con gái, con làm rất tốt, Ninh Ninh không sao cả, một lúc nữa nó sẽ vào thăm con.”

Trình An Nhã thở phào một cái, ông Trình xót xa nhìn con gái, “Chỉ tại tay lái xe cầu thả kia, đâm vào người ta rồi lại trốn mất dạng.”

“Người đã vậy rồi, ba, không sao.” Trình An Nhã nói, con phố đó vắng vẻ như vậy, chắc là cũng không có camera, tài xế gây ra tai nạn tất nhiên sẽ bỏ trốn.

Phích nước nóng ở bệnh viện giữ nhiệt rất kém, nước sôi mới có một đêm đã nguội hết cả, ông Trình đành đi lấy phích khác, Trình An Nhã nằm trong phòng bệnh chờ Ninh Ninh đến.

Nhưng lại không ngờ, bước vào là hai khuôn mặt một to một nhỏ giống hệt nhau, phản ứng đầu tiên của Trình An Nhã là muốn giả chết.

“Mami...” Ninh Ninh xà vào lòng Trình An Nhã, ôm chặt lấy eo cô, buồn buồn nói: “Con lo ami quá.”

“Mami không sao rồi, cục cưng ngoan.” Trình An Nhã xoa đầu con trai, cục cưng của mẹ, vì con, hi sinh cả tính mạng này mẹ cũng không tiếc, nói gì đến một cái chân.

“Mami, sau này không được như vậy nữa, còn làm con sợ như vậy, con sẽ rất giận, rất giận mami đó.” Ninh Ninh nhỏ nhẹ nói, quyến luyến hơi ấm của mẹ, cậu thà rằng người bị tai nạn là cậu, cũng không muốn thấy mami của cậu nằm trên giường bệnh.

“Được, sau này không thế nữa.”

“Mami nói này, cục cưng, mami đã nhận lời con rồi, con có thể dậy được chưa?” Trình An Nhã trêu chọc, khôi phục lại lòng dạ đen tối thường ngày, dù sau sến súa không phải là sở trường của cô, “Mặc dù không nên nói thế này, nhưng mà cưng ơi, con vẫn là có chút cân nặng, mami bây giờ yếu ớt như vậy, chịu không nổi... thể trọng của con.”

Ninh Ninh từ từ ngồi dậy, đôi mắt to đen láy như u linh trợn lên nhìn cô, thể hiện một cách hoàn mỹ nỗi ai oán trong lòng cậu, Trình An Nhã không thèm nhìn cậu.

“Mami vừa mới tỉnh dậy, có lẽ hơi bị hoa mắt, cưng à, nghe nói bệnh nhân sẽ hay xuất hiện ảo giác lắm đấy nhé.”

Trình An Nhã từ chối tin rằng bóng dáng cao lớn tuấn tú đang đặt hộp canh cá xuống kia thật sự tồn tại.

Ninh Ninh im bất, mami yêu quý, đó là bệnh nhân tâm thần chứ?

“Cưng ơi, mami có thể ngắt đi được không?” Trình An Nhã nhìn Diệp Sâm, lăm lăm một mình, lời là nói với Ninh Ninh nhưng cô đang xem xét lúc này ngắt đi liệu có còn kịp không.

Diệp Sâm sầm mặt, đôi mắt đen ngăm nổi cơn cuồng phong, anh khoanh tay trước ngực cười mà như không, “Cô Trình, cô cứ ngắt thoải mái, tôi ở đây chờ cô tỉnh lại.”

Diệp Sâm nhấn mạnh từng từ chờ cô tỉnh lại, dường như nhích ra từng từ trong kẽ răng vậy, lập tức cả phòng bệnh tuyết rơi là tả, lạnh đến mức đóng băng.

“Mami, con đi tìm ông ngoại, lát nữa đến nói chuyện với mami sau nha.” Ninh Ninh thơm chụt một cái lên má Trình An Nhã, hai mắt cong cong như vầng trăng, ngọt ngào, rạng rỡ, cậu tỏ vẻ, “Mami, nhân quang của mami không tệ nha.”

Gương mặt trắng bệch của Trình An Nhã lập tức nổi lên hai đám mây ứng hồng, cô trừng mắt nhìn cậu, tiểu tử thối này.

Ninh Ninh vừa đi ra ngoài, không khí trong phòng bệnh trở nên có chút kỳ quái, ánh mắt Diệp Sâm gắn chặt trên gương mặt của Trình An Nhã, sắc mặt anh hết sức phức tạp.

“Cô Trình, cô không có gì muốn nói với tôi sao?” Trình An Nhã càng thản nhiên thì anh càng lạnh lùng.

“Có.” Trình An Nhã nhanh chóng ngẩng đầu lên.

“Nói đi.”

Nụ cười mỉm thường ngày của Trình An Nhã liền quay trở về, “Chủ tịch, bác sĩ nói chân của tôi phải mất một tháng mới đi lại bình thường được, cho nên... tôi muốn xin nghỉ phép.”

“Còn gì nữa?” Diệp Sâm nhả ra từng chữ, giọng điệu âm u đó, tuyệt đối không thể hiện chính xác tâm trạng muốn xé vụn cô ra lúc này của anh, anh từng bước tiến lại gần cô.

“Có thể nghỉ có lương không?” Trình An Nhã mỉm cười hỏi, vẫn rất là hóm hài, bao gồm cả tiền thưởng và chuyên cần, gần mười vạn chữ ít ỏi gì.

Sắc mặt của Diệp Sâm đã âm u đến mức sắp đổ mưa đến nơi rồi, lồng ngực phập phồng dữ dội, hít thở sâu, anh phải dùng hết sức kiềm chế mới không lao đến mà bóp cổ cô.

Công lực giả ngô giả giọng của cô, quả thật là xuất quỷ nhập thần.

Cơn tức giận của Diệp Sâm đã lên đến cực điểm nhưng lại mỉm cười gật đầu, “Có thể.”

“Đa tạ chủ tịch.”

“Còn gì nữa không?”

“Không có.”

“Tốt lắm.” Diệp Sâm nở nụ cười rất thân thiện hòa nhã, “Cô Trình, cô không có, tôi có. Đó là con trai tôi.”

Trình An Nhã rất điềm tĩnh, “Chủ tịch, anh thật biết nói đùa, chạy đến nhà nhân viên nhận con trai, anh muốn có con trai, có bao nhiêu là cô gái muốn sinh giúp anh.”

“Cô biết tôi có phải đang nói đùa hay không.” Diệp Sâm cười nhạt, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm, “Rõ ràng là con trai tôi, tại sao cô phải phủ nhận?”

“Con người giống nhau là chuyện thường, nhất định phải có quan hệ huyết thống sao?” Trình An Nhã hỏi ngược lại, “Hơn nữa, chủ tịch, chúng ta mới biết nhau vài tháng, làm sao có thể có con trai bảy tuổi được?”

“Xem ra cô muốn phủ nhận đến cùng rồi?” Diệp Sâm cũng không giận, đây là sự việc mà anh sớm đã dự liệu từ trước, “Đúng vậy, tôi không còn nhớ cô nữa, bảy năm trước tôi xảy ra một tai nạn, quên đi một số sự việc.”

Trình An Nhã hơi kinh ngạc, mất trí nhớ ư?

“Tôi không phải muốn cố ý quên đi ai đó, nếu tính ngược lại thời gian Ninh Ninh chào đời, vừa hay xảy ra trong khoảng thời gian tôi mất đi trí nhớ.” Diệp Sâm trầm giọng nói: “Cô Trình, lý do của cô không xác đáng, tôi chỉ muốn biết, Ninh ninh có phải là con trai tôi hay không?”

“Tôi muốn nghe Ninh Ninh gọi tôi một tiếng daddy.” Diệp Sâm trầm giọng, yết hầu chuyển động vài lần, trong giọng nói thấp trầm mang phần thấp thỏm, “Một nguyện vọng đơn giản như vậy, cô cũng không thể đáp ứng sao?”

Trái tim Trình An Nhã nghẹn lại, đau đớn, xót xa.

Trong lòng cô đang giằng xé kịch liệt, cô biết Diệp Sâm đã cô đơn quá lâu, vô cùng khao khát tình thân, anh muốn nhận Ninh Ninh, đó là lẽ thường tình.

Chỉ là...

Diệp tam thiếu, làm người không được tử tế như vậy, mềm nắn rắn buông, xưa nay cô mềm hay rắn đều không sợ. Thế nhưng, khi Diệp Sâm dùng giọng nói chờ đợi bị thương đó để nói lên nguyện vọng của anh.

Trình An Nhã vẫn bị dao động.

“Cô Trình.” Diệp Sâm cất tiếng gọi, nhìn cô đầy chờ đợi, trong ánh mắt chỉ toàn là nỗi háo hức thuần túy, dường như nếu cô phủ nhận, anh sẽ mất đi tất cả ánh sáng cuộc sống.

“Đây là con tôi.” Hồi lâu, Trình An Nhã mới cất giọng nói.

“Không ai phủ nhận điều này.” Diệp Sâm trầm giọng nói, “Thế nhưng, điều này không ngăn cản sự thật thằng bé là con trai tôi, có phải không?”

Trình An Nhã ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt Diệp Sâm thâm trầm, con ngươi đen lầy phản chiếu gương mặt trầm tĩnh của cô. Trình An Nhã không biết sẽ tiếp tục phủ nhận hay không nếu như là một Diệp Sâm lạnh lùng độc đoán thường ngày, cô có thể phủ nhận đến cùng.

Tiếc là, cái gã âm hiểm này, đổi sang đi tuyến bi kịch, đích thực đã khơi dậy một chút xiu xiu thương xót trong tim cô.

Cô biết rõ là anh đang giả bộ, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng.

Trình An Nhã, mi đúng là đồ ngốc.

“Thôi được rồi.” Cô lẩm bẩm một mình, thở ra một hơi thật dài, tiếp tục phủ nhận cũng chẳng có ý nghĩa gì, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, chỉ cần anh ta đi xét nghiệm AND của hai ba con, bằng chứng chắc nịch như vậy, cô muốn phủ nhận cũng hết cách.

“Đúng vậy...là con trai anh.” Trình An Nhã từ tốn, bình thản trả lời, lại gấp gáp thêm vào một câu, “Anh không được tranh nó với tôi.”

Diệp Sâm nhếch môi, mỉm cười, tốt lắm, cuối cùng đã thừa nhận rồi.

Nụ cười đó, có chút kỳ quái.

Trình An Nhã đột ngột bưng bình tĩnh, giận đến mức chỉ muốn cho nụ cười nhức mắt của anh một đám, tên khốn này rõ ràng là đã biết từ lâu rồi, còn đến bức hỏi cô?

“Anh đã biết rồi?” Sắc mặt Trình An Nhã trầm xuống.

Diệp Sâm mỉm cười khiến Trình An Nhã tức phát điên, “Tôi có nói tôi không biết sao? Tôi chỉ muốn cô thừa nhận mà thôi cô Trình.”

Lần này đến lượt anh chọc tức được cô rồi, Diệp tam thiếu nhất thời cảm thấy tâm trạng vô cùng thoải mái, trên gương mặt toàn là tươi cười, cơn giận do bị cô chọc tức đến suýt ngất đi khi nãy tan biến sạch sành sanh, đến ánh mặt trời cũng cảm thấy sáng hơn rất nhiều.

Cuối cùng có thể nghe thấy con trai gọi daddy rồi.

“Tại sao?”

“Con trai nói là chỉ cần cô thừa nhận thì nó sẽ nhận tôi.” Diệp Sâm mỉm cười, ban thưởng cho cô đáp án.

Khóe mắt Trình An Nhã co giật dữ dội, trong lòng phỉ báng gã đàn ông này, đổi cách xưng hô cũng nhanh lắm, con trai? Hừ, ngoài cung cấp một con tinh trùng ra anh chẳng làm gì hết, làm daddy như vậy cũng dễ dàng quá đấy.

Thôi được rồi, thừa nhận thì thừa nhận, cũng chẳng có gì to tát.

Đột nhiên thân người Diệp Sâm ngả về phía trước, cả thân người cao lớn gần như phủ lên người cô, hai tay chống hai bên sườn Trình An Nhã, nhốt cô giữa bức tường và thân người anh, hơi thở ấm nóng phủ lên mũi cô, Trình An Nhã muốn chạy trốn cũng không có đường chạy trốn.

“Cô Trình, bảy năm trước, đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Sâm trầm giọng hỏi, đã biết Ninh Ninh là con trai anh rồi, anh chỉ muốn biết tại sao lại có Ninh Ninh, là kết quả của tình yêu hay là...

Trình An Nhã tay chân bải hoải, gã đàn ông này đúng là sát gái, khi anh ta cố tình thể hiện sức hấp dẫn đàn ông của mình, chỉ cần là con gái, không một ai không rung động, cô thậm chí mình đại đột, thế nhưng...

Tư thế mờ ám như vậy, thật khó xử, trong đầu cô bắt giác vang lên sự tình dữ dội đêm đó, hai má bỗng chốc đỏ bừng.

“Cô Trình, cô đang nghĩ đến những hình ảnh gì đó không trong sáng, mặt rất đỏ.” Diệp Sâm trêu chọc nói, ngón tay bắt giác vuốt lên trán cô, rất tỉ mỉ, làn da cô rất trắng, rất mềm mại, cảm giác dưới đầu ngón tay, rất kỳ diệu.

Khiêu khích?!

Đây rõ ràng là khiêu khích.

Trình An Nhã muốn thoát ra, Diệp Sâm nhanh chóng giữ chặt lấy người cô, cảnh cáo: “Cô Trình, cô muốn phẫu thuật lần nữa hả?”

Chết tiệt.

Anh ức hiếp người tàn tật sao?!

“Chủ tịch, chẳng phải vừa rồi anh nói, chỉ cần biết Ninh Ninh có phải là con trai của anh hay không là được rồi sao?”

“Tôi hối hận rồi.”

“Anh thật vô sỉ.” Trình An Nhã trợn mắt nhìn anh, chết tiệt, Diệp biến thái liên tục lập kỷ lục vô sỉ mới ỉnh.

Làm sao lại có loại người cực phẩm này cơ chứ.

“Đa tạ đã khen ngợi.” Diệp Sâm không hề bị lung lay, mỉm cười bật ra một câu cảm ơn, anh là vô tội đấy, thế thì đã sao? Thân người lại ngã về phía trước thêm mấy tấc, đôi môi mỏng gần như dán lên môi Trình An Nhã. Trình An Nhã đột ngột quay mặt đi, đôi môi rơi trên má cô.

Đôi môi anh, ấm nồng, không lạnh lẽo như con người anh, má cô cảm nhận rõ hơi ấm nóng của anh. Trình An Nhã cảm thấy nơi bị anh hôn bỗng chốc nóng bỏng, giống như một siêu nước đang sôi, cùng với dòng chảy thời gian, càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng, cô cảm thấy sắp sôi sùng sục đến nơi rồi.

“Anh mau đứng dậy cho tôi.” Trình An Nhã hơi giận, dùng sức đẩy vai anh ra, giọng nói vút cao thêm mấy decibel, cố ý che giấu đi chút ngượng ngùng trong giọng nói, “Tôi cũng mất trí nhớ rồi, không nhớ gì nữa, phiền anh mau tránh ra.”

“Mất trí nhớ?” Diệp Sâm nhướn mày, véo má cô, “Mất trí nhớ từ bao giờ? Mất trí nhớ mà lần đầu tiên gặp tôi còn hoảng hốt đến thế sao?”

“Tôi mất trí nhớ tạm thời có được không?”

“Mất trí nhớ tạm thời?” Diệp Sâm mỉm cười, dáng vẻ rất nhẫn nại, “Đây vừa hay là bệnh viện, hay là đi tìm bác sĩ khám cho cô?”

Trình An Nhã xua tay như cảm ơn, không hề che giấu nỗi vui sướng, “Mau đi đi, mau đi đi...”

Diệp Sâm dừng lại một chút, nhìn sâu vào cô, “Tôi nghĩ tôi sẽ quen dần với bệnh mất trí nhớ tạm thời của cô thôi.”

Trình An Nhã bị phẫn, làm người đừng có mà vô sỉ như vậy chứ.

“Tôi nói này, chủ tịch, anh biết Ninh ninh là con trai anh là đủ rồi, anh quan tâm đứa bé đến như thế nào làm gì?” Trình An Nhã bực dọc nói, cô thực sự không đủ dũng khí để cho Diệp Sâm biết Ninh Ninh đã đến thế nào, cô sợ rằng Diệp Sâm manh động cô sẽ phải đi châu ông bà ông vải.

Diệp Sâm nhếch môi, cô ta như vậy gọi là lý luận gì không biết.

“Tôi từ chối, tôi muốn nghe đầu đuôi câu chuyện.”

Anh đi mà mua đĩa AV về mà xem.”

Diệp Sâm thiếu chút nữa thì nghẹn nước bọt, “...”

Diệp Sâm im bất nhìn cô, nếu nói cô từng trải thế thái nhân tình, chỉ hơi khiêu khích một chút, cả người đồ lạng như tôm luộc, không biết phải ứng phó thế nào, nếu nói cô còn non và xanh, cô sẽ mặt không biến sắc mà bật ra những lời khiến người ta phải há mồm trợn mắt.

Chết tiệt. Cô còn biến thái hơn cả tôi.

“Cô biết ý tôi không phải là chuyện này.”

Trình An Nhã nhướn mày, khoe môi nhếch lên một nụ cười, tỏ ra vô tội, “Anh chẳng phải hỏi Ninh Ninh đến như thế nào sao? Có đứa trẻ nào không đến như vậy? Không lẽ từ hòn đá chui ra chắt?”

“Cô đang giả ngốc đấy phỏng?”

“Anh có thể giả vờ vô lại, tại sao tôi lại không thể giả ngốc?” Trình An Nhã mát mẻ hỏi lại.

Diệp Sâm trợn mắt nhìn cô, Trình An Nhã trợn mắt nhìn lại anh, muốn xem mắt ai to hơn chứ gì? Xem thế nào thì mắt tôi cũng to hơn anh nhiều chứ?

“Ok...” Diệp Sâm thiếu hít thở sâu, muốn nói chuyện với Trình An Nhã thì phải luyện khả năng chịu đựng khá là thượng thừa, “Vậy tôi nói trắng ra luôn, con của chúng ta là kết quả của tình yêu, hay là... tình một đêm?”

Trái tim Trình An Nhã thất lại, im lặng, tất nhiên là tình một đêm, tình yêu? Trò đùa này đúng là không vừa.

“Chẳng lẽ là cô phải lòng tôi nên tự nguyện?” Diệp Sâm nhướn mày, trêu chọc.

Trình An Nhã chậm rãi ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Diệp Sâm, nở ra một nụ cười rạng rỡ lóa mắt, “Phải lòng tự nguyện? Chủ tịch, Diệp Sâm thiếu...bản cô nương thị lực 10/10 không cận thị cũng chẳng loạn thị, cho dù là phải lòng tự nguyện cũng sẽ chọn một người đàn ông tương đối...trong sáng một chút, tôi kiến nghị anh vào trong toilet soi gương mà xem, anh tưởng có chút tướng oai bướm là có thể ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt sao, cẩn thận nửa đêm ma nữ đến gõ cửa.”

“Trình An Nhã!” Diệp Sâm nghiêng răng ken két, cô nàng đáng ghét này, ánh mắt đầy ác ý dịch chuyển xuống dưới, rơi vào khu vực vòng một của cô, anh nhếch môi, “Một bìa đậu phụ khô bốn màu, cho dù tôi đói không chọn thức ăn, rét không chọn quần áo cũng không tìm đến cô.”

So về độc mồm độc miệng, Diệp Sâm quyết không chịu thua.

“Chủ tịch, nhân quan của anh độc đáo quá, bìa đậu phụ khô như tôi không lọt nổi vào mắt anh, cho nên, anh có thể không cần hỏi nữa đúng không?” Trình An Nhã mỉm cười, “Dù sao chúng ta nhìn đã không ưa nổi nhau, anh cứ coi như trên trời rơi xuống đứa con trai cho anh, ok?”

“Có phải cô đã gây ra tội ác tày trời nào sợ người ta biết được?”

Cô sắp nổi đóa đến nơi: “Anh bị tai nạn mất trí nhớ đúng không?”

“Không sai.”

Trình An Nhã gật đầu đầy am hiểu, tỏ ra ta đây biết rồi, cô dừng lại một lát, nở nụ cười Trình thức của cô, đưa ra kiến nghị một cách hết sức thành khẩn: “Tôi xem ti vi hay tiểu thuyết đều nói là khi nhân vật nam chính bị tai nạn mất trí nhớ, phần lớn là do trong não có một cục máu tụ, sau này bị người ta đánh vào một cái lại tự dưng khôi phục trí nhớ. Chủ tịch, tôi xem hay là thế này, anh ra ngoài tìm tạm một ai đó, để người ta lấy ống sắt đập vào đầu anh một cái, không biết chừng máu tụ tan ra, trí nhớ sẽ được khôi phục đấy.”

“Trước đó tôi sẽ phải banh não cô ra.” Diệp Sâm nghiêng răng ken két.

“Anh thật là khát máu, chẳng có khiếu hài hước gì cả, tôi chỉ đùa một chút thôi mà. Tôi nói này, anh cứ cố tình muốn biết chuyện xảy ra bấy năm về trước, tại sao vậy?”

Ánh mắt Diệp Sâm lóe lên, lảng tránh ánh mắt của Trình An Nhã, anh có chút không dám nhìn vào đôi mắt quá trong sáng của cô, điều đó sẽ khiến anh buột miệng hỏi cô, có phải cô từng yêu tôi không?

Trình An Nhã thấy ánh mắt lảng tránh của anh, rất tò mò, áp sát như vậy nói chuyện có chút không thỏa đáng, ảnh hưởng đến chuyển động tư duy của cô, cô không hiểu, tự dừng anh ta lại trở nên bối rối như vậy?”

“Ừ, không nói thì đứng dậy.” Trình An Nhã đẩy vai anh, “Anh nặng hơn nửa tạ còn đè lên người tôi, anh tưởng anh là cục cưng nhà tôi chắc?”

Diệp Sâm tức điên, anh đè lên cô lúc nào?

Anh nắm chặt lấy tay cô, ấn lên giường, nộ khí bùng bùng, cô nàng này đến thánh nhân cũng bị ép đến phát điên, nếu như cô ta đã nói anh đè lên cô, anh dứt khoát thực hiện tội danh cho rồi, Diệp tam thiếu di chuyển thân trên thật, ép mạnh lên người cô, nghiêng rằng nói: “Tôi không từng đè cô ra, cô lấy đâu ra Ninh Ninh? Cũng chưa thấy đè hồng cô.”

Trình An Nhã lập tức mặt mày đỏ lựng, đỏ đến mức sắp nhỏ máu đến nơi, tư thế của hai người vốn dĩ đã mờ ám, bây giờ lại càng mờ ám hơn. Thân trên dán chặt không lọt một kẽ hở. Bộ ngực rắn chắc của anh ép chặt lên khuôn ngực mềm mại của cô, dường như vẫn chưa cam tâm, một tay còn vòng ra sau lưng cô, ôm chặt cô vào lòng.

Bất kể cô nghiêng người về hướng nào, đều là hơi thở của anh, như bóng theo hình.

“Anh...” Trình An Nhã triệt để chịu thua rồi.

Được rồi, Diệp tam thiếu, so về vô sỉ, tôi không dám tranh phong với anh.

“Ninh Ninh nói...” Diệp Sâm nhìn cô, kéo dài giọng nói, đột ngột dùng sức, hai thân hình vốn dĩ đã dán chặt vào nhau lại càng thêm chặt, anh có thể cảm nhận được hai khối mềm mại trước ngực bị đè ép, một cảm giác rất ngây ngất, có thể vừa hưởng thụ vừa bức cung, đúng là một ý kiến hay, “Cô nói với Ninh Ninh, ba mẹ của Ninh Ninh bảy năm về trước rất là yêu thương nhau, daddy của Ninh Ninh xảy ra tai nạn qua đời, cô đau lòng muốn chết, sau đó ra nước ngoài mới phát hiện có Ninh Ninh, có phải vậy không?”

Đôi mắt Trình An Nhã mở to, có chút chậm chạp, hơi hoang mang, anh ta đang nói gì vậy?

Phản ứng của cô trong mắt của Diệp Sâm tất nhiên là truyền đi một thông điệp, cô đang chột dạ, hóa ra đây là thật sao? Diệp Sâm nghĩ đến khả năng này, sắc mặt xanh đen vì bị cô chọc tức lập tức như mây đen tan đi, ánh mặt trời chói chang.

Trình An Nhã rất bị phần.

Ninh Ninh, con đúng là phần đồ.

Cô yêu thương chiều chuộng cậu suốt bảy năm trời, vậy mà cậu dám vì daddy biến thái mới quen được một ngày nay mà bán đứng cô, Ninh Ninh ơi, mami hận con.

Ninh Ninh đang ở ngoài hành lang, rất tao nhã hắt xì hơi một cái.

“Phải, hay không phải?” Diệp Sâm bức hỏi, anh không cho phép cô giả bộ ngây ngô nữa.

Trình An Nhã muốn khóc mà không có nước mắt, xem bộ mặt rạng rỡ của anh ta khi này, đúng là ông vua tự sướng, nếu như tôi nói không phải anh còn không xé vụn tôi ra chắc? Biết sớm lúc trước đã không bịa ra câu chuyện sến súa như vậy, nhưng tại sao lại bị tai nạn một cách trùng hợp đến thế?

Trình An Nhã hối hận không kịp.

“Tôi quên rồi.” Cả hai đáp án đều bất lợi với cô, Trình An Nhã rất quyết đoán lựa chọn một lựa chọn khác, như vậy an toàn hơn một chút. Ai ngờ từ khoe miệng của Diệp Sâm nở ra một nụ cười, Trình An Nhã kinh hãi, tóc tai dựng đứng, một nụ cười rất bình thường, một người đàn ông bằng phong lâu ngày đột nhiên nở nụ cười, hậu quả vô cùng...kinh khủng.

“Anh định làm gì?” nhìn thấy đầu anh ngày càng cúi thấp, đôi môi ngày càng gần, giọng Trình An Nhã phát run, không ngừng lùi về phía sau, cho đến khi không thể lùi được nữa...

Diệp Sâm mặc kệ cô tháo chạy, thân trên của hai người hơi nhích ra, ánh mắt Diệp Sâm quét qua khuôn ngực cô một cách tà ác, nhếch môi đầy tà muội, “Cô Trình, tôi thu lại câu nói vừa rồi, thân hình cô không phải bìa đậu phụ khô bốn mùa, cũng có chút vật liệu lắm...”

Trình An Nhã tưởng rằng Diệp Sâm cho dù có tà ác biến thái đến đâu cũng chỉ đến mức độ này, không ngờ một giây sau anh ta lại tự phá kỷ lục.

“Cô Trình, nếu như cô quên mất rồi, tôi giúp cô nhớ lại vậy.”

Diệp Sâm nở nụ cười tà muội, ánh mắt lướt qua một tia dục vọng, ngón tay dài mảnh rơi trên khuy áo cô, cởi ra...

Trình An Nhã bị anh ta làm trấn động hoàn toàn, đến khi chiếc khuy áo bệnh nhân thứ ba sắp bật ra, cô mới như tỉnh giấc mộng, hai tay ra sức đẩy anh ta ra, “Anh là...đồ háo sắc, làm trò gì thế?”

“Cô nói cô quên mất rồi, tôi giúp cô nhớ lại thôi mà, thế nào?”

Trình An Nhã thở dốc, cô rất muốn cắn cho anh ta một cái, “Anh có cần phải biến thái đến thế không? Chân của tôi còn đang đau đây này.”

Hết xong câu này, Trình An Nhã thiếu chút nữa thì tự cắn đứt đầu lưỡi, mi đúng là đồ ngốc, đang nói cái gì vậy hả? Nói vậy có nghĩa là nếu chân không gãy thì anh ta có thể tiếp tục?

Trình An Nhã nước mắt đầm đìa.

Lời nói không qua bộ não quả nhiên là rất ngu xuẩn.

Diệp tam thiếu rất thản nhiên, “Không sao, chân cô có bị sao cũng không ảnh hưởng XXOO.”

Trình An Nhã một lần nữa bị trình độ biến thái của anh trấn động hoàn toàn.

Cô không còn sức lực thêu thào một câu: “Anh tránh xa tôi ra một chút.”

Diệp tam thiếu lại rất hợp tác, cách cô nửa tắc. Trình An Nhã suy nghĩ một lát, cuối cùng lựa chọn thuận theo ý anh vẫn hơn. “Coi như là phải đi.”

“Thế nào gọi là coi như?”

Trình An Nhã bị anh kích động, trầm giọng nói: “Vậy thì đúng thế rồi.”

“Thật sao?” Diệp Sâm thấp thỏm bất an xác nhận, thật sao, bọn họ từng yêu nhau?

Cô từng yêu anh, anh cũng từng yêu cô?”

Thật là như vậy sao?

Trình An Nhã nghiêng đầu, anh ta đúng là dai như đũa mà, khi cô phát hiện ra ánh mắt vừa chờ đợi, vừa có chút hân hoan và ngỡ ngàng của anh, trái tim chợt như ngừng lại, bắt đầu cảm thấy tội lỗi.

Bây giờ cô chữa lại có kịp không?

“Đúng.” Trình An Nhã trầm giọng nói, mặt mũi dựa vào tường, nói chuyện với anh ta giống như đánh trận vậy, mệt.

“Vậy còn bây giờ?” Diệp Sâm không kìm được liên hỏi.

Trình An Nhã cũng sững lại, bây giờ? Cô há miệng, do dự một lát, mới nói: “Bây giờ anh là anh, tôi là tôi, không thể trở về năm đó, cũng không thể trở về như lúc ban đầu nữa rồi.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao, chỉ là...không yêu nữa.” Trình An Nhã cụp mắt nói, câu nói này nói ra rất nhẹ, cô không biết là nói cho Diệp Sâm nghe hay nói cho chính mình nghe.

Bảy năm, căn phòng đã trở thành phòng cũ, vật vẫn như cũ mà người đã sớm không giống xưa.

Trình An Nhã hơi nhếch môi, “Diệp tam thiếu, anh còn bức hỏi nữa, đừng mong nhận con trai.”

Ánh mắt Diệp Sâm trầm xuống, “Cô dám?”

“Anh xem tôi có dám hay không?” Trình An Nhã khiêu khích, “Con trai là do tôi sinh ra và nuôi dưỡng, nó làm gì đều suy nghĩ cho tôi, tôi không cho nó nhận anh, nó dám không nghe sao?”

Sắc mặt Diệp Sâm đen thẫm, nhưng lại cười nhạt, “Cô còn dám nói sao, nó làm gì đều suy nghĩ cho cô, cô làm mẹ như thế nào vậy? Một đứa trẻ bé tẹo như vậy mà cũng biết nấu nướng, còn luyện được tay nghề rất giỏi nữa kia.”

Đêm qua anh ngủ khá muộn, hôm nay muốn dậy muộn một chút, ai ngờ vừa sáng sớm đã bị con trai lôi dậy. nhờ anh đưa đi chợ mua cá. Bởi vì Ninh Ninh nói thức ăn ở siêu thị không được tươi, tuy nhiên lúc đó siêu thị cũng chưa mở cửa.

Đưa con trai đi chợ từ sáng sớm tinh mơ, đường xá lại xa xôi, Diệp Sâm vốn dĩ đang ngái ngủ, sau đó kinh ngạc nhìn con trai chọn cá, mặc cả hết sức thành thực, tư thái đó, năng lực ngã giá đó đến các bà thím ở chợ cũng phải bái phục.

Anh đúng là vô tội nhất, nghĩ mà xem, anh, một người đàn ông y phục chỉnh tề, tuấn tú vô song, vừa nhìn là biết kiểu đàn ông không biết đi chợ là gì, đi sau một đứa con nít mà chẳng làm gì cả, chỉ nhìn cậu hết chọn cá đến ngã giá, các bà các thím ở chợ đều nhìn anh mà chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vừa sáng sớm đã khiến anh bối rối tột.

Ninh Ninh nói, đây là từ lúc còn nhỏ xíu, hay đi theo mẹ ra chợ mà học được, người nói vô tâm, người nghe hữu ý, anh có thể tưởng tượng được ra hai mẹ con năm xưa đã phải trải qua ngày tháng như thế nào.

Về đến nhà thì càng kinh ngạc hơn nữa.

Vào đến bếp, tay chân nhanh nhẹn, động tác dứt khoát, không chỉ hầm canh cá, còn làm hai suất ăn sáng, khiến Diệp Sâm trợn trừng mắt há hốc miệng. Ninh Ninh nói, một năm nay đều là cậu làm việc nhà, Diệp tam thiếu nghe mà sốt ruột, lúc đó liền mắng cho Trình An Nhã một trận tơi bời.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết bữa trưa hằng ngày bọn họ ăn là do ai nấu.

Đúng là cực phẩm, hai người lớn bọn họ, còn là phụ mẫu của người ta, không chăm sóc cho con trai, còn ngày ngày bắt con trai phục vụ, vừa nghĩ đến đây, trong lòng Diệp tam thiếu dường như nói là mùi vị gì rồi.

Trình An Nhã chợt dạ mất một giây, lập tức phản bác: “Con trai tôi biết nấu ăn thì đã sao? Bây giờ có người đàn ông nào không biết nấu nướng, con gái rất quý, đàn ông đàn ông mà không biết nấu nướng là không lấy được vợ biết không? Đây là tôi huấn luyện con mình. Không hiểu thì đừng có mà nói linh tinh có được không?”

“Cô, được lắm.” Diệp tam thiếu từ trong kẽ răng nhả ra ba chữ.

Trình An Nhã cố tình giả vờ không hiểu ý tứ của anh, cười rất chột dạ, “Cảm ơn đã khen, thường thôi, thường thôi.”

Diệp tam thiếu chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên, anh rất muốn bóp cổ cô: “Lúc đó tại sao tôi lại yêu cô cơ chứ, chết tiệt.”

“Tôi cũng tò mò tại sao tôi lại thích anh, đến nấu nướng cũng không biết, trừ khuôn mặt có thể coi được anh còn có thể làm những gì? Quả nhiên là tuổi trẻ vô tri mà.” Trình An Nhã phản bác mát mẻ, cãi nhau à, được thôi, cãi xong rồi nói.

“Cô tìm chồng hay là tìm bảo mẫu?” Diệp Sâm cười nhạt chế giễu.

Trình An Nhã mỉm cười rất nhã nhặn, “Anh không biết à? Chồng chính là dùng làm bảo mẫu.”

Khi Ninh Ninh gõ cửa, hai người đang cãi rất hăng, Diệp Sâm nhanh chóng đứng dậy, nhìn Trình An Nhã giờ chần lén, xò ra chỗ nhăn nhúm, xóa sạch chứng cứ bất hòa một cách rất ăn ý.

Ông Trình nhìn thấy Diệp tam thiếu, nét cảm kích hiện rõ trên mặt, không ngừng cảm ơn anh, Diệp tam thiếu rất lễ phép, rất tao nhã, rất khiêm nhường nói với ông Trình, đây là điều nên làm, vừa nhẹ nhàng hỏi thăm sức khỏe không Trình.

Trình An Nhã và Ninh Ninh ngồi trên giường nhìn nhau một cái, quay mặt đi một cách rất ăn ý, một người mặt không cảm xúc, một người nở nụ cười tao nhã nhìn Diệp tam thiếu đang diễn kịch. Anh không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc, làm cho ông Trình vui đến nỗi mặt mày rạng rỡ, trong lòng nở hoa.

“An Nhã, anh ta thật sự là ba của Ninh Ninh à?” Ông Trình hỏi, vô cùng vui mừng, đối với cậu con rể này lập tức cho ngay mười điểm, đừng nói hài lòng thế nào, Diệp tam thiếu đã định lấy lòng một ai, tuyệt đối có thể khiến cho người ta tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Trình An Nhã gật đầu một cách không cam tâm, “Coi như vậy, ba, ba chăm sóc con cả ngày rồi, ba về nhà nghỉ ngơi trước đi, ở đây có y tá, con không sao.”

Ông Trình cũng biết cần để chút không gian riêng cho bọn trẻ, Diệp tam thiếu tự giác tiến ông xuống lầu.

Khi Diệp tam thiếu lên lầu, Trình An Nhã đang kéo tai con trai dạy dỗ cậu.

Cảnh tượng này bị anh bắt gặp, Trình An Nhã dứt khoát đã không làm gì thì chớ, đã làm thì phải làm đến cùng, “Con trai, tín ngưỡng của đời con, nhớ cho kỹ, con là do mami sinh mami dưỡng, ông ta cho đến tận bây giờ đến một sợi lông cũng chẳng xuất ra, cho nên, con không được thích ông ta nhiều hơn mami, nghe rõ chưa?”

Sắc mặt Diệp Sâm hết xanh tím chuyển sang đỏ vàng, cuối cùng chuyển sang đen, chết tiệt, có ai làm mẹ như cô ta không?

Ninh Ninh nhìn gương mặt tươi cười ngọt ngào xinh đẹp của mami, lại nhìn gương mặt tối sầm đen sì của daddy, cậu im lặng, mami, mami có cần phải ghê gớm như vậy không, trước mặt daddy mami cũng dám nói như vậy, gan cũng mập lắm đấy.

Mami phải biết rằng, mami không phải là đối thủ của daddy đâu.

Daddy mạnh, mami yếu, đây mới là con đường sáng suốt.

“Con cảm thấy...” Ninh Ninh vừa mở miệng, lập tức Trình An Nhã và Diệp Sâm đồng thời nhìn về phía cậu, hai người sắc mặt một tươi cười như cũ, một xanh đen như cũ, cậu dường như nhìn thấy thảm cảnh của cậu bị hai người xé làm đôi, máu me đầm đìa.

Ặc...

Cặp phụ mẫu này, đúng là đáng sợ.

“Ai nói tôi một sợi lông cũng không xuất ra, tiền thưởng tiền lương hai tháng nay của cô là ai cấp? tối qua dẫn Ninh Ninh đi ăn KFC cũng là tôi trả.” Diệp Sâm thật sự tức không chịu nổi, nói ra một câu rất là ngô nghê.

Ninh Ninh há hốc miệng, cậu bị tư duy của daddy chấn động triệt để rồi, daddy, ba cũng... thật là có tài quá đi.

Trình An Nhã mỉm cười: “Chủ tịch, xin anh làm ơn hiểu rõ vấn đề, tiền lương tiền thưởng là tôi lao lực dưới sự áp bức bóc lột của anh mà có được, với tính cách biến thái, thái độ làm việc xảo quyệt như anh, tôi còn cảm thấy công sức mà tôi bỏ ra với tiền lương là chưa xứng đáng, còn về KFC...xem vóc dáng hai người thì chắc là anh ăn nhiều hơn chứ gì.”

Diệp Sâm tối sầm mặt, bị cô chặn họng không nói nổi một câu.

Ninh Ninh nhìn thấy daddy tạm thua một ván, thầm mặc niệm cho anh.

“Mami nói đúng, tất nhiên là con yêu mami nhất rồi.”

Đây tuyệt đối là lời nói thật lòng.

“Cực kỳ ngoan quá.” Trình An Nhã nhìn Diệp Sâm nhướn miệng cười rất tao nhã, rõ ràng là một gương mặt rất thuần khiết, nụ cười công thức hóa, nhưng anh cảm thấy nha đầu này ngông cuồng đến mức khiến người ta muốn dẫm bẹp mặt.

“Mami, uống canh cá, con hầm ami đó.” Ninh Ninh thấy chiến sự đã tạm ngưng liền chuyển chủ đề, rót canh cá cho Trình An Nhã uống, cũng may là còn nóng.

“Daddy.” Ninh Ninh đột nhiên cất tiếng gọi, Trình An Nhã nhất thời không quen, canh cá đang vào đến miệng thiếu chút nữa thì phun hết ra ngoài khiến cô ho sặc sụa.

Diệp Sâm vô cùng kích động, trên mặt là nụ cười rạng rỡ, bộ dạng có con vạ sự đủ.

Thuận tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Ninh Ninh, giọng nhẹ như bắc, “Ninh Ninh...”

Ninh Ninh nhoẻn cười với anh, Trình An Nhã im lặng uống canh của cô, ánh mắt cúi xuống mang bao cảm xúc phức tạp.

Sau này, thế nào đây?

“Daddy, con cảm thấy cuộc sống của chúng ta cứ giữ nguyên trạng, có được không?” Ninh Ninh mỉm cười hỏi, bàn tay Trình An Nhã đột ngột dừng lại, ngược mắt, nhìn sâu vào Ninh Ninh, đứa trẻ này, nhìn thấy suy nghĩ của cô ư?

Cô mỉm cười nhẹ nhõm, bởi vì cục cựa của mình, trước mặt mình vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện, cô đã quên mất là cục cựa của cô thông minh biết bao, hai mẹ con dựa vào nhau mà sống đã bảy năm rồi, chút ăn ý này làm sao không có.

“Giữ nguyên trạng?” Diệp Sâm chau mày, thăm bài xích cái ý tưởng này, anh muốn cùng con trai sớm tới bên nhau, đã để lỡ bảy năm của anh, thời gian sau này, anh không muốn lại để lỡ nữa.

Ninh Ninh gật đầu, điềm tĩnh nói: “Daddy có cuộc sống của mình, con và mami cũng có cuộc sống của mình, mọi người giữ nguyên trạng, con là con trai của daddy, đó là sự thật, nhưng con và mami muốn có cuộc sống bình lặng, không muốn bị người khác quấy rầy, daddy muốn gặp con, lúc nào cũng có thể đến, còn về việc khác, sau này hãy nói.”

“Không được.” Diệp Sâm phản đối, như vậy gọi gì là nhận nhau, có đứa con trai, với anh mà nói là một việc quan trọng biết bao nhiêu.

Trình An Nhã nhướn mày, đặt canh cá xuống, lau miệng nói: “Chủ tịch, vậy anh muốn thế nào?”

Anh đột nhiên trầm ngâm, đúng vậy, đi đến bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn những bệnh nhân đang đi dạo dưới lầu, không nói một lời, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh lẽo đơn độc.

Trình An Nhã và Ninh Ninh nhìn nhau một cái, hai người cùng nhìn theo bóng lưng Diệp Sâm, không ai nói lời nào.

Một hồi lâu, Ninh Ninh mấp máy môi hỏi: “Daddy làm sao thế?”

Trình An Nhã cũng mấp máy môi trả lời: “Không biết.”

“Chúng ta như vậy có coi là bỏ rơi daddy không?” Ninh Ninh chậm chậm nói, có một chút cắn rứt nho nhỏ, lo lắng nhìn bóng dáng lạnh lùng của daddy.

Trình An Nhã nhìn khuôn hình trên môi con trai, trầm ngâm không nói.

Cho nên cô mới nói, nhận con trai là một việc rất phiền phức.

“Nếu như...” Giọng nói thấp trầm của Diệp Sâm theo gió bay tới, mang theo vài phần trang trọng, “...thôi vậy.”

Anh cười một cách quái dị, hai mẹ con vốn đang vểnh tai lên nghe anh phát biểu ý kiến, nghe thấy tiếng cười dựng tóc gáy như vậy, cả hai đồng thời mất đi nụ cười.

Trên mặt kính cửa sổ sáng bóng phản chiếu ánh mắt thâm trầm lạnh lùng của Diệp Sâm, chỉ trong một phút ngắn ngủi, anh đã nghĩ rất nhiều, bao gồm cả kết hôn. Anh rất muốn hỏi Trình An Nhã, nếu như cô có thể yêu anh, vậy thì kết hôn có được không, anh phát hiện bản thân không hề bài xích ý tưởng này, chỉ cần cô đồng ý. Nhưng những lời kiểu như câu hôn khi đứng trước một Trình An Nhã lòng dạ đen tối ngông cuồng, anh không nói nên lời.

“Ninh Ninh, con không muốn làm con trai ta sao?” Diệp Sâm quay người lại, ánh mắt gắn chặt lên gương mặt ngây thơ của Ninh Ninh, “Daddy, rất thích Ninh Ninh.”

Ninh Ninh cười rất nhẹ, tinh nghịch nháy nháy mắt, “Cảm ơn daddy thích con, con cũng thích daddy.”

Gương mặt của Diệp Sâm như tuyết mùa đông chóng tan, cảm giác ấm áp, vui mừng nhảy nhót trong đôi mắt một cách không hề giấu giếm, ngũ quan tinh xảo giãn ra, cả người thêm vài phần hương vị của ánh nắng, không còn thâm trầm như trước nữa.

Trình An Nhã trầm nghĩ, hóa ra Diệp tam thiếu biến thái méo mó cũng có thể biến thành một cậu bé lớn rạng rỡ ánh mặt trời mà.

“Thế thì như vậy đi!”

Hết chương 7 ^^!

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Tiếp chương 7

Phần 7.3

Trình An Nhã bị anh kích động, trầm giọng nói: “ Vậy thì đúng thế rồi.”

“Thật sao?” Diệp Sâm thấp thỏm bất an xác nhận, thật sao, bọn họ từng yêu nhau?

Cô từng yêu anh, anh cũng từng yêu cô?”

Thật là như vậy sao?

Trình An Nhã nghiêng đầu, anh ta đúng là dai như đũa mà, khi cô phát hiện ra ánh mắt vừa chờ đợi, vừa có chút hân hoan và ngờ ngàng của anh, trái tim chợt như ngừng lại, bắt đầu cảm thấy tội lỗi.

Bây giờ cô chữa lại có kịp không?

“Đúng.” Trình An Nhã trầm giọng nói, mệt mỏi dựa vào tường, nói chuyện với anh ta giống như đánh trận vậy, mệt.

“Vậy còn bây giờ?” Diệp Sâm không kìm được liền hỏi.

Trình An Nhã cũng sững lại, bây giờ? Cô há miệng, do dự một lát, mới nói: “Bây giờ anh là anh, tôi là tôi, không thể trở về năm đó, cũng không thể trở về như lúc ban đầu nữa rồi.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao, chỉ là...không yêu nữa.” Trình An Nhã cụp mắt nói, câu nói này nói ra rất nhẹ, cô không biết là nói cho Diệp Sâm nghe hay nói cho chính mình nghe.

Bảy năm, căn phòng đã trở thành phòng cũ, vật vẫn như cũ mà người đã sớm không giống xưa.

Trình An Nhã hơi nhếch môi, “Diệp tam thiếu, anh còn bức hỏi nữa, đừng mong nhận con trai.”

Ánh mắt Diệp Sâm trầm xuống, “Cô dám?”

“Anh xem tôi có dám hay không?” Trình An Nhã khiêu khích, “Con trai là do tôi sinh ra và nuôi dưỡng, nó làm gì đều suy nghĩ cho tôi, tôi không cho nó nhận anh, nó dám không nghe sao?”

Sắc mặt Diệp Sâm đen thẫm, nhưng lại cười nhạt, “Cô còn dám nói sao, nó làm gì đều suy nghĩ cho cô, cô làm mẹ như thế nào vậy? Một đứa trẻ bé tẹo như vậy mà cũng biết nấu nướng, còn luyện được tay nghề rất giỏi nữa kia.”

Đêm qua anh ngủ khá muộn, hôm nay muốn dậy muộn một chút, ai ngờ vừa sáng sớm đã bị con trai lôi dậy. nhờ anh đưa đi chợ mua cá. Bởi vì Ninh Ninh nói thức ăn ở siêu thị không được tươi, tuy nhiên lúc đó siêu thị cũng chưa mở cửa.

Đưa con trai đi chợ từ sáng sớm tinh mơ, đường xá lại xa xôi, Diệp Sâm vốn dĩ đang ngại ngùng, sau đó kinh ngạc nhìn con trai chọn cá, mặc cả hết sức thành thực, tư thái đó, năng lực ngã giá đó đến các bà thím ở chợ cũng phải bái phục.

Anh đúng là vô tội nhất, nghĩ mà xem, anh, một người đàn ông y phục chỉnh tề, tuấn tú vô song, vừa nhìn là biết kiểu đàn ông không biết đi chợ là gì, đi sau một đứa con nít mà chẳng làm gì cả, chỉ nhìn cậu hết chọn cá đến ngã giá, các bà các thím ở chợ đều nhìn anh mà chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vừa sáng sớm đã khiến anh bối rối tột.

Ninh Ninh nói, đây là từ lúc còn nhỏ xíu, hay đi theo mẹ ra chợ mà học được, người nói vô tâm, người nghe hữu ý, anh có thể tưởng tượng được ra hai mẹ con năm xưa đã phải trải qua ngày tháng như thế nào.

Về đến nhà thì càng kinh ngạc hơn nữa.

Vào đến bếp, tay chân nhanh nhẹn, động tác dứt khoát, không chỉ hầm canh cá, còn làm hai suất ăn sáng, khiến Diệp Sâm trợn trừng mắt há hốc miệng. Ninh Ninh nói, một năm nay đều là cậu làm việc nhà, Diệp tam thiếu nghe mà sốt ruột, lúc đó liền mắng cho Trình An Nhã một trận toí bời.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết bữa trưa hằng ngày bọn họ ăn là do ai nấu.

Đúng là cực phẩm, hai người lớn bọn họ, còn là phụ mẫu của người ta, không chăm sóc cho con trai, còn ngày ngày bắt con trai phục vụ, vừa nghĩ đến đây, trong lòng Diệp tam thiếu dường như là mùi vị gì rồi.

Trình An Nhã chợt dạ mất một giây, lập tức phản bác: “Con trai tôi biết nấu ăn thì đã sao? Bây giờ có người đàn ông nào không biết nấu nướng, con gái rất quý, đàn ông đàn ông mà không biết nấu nướng là không lấy được vợ biết không? Đây là tôi huấn luyện con mình. Không hiểu thì đừng có mà nói linh tinh có được không?”

“Cô, được lắm.” Diệp tam thiếu từ trong kẽ răng nhả ra ba chữ.

Trình An Nhã cố tình giả vờ không hiểu ý tứ của anh, cười rất chợt dạ, “Cảm ơn đã khen, thường thôi, thường thôi.”

Diệp tam thiếu chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên, anh rất muốn bóp cổ cô: “Lúc đó tại sao tôi lại yêu cô cơ chứ, chết tiệt.”

“Tôi cũng tò mò tại sao tôi lại thích anh, đến nấu nướng cũng không biết, trừ khuôn mặt có thể coi được anh còn có thể làm những gì? Quả nhiên là tuổi trẻ vô tri mà.” Trình An Nhã phản bác mát mẻ, cãi nhau à, được thôi, cãi xong rồi nói.

“Cô tìm chồng hay là tìm bảo mẫu?” Diệp Sâm cười nhạt chế giễu.

Trình An Nhã mỉm cười rất nhã nhặn, “Anh không biết à? Chồng chính là dùng làm bảo mẫu.”

Khi Ninh Ninh gõ cửa, hai người đang cãi rất hăng, Diệp Sâm nhanh chóng đứng dậy, nhìn Trình An Nhã giờ chần lén, xò ra chỗ nhăn nhúm, xóa sạch chứng cứ bất hòa một cách rất ăn ý.

Ông Trình nhìn thấy Diệp tam thiếu, nét cảm kích hiện rõ trên mặt, không ngừng cảm ơn anh, Diệp tam thiếu rất lễ phép, rất tao nhã, rất khiêm nhường nói với ông Trình, đây là điều nên làm, vừa nhẹ nhàng hỏi thăm sức khỏe không Trình.

Trình An Nhã và Ninh Ninh ngồi trên giường nhìn nhau một cái, quay mặt đi một cách rất ăn ý, một người mặt không cảm xúc, một người nở nụ cười tao nhã nhìn Diệp tam thiếu đang diễn kịch. Anh không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc, làm cho ông Trình vui đến nổi mặt mày rạng rỡ, trong lòng nở hoa.

“An Nhã, anh ta thật sự là ba của Ninh Ninh à?” Ông Trình hỏi, vô cùng vui mừng, đối với cậu con rể này lập tức cho ngay mười điểm, đừng nói hài lòng thế nào, Diệp tam thiếu đã định lấy lòng một ai, tuyệt đối có thể khiến cho người ta tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Trình An Nhã gật đầu một cách không cam tâm, “Coi như vậy, ba, ba chăm sóc con cả ngày rồi, ba về nhà nghỉ ngơi trước đi, ở đây có y tá, con không sao.”

Ông Trình cũng biết cần để chút không gian riêng cho bọn trẻ, Diệp tam thiếu tự giác tiễn ông xuống lầu.

Khi Diệp tam thiếu lên lầu, Trình An Nhã đang kéo tai con trai dạy dỗ cậu.

Cảnh tượng này bị anh bắt gặp, Trình An Nhã dứt khoát đã không làm gì thì chớ, đã làm thì phải làm đến cùng, “Con trai, tín ngưỡng của đời con, nhớ cho kỹ, con là do mami sinh mami dưỡng, ông ta cho đến tận bây giờ đến một sợi lông cũng chẳng xuất ra, cho nên, con không được thích ông ta nhiều hơn mami, nghe rõ chưa?”

Sắc mặt Diệp Sâm hết xanh tím chuyển sang đỏ vàng, cuối cùng chuyển sang đen, chết tiệt, có ai làm mẹ như cô ta không?

Ninh Ninh nhìn gương mặt tươi cười ngọt ngào xinh đẹp của mami, lại nhìn gương mặt tối sầm đen sì của daddy, cậu im lặng, mami, mami có cần phải ghê gớm như vậy không, trước mặt daddy mami cũng dám nói như vậy, gan cũng mập lắm đấy.

Mami phải biết rằng, mami không phải là đối thủ của daddy đâu.

Daddy mạnh, mami yếu, đây mới là con đường sáng suốt.

“Con cảm thấy...” Ninh Ninh vừa mở miệng, lập tức Trình An Nhã và Diệp Sâm đồng thời nhìn về phía cậu, hai người sắc mặt một tươi cười như cũ, một xanh đen như cũ, cậu dường như nhìn thấy thảm cảnh của cậu bị hai người xé làm đôi, máu me đầm đìa.

Ặc...

Cặp phụ mẫu này, đúng là đáng sợ.

“Ai nói tôi một sợi lông cũng không xuất ra, tiền thưởng tiền lương hai tháng nay của cô là ai cấp? tôi qua dẫn Ninh Ninh đi ăn KFC cũng là tôi trả.” Diệp Sâm thật sự tức không chịu nổi, nói ra một câu rất là ngô nghê.

Ninh Ninh há hốc miệng, cậu bị tư duy của daddy trấn động triệt để rồi, daddy, ba cũng... thật là có tài quá đi.

Trình An Nhã mỉm cười: “Chủ tịch, xin anh làm ơn hiểu rõ vấn đề, tiền lương tiền thưởng là tôi lao lực dưới sự áp bức bóc lột của anh mà có được, với tính cách biến thái, thái độ làm việc xảo quyệt như anh, tôi còn cảm thấy công sức mà tôi bỏ ra với tiền lương là chưa xứng đáng, còn về KFC...xem vóc dáng hai người thì chắc là anh ăn nhiều hơn chứ gì.”

Diệp Sâm tối sầm mặt, bị cô chặn họng không nói nổi một câu.

Ninh Ninh nhìn thấy daddy tạm thua một ván, thầm mặc niệm cho anh.

“Mami nói đúng, tất nhiên là con yêu mami nhất rồi.”

Đây tuyệt đối là lời nói thật lòng.

“Cực kỳ ngoan quá.” Trình An Nhã nhìn Diệp Sâm nhướn miệng cười rất tao nhã, rõ ràng là một gương mặt rất thuần khiết, nụ cười công thức hóa, nhưng anh cảm thấy nha đầu này ngông cuồng đến mức khiến người ta muốn dẫm bẹp mặt.

“Mami, uống canh cá, con hầm ami đó.” Ninh Ninh thấy chiến sự đã tạm ngưng liền chuyển chủ đề, rót canh cá cho Trình An Nhã uống, cũng may là còn nóng.

“Daddy.” Ninh Ninh đột nhiên cất tiếng gọi, Trình An Nhã nhất thời không quen, canh cá đang vào đến miệng thiếu chút nữa thì phun hết ra ngoài khiến cô ho sặc sụa.

Diệp Sâm vô cùng kích động, trên mặt là nụ cười rạng rỡ, bộ dạng có con vạ sự đủ.

Thuận tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Ninh Ninh, giọng nhẹ như bắc, “Ninh Ninh...”

Ninh Ninh nhướn cười với anh, Trình An Nhã im lặng uống canh của cô, ánh mắt cúi xuống mang bao cảm xúc phức tạp.

Sau này, thế nào đây?

“Daddy, con cảm thấy cuộc sống của chúng ta cứ giữ nguyên trạng, có được không?” Ninh Ninh mỉm cười hỏi, bàn tay Trình An Nhã đột ngột dừng lại, ngược mắt, nhìn sâu vào Ninh Ninh, đứa trẻ này, nhìn thấy suy nghĩ của cô ư?

Cô mỉm cười nhẹ nhõm, bởi vì cục cưng của mình, trước mặt mình vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện, cô đã quên mất là cục cưng của cô thông minh biết bao, hai mẹ con dựa vào nhau mà sống đã bảy năm rồi, chút ần ý này làm sao không có.

“Giữ nguyên trạng?” Diệp Sâm chau mày, thăm bài xích cái ý tưởng này, anh muốn cùng con trai sớm tới bên nhau, đã để lỡ bảy năm của anh, thời gian sau này, anh không muốn lại để lỡ nữa.

Ninh Ninh gật đầu, điềm tĩnh nói: “Daddy có cuộc sống của mình, con và mami cũng có cuộc sống của mình, mọi người giữ nguyên trạng, con là con trai của daddy, đó là sự thật, nhưng con và mami muốn có cuộc sống bình lặng, không muốn bị người khác quấy rầy, daddy muốn gặp con, lúc nào cũng có thể đến, còn về việc khác, sau này hãy nói.”

“Không được.” Diệp Sâm phản đối, như vậy gọi gì là nhận nhau, có đứa con trai, với anh mà nói là một việc quan trọng biết bao nhiêu.

Trình An Nhã nhướn mày, đặt canh cá xuống, lau miệng nói: “Chủ tịch, vậy anh muốn thế nào?”

Anh đột nhiên trầm ngâm, đúng vậy, đi đến bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn những bệnh nhân đang đi dạo dưới lầu, không nói một lời, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh lẽo đơn độc.

Trình An Nhã và Ninh Ninh nhìn nhau một cái, hai người cùng nhìn theo bóng lưng Diệp Sâm, không ai nói lời nào.

Một hồi lâu, Ninh Ninh mấp máy môi hỏi: “Daddy làm sao thế?”

Trình An Nhã cũng mấp máy môi trả lời: “Không biết.”

“Chúng ta như vậy có coi là bỏ rơi daddy không?” Ninh Ninh chậm chậm nói, có một chút cắn rứt nho nhỏ, lo lắng nhìn bóng dáng lạnh lùng của daddy.

Trình An Nhã nhìn khuôn hình trên môi con trai, trầm ngâm không nói.

Cho nên cô mới nói, nhận con trai là một việc rất phiền phức.

“Nếu như...” Giọng nói thấp trầm của Diệp Sâm theo gió bay tới, mang theo vài phần trang trọng, “...thôi vậy.”

Anh cười một cách quái dị, hai mẹ con vốn đang vểnh tai lên nghe anh phát biểu ý kiến, nghe thấy tiếng cười dựng tóc gáy như vậy, cả hai đồng thời mất đi nụ cười.

Trên mặt kính cửa sổ sáng bóng phản chiếu ánh mắt thâm trầm lạnh lùng của Diệp Sâm, chỉ trong một phút ngắn ngủi, anh đã nghĩ rất nhiều, bao gồm cả kết hôn. Anh rất muốn hỏi Trình An Nhã, nếu như cô có thể yêu anh, vậy thì kết hôn có được không, anh phát hiện bản thân không hề bài xích ý tưởng này, chỉ cần cô đồng ý. Nhưng những lời kiểu như cầu hôn khi đứng trước một Trình An Nhã lòng dạ đen tối ngông cuồng, anh không nói nên lời.

“Ninh Ninh, con không muốn làm con trai ta sao?” Diệp Sâm quay người lại, ánh mắt gắn chặt lên gương mặt ngây thơ của Ninh Ninh, “Daddy, rất thích Ninh Ninh.”

Ninh Ninh cười rất nhẹ, tinh nghịch nháy nháy mắt, “Cảm ơn daddy thích con, con cũng thích daddy.”

Gương mặt của Diệp Sâm như tuyết mùa đông chớm tan, cảm giác ấm áp, vui mừng nhảy nhót trong đôi mắt một cách không hề giấu giếm, ngũ quan tinh xảo giãn ra, cả người thêm vài phần hương vị của ánh nắng, không còn thâm trầm như trước nữa.

Trình An Nhã trầm nghĩ, hóa ra Diệp tam thiếu biến thái méo mó cũng có thể biến thành một cậu bé lớn rạng rỡ ánh mặt trời mà.

“Thế thì như vậy đi!”

Hết chương 7 ^^!

— — — BỔ SUNG THÊM — — —

Tiếp chương 7

Phần 7.3

Trình An Nhã bị anh kích động, trầm giọng nói: “Vậy thì đúng thế rồi.”

“Thật sao?” Diệp Sâm thấp thỏm bất an xác nhận, thật sao, bọn họ từng yêu nhau?

Cô từng yêu anh, anh cũng từng yêu cô?”

Thật là như vậy sao?

Trình An Nhã nghiêng đầu, anh ta đúng là dai như đũa mà, khi cô phát hiện ra ánh mắt vừa chờ đợi, vừa có chút hân hoan và ngờ ngàng của anh, trái tim chợt như ngừng lại, bắt đầu cảm thấy tội lỗi.

Bây giờ cô chữa lại có kịp không?

“Đúng.” Trình An Nhã trầm giọng nói, mặt mũi dựa vào tường, nói chuyện với anh ta giống như đánh trận vậy, mệt.

“Vậy còn bây giờ?” Diệp Sâm không kìm được liền hỏi.

Trình An Nhã cũng sững lại, bây giờ? Cô há miệng, do dự một lát, mới nói: “Bây giờ anh là anh, tôi là tôi, không thể trở về năm đó, cũng không thể trở về như lúc ban đầu nữa rồi.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao, chỉ là...không yêu nữa.” Trình An Nhã cup mắt nói, câu nói này nói ra rất nhẹ, cô không biết là nói cho Diệp Sâm nghe hay nói cho chính mình nghe.

Bảy năm, căn phòng đã trở thành phòng cũ, vật vẫn như cũ mà người đã sớm không giống xưa.

Trình An Nhã hơi nhếch môi, “Diệp tam thiếu, anh còn bức hỏi nữa, đừng mong nhận con trai.”

Ánh mắt Diệp Sâm trầm xuống, “Cô dám?”

“Anh xem tôi có dám hay không?” Trình An Nhã khiêu khích, “Con trai là do tôi sinh ra và nuôi dưỡng, nó làm gì đều suy nghĩ cho tôi, tôi không cho nó nhận anh, nó dám không nghe sao?”

Sắc mặt Diệp Sâm đen thẫm, nhưng lại cười nhạt, “Cô còn dám nói sao, nó làm gì đều suy nghĩ cho cô, cô làm mẹ như thế nào vậy? Một đứa trẻ bé tẹo như vậy mà cũng biết nấu nướng, còn luyện được tay nghề rất giỏi nữa kia.”

Đêm qua anh ngủ khá muộn, hôm nay muốn dậy muộn một chút, ai ngờ vừa sáng sớm đã bị con trai lôi dậy. nhờ anh đưa đi chợ mua cá. Bởi vì Ninh Ninh nói thức ăn ở siêu thị không được tươi, tuy nhiên lúc đó siêu thị cũng chưa mở cửa.

Đưa con trai đi chợ từ sáng sớm tinh mơ, đường xá lại xa xôi, Diệp Sâm vốn dĩ đang ngái ngủ, sau đó kinh ngạc nhìn con trai chọn cá, mặc cả hết sức thành thực, tư thái đó, năng lực ngã giá đó đến các bà thím ở chợ cũng phải bái phục.

Anh đúng là vô tội nhất, nghĩ mà xem, anh, một người đàn ông y phục chỉnh tề, tuấn tú vô song, vừa nhìn là biết kiểu đàn ông không biết đi chợ là gì, đi sau một đứa con nít mà chẳng làm gì cả, chỉ nhìn cậu hết chọn cá đến ngã giá, các bà các thím ở chợ đều nhìn anh mà chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vừa sáng sớm đã khiến anh bối rối tợn.

Ninh Ninh nói, đây là từ lúc còn nhỏ xíu, hay đi theo mẹ ra chợ mà học được, người nói vô tâm, người nghe hữu ý, anh có thể tưởng tượng được ra hai mẹ con năm xưa đã phải trải qua ngày tháng như thế nào.

Về đến nhà thì càng kinh ngạc hơn nữa.

Vào đến bếp, tay chân nhanh nhẹn, động tác dứt khoát, không chỉ hầm canh cá, còn làm hai suất ăn sáng, khiến Diệp Sâm trợn trừng mắt há hốc miệng. Ninh Ninh nói, một năm nay đều là cậu làm việc nhà, Diệp tam thiếu nghe mà sốt ruột, lúc đó liền mắng cho Trình An Nhã một trận tơi bời.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết bữa trưa hằng ngày bọn họ ăn là do ai nấu.

Đúng là cực phẩm, hai người lớn bọn họ, còn là phụ mẫu của người ta, không chăm sóc cho con trai, còn ngày ngày bắt con trai phục vụ, vừa nghĩ đến đây, trong lòng Diệp tam thiếu dừng nói là mùi vị gì rồi.

Trình An Nhã chột dạ mất một giây, lập tức phản bác: “Con trai tôi biết nấu ăn thì đã sao? Bây giờ có người đàn ông nào không biết nấu nướng, con gái rất quý, đàn ông đàn ông mà không biết nấu nướng là không lấy được vợ biết không? Đây là tôi huấn luyện con mình. Không hiểu thì đừng có mà nói linh tinh có được không?”

“Cô, được lắm.” Diệp tam thiếu từ trong kẽ răng nhả ra ba chữ.

Trình An Nhã cố tình giả vờ không hiểu ý tứ của anh, cười rất chột dạ, “Cảm ơn đã khen, thường thôi, thường thôi.”

Diệp tam thiếu chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên, anh rất muốn bóp cổ cô: “Lúc đó tại sao tôi lại yêu cô cơ chứ, chết tiệt.”

“Tôi cũng tò mò tại sao tôi lại thích anh, đến nấu nướng cũng không biết, trừ khuôn mặt có thể coi được anh còn có thể làm những gì? Quả nhiên là tuổi trẻ vô tri mà.” Trình An Nhã phản bác mất mẽ, cãi nhau à, được thôi, cãi xong rồi nói.

“Cô tìm chồng hay là tìm bảo mẫu?” Diệp Sâm cười nhạt chế giễu.

Trình An Nhã mỉm cười rất nhã nhặn, “Anh không biết à? Chồng chính là dùng làm bảo mẫu.”

Khi Ninh Ninh gõ cửa, hai người đang cãi rất hăng, Diệp Sâm nhanh chóng đứng dậy, nhìn Trình An Nhã giờ chần lén, xòe ra chỗ nhăn nhúm, xóa sạch chứng cứ bất hòa một cách rất ăn ý.

Ông Trình nhìn thấy Diệp tam thiếu, nét cảm kích hiện rõ trên mặt, không ngừng cảm ơn anh, Diệp tam thiếu rất lễ phép, rất tao nhã, rất khiêm nhường nói với ông Trình, đây là điều nên làm, vừa nhẹ nhàng hỏi thăm sức khỏe không Trình.

Trình An Nhã và Ninh Ninh ngồi trên giường nhìn nhau một cái, quay mặt đi một cách rất ăn ý, một người mặt không cảm xúc, một người nở nụ cười tao nhã nhìn Diệp tam thiếu đang diễn kịch. Anh không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc, làm cho ông Trình vui đến nổi mặt mày rạng rỡ, trong lòng nở hoa.

“An Nhã, anh ta thật sự là ba của Ninh Ninh à?” Ông Trình hỏi, vô cùng vui mừng, đối với cậu con rể này lập tức cho ngay mười điểm, đừng nói hài lòng thế nào, Diệp tam thiếu đã định lấy lòng một ai, tuyệt đối có thể khiến cho người ta tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Trình An Nhã gạt đầu một cách không cam tâm, “Coi như vậy, ba, ba chăm sóc con cả ngày rồi, ba về nhà nghỉ ngơi trước đi, ở đây có y tá, con không sao.”

Ông Trình cũng biết cần để chút không gian riêng cho bọn trẻ, Diệp tam thiếu tự giác tiễn ông xuống lầu.

Khi Diệp tam thiếu lên lầu, Trình An Nhã đang kéo tai con trai dạy dỗ cậu.

Cảnh tượng này bị anh bắt gặp, Trình An Nhã dứt khoát đã không làm gì thì chớ, đã làm thì phải làm đến cùng, “Con trai, tín ngưỡng của đời con, nhớ cho kỹ, con là do mami sinh mami dưỡng, ông ta cho đến tận bây giờ đến một sợi lông cũng chẳng xuất ra, cho nên, con không được thích ông ta nhiều hơn mami, nghe rõ chưa?”

Sắc mặt Diệp Sâm hết xanh tím chuyển sang đỏ vàng, cuối cùng chuyển sang đen, chết tiệt, có ai làm mẹ như cô ta không?

Ninh Ninh nhìn gương mặt tươi cười ngọt ngào xinh đẹp của mami, lại nhìn gương mặt tối sầm đen sì của daddy, cậu im lặng, mami có cần phải ghê gớm như vậy không, trước mặt daddy mami cũng dám nói như vậy, gan cũng mập lắm đấy.

Mami phải biết rằng, mami không phải là đối thủ của daddy đâu.

Daddy mạnh, mami yếu, đây mới là con đường sáng suốt.

“Con cảm thấy...” Ninh Ninh vừa mở miệng, lập tức Trình An Nhã và Diệp Sâm đồng thời nhìn về phía cậu, hai người sắc mặt một tươi cười như cũ, một xanh đen như cũ, cậu dường như nhìn thấy thảm cảnh của cậu bị hai người xé làm đôi, máu me đầm đìa.

Ặc...

Cặp phụ mẫu này, đúng là đáng sợ.

“Ai nói tôi một sợi lông cũng không xuất ra, tiền thưởng tiền lương hai tháng nay của cô là ai cấp? tôi qua dẫn Ninh Ninh đi ăn KFC cũng là tôi trả.” Diệp Sâm thật sự tức không chịu nổi, nói ra một câu rất là ngô nghê.

Ninh Ninh há hốc miệng, cậu bị tư duy của daddy chấn động triệt để rồi, daddy, ba cũng... thật là có tài quá đi.

Trình An Nhã mỉm cười: “Chủ tịch, xin anh làm ơn hiểu rõ vấn đề, tiền lương tiền thưởng là tôi lao lực dưới sự áp bức bóc lột của anh mà có được, với tính cách biến thái, thái độ làm việc xảo quyệt như anh, tôi còn cảm thấy công sức mà tôi bỏ ra với tiền lương là chưa xứng đáng, còn về KFC...xem vóc dáng hai người thì chắc là anh ăn nhiều hơn chứ gì.”

Diệp Sâm tối sầm mặt, bị cô chặn họng không nói nổi một câu.

Ninh Ninh nhìn thấy daddy tạm thua một ván, thầm mặc niệm cho anh.

“Mami nói đúng, tất nhiên là con yêu mami nhất rồi.”

Đây tuyệt đối là lời nói thật lòng.

“Cục cưng ngoan quá.” Trình An Nhã nhìn Diệp Sâm nhướn miệng cười rất tao nhã, rõ ràng là một gương mặt rất thuần khiết, nụ cười công thức hóa, nhưng anh cảm thấy nha đầu này ngông cuồng đến mức khiến người ta muốn dẫm bẹp mặt.

“Mami, uống canh cá, con hầm ami đó.” Ninh Ninh thấy chiến sự đã tạm ngưng liền chuyển chủ đề, rót canh cá cho Trình An Nhã uống, cũng may là còn nóng.

“Daddy.” Ninh Ninh đột nhiên cất tiếng gọi, Trình An Nhã nhất thời không quen, canh cá đang vào đến miệng thiếu chút nữa thì phun hết ra ngoài khiến cô ho sặc sụa.

Diệp Sâm vô cùng kích động, trên mặt là nụ cười rạng rỡ, bộ dạng có con vạn sự đều.

Thuận tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Ninh Ninh, giọng nhẹ như bắc, “Ninh Ninh...”

Ninh Ninh nhướn cười với anh, Trình An Nhã im lặng uống canh của cô, ánh mắt cúi xuống mang bao cảm xúc phức tạp.

Sau này, thế nào đây?

“Daddy, con cảm thấy cuộc sống của chúng ta cứ giữ nguyên trạng, có được không?” Ninh Ninh mỉm cười hỏi, bàn tay Trình An Nhã đột ngột dừng lại, ngược mắt, nhìn sâu vào Ninh Ninh, đứa trẻ này, nhìn thấy suy nghĩ của cô ư?

Cô mỉm cười nhẹ nhõm, bởi vì cục cưng của mình, trước mặt mình vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện, cô đã quên mất là cục cưng của cô thông minh biết bao, hai mẹ con dựa vào nhau mà sống đã bảy năm rồi, chút ần ý này làm sao không có.

“Giữ nguyên trạng?” Diệp Sâm chau mày, thầm bài xích cái ý tưởng này, anh muốn cùng con trai sớm tối bên nhau, đã để lỡ bảy năm của anh, thời gian sau này, anh không muốn lại để lỡ nữa.

Ninh Ninh gật đầu, điềm tĩnh nói: “Daddy có cuộc sống của mình, con và mami cũng có cuộc sống của mình, mọi người giữ nguyên trạng, con là con trai của daddy, đó là sự thật, nhưng con và mami muốn có

cuộc sống bình lặng, không muốn bị người khác quấy rầy, daddy muốn gặp con, lúc nào cũng có thể đến, còn về việc khác, sau này hãy nói.”

“Không được.” Diệp Sâm phản đối, như vậy gọi gì là nhận nhau, có đứa con trai, với anh mà nói là một việc quan trọng biết bao nhiêu.

Trình An Nhã nhướn mày, đặt canh cá xuống, lau miệng nói: “Chủ tịch, vậy anh muốn thế nào?”

Anh đột nhiên trầm ngâm, đúng vậy, đi đến bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn những bệnh nhân đang đi dạo dưới lầu, không nói một lời, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh lẽo đơn độc.

Trình An Nhã và Ninh Ninh nhìn nhau một cái, hai người cùng nhìn theo bóng lưng Diệp Sâm, không ai nói lời nào.

Một hồi lâu, Ninh Ninh chớp mắt hỏi: “Daddy làm sao thế?”

Trình An Nhã cũng chớp mắt trả lời: “Không biết.”

“Chúng ta như vậy có coi là bỏ rơi daddy không?” Ninh Ninh chậm chậm nói, có một chút cắn rứt nho nhỏ, lo lắng nhìn bóng dáng lạnh lùng của daddy.

Trình An Nhã nhìn khuôn hình trên môi con trai, trầm ngâm không nói.

Cho nên cô mới nói, nhận con trai là một việc rất phiền phức.

“Nếu như...” Giọng nói thấp trầm của Diệp Sâm theo gió bay tới, mang theo vài phần trang trọng, “...thôi vậy.”

Anh cười một cách quái dị, hai mẹ con vốn đang vênh tai lên nghe anh phát biểu ý kiến, nghe thấy tiếng cười dừng tóc gáy như vậy, cả hai đồng thời mất đi nụ cười.

Trên mặt kính cửa sổ sáng bóng phản chiếu ánh mắt thâm trầm lạnh lùng của Diệp Sâm, chỉ trong một phút ngắn ngủi, anh đã nghĩ rất nhiều, bao gồm cả kết hôn. Anh rất muốn hỏi Trình An Nhã, nếu như cô có thể yêu anh, vậy thì kết hôn có được không, anh phát hiện bản thân không hề bài xích ý tưởng này, chỉ cần cô đồng ý. Nhưng những lời kiểu như cầu hôn khi đứng trước một Trình An Nhã lòng dạ đen tối ngông cuồng, anh không nói nên lời.

“Ninh Ninh, con không muốn làm con trai ta sao?” Diệp Sâm quay người lại, ánh mắt gắn chặt lên gương mặt ngây thơ của Ninh Ninh, “Daddy, rất thích Ninh Ninh.”

Ninh Ninh cười rất nhẹ, tinh nghịch nháy nháy mắt, “Cảm ơn daddy thích con, con cũng thích daddy.”

Gương mặt của Diệp Sâm như tuyết mùa đông chớm tan, cảm giác ấm áp, vui mừng nhảy nhót trong đôi mắt một cách không hề giấu giếm, ngũ quan tinh xảo giãn ra, cả người thêm vài phần hương vị của ánh nắng, không còn thâm trầm như trước nữa.

Trình An Nhã trầm nghĩ, hóa ra Diệp tam thiếu biến thái méo mó cũng có thể biến thành một cậu bé lớn rạng rỡ ánh mặt trời mà.

“Thế thì như vậy đi!”

Hết chương 7 ^^!

8. Chương 8: Chợt Gần Chợt Xa

Đêm, đèn hoa rực rỡ, khiến cả thành phố càng trở nên hoa lệ.

Thành phố về đêm thường mang một vẻ đẹp náo nhiệt, cho dù đã về khuya, cũng không giảm bớt cái nóng nực của ban ngày, để lộ ra một tia thâm trầm thần bí, khiến người ta không dừng được mà liếc nhìn.

Trong một nhà hàng kiểu Pháp được trang hoàng hết sức điển nhã, Vân Nhược Hi ngồi bên cửa sổ, qua cửa kính nhìn ra dòng người xe nườm nượp bên ngoài, gương mặt xinh đẹp dịu dàng đượm một nét bi thương nhàn nhạt.

Cô mặc một chiếc váy màu vàng, lông ngỗng, đẹp nhưng không mất đi phần thanh tân, đôi mày tinh xảo như được vẽ bởi một họa sĩ trứ danh trên thế giới, dưới ánh đèn càng thêm hoàn mỹ.

Người con gái như vậy dễ khiến đàn ông muốn bảo vệ che chở nhất, là dịu dàng, là u uất, mang một nét bi thương, khiến người ta chỉ hận không thể đem bảo vật quý giá nhất thế giới dâng cho nàng để đổi lấy nụ cười rạng rỡ của nàng.

Diệp Sâm bước vào nhà hàng, rất nhanh đã nhìn thấy cô, vừa hay đang nghiêng đầu, lộ ra nửa khuôn mặt hoàn mỹ, không biết đang nghĩ gì trên khuôn mặt là một nét thê lương nhàn nhạt.

Diệp Sâm nhíu mày, đi đến bên cô, “Nhược Hi, đợi lâu chưa?”

Anh kéo ghế ngồi xuống.

Ánh mắt Vân Nhược Hi lộ ra một nét vui mừng, cả người như bừng sáng, dường như Diệp Sâm chính là sinh mệnh của cô, cả con người cô chỉ vì anh mà sống.

Mấy năm nay, chính xác là như vậy.

“Không lâu lắm.” Vân Nhược Hi nhẹ nhàng trả lời, chờ bao lâu, cô cũng cam tâm tình nguyện.

“Anh muốn ăn gì, để em gọi giúp anh.” Vân Nhược Hi ân cần nói, gương mặt xinh đẹp chỉ toàn là dịu dàng.

Diệp Sâm lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không cần đâu, lát nữa anh về nhà ăn.”

Gần đây ở cùng con trai, ngày nào anh cũng về nhà ăn cơm cùng Ninh Ninh, chưa từng bỏ một bữa nào, công việc nếu không gấp gáp anh sẽ rời đến hôm sau để có thời gian đưa Ninh Ninh đi mua thức ăn, sau đó về nhà, hai ba con cùng nhau nấu, cùng nhau ăn.

Điều này với Diệp Sâm mà nói, là cảm giác gia đình ấm áp khó mà có được, anh vô cùng trân trọng.

“Về nhà ăn?” Vân Nhược Hi ngỡ ngàng, trong lòng không hiểu sao tự nhiên cảm thấy căng thẳng, cô dò hỏi, “Anh thuê người giúp việc rồi à?”

“Không phải.” Diệp Sâm nhìn sâu vào Vân Nhược Hi, có lẽ ông già vẫn chưa nói cho cô biết, nói cũng phải, ông ta còn muốn dựa vào hôn sự của anh và Vân Nhược Hi để có được sự giúp đỡ của tài phiệt Vân thị, tất nhiên sẽ không nói sự thật cho Vân Nhược Hi.

Ngày hôm qua thân phận của Ninh Ninh bại lộ, nổi lên một cơn phong ba bão táp trong Diệp gia, Diệp Trấn Hoa phần nọ nói sẽ không thừa nhận Ninh Ninh là cháu nội, còn mắng Ninh Ninh là đứa con riêng không có giá trị.

Diệp tam thiếu căn bản không coi đó là vấn đề, con trai anh anh thừa nhận là được rồi, người khác có thừa nhận hay không không quan trọng, anh cũng không bận tâm.

“Nhược Hi này.... Thôi bỏ đi, không có gì, em tìm anh có việc gì không?”

Nhất định phải có chuyện mới được tìm anh sao?

Khóe môi Vân Nhược Hi thoáng qua một nét cười khổ, Diệp Sâm, em là em gái của anh, là vợ sắp cưới của anh, anh từng nói nếu kết hôn, đối tượng nhất định sẽ là em mà.

Anh đều quên hết rồi sao?

“Gần đây anh bận lắm à?” Vân Nhược Hi giấu đi nỗi đau trong lòng, nhẹ nhàng hỏi. Bận đến mức không có cả thời gian ăn cơm với cô?

“Cũng khá là bận.”

“Vậy sao?” Vân Nhược Hi cười khổ, ánh mắt u uất càng tỏ ra bi thương, nhà hàng tràn ngập không khí lạnh mạn này cũng mang thêm một nét sầu cảm.

Anh ấy, đã có người con gái khác rồi sao?

Trực giác của phụ nữ thường rất chuẩn, Vân Nhược Hi thấp thỏm bất an, nói dối, đoán mò, đổ kỵ, nghi kỵ lung tung, một loạt các phản ứng tiêu cực xộc thẳng lên tim, cô cảm thấy không gặp được Diệp Sâm để hỏi cho ra nhẽ cô sẽ phát điên mất.

“Thư ký của anh đâu, gần đây gọi điện đều là Lưu Tiểu Diễm nghe máy?”

Ánh mắt Diệp Sâm trầm xuống, nhìn Vân Nhược Hi, sắc mặt hơi lạnh, cô đang thăm dò anh?

“Bị tai nạn, đang nằm trong bệnh viện.” Diệp Sâm đứng dậy nói, nâng tay, xem đồng hồ, bảy rưỡi rồi, con trai giục rồi, “Em còn việc gì nữa không? Không có việc gì anh đi trước đây.”

“Sâm...”

Tại biệt thự Diệp gia, Diệp lão gia nhìn tư liệu do thám tử gửi đến, giận dữ ném vỡ chiếc cốc trong tay, Diệp Vũ Đường đứng bên cười khoái trá.

Hôm đó Trình An Nhã khiến y chịu nhục, y vô cùng tức giận, phái người theo dõi cô suốt mấy ngày, không ngờ điều tra được bọn họ có gian tình, nhưng lại tình cờ phát hiện ra cô có một đứa con trai. Hơn nữa con trai cô lại giống Diệp Sâm đến bảy tám phần, bây giờ nằm trong bệnh viện, Diệp Sâm còn ngày ngày đến chăm sóc.

“Ta quyết không nhận đứa bé này.” Chiếc gậy trong tay Diệp lão gia chọc mạnh xuống sàn nhà.

Sáng sớm tại bệnh viện.

Trình An Nhã tỉnh dậy từ sớm, nhờ y tá đưa cô xuống dưới hít thở không khí trong lành. Mấy năm gần đây quá bận rộn, cô đã quen với nhịp sống hối hả, đột nhiên có thời gian rảnh rang, cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Trong khuôn viên của bệnh viện trồng rất nhiều cây xanh, có rất nhiều bệnh nhân đang đi dạo sưởi nắng dưới lều, già có trẻ có, trên khuôn mặt bọn họ, có người bơ phờ vì bệnh tật giày vò, có người bình thản, điềm nhiên chấp nhận.

Thu hút sự chú ý của mọi người nhất là hai cậu bé sinh đôi đang đá bóng trong sân viện. Hai cậu tầm bảy, tám tuổi, chiều cao xấp xỉ Ninh Ninh, trắng trẻo, xinh xắn, vô cùng đáng yêu, nhưng động tác thì không được nhanh nhẹn cho lắm, có sự chậm rãi đặc trưng của trẻ em. Gương mặt đỏ ửng lên vì chạy, nhìn thật non nớt, ngây thơ, đặc biệt đáng yêu.

Mẹ của các cậu đang ngồi một góc mỉm cười nhìn hai đứa trẻ chơi đùa, đôi lúc dạn dò bọn chúng phải cẩn thận, quét sạch trơn không khí u buồn trong bệnh viện.

Sau khi đi dạo một vòng, y tá mới đưa Trình An Nhã về phòng, không ngờ lại xuất hiện khác quý.

Trình An Nhã tự đẩy xe lăn, mỉm cười nói: “Cô Vân Nhược Hi, chào cô!”

Sắc mặt Vân Nhược Hi cực tệ, trắng nhợt không còn giọt máu, cô vẫn mặt bộ váy màu vàng tối qua, cả người khiến người ta có cảm giác như một đóa hồng vàng không có chút sắc màu.

“Trình An Nhã, cô và Diệp Sâm rốt cuộc là có quan hệ gì?” Vân Nhược Hi nghiêng răng hỏi, cô đã khóc, đôi mắt vẫn lên những tia máu đỏ ngầu, mất đi vẻ đẹp dịu dàng thường ngày, có thêm vài phần u uất.

“Là cấp trên và cấp dưới.”

“Cô nói láo.” Vân Nhược Hi có chút kích động, hai tay run rẩy chỉ vào Trình An Nhã, chất vấn, “Làm gì có cấp trên cấp dưới nào lại có con với nhau? Rõ ràng là cô...cô tiếp cận Diệp Sâm rốt cuộc là có mục đích gì?”

Trình An Nhã chau mày, cô ấy quả nhiên đã biết rồi, giấy cuối cùng cũng không thể bọc được lửa, cô nhìn thấy Vân Nhược Hi liền biết mục đích đến đây của cô ta. Thông thường trong mấy bộ phim truyền hình Hàn Quốc xuất hiện người thứ ba xen vào tình cảm của người khác, khi chính thất tìm đến cửa, người thứ ba nên làm gì đây?

No1, giả vờ đáng thương để không nói một lời, lập tức đồng ý rời xa nhân vật nam, đây là kiểu yếu đuối.

No2, rất ngông cuồng, xác xược nói, tôi chính là người thứ ba thì sao, cô có thể làm gì, hai tay chống nạnh, khí thế đủ để nàng chính thất kia ở đâu mát mẻ thì ra đó đứng, người đàn ông này là của tôi, đây là kiểu ghê gớm dữ dằn.

No3, mặc kệ người ta nói một thôi một hồi, cô ta chỉ im lặng đối phó, mắt thông minh một cách có lựa chọn, đợi đến khi đối phương phát tiết xong rồi, rầm một tiếng đóng sập cửa phòng lại, đây là kiểu ghê gớm cao hơn một cấp.

Trình An Nhã mỉm cười, “Cô Vân, bất kể cô có tin hay không, đứa bé này vốn không nằm trong kế hoạch của Diệp tam thiếu, tôi không có mục đích gì, cũng không muốn tranh giành với cô cái gì.”

“Tôi không tin, nếu như không muốn tranh giành với tôi, tại sao cô lại làm thư ký cho Diệp Sâm, tại sao lại tiếp cận anh ấy, tại sao con trai cô lại ở cùng anh ấy?”

“Trong lòng cô đã nhận định tôi có ý đồ đen tối, tôi nói gì cũng chẳng có tác dụng, tùy cô thôi.”

“Cô là đồ vô liêm xỉ!” Vân Nhược Hi giận dữ toàn thân run rẩy.

Nếu như chỉ có Trình An Nhã, Vân Nhược Hi hoàn toàn có tự tin có thể chiến thắng, cuối cùng Diệp Sâm cũng sẽ thuộc về cô. Thế nhưng bây giờ, cô lại phát hiện ra, Trình An Nhã và Diệp Sâm đã có với nhau một đứa con trai bảy tuổi.

Tối qua cô sinh lòng nghi ngờ, đi theo Diệp Sâm về biệt thự, cô dù thế nào cũng không thể quên được cảnh tượng đứa trẻ giống Diệp Sâm như đúc kia thân thiết gọi daddy. Điều tra mới biết đó là con trai Trình An Nhã, Vân Nhược Hi dường như sụp đổ.

“Vô liêm xỉ sao?” Trình An Nhã mỉm cười, cũng không nổi giận, thong thả điềm tĩnh nói, “Cô Vân, cô là khuê các tú gia, hình như cũng cần phải chú ý phép lịch sự?”

“Đưa con cô rời khỏi thành phố A!” Vân Nhược Hi căn bản không thèm để ý gì đến phép lịch sự, trực tiếp nói thẳng ra mục đích của mình, một tư thái của kẻ bề trên đang ban ơn cho người khác, “Chỉ cần các người rời khỏi thành phố A, tôi sẽ niệm tình không truy cứu chuyện cũ, cô muốn bao nhiêu tiền, tôi đều có thể cho cô.”

Trong đôi mắt sáng lấp lánh của Trình An Nhã lộ ra một nét chế giễu lạnh lùng, Vân Nhược Hi, hệ số tự thổi phồng của cô hình như đã vượt tiêu chuẩn rồi, “Không truy cứu chuyện cũ? Cô Vân, xin phép cho tôi hỏi một câu, cô lấy thân phận gì mà không truy cứu chuyện cũ, cô đây có phải là vợ của Diệp Sâm, mặc dù có tin đồn các người là vợ chồng chưa cưới, nhưng các người cũng chưa chính thức đính hôn. Thời đại này, tỉ lệ người ly hôn ngày càng tăng cao, kết hôn rồi còn có thể ly hôn để người thứ ba chen chân vào, cô chỉ là một trong những cô bạn gái của anh ta, nhưng lại lấy thân phận vợ của anh ta ra để đàm phán với tôi, hình như hơi có chút nực cười thì phải, Diệp Sâm cho cô quyền này sao? Tôi còn tham sắc tham tài thích Diệp Sâm rồi kia.”

Thái độ của Vân Nhược Hi khiến cô rất khó chịu, giọng điệu cũng không kiềm chế được mà trở nên cứng rắn.

Người không ức hiếp mình, mình không ức hiếp người, nếu người ức hiếp mình, mình nhất định phải trả đũa.

“Tôi là con dâu đã được bác Diệp thừa nhận, tôi tất nhiên có quyền quyết định, cho dù cô sinh con cho Diệp Sâm, cô cũng không thể bước chân vào nhà họ Diệp.” Vân Nhược Hi nhấn nhay cơn tức giận, cao ngạo nói, có sự ủng hộ của người lớn hai gia đình, cô sẽ không thua.

Diệp Sâm chắc chắn đã biết Diệp lão gia đã bàn chuyện hôn dự với ba cô, anh không phủ nhận, chẳng phải là mặc nhận chuyện hôn nhân này rồi sao?

“Tôi không thêm.” Trình An Nhã lạnh lùng nhếch môi, tính cách Diệp tam thiếu gia biến thái méo mó lại lòng dạ đen tối, Diệp lão gia lại là một ông lão bạo quân, Diệp Vũ Đường lại là thùng rác cỡ lớn di động, thêm vào đó là Diệp Vũ Đồng chỉ là một đứa con nít, gia đình này dương thịnh âm suy, vào nhà Diệp gia chẳng khác gì vào trong nhà ngục, chỉ có tên ngốc nào đầu óc có vấn đề mới muốn gả vào nhà họ Diệp.

Diệp Sâm cảm hận Diệp gia, chỉ hận không thể hủy MBS, còn Vân Nhược Hi lại lấy Diệp gia làm tự hào, điểm này đã phạm vào đại kỵ của Diệp Sâm.

Cô Vân, cô có đủ yêu Diệp Sâm không, nếu cô đủ yêu anh ấy, sáu năm nay cô đã làm những gì?

Yêu một người không phải chỉ lặng lẽ đi bên cạnh người đó là đủ.

Ở bên cạnh, ai cũng có thể, tại sao nhất định phải là cô mới được.

“Khẩu thị tâm phi.” Vân Nhược Hi chế giễu, “Cô đã sinh con cho Sâm, đã bảy năm rồi, anh ấy còn chưa lấy cô, điều đó đủ để chứng minh các người chẳng là gì cả. Cô căn bản không xứng với anh ấy, nhìn xem, đến cả chuyện anh ấy có con trai một tin tức động trời như vậy báo chí cũng chẳng có chút động tĩnh gì, chính là vì sợ mất mặt.”

Vân Nhược Hi nghĩ rằng nói vậy Trình An Nhã sẽ thẹn quá hóa giận, dù sao bất kỳ người phụ nữ nào bị sỉ nhục như vậy đều không thể không mặt mày biến sắc, cô không chỉ sỉ nhục Trình An Nhã, còn gián tiếp phủ nhận Ninh Ninh.

Ai ngờ người đẹp Trình An Nhã chỉ mỉm cười, vô cùng tao nhã, nhìn kỹ có lẽ một nhà ba người thật là cực phẩm, nụ cười Trình thức đã từ công thức hóa chuyển sang con đường tao nhã, bắt đầu giống hai ba con họ.

“Cô Vân, tôi cảm thấy chỗ này của cô hình như có chút vấn đề?” Ngón trỏ của Trình An Nhã xoay vòng vòng trước trán, từng tia lạnh lẽo tỏa ra từ trong đôi mắt sáng ngời của cô, “Loại người giống như bọn cô, mô hình tư duy cố định hóa, thảo nào cô chẳng có chút sáng tạo nào cả, đến cả bản tính cũng không dám cho Diệp Sâm biết, chỉ dám mô phỏng hình ảnh mà anh ấy thích, cô thật là đáng thương, cô làm sao mà biết là Diệp Sâm không muốn lấy tôi, hay là tôi không muốn lấy anh ấy?”

“Cô...” Vân Nhược Hi tức điên nhưng lại chuyển sang cười nói, “Tôi mô phỏng hình ảnh mà anh ấy thích? Hừ, cô biết cái gì, tất cả mọi cô gái đều mô phỏng hình ảnh của tôi mà thôi.”

Trình An Nhã phì cười, cô nàng này đúng là rất ngốc, rất ngây thơ.

“Diệp Sâm đúng là cực phẩm mà, có một cô bạn gái yêu mình sâu đậm như vậy còn đi trêu hoa ghẹo nguyệt, toàn thân tanh hôi, đã có hàng thật còn đi tìm hàng giả, cô nói xem anh ta là biến thái quá hay là hàng thật kém chất lượng quá đây?” Trình An Nhã tàn nhẫn chỉ ra điểm mù, lại một lần nữa đâm Vân Nhược Hi một nhát, cô đã cho cô ta đường lui, đã không chịu lui, vậy thì ở lại, dù sao nằm viện cũng rất nhàm chán, để cô ta nói chuyện với cô một lát cho vui.

“Cô...” Vân Nhược Hi hình như nghĩ ra điều gì, sắc mặt đột ngột tái nhợt...

Bảy tuổi, sáu năm...

Diệp Sâm quen biết Trình An Nhã sớm hơn tất cả mọi người, bao gồm cả cô.

Trình An Nhã thấy sắc mặt cô ta đột nhiên trắng bệch, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn, cô chẳng cảm thấy một chút tội nghiệp nào, “Cô Vân, cuối cùng cũng nghĩ ra rồi, rốt cuộc ai mới là vật thay thế?”

“Không thể nào, điều này không thể nào...” Đôi mắt to của Vân Nhược Hi dần dựa nước, nghiêng chặt răng mới ngăn không vì sụp đổ mà bật khóc, “Điều này không thể nào...”

Cô ta vẫn luôn biết rằng trong lòng Diệp Sâm có một người con gái, trừ cô ta ra, không ai có thể bước vào trái tim của anh, cô ta từng hỏi Diệp Sâm, đã từng yêu ai chưa, Diệp Sâm nói, chưa từng.

Anh thường nhìn cô mà thất thần, như nhìn xuyên qua cô để đi tìm một người con gái khác, Vân Nhược Hi thường giả vờ không biết, chỉ có giả vờ, mới có thể duy trì hòa bình, đem đổ kỵ trong lòng cô chôn vùi thật sâu.

Cô thường nghĩ, có lẽ người con gái đó đã chết rồi.

Không đáng để cô băn khoăn mãi trong lòng.

Nhưng không ai có thể ngờ cô ấy không những chưa chết mà còn sinh cho Diệp Sâm một đứa con trai, lại còn làm thư ký cho anh ta.

Thần thái của cô ta và cô có vài phần giống nhau, cũng dịu dàng, xinh đẹp, thuần khiết, từ sau lưng nhìn, gần như rất khó phân biệt.

Cô ta không thể không tin, người con gái mà Diệp Sâm yêu thật sự, thực ra trước nay đều là cô ta, Trình An Nhã.

“Không thể nào.” Cô ta không thể chấp nhận nỗi đáp án này, “Cô nói láo.”

“Tôi chẳng nói gì cả nhé.” Trình An Nhã nhún vai một cách vô tội, biểu cảm cần bao nhiêu thật thà chất phác có bấy nhiêu thật thà chất phác, không sai, là cô cố ý dẫn dắt suy nghĩ của Vân Nhược Hi khiến cô ta nghĩ như vậy.

Thực ra, Trình An Nhã cũng chỉ nói đùa mà thôi.

Chủ yếu là vì lần trước Lưu Tiểu Điềm có nói với cô, phụ nữ của Diệp Sâm đều có một đặc điểm, đặc điểm này vừa hay phù hợp với cô, còn Vân Nhược Hi vừa hay lại đen đủi có dáng vẻ giống cô vài phần.

Vừa hay cô quen Diệp Sâm từ bảy năm trước, cô ta quen anh từ sáu năm trước.

Vừa hay cô với Diệp Sâm có một cậu con trai bảy tuổi.

Bao nhiêu cái vừa hay liên hệ với nhau, đích thực rất dễ khiến người ta nghĩ chệch hướng, đặc biệt là Vân Nhược Hi một cô gái nhạy cảm như vậy, đừng nói là Vân Nhược Hi, đến bản thân Trình An Nhã, nếu như đổi vị trí để suy nghĩ, cũng sẽ cho rằng Diệp Sâm thật sự yêu cô, sau đó liên tục đi tìm vật thể thân.

Cái suy nghĩ khiến người ta động lòng này, trong một khoảnh khắc Trình An Nhã phát hiện bản thân rất hân hoan.

Thế nhưng, cô biết....

Đây là chuyện không thể nào.

Bọn họ gặp nhau cực kỳ giống như phim Hàn, với tính cách vừa méo mó, đen tối lại âm hiểm như Diệp Sâm, bị cô coi là trai bao, kiêu ngạo của anh như bị cô vò nát vậy, trong tình huống này, Diệp Sâm sẽ chỉ hận không thể xé xác cô ra.

Cái đêm thô bạo đó cô ấn tượng rất sâu sắc, cô e rằng mình là một trong những thiếu nữ trải nghiệm đêm đầu tiên bị thảm nhất rồi, bị cái tên khốn không có nhân tính đó giày vò suốt đêm, mỗi một khúc xương trên người đều lên tiếng kháng nghị.

Chắc mười mười là Diệp Sâm đang báo thù, điều này không còn nghi ngờ gì nữa.

Bảy năm sau, sau khi biết tính cách của Diệp Sâm, suy nghĩ này lúc nào cũng lớn vồn trong đầu Trình An Nhã, cô không ít lần bị thị Diệp tam thiếu.

Sau đó, cô lại còn rất có tài quảng cho anh 100 tệ tiền qua đêm, có lẽ Diệp tam thiếu sẽ lại rất điên tiết, chỉ hận không thể lên trời hay xuống đất tìm được cô mà đánh ột trận, XX lại Ô, may mà năm đó cô chạy nhanh.

Thử hỏi, trong tình huống này, làm sao có thể xuất hiện tình tiết Diệp Sâm yêu cô rất chi là phim Hàn Quốc được.

Có phải không?

Bản thân cô cũng cảm thấy không thể nào.

Một chuyên gia tình dục nổi tiếng từng nói thế này: “Tình yêu đôi khi bắt đầu từ tình dục.”

Chỉ là...

Lý luận này nếu áp vào bọn họ, quả thật là không thể lọt tai, bản thân cô cũng cảm thấy quá hoang đường.

“Sâm từng yêu cô?” Đôi môi Vân Nhược Hi run rẩy, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cả người như bị rút sạch năng lượng, gần như mềm nhũn ngã xuống dưới đất, bởi vì yêu Trình An Nhã, cho nên.... “Nếu như vậy tại sao lại giấu cô tới bảy năm trời?”

“Cô Vân, cô cũng đúng là không thấy quan tài không rơi lệ mà, ai nói với cô anh ta giấu tôi bảy năm, bảy năm trước anh ấy bị tai nạn nên đã ra nước ngoài, gần đây mới quay trở lại, cô đã hiểu chưa?”

Vân Nhược Hi sụp đổ hoàn toàn.

“A...” cô ta mềm nhũn ngã nhào xuống mặt đất, hét lên một tiếng lạnh lẽo...

Khí dồn lên tim, nhất thời ngất lịm.

Trình An Nhã nhú mào, đột nhiên cảm thấy không đành lòng, đang định gọi bác sĩ, bỗng cửa phòng bệnh như có ai đó đang dùng lực đẩy mạnh...

Diệp Sâm?

tobe continue

07.07.2015, 22:07 chuongnhobe Tiểu Thần Minh Lân Bang Cầm Thú Ngày tham gia: 28.10.2014, 19:40

Tuổi: 22

Bài viết: 148

Được thanks: 234 lần

Điểm: 9.15 Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Bà Xã Triệu Đô Mua 1 tầng 1 -An Tri Hiểu (Thái Nha Nhi) - Điểm: 10 Tiếp chương 8

Phần 8.3

Trình An Nhã sống người, trong lòng thầm kêu nguy rồi...

Bản cô nương, đùa quá trốn rồi.

Bi kịch.

Mùa hè ở thành phố A rất nóng nực, nhiệt độ thường xuyên vọt lên 38 độ, nóng đến mức không chịu nổi, Trình An Nhã cảm thấy, cô gái nào mà lấy được Diệp Sâm, mùa hè nhất định sẽ rất sung sướng, nhìn xem, điều hòa không cần bật, chỉ cần trực tiếp đứng cạnh anh ta một mét là được.

Tiết kiệm điện, tiết kiệm tiền, đỡ rắc rối.

“Vừa nãy tôi đứng ngoài cửa, đều nghe thấy hết rồi.” Diệp Sâm lạnh lùng nói, khóe môi nhếch lên, lạnh lẽo áp đảo, “Lại một lần nữa được linh hội mồm miệng linh hoạt của cô Trình.”

“Quá khen.” Trình An Nhã rất khiêm nhường, nếu như Vân Nhược Hi không khiêu chiến trước, sỉ nhục cô, cô cũng không đến mức quay sang chọc tức cô ta.

Anh ngồi xuống cạnh cô, giường bệnh đột nhiên bị lồm xồm xuống một góc, Trình An Nhã thót tim, trong lòng bắt đầu kéo chuông cảnh giác.

Nguy hiểm.

“Tôi yêu em...” Giọng Diệp Sâm thấp chậm và giàu từ tính đột nhiên bật ra câu này, trái tim Trình An Nhã đập loạn nhịp.

Trình An Nhã, bình tĩnh, bình tĩnh, đừng có mà đại đột, người ta còn có câu phía sau kia?

Trấn tĩnh, trấn tĩnh.

Chết tiệt, Diệp tam thiếu biến thái, nói cả câu cũng chẳng chết ai, tại sao anh lại còn bẻ đôi?

“Cho nên mấy năm nay tìm phụ nữ đều là vật thể thân của em?”

Diệp Sâm cuối cùng cũng nói tiếp xong, như cười như không nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Trình An Nhã.

Lời nói khoát lác như vậy mà cô cũng có thể nói ra không chút ngượng ngùng.

Cô mỉm cười từ tốn nói: “Tôi tỉ mỉ nhớ lại những lời vừa nói khi nãy, tôi phát hiện tôi chưa từng nói câu nói này, chủ tịch, anh nghe nhầm rồi.”

Diệp tam thiếu gật đầu, “Cô cố tình khiến Vân Nhược Hi hiểu nhầm, không phải sao?”

Trình An Nhã phủ nhận đến cùng, “Chủ tịch, anh nghĩ nhiều rồi, tuyệt đối không có chuyện đó.”

“Không có.” Diệp Sâm nhìn xéo cô, đột ngột áp sát, kéo cô lại gần, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm, “Cô thật sự nghĩ rằng, tôi vì yêu cô, mà đi khắp nơi tìm vật thể thần?”

Hệ số cảnh báo nguy hiểm trong lòng Trình An Nhã đột ngột tăng mạnh.

“Ảo giác...” Trình An Nhã chợt dạ cười, “Diệp tam thiếu, hay là anh cứ mất trí nhớ có tính chọn lọc.”

“Tôi mất trí nhớ có lựa chọn rồi đấy chứ, hơn nữa còn là lựa chọn lãng quên cô, cô Trình.” Diệp tam thiếu lạnh nói, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào mắt cô, trong đôi mắt sáng ngời đó, anh nhìn thấy nụ cười ẩn giấu ở trong đáy mắt.

Còn có cả vui sướng.

Lời nói vừa rồi của cô, khiến anh như bừng tỉnh.

Bao nhiêu năm nay, anh đích thực, yêu thích cùng một mẫu con gái, thuần khiết, xinh đẹp, dịu dàng, phàm là có một chút khí chất khiến anh rung động anh đều chú ý đến.

Nhưng lúc nào cũng cảm thấy không đủ.

Mãi mãi không đủ.

Cứ tìm hoài tìm mãi chưa bao giờ dừng lại, anh chưa từng nghĩ tại sao anh lại như vậy?

Tại sao lại tham lam, không biết tự thỏa mãn như vậy?

Hóa ra là vì, bọn họ đều không phải là cô sao?

“Vậy...” Trình An Nhã phát hiện bị anh ôm như vậy, cô khó mà lờ đi qua hơi thở nóng hổi của anh, khó mà lờ đi ánh mắt sâu thẳm của anh, dường như một xoáy nước sâu hun hút, muốn cuốn cả linh hồn cô vào đó.

Cảm giác này khiến cho cô thần trí rối loạn, không biết nên làm gì.

Đầu óc thông minh đến đâu đi chăng nữa, cũng biến thành chậm chạp.

“Trước đây tôi gọi em thế nào?” Diệp Sâm đột nhiên hỏi, cô Trình, cô Trình, gọi lâu như vậy rồi, cũng nên thay đổi cách xưng hô đi chứ?

“Gì cơ?” Trình An Nhã đang ngơ ngác đột nhiên sững lại, cô có lẽ sắp bị gã đàn ông thay đổi thất thường này làm cho phát điên mất, vừa nãy còn là bộ dạng đường có lại gần tôi, chớp mắt đã chuyển sang con đường tình cảm mặn nồng rồi.

Diệp tam thiếu, bảy năm trước đến cả tên cô là gì anh còn chẳng biết.

Trình An Nhã rơi nước mắt, một lời nói dối kéo theo biết bao lời nói dối khác, giống như quả cầu tuyết, càng cuốn càng lớn, anh ta không hề phục trí nhớ không sao, nếu như hồi phục trí nhớ, cô có chạy đến sa mạc Sa-ha-ra cũng không thoát khỏi sự truy sát của anh.

Bởi vậy, cô giữ im lặng.

“Trả lời tôi.”

“Quên mất rồi.” Trình An Nhã trả lời dứt khoát.

“Tốt lắm!”

Diệp tam thiếu bắt đầu nổi giận, cúi người đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn.

Trình An Nhã bị hành động đột ngột này của anh kinh động, đầu óc rối như canh hẹ, đờ đẫn mặc cho anh ức hiếp, đến khi trên môi nhói một cái, cô tự nhiên hé mở làn môi, để cho chiếc lưỡi nóng ẩm trơn tuột chui tọt vào trong khoang miệng.

Cung thành chiếm đất.

Trình An Nhã bị anh làm cho hết hồn, cô đối với tình cảm nam nữ lạ lẫm như một tờ giấy trắng thuần khiết, làm sao có thể chịu được nụ hôn nhiệt tình như vậy của Diệp tam thiếu, toàn thân mềm nhũn, khắp người vùn vụt trôi qua những dòng điện lưu lư nhỏ, toàn thân cô run rẩy, quên cả phản ứng, nắm chặt tấm chăn phủ trong tay, các đốt tay nhô cao, tim đập loạn xạ.

Diệp tam thiếu hôn rất mãnh liệt, không cho phép cự tuyệt, cách hôn này như muốn đem cả người cô nuốt vào trong người.

Một lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, trầm giọng nói: “Có lẽ em nói đúng.”

Trình An Nhã bị hôn đến mức có chút ngơ ngẩn, nhất thời không biết anh ta đang nói cái gì.

Diệp tam thiếu đỡ Trình An Nhã đứng dậy, cúi người, hôn nhẹ lên môi cô, gương mặt tinh xảo yêu nghiệt nở một nụ cười đắc ý, anh nhẹ nhàng nói: “Trong kí ức của tôi, em là người con gái duy nhất tôi từng hôn.”

Chết tiệt, cô có cần phải quỳ xuống lạy tạ chúa long ân không đây.

Trái tim Trình An Nhã lạnh toát, cô cuối cùng đã hiểu vì sao Diệp Sâm nói như vậy rồi, anh cũng tin rằng bởi vì yêu cô nên mới đi tìm vật thay thế?

Aaaaaa.....

Không được, Diệp Sâm anh lúc nào cũng anh minh thần vũ, lần này tại sao lại ngu muội như vậy?

Trong não Trình An Nhã hiện lên hình ảnh Diệp Sâm nhẹ nhàng xé cô ra làm đôi, lại thần nhiên lau tay, liền nhũn cả hai vai, muốn khóc mà không có nước mắt.

Coi thường.

Cực kỳ coi thường.

Vô cùng coi thường loại đàn ông nghe trộm hai người con gái tranh cãi.

Diệp tam thiếu đột nhiên cười nhạt, có chút... : “Vừa nãy em nói em ham tiền ham sắc nên mới thích tôi?”

Trình An Nhã mỉm cười nhả nhận, “Diệp tam thiếu, chúng ta cùng chơi trò hỏi đáp có được không ? Nào, câu hỏi thứ nhất, anh xinh hay con trai chúng ta xinh xắn?”

“Tất nhiên là con trai xinh xắn rồi.” Diệp tam thiếu không một chút do dự quả quyết trả lời.

Xinh xắn, hừ, đó là từ để miêu tả đàn ông sao?

Tất nhiên, con trai chưa thể gọi là đàn ông, có thể hình dung, nếu Trình An Nhã hỏi ai đẹp trai, chắc chắn là anh đẹp trai, Diệp tam thiếu cũng rất là yêu bản thân mình mà.

“Câu hỏi thứ hai, anh nhiều tiền hơn hay con trai chúng ta nhiều tiền hơn?”

“Tất nhiên là con trai nhiều tiền hơn.” Diệp tam thiếu cũng không nghĩ ngợi nhiều, trả lời rất nhanh, tiền của con trai anh, đến dễ dàng nhất, một mình phá hủy hệ thống của một ngân hàng, muốn làm gì thì làm, hơn nữa tiền của anh sau này đều là của con trai.

Tóm lại là con trai có nhiều tiền hơn.

“Tốt lắm.” Trình An Nhã mỉm cười nhẹ nhàng, từ tốn nói: “Nếu như con trai tôi xinh đẹp hơn anh, có nhiều tiền hơn anh, tại sao tôi lại phải thích anh? Có cần thiết không? Dựa vào anh chỉ bằng dựa vào con trai tôi, biết nhất con trai tôi trung thành với tôi tuyệt đối, quyết không rời xa.”

Sắc mặt Diệp Sâm bỗng chốc đen ngòm.

Hết chương 8 ^^!

9. Chương 9: Tin Đồn Khắp Thành Phố

Đây là một tin tức gây chấn động, chỉ trong chốc lát, Trình An Nhã đã từ miệng của Diệp Sâm biết được thông tin này, khi đó cô đang gặm táo, khi nghe thấy tin này chỉ lặng đi một chút, sau đó nở nụ cười thản nhiên thường ngày của cô, nói một tiếng “chúc mừng”.

Diệp tam thiếu liền phẩy áo bỏ đi, Trình An Nhã tiếp tục gặm táo, nhìn tờ tạp chí giải trí trước mặt, nhưng suốt cả giờ đồng hồ đều không mở ra một trang.

Khi anh đến trường đón con trai, cũng thông báo việc này cho cậu.

Nụ cười đáng yêu của Ninh Ninh ngưng lại một lúc, cậu vẫn giữ nụ cười cứng nhắc đó sau mấy giây mới chậm rãi bật ra hai chữ: “Chúc mừng.”

Phản ứng của hai mẹ con giống hệt nhau.

Thanh kẹo sô cô la trong tay Ninh Ninh rắc một tiếng gẫy đôi.

Diệp tam thiếu nói: “Trừ con ra, daddy sẽ không thừa nhận một đứa con nào khác.”

Ninh Ninh mặc dù sớm chín chắn và thông minh, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ từ nhỏ đã khát khao có daddy, bây giờ hi vọng daddy và mami có thể kết hôn, xây dựng một gia đình. Cậu vốn nghĩ chẳng bao lâu nữa nguyện vọng này của cậu sẽ được thực hiện, nào ngờ xảy ra tình huống bất ngờ này.

Ninh Ninh nổi tính trẻ con, ôm chặt cặp sách của cậu, im lặng, gương mặt non nớt hoàn toàn giận dữ.

“Daddy, con rất giận, daddy đừng nói chuyện với con.”

Từ trường học về đến bệnh viện, Ninh Ninh không nói một câu chỉ quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ xe, bàn tay nhỏ nhắn bóp chặt cặp sách nhỏ, vang lên những tiếng lách cách như đang vò lấy trái tim Diệp Sâm, từng cơn từng cơn, đau đớn vô cùng.

Cho tận tới khi đến bệnh viện, Ninh Ninh mới cất tiếng, “Ba sẽ cưới cô ta à?”

“Không đâu.” Diệp Sâm không chút do dự trả lời, nhìn con trai nói, “Daddy sẽ không cưới cô ấy.”

Khóe môi Ninh Ninh nhướn lên, suốt dọc đường đi, cậu cũng không biết mình đang giận cái gì, chỉ là không cam tâm, rất tức giận, cậu cũng rất thích có em, khi đi học nhìn thấy các em khóa dưới ngây thơ đáng yêu, Ninh Ninh cũng muốn có một đứa em.

Chỉ có điều tiền đề bắt buộc phải là em bé do daddy và mami của cậu sinh ra, nếu không cậu không cần.

Từ sau khi nhận Diệp Sâm là ba, cậu trăm phương ngàn kế nghĩ cách để Diệp Sâm ngày ngày chạy đến bệnh viện, tiếp xúc giao lưu với mami nhiều hơn, hi vọng bọn họ sẽ nảy sinh tình cảm, sau đó kết hôn, cả nhà ba người cùng chung sống với nhau.

“Daddy này, mặc dù con không nên hỏi, nhưng con vẫn muốn hỏi, daddy, rốt cuộc có thích mami của con một chút chút...chỉ là một chút chút không? Một chút cảm giác cũng không có sao?”

“.... Không biết.” Diệp Sâm xấu hổ quay đầu đi một cách thiếu tự nhiên, hai tai nóng bừng, nói chuyện tình cảm trước mặt con trai khiến anh cảm thấy rất ngượng nghịu.

Ninh Ninh bĩu môi, Diệp Sâm tự cười nhạo, “Ninh Ninh, có phải ghét daddy rồi không?”

Ninh Ninh ngẩn ra, sau đó phì cười, “Daddy, daddy nghĩ ngợi nhiều quá, người ta cãi nhau chưa chắc đã ghét nhau, còn con chỉ là có chút không vui, có chút buồn, daddy đừng bận tâm, lát nữa sẽ ổn thôi.”

Tâm trạng của bản thân xưa nay đều do tự bản thân điều chỉnh. Việc này quá bất ngờ, cậu giận dữ cũng là chuyện bình thường, thế nhưng cũng không đến mức ghét daddy.

“Thật chứ?”

“Thật, con không ghét daddy.” Ninh Ninh mỉm cười, đôi môi hồng kéo thành một đường thẳng, “Daddy, daddy định làm thế nào? Con đã từng nói, nếu một ngày nào đó daddy không cẩn thận thêm một đứa em cho con là con sẽ trừ điểm của daddy đó.”

“Biết rồi.” Diệp Sâm mỉm cười, xoa đầu cậu, “Lên đi, buổi chiều ba đến đón con về.”

“Daddy không lên sao?”

“Ba vừa từ đó xuống, buổi chiều có cuộc họp, daddy bắt buộc phải về công ty một chuyến.”

Ninh Ninh gật đầu, vừa định xuống xe, Diệp Sâm khẽ nói: “Ninh Ninh, ba xin lỗi.”

Anh khiến con không vui rồi.

Gương mặt ngây thơ nở một nụ cười tinh quái, vỗ tay Diệp Sâm nói: “Khả năng tự hồi phục của con trai daddy rất mạnh mẽ, yên tâm, yên tâm.”

Nói cũng trùng hợp, Ninh Ninh bước vào trong thang máy, vừa hay gặp ngay đám người Vân lão và Diệp lão, tất cả mọi người đều sững sờ sững sờ.

Vân lão, Vân phu nhân cùng mấy bà cô của Vân Nhược Hi đều kinh ngạc trợn hết mắt lên.

Mấy người phụ nữ kêu lên một cách khó tin.

Đều tự nhiên quay đầu nhìn Diệp lão.

“Đứa bé này là thế nào?” Vân phu nhân kích động hỏi Diệp lão.

Thần sắc Diệp lão có chút hoang mang, giận dữ trừng mắt nhìn Ninh Ninh, thằng bé này sớm không đến, muộn không đến, lại nhảm đúng lúc này mà chen vào, vừa nhìn thấy gương mặt tươi cười của Ninh Ninh, Diệp lão gia liền nổi giận bùm bùm.

Đen đủ.

Ninh Ninh cũng không ngờ lại gặp bọn họ, đôi môi nhỏ xinh mím lại, quét ánh mắt qua từng người, cậu đoán đây chính là người nhà Vân Nhược Hi.

Sắc mặt Ninh Ninh trầm lại, quay lưng bỏ đi.

“Chẳng có chút giáo dục gì cả.” Nguyễn Ngọc Thúy lạnh lùng nói, bà ta cực kỳ không thích đứa bé này, uy hiếp với con trai bà ta quá lớn, ai mà biết được đứa bé trong bụng Vân Nhược Hi là trai hay gái. Nếu so sánh thì bà ta dễ dàng chấp nhận đứa bé trong bụng Vân Nhược Hi hơn nhiều.

Ninh Ninh vốn không thèm để ý bọn họ, nghe thấy giọng điệu bà ta như vậy, liền quay người lại, mỉm cười nói: “Bà là một người lớn tuổi, trước mặt một đứa trẻ con mà nói lời như vậy, bà cảm thấy bà xứng đáng với hai chữ ‘giáo dục’ không?”

Ninh Ninh chẳng buồn nhìn họ, chọn lối cầu thang bộ, cậu đến lầu hai đi thang máy.

“Ông Diệp, thế này là thế nào? Các người quen biết đứa trẻ đó à?” Vân lão tỏ ra điềm tĩnh hơn nhiều, ánh mắt đột ngột trở nên sắc bén, trong đôi mắt đen ngăm ngăm nổi cơn cuồng phong.

Ai cũng có thể nhận ra đây chính là con trai của Diệp Sâm.

Diệp lão gia trợn mắt nhìn Nguyễn Ngọc Thúy, tất cả là tại bà ta lảm chuyện, Nguyễn Ngọc Thúy chẳng hề cảm thấy áy náy chút nào.

Vân lão lạnh lùng nói: “Ông Diệp, gia đình ông nợ chúng tôi một lời giải thích.”

Tin tức Diệp tam thiếu và Vân Nhược Hi sắp kết hôn như một cơn gió thổi đi khắp mọi hang cùng ngõ hẻm trong thành phố A, báo chí mạnh tay đăng tải, trên trang nhất các tờ báo giải trí đều nói đây là một đôi kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.

Đây là tin tức sốt dẻo nhất của thành phố A trong suốt một tuần qua.

Thậm chí có tờ báo còn moi được thông tin Vân Nhược Hi nằm viện, phóng viên các báo liền thi nhau đến bệnh viện phỏng vấn Vân Nhược Hi, lại moi được tin tức cô có thai.

Các bạn phóng viên các tòa soạn báo khác nhau, các kênh truyền hình khác nhau, các tạp chí khác nhau... hầu như ngày nào cũng ủa vào bệnh viện tranh nhau để có được tin tức nóng hổi nhất.

Có người còn công khai dự đoán đứa bé này của Diệp tam thiếu và Vân Nhược Hi là con trai hay gái, lại nói Vân tiểu thư có tướng vượng phu, sau khi gả về Diệp gia, tập đoàn MBS nhất định sẽ lại lên một tầm ới.

Diệp gia, Vân gia hai nhà mở một cuộc họp báo, xác minh thông tin hai nhà chuẩn bị liên hôn, đồng thời thông báo với cánh nhà báo rằng đã thay đổi trẻ chọn ngày lành, ngày lành cũng sắp tới rồi.

Diệp lão, Vân lão hai nhân vật lớn như vậy cùng lúc xuất hiện, mặc dù thiếu vắng nhân vật nam chính và nữ chính nhưng buổi họp báo này cũng vô cùng thành công.

Tin tức Vân Nhược Hi mang thai nằm viện, Diệp tam thiếu xưa nay coi công việc như tính mệnh gần đây cũng thường xuyên đi muộn về sớm, đến bệnh viện chăm sóc Vân tiểu thư lại càng bay rợp trời.

Trong một thời gian ngắn, Diệp tam thiếu từ hình tượng phong lưu thoát cái đã chuyển sang hình tượng chung tình.

Hơn nữa chuyển hình tượng một cách vô cùng thành công.

Mọi người đều đoán Diệp tam thiếu sau này nhất định sẽ là một người chồng tốt, một người ba tốt.

Ti vi cũng mạnh dạn đưa tin thân mật trước đây của hai người, lại đưa ra hình ảnh thân mật của họ, giới truyền thông đánh giá, Diệp tam thiếu cuối cùng cũng đã vì một cái cây mà bỏ đi cả một rừng cây, hai người trải qua biết bao nhiêu trắc trở, cuối cùng đã ở bên nhau, chứng minh Vân tiểu thư chính là chân mệnh thiên nữ của Diệp tam thiếu.

Trình An Nhã cười nhạt, trải qua biết bao trắc trở á?

Bọn họ đã trải qua trắc trở gì chứ?

Là trải qua ám sát, hay là sát cánh phấn đấu bên nhau? Hay là ai lại vì ai mà làm một chuyện kinh thiên động địa?

Lại còn trải qua biết bao trắc trở nữa chứ, nếu như bọn họ như vậy gọi là trải qua bao nhiêu trắc trở, vậy thì trong từ điển còn có thành ngữ “thuận buồm xuôi gió” nữa hay không?

Nói nhăng nói cuội.

Quả nhiên là không nên coi báo giải trí quá nhiều, sai sự thật quá.

Chân tướng, chính là phù vân.

Diệp tam thiếu đích thực ngày nào cũng chạy đến bệnh viện, khi đến đưa con trai đi bằng cửa sau, khi về thì nghênh ngang đi một mình bằng cửa chính, nếu như có phóng viên nào tóm được hỏi anh chuyện liên quan đến kết hôn, anh quyết im lặng không trả lời.

Hỏi nhiều quá anh sẽ lạnh lùng buông một câu, liên quan gì đến mấy người.

Sau khi tắt ti vi, Trình An Nhã ném bữa điều khiển đi, cầm lấy tờ báo mà y tá đưa cho, cũng là báo giải trí, tin trang nhất vẫn là Diệp Sâm bọn họ.

Trình An Nhã nhẹ nhàng vò nát tờ báo, làm động tác ném bóng rổ rất tiêu chuẩn, tờ báo bị vo tròn trong không trung quét một đường cong tao nhã rồi rơi tọt vào thùng rác.

“Mami, mami nóng nẩy rồi.” Vừa hay Ninh Ninh mở cửa ra, thò khuôn mặt đáng yêu vào, nhìn tờ báo bị vo tròn trong thùng rác liền cất lời chọc ghẹo Trình An Nhã, cậu tươi cười bước vào phòng, thơm mami đánh chụt một cái.

“Nằm viện lâu như vậy, ai thì sẽ cảm thấy nóng nẩy có được không hả?”

“Ừm, hiểu rồi.” Ninh Ninh thực sự không nhịn nổi phì cười, hai tay véo má Trình An Nhã, kéo ra, “Mami, mami thật là đáng yêu.”

Trình An Nhã vỗ tay cậu xuống, sầm mặt, “Biến.”

“Mami, mami đừng như vậy mà, daddy chẳng phải không nói gì sao.”

“Liên quan gì đến mami?” Trình An Nhã cứng đầu nói, tiện tay cầm cuốn tiểu thuyết ngôn tình thiếu dinh dưỡng Ninh Ninh mang vào.

Ninh Ninh nhướn mày, rất điềm nhiên chỉ ra, “Mami, truyện cầm ngược rồi.”

Khóe môi Trình An Nhã co giật, liếc xéo Ninh Ninh một cái, Ninh Ninh vội rụt vai, ặc...cậu rất là vô tội mà, chỉ là chỉ ra lỗi sai của mami, để mami đọc truyện tiện lợi hơn mà thôi.

Ninh Ninh, “Mami, mami nghĩ mà xem, đứa bé trong bụng cô Vân vẫn chưa thành hình, con ở đây đã là một đứa con trai thiên tài như thế này, trừ phi daddy là đồ ngốc, nếu không sẽ không chọn cô ta đâu.”

Trình An Nhã bị Ninh Ninh chọc cho phì cười, cô gõ đầu cậu, “Daddy của con ấy à, trừ phi là bản thân tự nguyện, chứ không ai có thể ép ông ấy, bởi vì daddy thích con cho nên mới chiều con, nếu như ông ấy không thích con nữa, bỏ mặc con thì con có thể làm gì được.”

“Ai nói con không thể làm gì?” Khóe môi Ninh Ninh nở ra một nụ cười tao nhã ngọt lịm, “Con sẽ cho nổ MBS.”

Trình An Nhã, “.... Con giỏi rồi.”

“Tất nhiên rồi.”

Trình An Nhã không cả muốn cười, đau đầu đỡ trán, “Mami cảm thấy cần phải cách li con với Diệp tam thiếu, mami nhớ là mami không dạy con hành vi bạo lực như vậy.”

Ninh Ninh, “.... Mami, con sai rồi.”

Trình An Nhã trợn mắt nhìn cậu một cái, Ninh Ninh mỉm cười.

“Mami, ngày mai là thứ bảy, chúng ta đi nghỉ mát có được không?”

“Nghỉ mát?”

“Đúng vậy, đây là ý của daddy, chúng ta cùng đi.”

Bờ biển ngoại ô phía tây thành phố A.

Xe của Diệp Sâm dừng lại trước một căn biệt thự, đây là một căn biệt thự xanh trắng xen kẽ theo phong cách châu Âu, tọa lạc trên một bãi cát trắng muốt.

Phía sau là một hàng cọ vây quanh, rất nhiều tảng đá có hình thù kỳ dị xếp chồng lên nhau, phối hợp cùng với tòa biệt thự, tạo thành bức tranh phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

Trời xanh mây trắng, bãi cát trắng muốt, đại dương bao la, từng đàn hải âu tung bay rập rờn, phong cảnh khiến lòng người say mê, tất cả đều vô cùng tươi đẹp, Trình An Nhã không kìm được kêu lên: “Đẹp quá!”

Đây đích thực là chốn nghỉ mát tuyệt vời.

“Chúng ta sẽ ở đây hai ngày.” Diệp tam thiếu nói, Ninh Ninh đẩy xe lăn của Trình An Nhã đến một góc, Diệp tam thiếu đem đồ đạc chuyển vào trong biệt thự.

Đồ đạc cũng không nhiều lắm, quần áo của ba người, ba chiếc laptop, còn lại đều là những thứ linh tinh, Diệp tam thiếu đã dặn người đến quét dọn từ trước nên biệt thự rất sạch sẽ, điện nước và mạng đều không có vấn đề gì, chỉ cần chuyển đồ đạc đến là có thể ở rồi.

Biệt thự có hai tầng, tầng hai có hai phòng ngủ đều có thể tận hưởng phong cảnh tuyệt đẹp của biển, Trình An Nhã vốn dĩ định ở tầng một, chân cô đi lại không tiện, lên xuống cầu thang rất phiền phức. Ai ngờ bị Ninh Ninh chiếm mất, Diệp tam thiếu và Trình An Nhã chỉ đành ở tầng trên, mỗi người một phòng.

“Hihi, mami ở lâu trên giường thật, tha hồ đóng vai công chúa để daddy bế, cánh tay của daddy không tệ nha.”

Quả nhiên gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Lúc đầu nếu để con trai cô và Diệp Sâm ở cùng một phòng, cô chắc sẽ phải chuẩn bị tâm lý con trai sẽ bị nhiễm đến mức chỉ biết có phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.

“Hai người đang làm gì thế?” Diệp Sâm vừa hay đi đến, nhìn thấy hai mẹ con đang chơi trò “nhìn nhau đắm đuối”, một người mặt mày đỏ bừng, ánh mắt hung hăng, một người rất tinh nghịch, dễ thương ngây thơ.

“Không có gì.” Trình An Nhã nhanh chóng trả lời.

Do họ xuất phát hơi vội nên rất nhiều đồ dùng hằng ngày không mang đủ, Diệp tam thiếu và Ninh Ninh sắp xếp lại mọi thứ, rồi cùng nhau đi mua thêm đồ. Sau khi hai ba con đi khỏi, Trình An Nhã chống gậy lại gần cửa sổ, mở cửa sổ ra, bên ngoài tầng hai là khu phong cảnh thượng, có mấy chiếc ghế nằm được chế tác thủ công đặt ở đó, khi nằm lên có thể phóng mắt nhìn ra cảnh biển ở xa xa.

Gió biển thổi đến, mang theo mùi vị của biển khơi, tràn ngập cả đất trời, bao trùm lấy cả con người. Nước biển nhìn từ gần ra xa có màu xanh lá chuyển dần sang xanh dương, sắc nước sắc trời dường như hòa lẫn vào nhau, từng đợt sóng bạc đầu nối tiếp nhau xô vào bờ. từ xa về gần, gào thét vỗ lên bờ cát trắng. Từng đàn hải âu, hải yến bay lượn trên không trung tìm kiếm thức ăn, có con đậu trên bờ cát, vươn đầu cất những tiếng kêu dài.

Trình An Nhã mỉm cười, cuộc sống còn gì nhàn tản hơn nữa, bờ cát, ánh nắng, cảnh biển, ngày còn bé cô đã rất thích cảnh biển, từng mơ mộng có một ngày khi cô có tiền sẽ sống một cuộc sống tự do tự tại như thế.

Nghe tiếng sóng vỗ, cô hơi buồn ngủ, nằm trên ghế tựa mơ màng, cuối cùng ngủ quên mất.

Khi Diệp tam thiếu và Ninh Ninh quay trở lại, cô đang ngủ rất ngon.

Bởi vì một chân không linh hoạt, tư thế nằm của cô rất kỳ quái, nghiêng người không được tự nhiên, mái tóc dài như suối trải xuống che mất một nửa khuôn mặt.

“Trình...” Diệp tam thiếu vừa định gọi một tiếng thì ngưng bật, từ từ tiến lại gần cô, đặt tay lên đầu cô, vốn định lay cô dậy, nhưng cuối cùng lại rút tay lại, anh nhướn mày, ngồi xổm bên cạnh cô.

Anh nhẹ nhàng vén mái tóc lòa xòa của cô lên, để lộ cả khuôn mặt, Diệp tam thiếu neho mắt, thoáng qua một nét trầm trồ.

Không ai có thể phủ nhận vẻ đẹp của Trình An Nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt sáng lấp lánh, đôi mày thanh tú, mũi cao, miệng anh đào, da trắng ngần như tuyết, pha một chút sắc hồng nhàn nhạt.

Môi cô đang hé nở một nụ cười, đây là lần đầu tiên Diệp tam thiếu nhìn thấy cô cười mãn nguyện như vậy, không phải nụ cười chế giễu cứng nhắc, chỉ có chút mãn nguyện rất nhẹ nhàng, dường như mọi thứ trong cuộc đời đã có trong lòng vậy, anh chỉ còn thấy nét dịu dàng rất đối nhẹ nhàng.

Ánh mắt Diệp tam thiếu sâu thẳm, ngón tay dài mảnh vuốt nhẹ lên gương mặt cô, hưởng thụ cảm giác ngát ngây dưới đầu ngón tay, cô đang mơ thấy gì mà cười dịu dàng đến vậy...

Dịu dàng, từ ngữ này, anh chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện trên người Trình An Nhã.

Dù sao từ khi cô gái này xuất hiện chưa từng để lại cho anh chút ấn tượng dịu dàng nào.

Trái tim Diệp tam thiếu khẽ rung lên, không kìm lòng được cúi đầu xuống hôn lên nụ cười mãn nguyện kia...

Trình An Nhã bị anh hôn nên tỉnh giấc, hai đôi mắt trong vắt đâm sầm vào nhau, một ngơ ngác, một mỉm cười, Trình An Nhã đột nhiên cảm thấy mình vừa xuyên qua thời gian gặp một người đàn ông cực giống Diệp Sâm.

Cô chưa bao giờ thấy anh cười khiến người ta... rung động đến vậy.

Trình An Nhã hơi lùi lại, mặt đỏ như ráng chiều, có chút xấu hổ, “Anh đang làm gì vậy?”

“Hôn em.”

“Tại sao?”

“Anh muốn thế.”

Trình An Nhã ngừng một chút, “.... Anh muốn hôn là hôn sao, bản tiểu thư chưa rõ ràng đến vậy.”

Diệp tam thiếu mỉm cười, “Thế phải bao nhiêu?”

Trình An Nhã nhướn mày, suy nghĩ rất nghiêm túc, “Anh chắc chắn là trả nổi không?”

Diệp tam thiếu gật đầu, rất có hứng thú trêu chọc cô, “Nếu em có thể thêm chút phục vụ nữa, anh sẽ trả thêm.”

Trình An Nhã mỉm cười rất điềm tĩnh, nhưng từ trong kẽ răng nhả ra mấy chữ, “Thêm chút phục vụ?”

“Ví dụ như...” anh ghé sát tai Trình An Nhã, nhả ra hai chữ, mặt Trình An Nhã lập tức đỏ lựng lên, cô đầm lên vai anh, “Ngoại trừ cái này ra, anh không thể nghĩ đến cái khác sao?”

Kỳ vọng một con số háo sắc biến thành một con cừu ngoan ngoãn, đó tuyệt đối là một mơ ước xa xỉ.

“Trình An Nhã, chúng ta chung sống hòa thuận hai ngày nhé.” Diệp Sâm đột nhiên nói, đôi mắt thăm thẳm nhìn Trình An Nhã, trong ánh mắt sâu hun hút ấy, có một tia sáng phức tạp, gần như cầu khẩn.

“Tôi lúc nào cũng dễ gần.” Ý ngoài lời là bản thân Diệp tam thiếu anh rất biến thái.

“Em không cảm thấy câu chuyện cười này rất lạnh sao?”

“Bây giờ tôi rất nóng.” Nói chuyện thì nói chuyện, đừng có lại gần như thế được không?

“Vậy để anh giúp em hạ nhiệt.” Diệp Sâm mặt không biến sắc, cởi áo cô ra, Trình An Nhã nổi giận, “Kiếp trước, nhất định là anh xem phim sex quá nhiều.”

“Kiếp này xem cũng không ít.” Diệp tam thiếu trả lời không chút biểu cảm, bộ dáng đúng kiểu, “em thật lỗi thời.”

Trình An Nhã bị phẫn, nước mắt đầm đìa.

Diệp tam thiếu, anh đừng có mà biến thái như vậy được không?

“Chung sống hòa bình hai ngày nhé.” Diệp tam thiếu nhắc lại, “Anh muốn thử xem.”

Trình An Nhã nhìn anh, “Thử gì chứ?”

“Cảm giác gia đình.” Diệp tam thiếu nhẹ nhàng nói.

“Daddy, mami, xuống lầu đi.” Ninh Ninh đứng dưới lầu hươ hươ chiếc xăng nhỏ trong tay gọi.

“Biết rồi.” Trình An Nhã đáp lời, ra lệnh đúng kiểu nữ hoàng, “Bé em xuống đi.”

Diệp tam thiếu nhìn cô, Trình An Nhã mỉm cười, “Chẳng phải sẽ chung sống hòa bình sao?”

Diệp tam thiếu cũng nhoẻn miệng cười.

Diệp Sâm bế cô xuống lầu, đặt cô ngồi trên xe lăn. Ninh Ninh đã chuẩn bị xong hết đồ nghề, cậu đặt một chiếc máy quay ngoài bãi cát, “Daddy, mami, chúng ta đi quay MV đi.”

“Thứ này ở đâu ra đây?” Nhà cô tuyệt đối không thể có thứ xa xỉ như vậy.

“Daddy tặng con đó.” Ninh Ninh nháy mắt, tạo tư thế thắng lợi, Trình An Nhã giơ ngón tay cái lên, “Cứ tổng tiền ba con đi, dù sao ông ấy cũng có tiền.”

Ninh Ninh, Diệp tam thiếu, “...”

Hai ba con nhìn nhau, tự động lờ đi lời của cô.

“Mami đang ngồi xe lăn mà, đừng quay.” Trình An Nhã nhất mực từ chối, quay như vậy chẳng có mỹ cảm gì cả.

Ninh Ninh chu môi lên, nước mắt rưng rưng, “Tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên cả nhà mình đi nghỉ mát, mami...”

“Mami nói này, cục cưng con có thể đừng có lần nào cũng dùng chiêu này có được không?”

“Có tác dụng tại sao con lại không dùng?” Ninh Ninh biết Trình An Nhã coi như đã đồng ý rồi, quay ngoắt thái độ rưng rưng muốn khóc vừa rồi, trả lời rất thản nhiên.

“Ninh Ninh, xếp giá, chúng ta chuẩn bị chụp một tấm ảnh cả nhà trước đã.”

“Tuân lệnh, daddy.”

“Mami không muốn ngồi xe lăn.” Trình An Nhã kháng nghị, Diệp Sâm rất quyết đoán bế bổng cô lên, đá xe lăn đi, sau đó ôm cô vào lòng, cúi đầu cười nói: “Em muốn anh bế thì cứ nói thẳng.”

“Anh đừng tưởng bở.” Trình An Nhã đỏ mặt cười mắng, cố gắng đứng với tư thế tự nhiên nhất, Ninh Ninh chuẩn bị xong cho hai người, cậu điều chỉnh thời gian, nhanh chóng chạy lại, đứng ở trước Diệp Sâm và Trình An Nhã.

Ánh đèn flash lóe lên, tấm ảnh chung đầu tiên ra đời.

Tấm ảnh này nhìn rất hài hòa, rất ấm cúng, đúng là một cặp vợ chồng ân ái, và một đứa con đáng yêu.

Ba người thay đổi tư thế chụp thêm mấy tấm.

Ninh Ninh cười rạng rỡ nhất, e là cậu lớn chừng này tuổi đây là ngày vui nhất.

Sau đó quay MV, ba người chuyển đứng trên bãi cát trắng muốt, Trình An Nhã không ngồi xe lăn được, đành để Diệp Sâm bế, Ninh Ninh cười toe toét quay lại cảnh này, “Đây là daddy, mami mà mình yêu nhất đời. Daddy mình tên là Diệp Sâm, mami mình tên là Trình An Nhã, mình tên là Trình Viên Ninh.... Mami là người phụ nữ đẹp nhất trên thế gian, lại rất thông minh, tuy nhiên lòng dạ có một chút đen tối. Daddy mình ấy à, nhìn mình là biết liền à, daddy rất đẹp trai, daddy rất tài giỏi, cũng rất độc miệng, bụng dạ đen tối. Còn mình... là đứa con đáng yêu nhất của daddy và mami...”

Đây là lần đầu tiên gia đình mình đi nghỉ mát, mình rất vui... mami, daddy, mami daddy có vui không?”

Ninh Ninh cất cao giọng gọi, Diệp Sâm bế Trình An Nhã quay lại, nói trước ống kính, “Vui lắm.”

Trình An Nhã đối với hai ba con này không còn gì để nói, MV đâu có quay như vậy chứ...

Chính vào lúc gia đình ba người đang vui vẻ đi nghỉ mát, thành phố A nổi lên một trận cuồng phong. Trong bữa tiệc đính hôn giữa hai nhà Diệp gia và Vân gia, thiếu mất sự hiện diện của chú rể tương lai.

Buổi tối Trình An Nhã lên mạng đọc tin tức mới biết, hôm nay là ngày đính hôn của Diệp Sâm và Vân Nhược Hi. Diệp Sâm vắng mặt, tin tức phỏng đoán hai nhà Diệp gia và Vân gia trở mặt tràn ngập trên các trang mạng.

Cô kinh ngạc, nhất thời tất cả mọi cảm xúc đều ứa đến.

Diệp Sâm cố ý dẫn bọn họ đến đây nghỉ mát để tránh bữa tiệc đính hôn này, đưa hai mẹ con cô đi thật xa trốn tránh rắc rối?

Cô hỏi Diệp Sâm vì sao lại chạy trốn, Diệp Sâm lạnh lùng trả lời, căn bản không có ai thông báo với anh về bữa tiệc đính hôn tối nay, cho nên không thể nói là chạy trốn.

Trình An Nhã lại một lần nữa không biết nói gì, anh rõ ràng là khẩu thị tâm phi.

“Không hổ là Diệp tam thiếu, quả là tàn nhẫn.” Trong lòng Trình An Nhã không rõ cảm xúc gì, nghĩ đến Vân Nhược Hi mang thai với anh, tối nay lại là tiệc đính hôn của bọn họ, Trình An Nhã liền cảm thấy kỳ cục, không được thoải mái.

“Tàn nhẫn?” Diệp tam thiếu ngân nga hai chữ này, đột nhiên nhướn mày cười nói: “Cũng không phải là tàn nhẫn với em và Ninh Ninh, có quan hệ gì đâu?”

“Còn đứa bé đó?”

“Đứa bé? Đứa bé nào?” Diệp Sâm có chút ngơ ngác.

Ánh mắt Trình An Nhã tóe ra mấy tia giận dữ, “Anh cố tình có phải không? Em nói là đứa bé của anh và Vân Nhược Hi, làm thế nào?”

Sau khi buột miệng nói ra, Trình An Nhã liền cảm thấy có chút bối rối, dường như cô không có lý gì để hỏi Diệp Sâm quá nhiều về chuyện này, cô không có quyền hỏi.

Diệp Sâm nhìn sâu vào mắt cô, từng chữ từng câu nói rất rành mạch: “Con của anh, chỉ cần Ninh Ninh là đủ rồi.”

Trình An Nhã có thói quen đọc tiểu thuyết trên mạng, tối nay cô lên mạng lại nhảy thẳng đến các trang thông tin giải trí.

Trên các trang báo, tạp chí mạng lớn đều đăng tải tin tức Diệp Sâm không tham gia bữa tiệc đính hôn của hai nhà Diệp gia và Vân gia. Trên đầu trang đều đăng những tiêu đề giật gân như vậy, đều trách Diệp Sâm phụ bạc vô trách nhiệm, ép một tiểu thư danh môn khuê các đi vào con đường cùng, dư luận đều nghiêng về phía Vân Nhược Hi, đều tội nghiệp cho tình cảnh của Vân Nhược Hi, bức xúc chỉ trích Diệp tam thiếu, phê phán mạnh mẽ nhân phẩm của anh.

Mặc dù tin tức ngập trời như vậy, thế nhưng hãng truyền thông GK, tạp chí quyền uy nhất lại không hề đăng tải bất cứ thông tin gì về hôn biến giữa Diệp Sâm và Vân Nhược Hi, Trình An Nhã cảm thấy rất kỳ lạ.

Kroos từ bao giờ lại thánh mẫu như vậy?

Quan hệ giữa anh ta và Diệp Sâm rất tốt, điều này cô biết, Trình An Nhã làm thư ký cho anh ta một năm, đối với vị nhân sĩ biến thái này cho dù không hiểu mười thì cũng hiểu đến chín phần. GK là tờ báo quyền uy nhất, không cần dùng não nghĩ cũng biết với tin tức gây shock như vậy, báo chí mà đăng nhất định sẽ bán được rất chạy, Kroos làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được?

Hành vi thông thường của anh ta sẽ là, ra sức đăng tải sự việc này, sau đó khoái chí gọi điện cho Diệp Sâm để Diệp Sâm báo cáo một chút cảm tưởng, phải như vậy mới phù hợp với phong cách của anh ta.

Thực ra, mục đích chủ yếu của cô là vào một trang web.

Nói đến trang web này cũng rất thú vị, nghe nói là do một thiên kim đại tiểu thư nào đó trong lúc nhàn rỗi lập ra, cực kỳ nhiều tin đồn, đối tượng là các siêu minh tinh, các nhân vật nổi tiếng trong xã hội, các ông hoàng độc thân v.v.

Diệp tam thiếu là nhân vật hiện có tỉ lệ tìm kiếm và tỉ lệ click chuột cao nhất, nói một cách khác, tin đồn về anh trên trang web này đăng tải nhiều nhất.

Quả nhiên bài viết được quan tâm nhiều nhất chính là hôn biến giữa Diệp tam thiếu và Vân Nhược Hi.

Bài viết này có tiêu đề cực kỳ giật gân.

Hoàn toàn trái ngược với các tạp chí lớn khác.

“Biến động đám cưới đại gia, Diệp tam thiếu bị cấm sừng”

Trình An Nhã vừa nhìn thấy tí bài này, khóe mắt liền co giật dữ dội, đây là tí gây chấn động nhất trong các tí mà cô đã xem.

Bị cấm sừng?

Chỉ có Diệp tam thiếu khiến cho kẻ khác bị cấm sừng thôi chứ.

Trình An Nhã phát hiện ra suy nghĩ của cô có chút ít tà ác, dùng tốc độ nhanh nhất mở bìa viết ra.

Bài viết này mới chỉ đăng cách đây hai giờ, vậy mà đã có đến hơn năm nghìn trả lời, có thể thấy độ hot của nó, cũng có thể thấy con người ta yêu thích tám chuyện như thế nào.

Người viết bài này có tên rất cá tính, Tôi một trai bao xinh đẹp.

Vị trai bao xinh đẹp tiên sinh này tự giới thiệu mình là nhân viên đang được yêu thích hàng đầu của một quán đêm thứ sáu nào đó, còn kèm thêm ảnh của một quán bar, có ảnh có chân tướng mà.

Trình An Nhã biết quán bar này, phàm là những ai thường xuyên lui tới đây, nhất định đều thấy quen thuộc, là một tiệm Ngưu lang cao cấp của thành phố A, chuyên phục vụ cho các quý phu nhân, xoa dịu nỗi cô đơn

cho họ, trai bao trong quán bar này chất lượng rất tốt, đều có trình độ học vấn cao, có tố chất văn hóa, đồng thời, giá cả cũng rất cao, có người một đêm giá lên đến một trăm ngàn tệ, vô cùng đắt đỏ.

Trang web này chuyên khai thác tin đồn, lại có trọng tâm hướng về đám đông, độc giả của trang web này có nhiều người là các nữ ca sĩ, quý bà, ngôi sao.v.v. Cô bóc trần tôi, tôi bóc trần cô, mặc dù đều ngửa giáp ra trận, nhưng cũng rất thú vị, bởi vì đều là sự thật.

Trình An Nhã tiểu thư của chúng ta ở đây có một nghệ danh, Vũ đình giang nam, một cái tên nghe rất mùi mẫn, rất thực nữ. Nhưng lại vì độc miệng mà để lại ấn tượng sâu sắc, rất được admin yêu thích, hay nói một cách khác, cô ở đây rất có tên tuổi.

Nội dung bài viết của Trai bao xinh đẹp tiên sinh như thế này.

Có một hôm, một quý cô xinh đẹp dẫn theo một quý cô u buồn đến tiệm đêm tìm vui giải sầu, hai người chọn anh ta, sau một hồi uống rượu, quý cô xinh tươi lại chọn một trai bao khác, để quý cô u buồn kia lại cho anh ta.

Sau ba tuần rượu, quý cô này có vẻ say, hỏi anh ta một đêm bao nhiêu tiền, cô ta muốn mua một đêm, Trai bao xinh đẹp tiên sinh làm nghề này, thấy quý cô toàn thân từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, vừa nhìn đã biết là người có tiền, bởi vậy liền đồng ý mỗi làm ăn này.

Cô gái dẫn anh ta ra ngoài, cả đường lên cơn say, cứ gọi tên Diệp tam thiếu, điên điên khùng khùng, Trai bao xinh đẹp tiên sinh thấy cô ta có chút đáng thương, ra sức chọc cho cô ta vui, hai người đến khách sạn cao cấp XX, một đêm xuân tiêu.

Theo Trai bao tiên sinh nhớ lại, ngày hôm sau khi tỉnh rượu, cô gá đưa cho anh ta tờ chi phiếu một triệu để anh ta im lặng.

Bất kể là ngành nghề nào cũng đều có quy định của ngành nghề đó, Trai bao xinh đẹp tiên sinh rất tuân thủ lời thề của mình, ngậm miệng không nói.

Sự việc thú vị ở chỗ, vài ngày sau, cô gái này lại gọi anh. Hai người qua lại mấy lần, Trai bao xinh đẹp bắt đầu rung động. Vị tiểu thư này phát giác ra, lập tức cắt đứt tất cả mọi liên hệ, bỏ rơi anh ta, hơn nữa, còn nói anh ta chỉ là một gã trai bao, không thể đùa mờ ám nữa.

Trai bao xinh đẹp tiên sinh đau khổ dằn vặt suốt mấy ngày trời, có một ngày đột nhiên nhìn thấy vị tiểu thư này trên báo, biết được tên của cô, biết cô đã có thai, vui mừng phát điên, sau đó lại đọc được tin cô sắp gả vào Diệp gia.

Trai bao xinh đẹp tiên sinh thử tìm gặp nói chuyện với vị tiểu thư này, đều bị từ chối, đồng thời còn bị đe dọa, còn dám quấy nhiễu cô ta, cô ta sẽ không để cho anh ta làm ăn tiếp ở thành phố A.

Trai bao xinh đẹp tiên sinh nổi giận, từ yêu chuyển thành hận ôm phần nộ lên diễn đàn kể lể, đồng thời kèm theo một tấm ảnh khá là mờ, nhìn không rõ mặt, nhưng nhìn hình dáng và kiểu tóc, đúng là rất giống Vân Nhược Hi.

Trình An Nhã há hốc miệng khi đọc bài viết này.

Đây quả là bài viết có tính chất gây chấn động, văn phong của Trai bao xinh đẹp tiên sinh rất chau chuốt, xem ra nhất định rất có tố dưỡng, có nhiều câu văn ý tứ sâu sắc, thể hiện một cách hoàn mỹ nỗi day dứt giữa yêu và hận của anh ta.

Tình cảm sâu đậm, yêu hận giằng xé, khiến người đọc rơi nước mắt.

“... Quả là vô địch đấy chứ?” Trình An Nhã sửng sốt một hồi lâu. Đột nhiên cô nghĩ ra một cách độc ác rằng, trước tiên, không nói đến bài viết này là thật hay giả, tin bom tấn như vậy nếu để Diệp tam thiếu biết được, sắc mặt anh ta có lẽ sẽ rất đặc sắc chăng?

Không được, quá ác.

Bởi vì phụ nữ đều có bản tính và thiên phận thích tám chuyện, Trình An Nhã nhanh chóng kéo xuống xem phần hồi đáp, thốt lên một tiếng quá là đặc sắc luôn.

Tầng hai là chủ diễn đàn Mỗ thiên kim đại tiểu thư khua chiêng gõ trống kêu gọi mọi người nhanh chóng đến bình luận, Trình An Nhã dường như có thể hình dung ra dáng vẻ đều đặn của cô ta trước màn hình vi tính.

Một loạt trả lời phía dưới, cả nam lẫn nữ, có người chế giễu, có người coi thường, có người lạnh lùng đứng xem náo nhiệt, có người bênh vực Vân Nhược Hi, nói rằng đây là thông tin cổ tình hỷ hoại danh dự của cô.

Tầng thứ 101 có vị tên Vân gia đại tiểu thư cảnh cáo Trai bao xinh đẹp tiên sinh, cẩn thận người ta sẽ kiện anh tan cửa nát nhà.

Trả lời này vừa xuất hiện lập tức không khí càng trở nên náo nhiệt.

Phía dưới lập tức sôi sùng sục.

Có không ít người thích xem náo nhiệt, lại có chút suy nghĩ độc ác thì nhau lên tiếng, cơ bản là cùng một ý, kiện thì kiện, bọn họ sẽ xuất tiền, kiện cũng chẳng chết ai.

Có người còn tỏ rõ thái độ chế nhạo vị Vân gia đại tiểu thư này, sao không dùng tên Vân Nhược Hi lên đây luôn đi?

Sau đó là một loạt tranh luận.

Sau vài phút lại xuất hiện một vị nam nhân Tôi đến từ trái đất, ngôn từ kích động bảo vệ danh dự của Vân Nhược Hi, một người cãi trăm người, trong mười phút đã phủ kín bốn trăm tầng, có thể nói nhất khẩu chiến thiên hạ.

Mỗ thiên kim đại tiểu thư lại xuất hiện phát cờ kêu gọi quần chúng xử lý vị nam nhân Tôi đến từ trái đất này.

Trình An Nhã khẳng định 100% vị tiểu thư này và Vân Nhược Hi có thù oán với nhau.

Trình An Nhã cuối cùng đã được biết thế nào là Vương bài bối móc đội.

Thật ra mà nói, ở đây có chế độ hội viên, xét duyệt vô cùng kỹ lưỡng, không phải ai cũng có thể đăng bài, có thể đến đây dạo chơi đều là các mỹ nữ tiên sinh có địa vị xã hội nhất định, nhìn trình độ sữa lưng nhau của họ là biết.

Từ thế kỷ XXI có thể chữ ngược về trước công nguyên.

Có vị dùng tiếng Pháp chữ, một vị khác đáp lại bằng tiếng Pháp, vị kia liền lập tức chuyển sang chữ bằng tiếng Nga, vị này cũng lập tức đáp lại bằng tiếng Nga.

Có hai vị càng cực phẩm hơn, anh này chữ bằng tiếng Anh, anh kia chữ bằng tiếng Pháp, anh này chữ lại bằng tiếng Nhật, anh kia liền trả lời bằng tiếng Hàn, có người dịch từng câu từng chữ phát hiện đều khớp nhau, đám đông xung quanh phục lẫn lóc.

Đây chính là trình độ chữ nhau của thành phần tri thức cao.

Tầng này rất thú vị, cãi nhau cứ cãi nhau, Mỗ thiên kim đại tiểu thư thấy tầng này bắt đầu lệch hướng lập tức xuất hiện khua chiêng gõ trống, tầng nghiêng liền thẳng trở lại, hai nghìn tầng phía dưới đều đang thảo luận sự việc này.

Có người quan điểm rất khách quan, nói Diệp tam thiếu và Vân Nhược Hi người tám lạng kẻ nửa cân, ý tại ngôn ngoại, anh ta tin vào thông tin này.

Có người quan điểm rất bảo vệ Vân Nhược Hi, bởi ảnh đều là chụp trong đêm, nhìn không rõ, không thể khẳng định, anh ta cho rằng đây là một sự việc có tính phi bang.

Có người trực tiếp cho rằng đứa bé trong bụng Vân Nhược Hi chính là con của Trai bao xinh đẹp tiên sinh, Diệp tam thiếu đích thực là bị cấm sùng, cũng may chưa đính hôn, nếu không kết hôn rồi nuôi con của người khác là quá thiệt thòi.

...

Đúng vào dịp cuối tuần, con người ta ngày nay áp lực cuộc sống quá lớn, vừa hay gặp chuyện như vậy, vừa hay lại là một nhóm bởi mức cùng trình độ, cùng chất lượng, tất nhiên sẽ vô cùng hào hứng tham gia để giải tỏa áp lực, cho nên, bài viết này rất nóng.

Tóm lại, nói gì cũng có.

Trình An Nhã chau mày, cô có chút độc ác nghĩ, nếu như chuyện này là thật, vậy, đứa bé trong bụng cô ta là con của ai?

Mồ thiên kim đại tiểu thư gửi đến một tin nhắn, “Vũ Đình giang nam, chết tiệt, cô online sao không nói gì?”

Trình An Nhã trả lời, “Không xen vào được, hoành tráng quá.”

Mồ thiên kim đại tiểu thư, “Haha, tôi cho cô biết nhé, vị Vân gia đại tiểu thư và Tôi đến từ trái đất là cùng một ID, oa haha...”

Cuộc sống ở đâu cũng có hài kịch.

Tất cả đều là phù vân.

Ngày hôm sau, một thông tin do hãng truyền thông quốc tế GK công bố, nhanh chóng lan truyền cả thế giới, phàm là nơi có hãng truyền thông quốc tế Gk, thông tin này đều nhanh chóng được truyền đi...

Sóng gió lại nổi dậy.

GK tiết lộ một chùm ảnh sinh hoạt của Diệp tam thiếu, Trình An Nhã và Ninh Ninh.

Còn có một đoạn MV ngắn, giọng nói trong veo của ninh Ninh gọi daddy mami vô cùng rõ ràng.

Kinh điển nhất là chuyện nhỏ đi kèm, tiêu đề rất văn vẻ, “Chuyện tình chìm nổi bảy năm của Diệp tam thiếu, cuối cùng cũng nên duyên cùng người đẹp.”

Khi Diệp tam thiếu đọc được bài báo này, nở một nụ cười, nhẹ nhàng vò nát tờ báo, hỏi thăm hết một lượt mười tám đời tổ tông của Kroos, chỉ hận bộ mặt của Kroos không có ở đây lúc này để anh có thể làm cái bao cát.

Ninh Ninh rất là hào hứng trải tờ báo ra, đọc xong câu chuyện nhỏ đi kèm này, cậu liền cười lăn lộn trên ghế sofa, sau đó dưới ánh mắt cực kỳ dè dặt, mang theo sát khí của Diệp Sâm, mới hơi khắc chế lại một chút.

Cậu cầm tờ báo chạy ra ngoài bãi cát cười như nắc nẻ.

Chùm ảnh và MV này là chiến lợi phẩm cả tối hôm qua của hai ba con, đêm qua đã gửi cho Kroos nhờ anh ta ra mặt giúp đỡ, anh cũng viết lại câu chuyện nhỏ giữa mình và Trình An Nhã.

Thế nhưng Kroos chỉ giữ lại mở đầu và kết thúc, bỏ đi đoạn giữa, tự anh ta bịa ra một câu chuyện cực kỳ sến súa, gần như lôi tất cả mọi người vào cuộc, đúng là một câu chuyện bi kịch của danh gia.

Câu chuyện viết như sau, bảy năm trước, Diệp tam thiếu gia và Trình tiểu thư yêu nhau, hai người có một khoảng thời gian vô cùng ngọt ngào. Chuyện tình của hai người bị Diệp gia phản đối, Diệp lão gia kiên quyết chia duyên rẽ thùy. Một tiểu thư nào đó chen chân vào, một tập đoàn nào đó lâm trận, ép Trình tiểu thư lúc đó không quyền không thế phải chạy trốn khỏi thành phố A. Diệp tam thiếu tuyệt thực chống lại, hai người bàn tính bỏ trốn cùng nhau. Ai ngờ Diệp tam thiếu xảy ra tai nạn, mất đi trí nhớ, Trình tiểu thư khắc khoải chờ ở sân bay cả buổi tối, truyền đến tin báo tử của Diệp tam thiếu, tuyệt vọng đau khổ, bước lên máy bay, một đi không trở lại.

Diệp tam thiếu bảy năm mòn mỏi chờ Trình tiểu thư, vọng đoạn thu thủy, tìm kiếm hình bóng Trình tiểu thư qua hết cô gái này tới cô gái khác. Giọng văn từ đó thay đổi, trở nên vô cùng bi thương, đau khổ. Đêm ngày tháng phong lưu giữa vụn hoa từng trong bảy năm qua của Diệp tam thiếu ngang nhiên biến thành bảy năm sinh tử tuyệt luân, biến hình tượng đào hoa của Diệp tam thiếu trở thành hình tượng chàng trai vụn niên si tình một cách vô cùng sinh động.

Từng hàng chữ như nhỏ máu, khiến người đọc rơi nước mắt.

Bảy năm sau, hai người tình chờ gặp lại...

Gương vỡ lại lành, nhưng rồi lại gặp trở ngại. Anh ta đem câu chuyện tình yêu giữa cô bé Lọ lem và hoàng tử viết vô cùng sến súa và cảm động.

Đặc biệt là thời gian hai người yêu nhau, lại bịa ra mấy việc thú vị mà Diệp tam thiếu làm để theo đuổi Trình An Nhã, một hình tượng thiếu niên đang yêu rất nhiệt huyết, rất ngu ngốc, rất đen đui. Hình tượng này và Diệp tam thiếu tao nhã, lạnh lùng, danh thép hình thành hai tính cách hoàn toàn đối lập. Nhân đó thể hiện tình yêu có thể gây ra tổn thương đối với một chàng trai lớn đến thế nào, vì Trình tiểu thư, Diệp tam thiếu của chúng ta mới trở nên lạnh lùng, máu lạnh, tàn khốc như vậy.

Bài báo này đã kiểm về cho Diệp tam thiếu biết bao nhiêu là nước mắt thương cảm, đồng tình.

Diệp tam thiếu đọc xong nghiêng rằng kèn kẹt, nghe nói, bài báo này do chính tay chủ tịch tập đoàn truyền thông GK Kroos chấp bút.

Diệp gia, Vân gia hai nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, GK im ắng không có động tĩnh gì, không đăng tải bất cứ tin tức gì, đột nhiên tiết lộ một thông tin có tính bom tấn như vậy, hiệu quả vô cùng kinh người.

Trong vòng một ngày đã đánh bại được tất cả các tờ báo đang bán chạy khác, lượng tiêu thụ của tạp chí ngồi vững ở ngôi vị số một.

“Kroos, đồ biến thái, cậu viết tố thành cái gì rồi hả?” Diệp tam thiếu gọi điện cho Kroos, nghiêng rằng trèo treo, chỉ hận không thể bắn chết anh ta, cái gã ngu ngốc trên báo mà là anh ư?

“Ý, cũng đọc báo rồi hả? Xem xem, văn phòng của tớ không tụt lùi phải không, nghĩ lại năm xưa, tớ là thần bút số một của Havard đấy nhé, oa haha...” Kroos ở bên kia đầu dây đặc ý cười vang.

Trán Diệp tam thiếu nổi gân xanh, cái gã biến thái này gần đây nhất định là quá nhàn rồi đây mà, “Cái này không giống với bản thảo tớ gửi cho cậu.”

“Hey, tớ nói nghe này, cái bản thảo cậu gửi cho tớ chả có cái quái gì cả, không hấp dẫn tẹo nào, cậu thấy không, tớ chỉ vừa động tay sửa một chút lập tức sức hấp dẫn tăng không ít, lượng tiêu thụ hôm nay quá tuyệt, đứng đầu bảng luôn. Tớ nói cho cậu nghe, Diệp tam thiếu, cậu nên tiến hành nâng cấp văn phong của mình lên đi, văn của cậu quá khô khan, nhìn của tớ mà xem, văn vẻ biết bao nhiêu, cảm động biết bao nhiêu, chính tớ còn thấy cảm phục muốn chết, cậu nên học tập nhiều vào.”

Diệp tam thiếu có cảm giác tú tài gặp phải quan binh, có lý nói không rõ, khác nào gà nói với vịt.

“Cậu đây là viết sai sự thật. Còn nữa, hình tượng của tớ đều bị cậu hủy hoại rồi.” Điểm cuối cùng mới là quan trọng nhất, Diệp tam thiếu gần như gầm lên, tại sao lại viết anh ta thành một nam thanh niên nhiệt huyết văn vẻ như vậy chứ...

“Hủy hoại hình tượng của cậu thì cậu cũng phải có hình tượng để mà hủy hoại chứ. Nhìn xem Diệp tam thiếu mà tớ viết, đáng yêu biết bao, chẹp chẹp, đáng báo ấy mà, cái cần là hiệu quả, ban đầu cậu thiết kế là hiệu quả gì, lại xem hiệu quả mà tớ đã gia công thêm, mạnh hơn của cậu gấp trăm lần đúng không, học hỏi đi, đàn ông, khi nào cần sến súa thì cứ sến súa, đấy gọi là kỹ thuật.” Kroos giáo huấn rất nghiêm túc, bài báo này vừa ra, tất cả dư luận liền nghiêng về phía Diệp tam thiếu.

Diệp tam thiếu đạt được mục đích, anh ta vừa kiếm được tiền, vừa có kịch hay để xem, lại khiến Diệp tam thiếu một phen tức lộn ruột, một mũi tên trúng bốn đích, một việc tốt như vậy nghĩ mà xem tâm trạng anh ta sung sướng biết bao.

“Cậu chờ đấy, đừng để lọt vào tay tớ, nếu không cậu sẽ chết rất khó coi.” Diệp tam thiếu từ kẽ răng nhả ra mấy chữ, giận dữ đập máy, Kroos cười ha hả, gần đây thật là sôi động quá.

Mùa hè, mùa đốt cháy kịch tình.

“Daddy, thực ra hiệu quả thật sự không tệ, con đọc rồi cũng cảm thấy rất thông cảm với daddy.” Ninh Ninh cầm báo bước lại gần, cười hì hì nói: “Chú Kroos quả là có tài.”

“Ninh Ninh...” Diệp tam thiếu kéo dài giọng, Ninh Ninh vút tờ báo sang một bên cười không khép được miệng.

Kroos là ai, cao thủ hàng đầu trong ngành truyền thông toàn cầu, anh ta đối với phản ứng của quần chúng, khứu giác của dư luận, nhanh nhạy hơn bất kỳ ai, các vụ án qua tay anh ta, có vụ nào không kinh điển, khiến cho quần chúng nhiệt huyết bùng bùng.

Cho nên có thể nói, lần này bài báo đã hết sức thành công.

Diệp tam thiếu tất nhiên biết rằng bài báo lần này rất thành công, nhưng anh rất không cam tâm, anh tự nộp lên cửa cho Kroos chơi một ván.

Đang lúc hai ba con nói chuyện, Trình An Nhã tập tễnh chống gậy đi ra, Diệp tam thiếu nhanh chóng lên lầu bế cô xuống, Ninh Ninh chui vào trong bếp bưng bữa sáng ra, hai ba con phân công công việc vô cùng ăn ý.

“Mami, tối qua ngủ ngon không?” Ninh Ninh thơm lên má mẹ, cười tủm tỉm hỏi.

“Ngon lắm.” Cô vừa nói vừa ngáp dài một cái, hai ba con trợn mắt.

Trình An Nhã nhìn Diệp tam thiếu, nhớ lại bài viết tối qua, tâm trạng cực kỳ tốt, Diệp tam thiếu còn đang mãi cay cú vụ hình tượng của mình, Trình An Nhã tiện tay cầm tờ báo bên cạnh lên...

Ninh Ninh đang bưng sữa đến, há miệng á lên một tiếng, Diệp tam thiếu nhướn mày, mặt biến sắc. Trình An Nhã đã đọc được bài báo, không kìm được thâm phỉ báng, chết tiệt, con người này quả là có tài, bịa chuyện còn sến hơn cả câu chuyện mà cô bịa ra.

Người viết bài: Kroos.D.Josel. Sdrick.

Chủ tịch của hãng truyền thông quốc tế Gk lại còn kiêm nhiệm thêm chức này nữa, thật là thần kỳ.

“Những tấm ảnh này...là anh tự tiết lộ sao?” Trình An Nhã chậm rãi hỏi, nở nụ cười vừa đáng yêu vừa thân thiện, cùng với ánh nắng sau lưng cô tạo nên một vẻ lấp lánh không thể tả hết, sáng lóa đến mức gần như khiến Diệp tam thiếu lóa mắt.

Ninh Ninh cúi đầu xin bánh gối, uống sữa, bộ dạng không liên quan đến mình.

“Phải thì sao nào?” Trong ảnh hai mẹ con mặc bộ quần áo ngày hôm qua, lại là bài viết của gã biến thái Kroos, vừa nhìn là biết có gian tình, anh có phũ nhận cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Việc này, không phải là nên thảo luận một chút sao?” Trình An Nhã cười rất tươi, nhắc nhở đầy thiện ý, “Anh hăm hại người khác cũng không phải cách hăm hại này chứ? Quá hiểm.”

Diệp tam thiếu liền túm lấy Ninh Ninh đang uống sữa, gương mặt đẹp đẽ tinh xảo nở một nụ cười thân thiện, “Bọn anh đã thảo luận rồi, hơn nữa, khuôn mặt em trong ảnh anh đã xử lý, không ai nhận ra em đâu.

Ninh Ninh đang uống sữa, bị anh túm như vậy, bị sặc sữa, ho một thôi một hồi, khuôn mặt nhỏ xíu đỏ bừng bừng, dùng biểu cảm daddy ba quả thật âm hiểm ra trợn mắt nhìn Diệp tam thiếu.

Trình An Nhã nhìn bộ dạng lang sài cấu kết của đồ của hai ba con, khước môi giật giật, cô đến cả nguyên vọng cười cũng không có nữa rồi.

“Mami, thật ra, sớm muộn gì cũng biết, không sao đâu. Người nhà Diệp gia và Vân gia sớm đã biết sự tồn tại của chúng ta, bị bọn họ tiết lộ hắt cho chúng ta một chậu nước bẩn, chỉ bằng để daddy tiên hạ thủ vì cường, đây gọi là tiên phát chế nhân.” Ninh Ninh gặm bánh mỳ một cách đáng yêu, vừa nhồm nhoàm nhau bánh vừa nói không rõ, mặt mũi ngây thơ vô tội bênh vực sự trong sạch của daddy thân yêu.

Trình An Nhã không nói gì được bọn họ, chiêu này của Diệp tam thiếu thật hiểm, đem cả cô và Ninh Ninh tính vào lại thêm vào bài viết của Trai bao xinh đẹp tiên sinh tiết lộ, sự việc sẽ phát triển theo hướng nào đây?

Càng ngày càng sôi động.

“Mami, mami đọc báo xong có cảm động không?”

Trình An Nhã cong cong khóe môi, “Tại sao mẹ phải vì một câu chuyện không có thật cảm động? Nhưng mà...nói thật là mẹ cảm thấy rất vui, đọc xong tâm trạng rất vui vẻ.”

Ninh Ninh, “...”

Sắc mặt Diệp tam thiếu sa sầm, tâm trạng rất vui vẻ?

“Trước khi nghỉ mát anh đã thông đồng trước với Kroos đúng không?” Trình An Nhã tò mò hỏi, phân nửa là như thế, nếu không Gk sẽ không đợi đến bây giờ mới đưa tin, Diệp tam thiếu để tránh lễ đính hôn, lập kế hoạch hãm hại mẹ con cô, hơn nữa còn rất quang minh chính đại nữa chứ.

Diệp tam thiếu gật đầu, “Đúng vậy.”

“Anh có đòi Kroos chút tiền thù lao gì đó không vậy?” Trình An Nhã hỏi, Diệp tam thiếu ngơ ngác không hiểu, Ninh Ninh phì cười, Diệp tam thiếu càng ngơ ngác, “Em có ý gì?”

“Anh không đòi tiền thù lao à, vậy chẳng phải là anh cho không anh ta tư liệu rồi sao? Em thấy hôm nay lượng tiêu thụ của Gk đứng vị trí số một, anh không đòi thù lao cũng phải đòi chia chác hoa hồng gì đó chứ, dù sao mẹ con em cũng có phần mà, phải không, cục cưng?”

Ninh Ninh mặc niệm daddy, hướng về phía Trình An Nhã mỉm cười ngọt lịm, “Mami anh minh.”

“Chưa thấy ai ham tiền như em.” Diệp tam thiếu nghiêng răng trề trẹo.

“Mami, mami...” Ninh Ninh thấy nguy cơ đã được xua tan, vui vẻ nhảy cẫng lên, cầm tờ báo hỏi Trình An Nhã, “Daddy do chú Kroos viết và daddy bảy năm trước có giống nhau không vậy?”

Dù sao cậu cảm thấy daddy trên báo cũng khá là...đáng yêu.

“Trình Viễn Ninh...” Diệp Sâm lao tới túm cổ áo cậu, Ninh Ninh kêu oan ầm ĩ, nhưng lại cười rất vui vẻ.

“Con ngứa móng có phải không?”

“Con tò mò mà.” Ninh Ninh giãy giụa thoát ra khỏi Diệp tam thiếu, đôi mắt trong veo nhìn Trình An Nhã, chờ đợi cái gật đầu của cô.

Trình An Nhã kéo tay con trai, lời rộng ý dài dạy dỗ, “Con trai, rõ ràng là một con sói, con lại mơ mộng muốn biến thành con thỏ, con nghĩ xem có khả năng đó không?”

Ninh Ninh, “...”

Hết chương 9 ^^!

10. Chương 10: Giai Đoạn Sống Thử

Giới truyền thông thành phố A vô cùng sôi động, Diệp tam thiếu và Vân Nhược Hi đính hôn thất bại kéo theo một tin tức có tính bom tấn khác bại lộ, giới truyền thông lại sôi lên sùng sục.

Vân Nhược Hi ở nhà, đọc hai bài báo trên, phẫn nộ đập nát hết những gì có thể đập được trong phòng, điên cuồng gào thét, khóc lóc ầm ĩ, nổi đầu rút từ thiên đường xuống địa ngục, triệt để xé vụn trái tim cô.

Nhục nhả, sợ hãi nói tiếp nhau ập đến.

Cô sụp đổ hoàn toàn.

“Nhược Hi, Nhược Hi...” Vân phu nhân kinh hoàng thất sắc chạy tới, ôm lấy Vân Nhược Hi, đau như đứt từng khúc ruột, “Con của tôi..., đứa con tội nghiệp của tôi, đừng như vậy, con đừng như vậy, tất cả rồi sẽ ổn thôi mà...”

Sắc mặt trắng bệch của Vân Nhược Hi nở ra một nụ cười ma quái, cô cất tiếng cười khanh khách như điên như dại khiến người ta dựng cả tóc gáy...

“Nhược Hi? Con làm sao thế, đừng dọa mẹ, Nhược Hi...”

Vân lão gia nhìn con gái, trong lòng từng cơn nộ hỏa nổi nhau bốc lên, “Nhược Hi, con yên tâm, con và Diệp Sâm nhất định sẽ kết hôn.”

“Kết hôn? Haha...anh ấy sẽ không kết hôn với con...anh ấy yêu người khác, anh ấy còn có con nữa...”

“Sao con lại kém cỏi như vậy? Trong bụng con chẳng phải cũng có con của nó sao?” Ông Vân nổi giận, giữ chặt vai Vân Nhược Hi, quát, “Con phải bình tĩnh, ta không tin Diệp Sâm cả đời này sẽ không xuất hiện, Nhược Hi, con phải phấn chấn lên.”

“Con, con của con...” Cô ta bỗng nhiên cười lớn, tiếng cười bi ai và thương tâm, “Con của con...không phải là của anh ấy...”

Bà Vân đang khóc liên kinh ngạc bịt chặt miệng lại: “Ôi trời ơi... đây là tạo nghiệp gì đây...”

Ông Vân dù sao cũng đã trải qua nhiều phong ba bão táp hơn, trầm tĩnh hơn bà Vân nhiều, những chuyện phong lưu của Diệp Sâm mấy năm nay không phải là ông không biết, nên nếu như con gái ông ở bên ngoài có mấy người tình gì đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Ông ta nâng mặt Vân Nhược Hi lên, nói gần từng chữ, “Nhược Hi, con nghe đây, đứa bé trong bụng con là con của Diệp Sâm, nhất định phải là con của Diệp Sâm, nghe rõ chưa?”

Vân Nhược Hi bật khóc, Vân lão nói: “Không phải nghĩ ngợi gì hết, chỉ cần con nói đây là con của Diệp Sâm, ai dám nói không phải? Tất cả đợi kết hôn xong hãy nói, lần này chúng ta sẽ không đính hôn gì hết, đợi Diệp Sâm quay về, ba sẽ đích thân đi tìm nó, bắt nó phải kết hôn với con, nếu nó không đồng ý, nó chính là làm càn rồi lại rũ bỏ con người ta, ông Diệp sẽ không cho phép nó ngang tàn như vậy, ba không tin nó sẽ rời bỏ MBS để kết hôn với con bé kia.”

“Lão gia, ông đang dạy con cái gì vậy?” Vân phu nhân kêu lên, Vân lão gia trừng mắt nhìn bà ta, bà sợ hãi vội vàng im bặt, không dám nói thêm câu gì nữa.

Vân Nhược Hi nhắm mắt lại, nước mắt từ trong khoang mắt tuôn ra.

Kết thúc kỳ nghỉ, Diệp tam thiếu đưa Trình An Nhã và Ninh Ninh về thành phố A, đưa họ đến thẳng biệt thự của mình.

Diệp tam thiếu dùng Ninh Ninh để ép Trình An Nhã, có con trai trong tay, mami không thể chạy thoát, thêm vào đó chân Trình An Nhã đi lại không tiện, cũng đành miễn cưỡng đồng ý mệnh lệnh của anh.

Hơn nữa, tấm ảnh của cục cưng Ninh Ninh rất rõ nét, đây không phải là chuyện mơ hồ.

“Ê, cậu sẽ lấy Diệp tam thiếu à?”

“Toàn tin đồn nhảm.” Trình An Nhã điềm nhiên trả lời, từ sau khi biết Ninh Ninh và Diệp tam thiếu lang sài cầu kết, cô liền nghĩ đến lúc trước là Ninh Ninh và Lý Vân hợp tác bán đứng cô, Lý Vân quá nửa là biết chuyện giữa cô và Diệp tam thiếu.

“Hôm nào đi uống nước, bọn mình tâm sự.” Lý Vân cười.

Trình An Nhã cười mắng: “Cậu đúng là bạn bè tốt, tớ nằm viện hai tuần lễ không thấy bóng dáng cậu đâu, bây giờ muốn hóng chuyện, đừng có mơ.”

“Ê, đừng như vậy mà, hôm qua tớ vừa từ Pháp trở về, ai bảo cậu bị tai nạn đúng lúc tớ đi Pháp cơ, còn may tới còn mang về cho cậu một lọ nước hoa này.” Lý Vân nhỏ nhẹ biện hộ.

Trình An Nhã bấy giờ mới vừa lòng hừ một tiếng, “Hôm nào cậu rảnh thì gọi cho tớ nhé, tớ gần đây nhàn rồi lắm.”

“Ok. A, nhà tớ về rồi, tớ phải đi thị tắm đây, bye bye.” Nói xong, dập điện thoại, Trình An Nhã không còn gì để nói sự hào phóng của cô bạn...

Lấy Diệp tam thiếu sao?

Trong lòng Trình An Nhã trầm trở suy nghĩ này, hơi có chút ngơ ngác, nếu như nói, ban đầu cô phản kháng, vậy thì bây giờ... cô ngơ ngác.

Không biết nên làm gì.

Anh ta, vì Ninh Ninh mà đối xử tốt với cô sao?

Bởi vì muốn có một mái nhà, cho nên mới cho phép cô tham dự vào cuộc sống của anh, có lẽ là như vậy chẳng?

Trình An Nhã nhớ lại lúc ở biệt thự bên bờ biển, Diệp tam thiếu từng nói, thử xem, anh muốn cảm nhận cảm giác gia đình.

Lời nói này nghe có chút nhàn nhạt bi thương.

Hai ngày tiếp xúc, đúng là rất giống một gia đình, vô cùng vui vẻ, nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của Ninh Ninh, cô đã cảm thấy mãn nguyện.

Nhưng Trình An Nhã biết, chỉ là đóng kịch mà thôi.

Cô và Diệp Sâm chỉ là rất ăn ý trước mặt Ninh Ninh, che giấu đi góc cạnh, hòa bình chung sống, mặc dù rất vui vẻ, nhưng không giây phút nào cô không tự nhắc nhở bản thân, niềm vui này là có giới hạn.

Giống như diễn viên trên sân khấu, bọn họ không thể biểu diễn cả đời trên sân khấu này.

Kịch cuối cùng rồi cũng phải hạ màn.

Nếu như lúc đó...diễn viên quyền luyến sân khấu, phải làm thế nào?

Suy nghĩ của Diệp Sâm, cô tạm thời không hiểu rõ, cho nên cô bắt buộc phải khắc chế bản thân, không được đắm đuối cảm giác đó, đây chỉ là ảo giác.

Cô không muốn để bản thân rơi vào cảnh một mình cô độc đứng trên sân khấu nhìn theo bóng người khác rời khỏi sân khấu mà không hề lưu luyến.

Như vậy, rất đáng thương.

Tiếng chuông cửa vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Trình An Nhã, đánh thức cô cô tỉnh dậy từ trong thương cảm.

Diệp Sâm xuống lầu mở cửa, lạnh lùng cau mày, “Sao lại là ba?”

Trình An Nhã quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Sâm sắc mặt âm u đi vào. Phía sau là Diệp lão gia và Trần Đức, đối mặt ngay với cô, Trình An Nhã hơi sững người, lễ phép chào hỏi Diệp lão gia, Diệp lão gia căn bản không thèm đếm xỉa tới lời chào của cô.

Diệp lão gia chỉ vào cô hỏi: “Tại sao cô lại ở đây?”

“Đây là nhà của con, ba không có quyền.”

“Mami, daddy, con...” Thân hình nhỏ bé của Ninh Ninh xuất hiện ở đầu cầu thang, nhìn thấy Diệp lão gia và Trần Đức, nụ cười hơi trầm xuống, “Daddy, ba có khách ạ?”

Diệp lão gia nghe thấy, sắc mặt càng khó coi, ông ta từ đầu đến chân cực kỳ không ưa Ninh Ninh, lúc này nghe cậu bày tỏ quan hệ chủ khách như vậy càng cảm thấy đứa bé này không lễ phép.

Diệp tam thiếu nhìn Trình An Nhã một cái, bế cô lên lầu, “Ninh Ninh, con và mami lên lầu chờ ba một lát, daddy xong ngay đây.”

“Vâng.”

Dưới lầu, Diệp Sâm đến cả trà nước cũng chẳng tiếp, trực tiếp ngồi trước mặt Diệp lão gia, “Có việc gì?”

“Con dám để mẹ con nó đến đây ở?”

“Đây là con của con, mẹ của con con, tại sao lại không thể đến đây ở?” Diệp Sâm lạnh lùng hỏi lại, nở một nụ cười nhạt, “Con nhắc lại một lần nữa, ba không có quyền chỉ trỏ này nọ trong nhà con.”

“Mày...” Diệp lão gia vô cùng giận dữ.

“Diệp tam thiếu gia, cậu đừng nói với Diệp lão gia như vậy, ông ấy bị cao huyết áp, không chịu được kích động lớn đâu.” Trần Đức đứng một bên nhẹ nhàng nhắc nhở.

Diệp tam thiếu trong lòng phỉ báng, cao huyết áp thì sao, cũng đâu phải là bệnh tim mạch.

“Trần Đức, im miệng.” Diệp lão gia quát, trừng mắt nhìn Diệp Sâm hỏi: “Con dám trốn khỏi lễ đính hôn, con để mặt mũi Diệp gia, Vân gia hai nhà ở đâu rồi? Con để cho Nhược Hi về sau làm sao nhìn mặt người khác?”

“Từ đầu đến cuối con không hề nhận lời ba về việc đính hôn, là các người tự tổ chức tiệc đính hôn đó, các người phải tự tìm chú rể chứ, sao lại đổ lên đầu con là thế nào?” Diệp Sâm cười nhạt.

“Lấy Nhược Hi.” Diệp lão gia trầm giọng ra lệnh.

“Hôn nhân của con, để con tự quyết.” Diệp Sâm nói từng chữ một, vô cùng chắc chắn, “Lấy Nhược Hi, con không làm được.”

“Lẽ nào con muốn làm một kẻ phản bội?” Diệp lão gia trầm giọng nói, nói thật lòng, Diệp Sâm là kẻ phản bội hay không ông không bận tâm, bây giờ ông ta chỉ quan tâm đến lợi ích sau khi hai nhà Diệp gia và Vân gia liên hôn đem lại, và còn... không chế Diệp Sâm nữa, “Đứa bé trong bụng con bé làm thế nào? Thăng bé trên kia là con trai con, đứa bé trong bụng con bé cũng là con của con.”

“Ba, từ bao giờ ba bắt đầu quan tâm cháu nội của ba lưu lạc bên ngoài vậy? thật là nực cười.” Diệp Sâm chế nhạo không chút khách sáo, trước kia là ai đã không coi chấy là cái gì, bây giờ lại dám nói là vì cháu, ông già, ông hết kế sách rồi sao?

“Con muốn mất mặt, Diệp gia không thể mất mặt như vậy được, con làm Nhược Hi có con rồi lại không lấy con bé, không chỉ hai gia đình chúng ta bị người ngoài chê cười, con cũng hủy một đời con bé, con thật sự không quan tâm đến việc này sao?” Diệp lão gia chậm rãi nói, ý đồ làm động lòng Diệp Sâm.

Tiếc thay, trái tim Diệp Sâm cứng như sắt thép, không hề động lòng.

“Ba, già rồi thì nên nhận thua, việc gì cũng muốn nắm trong tay có ý nghĩa gì, ba cũng không nghĩ xem ba có thể sống được mấy năm nữa?” Diệp Sâm nhẹ nhàng thốt ra một câu cực kỳ bất hiểu, cực kỳ trời đánh thánh đâm.

Là con trai mà đến mức độ như vậy, không biết nên nói Diệp tam thiếu độc ác, hay là Diệp lão gia làm ba quá thất bại.

“Mày rửa tao chết đi?” Diệp lão gia nổi giận đùng đùng, gờ gậy ra, bị Trần Đức nhanh chóng ngăn lại, ông ta giận dữ đến mức toàn thân run rẩy, khuôn mặt già lão đỏ bừng bừng, ánh mắt căm hận, lại cố gắng đè nén xuống.

Hít thở sâu...

“Muốn thế nào, mày mới lấy con bé?” Diệp lão gia đành phải đưa ra thỏa hiệp.

Diệp Sâm nhướn mày, bắt đầu thỏa hiệp rồi sao?

Sớm không làm vậy đi?

Bây giờ muốn thỏa hiệp không sợ quá muộn hay sao?

“Con sẽ không lấy Nhược Hi, ba bỏ cuộc đi.” Diệp Sâm tỏ ra khó chịu, “Đừng lấy con cái ra để nói chuyện, con của con chỉ có Trình Viễn Ninh.”

“Mày chẳng phải muốn nhận thằng bé đó hay sao?” Ông Diệp nghiêng răng nói: “Ta có thể cho phép nó nhận tổ tiên, thậm chí có thể tổ chức hợp báo giới thiệu và thừa nhận nó trước giới truyền thông...”

Diệp Sâm nhướn mày, lạnh lùng hừ một tiếng, anh nhếch môi nở một nụ cười, à như không, “Sau đó thì sao?”

“Thằng bé đó mày có thể nhận nó, điều kiện là mày bắt buộc phải lấy Nhược Hi, mày cũng không muốn con trai mình bị người ta chỉ trích nói là con hoang chứ?”

Diệp tam thiếu ngả người ra ghế, vắt chéo chân cười tao nhã: “Đây gọi là gì nhỉ? Ban ân ư? Con có cần phải dập đầu cảm tạ đại ân đại đức của ba không?”

“Diệp Sâm, con hãy nghiêm chỉnh đi, ba đang nói chuyện hết sức nghiêm túc với con.” Diệp lão gia trầm giọng nói, ông rất bất mãn với thái độ của Diệp tam thiếu, chỉ hận không thể một quyền đập tan nụ cười nhếch mắt trên khuôn mặt của anh.

“Ba, xem ra ba vẫn chưa hiểu rõ vấn đề, con đã nói từ trước, con trai của con không cần sự thừa nhận của ba, con cũng không cần sự thừa nhận của người khác, cho dù cả thế giới không thừa nhận thì nó vẫn là con trai của con.” Diệp Sâm lạnh lùng nói, con người quý ở chỗ tự biết lượng sức mình, ông ta quả nhiên già rồi, đến điểm này cũng không hiểu.

“Mày quyết không lấy Nhược Hi?” Ông Diệp trầm giọng hỏi, giọng nói mang chút cảnh cáo.

Diệp Sâm nhún vai. “Con cho rằng con đã thể hiện rất rõ ràng rồi chứ.”

“Lấy Nhược Hi rồi thì tập đoàn quốc tế MBS và tập đoàn tài phiệt Vân thị mới có thể hợp nhất được, bản đồ sự nghiệp sẽ nhanh chóng mở rộng, có gì không tốt? Mày có gì để phản đối chứ?”

Diệp Sâm nhếch mép cười nhạt: “Diệp Sâm con không cần dựa vào phụ nữ để mở rộng bản đồ sự nghiệp, MBS là ba muốn mở rộng chứ không phải con.”

“Ý mày là sao?” Ông Diệp neho mắt đầy nguy hiểm.

Diệp Sâm mỉm cười chỉ ra ngoài cửa: “Ý con là đàm phán thất bại, cửa ở bên đó ba về từ từ con không tiền.”

Ông Diệp không kìm chế được nữa, ánh mắt mờ đục trở nên độc ác, giận đến mức hai tay run lên bần bật, “Diệp Sâm, rồi mày sẽ phải hối hận.” Nói xong phẩy áo bỏ đi.

Diệp tam thiếu nhếch môi, đi lên lầu trên, hai mẹ con chụm lại cười rất gian, đặc biệt là Trình An Nhã, cười rất dữ dội, Diệp Sâm đột nhiên có một dự cảm không lành.

Ninh Ninh thấy anh bước vào, chọc chọc Trình An Nhã đang cười lẫn lóc, hai mẹ con nhanh chóng điều chỉnh lại vẻ mặt, thế nhưng Diệp Sâm vẫn kịp nhìn thấy, là bài kiểm tra trước kia của anh, thái độ lúc nào cũng vững như bàn thạch của Diệp tam thiếu, khuôn mặt yêu nghiệt lập tức đỏ bừng.

“Chết tiệt, Trình Viễn Ninh, con đào đâu ra cái này?” Diệp tam thiếu lập tức lao tới hòng thủ tiêu chứng cứ.

Đây là bài thi hồi đi học của anh, hầu như không có bài nào đạt yêu cầu, có rất nhiều bài kiểm tra toán chỉ đạt mười mấy điểm, để trống rất nhiều, đề là bài thi thời phổ thông.

“Daddy, đừng như vậy mà, chuyện vui mọi người cùng chia sẻ mà.” Ninh Ninh cười tươi mở một bài kiểm tra ra, cậu rất băn khoăn: “Daddy, daddy có thực là tốt nghiệp đại học Havard không?”

Diệp tam thiếu hơi có chút thiếu tự tại, trừng mắt nhìn hai mẹ con, “Các người chưa thấy bài thi không đạt yêu cầu bao giờ à?”

Trình An Nhã lắc đầu, nhin cười nói: “Từ nhỏ đến lớn em đều đứng đầu lớp.”

Ninh Ninh cũng rất nghiêm trang nói, “Bài thi của con đều đạt 100 điểm.”

Hai mẹ con nhìn nhau, không hện mà cùng nhìn Diệp tam thiếu, nỗ lực chứng minh bọn họ đích thực là chưa nhìn thấy bài thi không đạt yêu cầu bao giờ.

“Daddy, xem ra, thời học sinh của ba...học hành rất...không ra sao nhỉ.”

Sắc mặt Diệp tam thiếu đỏ ửng, thẹn quá hóa giận, cướp đồng bài thi từ tay Ninh Ninh về, cao giọng nói: “Bản thiếu gia mặc dù thi không được 60 điểm, nhưng luận văn tốt nghiệp của ba vẫn khiến tất cả các giáo sư phải kinh ngạc. Hừ.”

Trình An Nhã và Ninh Ninh lại nhìn nhau một cái, rất ăn ý nhìn đồng bài thi của anh, sau đó tỏ thái độ hoài nghi với lời anh vừa nói.

Có lẽ sự biến thái của anh đã khiến tất cả các giáo sư kinh ngạc chẳng.

Diệp tam thiếu nổi giận, trừng mắt nhìn bọn họ, giận dữ ôm đồng bài thi của mình xông ra cửa, anh phải đi thủ tiêu chứng cứ.

Trình An Nhã và Ninh Ninh ở sau lưng cười ha hả.

“Trình Viễn Ninh, daddy đói bụng rồi.” Diệp Sâm sau khi tiêu hủy chứng cứ xong bộ dạng cao ngạo xuất hiện trước cửa.

Ninh Ninh: “...”

“Cưng à, phục vụ dạ dày của ba con đi.” Trình An Nhã tươi cười sai Ninh Ninh đi làm đồ ăn đêm.

Ninh Ninh nhảy khỏi giường, chu miệng một cách đáng yêu, lè lưỡi với Diệp tam thiếu, “Daddy, ba thật keo kiệt.”

Nói xong chạy vèo xuống dưới lầu nấu đồ ăn đêm.

“Diệp tam thiếu, có lời gì mà không thể nói trước mặt con trai?” Trình An Nhã nhướn mày, tò mò hỏi, cô đoán, chắc chắn là có liên quan đến việc ghé thăm của Diệp lão gia hôm nay.

“Em... có bao giờ nghĩ đến việc kết hôn không?” Diệp tam thiếu cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng, hai mắt gắn chặt vào khuôn mặt Trình An Nhã, dường như muốn từ trên khuôn mặt cô nhìn thấy vẻ mặt mà anh muốn nhìn thấy.

Ai ngờ, Trình An Nhã vẫn mỉm cười như cũ, nhướn mày trêu chọc: “Diệp tam thiếu, xin phép cho em tưởng bỏ một chút, đây là anh đang cầu hôn sao?”

Tại Diệp tam thiếu hơi nóng, hai mắt trợn lên, khẩu khí có chút thô lỗ, “Phải thì sao?”

Trình An Nhã im bặt, anh ta đây mà cũng là cầu hôn sao? Tại sao lại giống như ác bá đang bức hôn vậy?

“Anh cảm thấy chúng ta phù hợp với điều kiện kết hôn không?” Trình An Nhã cất đi nụ cười, ôn nhã điềm đạm hỏi, có vẻ nghiêm túc hiếm có.

“Chúng ta có chỗ nào không phù hợp à?” Diệp tam thiếu nhếch môi, “Em chưa chồng, anh chưa vợ, phù hợp độ tuổi kết hôn mà pháp luật quy định, lại có một đứa con trai, chúng ta phù hợp chết đi được.”

Trình An Nhã cười nhẹ, gương mặt ngời lên thông minh, “Diệp tam thiếu, anh biết em đang nói gì.”

Điều kiện tiền đề để nam nữ kết hôn là tình yêu, hôn nhân là thần thánh, là trang nghiêm, không phải là trò chơi trẻ con, hai người muốn kết hôn, nhất định phải do yêu thương nhau, xác định sẽ nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời.

Còn bọn họ, không phù hợp điều kiện này.

Diệp tam thiếu bước lại gần, từng bước, từng bước, mang theo uy nghiêm và áp lực nặng nề, anh nhắc cầm Trình An Nhã lên, nhếch mép cười mà như không, ánh mắt sâu thẳm như một xoáy nước hút hồn, muốn hút đi linh hồn của cô.

Diệp tam thiếu như vậy vô cùng hấp dẫn, hút hồn.

Nhịp thở của Trình An Nhã hơi có chút rối loạn.

“Anh không tin, em không có chút cảm giác nào với anh.” Diệp tam thiếu từng chữ từng câu nói.

“Anh đúng là giàu trí tưởng bở.” Nhịp tim của Trình An Nhã rút mất một nhịp, sắc mặt không hề thay đổi nói, “Anh cho là tất cả các cô gái đều sẽ quỳ trước gấu quần âu của anh?”

“Không.” Diệp tam thiếu cười, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt ánh mắt bình thản của Trình An Nhã, “Anh chỉ cần em, quỳ dưới chân anh.”

Nhịp tim của Trình An Nhã đột nhiên mất tốc độ.

Hơi thở nóng bỏng của anh ập đến trước mặt, thế giới của cô, đầy ắp mùi hương của anh, dung hòa ít nhiều chút ám muội, hơi thở của cả hai, giao thoa.

Tim, hơi loạn nhịp.

Anh chỉ cần em quỳ gối dưới chân anh.

Câu nói này như chuông gọi hồn vang bên tai cô, trấn động cả linh hồn cô, trong lòng vốn dĩ có những thứ mơ hồ, dần dần trở nên rõ ràng, nhưng cô tham lam.

“Diệp tam thiếu, tại sao đột nhiên muốn kết hôn?” Trình An Nhã nỗ lực vỗ về trái tim đang đập dữ dội, cô vốn rất lý trí, vô cùng lý trí. Cả đời này trừ lần nông nổi đi quán bar, xảy ra tình một đêm với Diệp Sâm ra, cô không làm việc gì mà lý trí không cho phép.

“Anh muốn kết hôn rồi.” Diệp tam thiếu nghiêm túc nói, khoe môi nở một nụ cười, dịu dàng vuốt má Trình An Nhã, tận hưởng cảm giác dịu mát dưới tay, “Nói đi cũng phải nói lại, bảy năm trước, chúng ta yêu nhau, em lại có Ninh Ninh, vậy vốn dĩ anh muốn cưới em, chỉ muộn mất bảy năm mà thôi.”

Trình An Nhã kinh ngạc, hoảng loạn cúi đầu xuống, OMG, anh có thể đứng trong không khí này nhắc lại chuyện bảy năm trước được không?

Cô chợt dạ đổ mặt tía tai.

“Câu trả lời của em.” Diệp tam thiếu thấy cô cúi đầu không nói, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đòi đáp án một cách bá đạo, cô gái này, rõ ràng là thích anh, không phải sao?

Trong lòng Trình An Nhã xuất hiện hai tiếng nói, một tiểu Trình An Nhã một bên mắt lấp lánh nhân dân tệ, một bên xuất hiện bong bóng tình yêu, điên cuồng vẫy tay gào thét, lấy anh ta đi, lấy anh ta đi, xem anh ta giàu có thế nào, đẹp trai thế nào.

Một tiểu Trình An Nhã khác trên mặt là nụ cười công thức, lắc đầu rất điềm đạm, hôn nhân, cần có hai người yêu thương nhau, anh ta vẫn chưa đủ yêu cậu.

Trình An Nhã ở giữa hai tiểu Trình An Nhã, đắn đo băn khoăn.

Sau một phút, cô ngước mắt, mỉm cười lắc đầu, từng chữ từng chữ, hết sức rõ ràng: “Không phải.”

“Tại sao không?” Ánh mắt Diệp tam thiếu tối sầm, đôi mắt sâu thẳm mất đi ánh sáng vừa nãy.

Trình An Nhã im lặng hỏi trời xanh, Diệp tam thiếu vĩ đại của tôi ơi, anh cũng không nghĩ xem bộ dạng này của anh muốn đóng vai Lâm Đại Ngọc đáng thương, thật sự khiến người ta muốn ới có được không?

Ninh Ninh lần nào cũng dùng chiêu này, Diệp tam thiếu cũng vậy, quả nhiên là vấn đề di truyền.

“Em cảm thấy, nếu bây giờ anh khóc, có lẽ em sẽ nhận lời.” Trình An Nhã tươi cười nói, Diệp tam thiếu thay đổi vẻ mặt cảm thương, nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn cô, tiếng nghiêng răng đó khiến Trình An Nhã không hề hoài nghi anh ta có thể sẽ cắn đứt cổ cô.

“Em đừng mơ.” Diệp tam thiếu hằm hằm nói, anh căm ghét phụ nữ thông minh.

“Cho nên mới nói, có diễn viên cả đời chỉ diễn vai hoàng thượng đột nhiên đi diễn ăn mày, khán giả sẽ không thể chấp nhận được, ngoan, không phải lỗi của anh, đừng bị đả kích.”

Chết tiệt! cầu hôn mà anh không chỉ giống ác bá, lại còn bắt chước Lâm Đại Ngọc, chả có chút thành ý gì cả.

Hơn nữa, nhẫn đâu? Hoa đâu? Vậy cũng không có, anh cầu hôn gì chứ/.

“Tại sao không lấy anh?” Diệp tam thiếu vô cùng bá đạo, khẩu khí ác bá, dường như không lấy anh là một tội ác cực kỳ tày đình.

Ninh Ninh im thin thít đứng ngoài cửa, daddy, thái độ này của ba, mami cho dù đồng ý lấy ba cũng phải xem xét sau này có xảy ra bạo lực gia đình hay không. Rõ ràng bình thường bình tĩnh nho nhã là thế, tại sao đến chỗ mami lại thay đổi như vậy?

Ninh Ninh đang chìm đắm trong suy nghĩ...

Tại sao em phải lấy anh?" Trình An Nhã mỉm cười hỏi vặn, cô chậm rãi vỗ nhẹ lên gương mặt tinh xảo của Diệp tam thiếu, đôi mắt như nửa vàng trắng, "Là anh muốn kết hôn, không phải em muốn kết hôn, dựa vào cái gì anh muốn là em phải lấy?"

Bản cô nương vẫn còn nhân quyền chứ.

Diệp tam thiếu hất tay cô xuống, ánh mắt như đóng băng nhìn cô không chút cảm xúc, trái tim Trình An Nhã đập mạnh, cô dường như nhìn thấy một khối băng lớn đang bốc khói, lạnh quá...

"Em nói này, anh đừng có bày cái bộ mặt đáng sợ đó ra có được không?" Trình An Nhã nhoẻn cười, ánh mắt hơi có chút đắc ý, "Đàn ông cầu hôn bị từ chối không phải là chuyện gì mất mặt lắm đâu, cho nên, Diệp tam thiếu, lấy lại phong độ của anh đi."

"Thật là không lấy?" Diệp tam thiếu từ trong kẽ răng nhích ra bốn chữ, nhìn cô chằm chằm.

"Không lấy." Trình An Nhã rất kiên định, đột nhiên cười hỏi, "Anh có nghĩ là vì sao em không lấy anh không?"

Diệp tam thiếu, lẽ nào anh muốn làm tổng thống Mỹ, anh cũng sẽ chạy đến trước mặt tổng thống nói, hey, anh bạn, anh xuống đi, tôi muốn làm tổng thống.

Trình An Nhã bị chính tư duy phát tán của mình làm bối rối mất mấy giây.

"Em không thích anh." Diệp tam thiếu trầm giọng nói, ánh mắt lạnh lùng càng trở nên băng giá, ngoài lý do này ra, anh không nghĩ ra vì sao cô không muốn lấy anh, lẽ nào cô thật sự thích cái gã Dương Triết Khôn địch thủ của anh kia?

"Anh muốn cho là như vậy, vậy thì hãy cứ cho là như vậy." Trình An Nhã mỉm cười, cô phát hiện, Diệp tam thiếu mặc dù mệnh danh có rất nhiều phụ nữ, thế nhưng, đối với tình cảm anh ta vô cùng ngốc nghếch.

"Em nói dối, em rõ ràng là thích anh."

Trình An Nhã sững người, sau đó nhoẻn cười, trong lòng khe thở dài, tại sao một người thông minh điềm tĩnh như Diệp Sâm đối với vấn đề này lại nghĩ không thông như vậy? cô bình thản nói: "Kết hôn, là việc mà hai người yêu thương nhau làm, Diệp Sâm, anh yêu em không?"

Gương mặt vốn dĩ thâm trầm của Diệp tam thiếu, đôi mắt hơi sững sờ, dờ dẫm...

Vô số cô gái từng hỏi anh, Diệp Sâm, anh yêu em không?

Diệp Sâm xưa nay chưa từng nghĩ ngợi, trả lời trơn tuột, yêu.

Nhưng đối mặt với Trình An Nhã, tiếng yêu này anh không thể thốt ra khỏi miệng, nó cứ mắc nghẹn trong cổ họng, nuốt xuống không được, nhổ ra cũng không xong.

Diệp Sâm lại hỏi: "Có phải là chỉ cần anh yêu em là chúng ta có thể kết hôn không?"

Trình An Nhã hơi sững lại, theo lý mà nói, có lẽ là như vậy, Trình An Nhã gật đầu, Diệp Sâm đột nhiên bật cười, băng giá lập tức tan chảy, xuân về đất mẹ, muốn rạng rỡ bao nhiêu thì rạng rỡ bấy nhiêu, "Nói như vậy có nghĩa là em yêu anh."

Trình An Nhã ngây ra.

Một giây sau, cô bị phẫn.

Diệp tam thiếu, làm người đừng có mà âm hiểm như vậy có được không?

"Anh..." Cô vừa định mắng anh đã bị anh giữ chặt sau gáy, hôn thật mãnh liệt và bá đạo.

"Anh khôn kiếp." Trình An Nhã đỏ mặt mắng, thật sự muốn một tát tát vỡ nụ cười trên mặt anh, tại sao cô lại bị anh lừa một cách ngốc nghếch như vậy, Trình An Nhã rất bản khoăn, cô thề lần sau còn bị anh lừa như vậy cô là heo.

“Anh sao mà khốn kiếp?” Diệp Sâm cười mà như không nhướn mày, vẻ mặt vô cùng mãn nguyện hài lòng, “Thừa nhận thích anh khó như vậy sao?”

Trình An Nhã nhanh chóng lấy lại vẻ thản nhiên, mỉm cười, “Không khó, thế nhưng, muốn em lấy anh, thì vô cùng khó.”

“Sẽ có một ngày em lấy anh thôi.” Diệp tam thiếu bá đạo tuyên bố, vẫn kẹp cô trong lòng, hưởng thụ cảm giác ngây ngất ôn hương nhuyễn ngọc, “Anh sẽ khiến em phải gật đầu.”

Giọng nói của anh, thấp trầm và có từ tính, vang vọng bên tai, trái tim Trình An Nhã đập loạn nhịp, thần hồn điên đảo, cô thầm kêu khổ, cùng sống dưới một mái hiên với anh quả nhiên là một hành động thiếu sáng suốt.

“Vậy anh cố gắng đi.” Trình An Nhã không hề lép vế, phản kháng mạnh mẽ, toát ra khí chất nữ vương, “Em nói, anh chắc chắn anh hiểu thế nào là yêu thương một người không?”

“Em dạy anh.”

“Thật ngại quá, học phí rất cao.”

“Bao nhiêu anh cũng trả được.” Giọng nói của Diệp tam thiếu bên tai cô rất trầm thấp, “Bao gồm cả anh.”

Tập đoàn quốc tế MBS, trong văn phòng chủ tịch.

Diệp Sâm vừa đến văn phòng, Lưu Tiểu Điềm liền bước vào báo cáo, “Chủ tịch, Louis tiên sinh đang chờ máy, ông ấy muốn trao đổi với ngài qua màn hình.”

Diệp tam thiếu gật đầu, “Một cốc cà phê.”

“Vâng.” Lưu Tiểu Điềm ra ngoài giúp anh pha cà phê, một lát sau bưng vào cho anh.

Anh nới lỏng cà vạt, nhấp một ngụm, khê cau mày, đặt xuống bên cạnh, cà phê Trình An Nhã pha so với Lưu Tiểu Điềm pha thì thơm ngon hơn nhiều. Diệp Sâm được chăm sóc đến mức có chút cầu kỳ hơn rồi, thời gian này yêu cầu đối với mùi vị của cà phê của anh rất cứng nhắc.

Để mặc Louis mấy phút, Diệp Sâm mới mở màn hình lớn trong văn phòng, khuôn mặt của Louis in trong mắt anh.

Anh ta có đôi mắt xanh ngọc phi thủy, lúc nào cũng mang chút u sầu, cô độc, hòa lẫn một chút bi thương, tạo thành đôi mắt sát thủ trái tim của hàng triệu thiếu nữ, rất hút hồn, rất đẹp. Sống mũi cao, môi mỏng, mái tóc vàng kim lóa mắt, tạo thành một gương mặt rất tây, rất anh tuấn, đẹp không tả xiết.

Bất kỳ là ai lần đầu tiên nhìn thấy Louis, không ai không nghĩ đến một biệt hiệu, hoàng tử u sầu.

Ai ngờ được, người đàn ông có gương mặt đẹp dễ, ánh mắt u buồn này, lại là ông trùm của băng đảng Mafia Italia, chỉ cần động khê là có thể khiến cả thành phố mafia rung lên ba nhịp, Long môn vì muốn tránh mũi nhọn của băng đảng Mafia Italia này nên đã rời khỏi Italia.

“Hi, Louis tiên sinh, muộn vậy rồi còn chưa ngủ?” Diệp Sâm mỉm cười tao nhã, bưng cốc cà phê, vất chân lên, cười mà như không nheo mắt nhìn anh ta.

“Chờ cậu.” Louis mỉm cười, “Nếu tôi đến thành phố A, Diệp tam thiếu có hoành hành không?”

Diệp Sâm khê nhướn mày, lắc lắc cốc cà phê trước mặt, anh trêu chọc nói: “Louis tiên sinh đến thành phố A, có biết bao nhiêu người nghênh đón, làm sao tới lượt bản thiếu gia chứ?”

“Giao dịch gần đây của tôi có chút vấn đề, tôi phải đích thân nói chuyện với cậu.”

“Xảy ra vấn đề thì rút đi, bản thiếu gia không có hứng thú.”

“Diệp tam thiếu, giao dịch không phải cậu nói rút là rút được, nếu không bên tôi không biết ăn nói thế nào.” Louis mỉm cười rất dịu dàng, giọng điệu lại vô cùng mạnh mẽ, không cho phép thối mác, Diệp Sâm không muốn làm cũng phải làm.

“Ngài bây giờ là ông trùm đảng Mafia, cả vương quốc bóng đêm ở Italia đều là của ngài, ngài cần gì phải ăn nói với ai?” Diệp Sâm giễu cợt.

“Nói đến đây, tôi còn chưa chúc mừng ngài kìa, Louis tiên sinh, chúc mừng ngài đã được như ý muốn, Ruth quả nhiên không phải là đối thủ của ngài.”

“Đa tạ.” Hoàng tử u sầu Louis mỉm cười dịu dàng, đùa nghịch chiếc nhẫn ngọc to bản trên tay, Louis cũng khẽ nhướn mày, “Tôi cũng phải chúc mừng anh Diệp tam thiếu, không ngờ anh đã có con trai rồi.”

“Anh cũng đọc báo rồi à, đúng là kỳ tích.”

“Truyền thông GK đăng tải ầm ĩ như vậy, việc này ai mà không biết chứ.”

“Anh đến thành phố A là vì muốn đàm phán lại vụ giao dịch này với tôi?” Diệp Sâm đổi chủ đề lạnh lùng hỏi.

“Không sai.” Louis nhẹ nhàng mỉm cười, “Nhân tiện đến thăm Diệp tam thiếu anh, thêm một người bạn dù sao cũng hơn là thêm một kẻ thù, anh nói có phải không?”

Trong lòng Diệp tam thiếu cười nhạt, xin anh, anh và tôi hai chúng ta dù thế nào cũng không thể làm bạn, anh đừng sĩ nhục hai chữ bạn bè này.

“Được thôi, khi nào anh đến?”

“Tuần sau.”

“OK, tôi biết rồi.”

“Nói như vậy, anh đồng ý đàm phán lại?” Ánh mắt phỉ thúy của Louis thoáng một nét cười, nụ cười khiến người ta run rẩy, ẩn giấu phía sau vẻ u sầu của anh ta.

“Tôi còn có đất để lựa chọn không?” Diệp tam thiếu xòe tay ra, chậm rãi nói.

“Thông minh.”

“Vây tuần sau gặp.” Diệp Sâm ra hiệu muốn tắt màn hình.

“Tôi bắt đầu có chút mong đợi rồi.”

Diệp Sâm lạnh lùng nhếch môi, “Tin tôi đi, Louis tiên sinh, nếu như tôi nói mong đợi, đó tuyệt đối là lừa dối mà thôi.”

Buổi trưa, Dương Triết Khôn gọi điện cho Trình An Nhã, nói Dương lão gia muốn gặp cô, hai người hẹn thời gian, Trình An Nhã nhờ Lý Vân đến đón cô.

Khi cô đến điểm hẹn, Dương Triết Khôn đã chờ ở đó rồi.

“Ông của anh tìm em rốt cuộc là có việc gì?”

“Anh cũng không rõ, ông không nói gì với anh.” Dương Triết Khôn không hề giấu giếm thật thà nói, dịu cô chậm chậm đi vào trong nhà hàng.

Dương lão gia đang chờ bên trong.

Sau khi gật đầu chào hỏi, Trình An Nhã luôn giữ nụ cười, Dương Triết Khôn đỡ cô ngồi xuống.

“Ôn à, hai người nói chuyện, con đi trước, lát nữa con đến đón ông.” Dương Triết Khôn nhẹ nhàng nói, đi ra khỏi nhà hàng.

“Chân của cháu đã đỡ nhiều chưa?” Dương lão gia phá vỡ bầu không khí im lặng trước, quan tâm đến tình hình thương tích của cô.

“Đã đỡ nhiều rồi, cảm ơn ông đã quan tâm.”

“Cháu muốn ăn gì cứ gọi, món ăn của nhà hàng này rất chính thống.” Dương lão gia gần như giở dành, dường như cô là cháu gái thất lạc đã nhiều năm, còn ông thì vô cùng mong muốn làm cho cô vui lòng.

“Không cần đâu, cháu không dối.” Đây là nói thật, cả ngày nhàn rỗi nằm không, cô không có chút cảm giác dối nào, “Ông tìm cháu có việc gì không?”

“Chỉ là muốn gặp cháu một chút.” Dương lão gia mỉm cười, vẻ mặt rất thân thiện, “Cô Trình là người gốc ở đây à?”

Trình An Nhã mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Cháu nghĩ Dương lão gia nhất định đã điều tra rồi, lai lịch của cháu, ông phải rất rõ ràng mới đúng.”

Dương lão gia hơi có chút kinh ngạc, cũng không giấu giếm, gật đầu: “Đúng là đã điều tra, hi vọng cô Trình đừng phật ý trước sự lỗ mãng của tôi, đích thực vì cô và một cố nhân của tôi quá giống nhau, cho nên...”

“Diệp tam thiếu từng nói với tôi, tôi rất giống với Lâm Hiểu Nguyệt.”

“Vậy sao? Không ngờ cậu ta lại nói với cô.” Bàn tay Dương lão gia run rẩy, ông làm như không có gì, rời bàn tay khỏi bàn, đặt lên đầu gối, tránh ánh mắt của Trình An Nhã.

“Ông Dương, cháu muốn hỏi ông một câu, nếu ông đã điều tra cháu rồi, vậy xin hỏi cháu và bà Lâm Hiểu Nguyệt có quan hệ gì không?” Trình An Nhã hỏi một cách nghiêm túc.

Dương lão gia chậm chạp lắc đầu, khoe miệng hé ra một nét cười khổ, “Tôi cũng hi vọng hai người có quan hệ gì đó.”

Trình An Nhã im lặng trong giây lát, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phố phường người qua người lại tấp nập, cô yên lặng uống nước cam, hồi lâu, không ai nói gì, cô nhìn cảnh phố, Dương lão gia nhìn cô, không gian tĩnh lặng không một tiếng động.

“Dương lão gia, cháu muốn hỏi một chút, ông và Diệp tam thiếu... có khúc mắc gì vậy?” Trình An Nhã do dự một hồi lâu mới hỏi.

Ông Dương và Diệp tam thiếu ngũ quan dường như có vài phần tương tự.

“Khúc mắc?... Chúng tôi không có khúc mắc gì cả.” Dương lão gia nhìn cô, đổi chủ đề, hỏi: “Cháu và Triết Khôn khi nào thì kết hôn?”

Trình An Nhã đang uống nước cam ép chút nữa thì phun hết ra ngoài, chủ đề đổi cũng nhanh quá đi mất, tại sao đột nhiên lại chuyển đến hôn sự giữa cô và Dương Triết Khôn rồi, Dương Triết Khôn chắc chắn là không nói với ông về quan hệ giữa cô và Diệp tam thiếu, nhưng ông Dương đã từng điều tra cô có lẽ biết cô có một đứa con trai.

“Ông Dương, ông đã điều tra cháu hẳn là ông biết cháu chưa kết hôn đã có một đứa con trai bảy tuổi.”

Nếu như Dương lão gia đã biết cô có đứa con trai bảy tuổi, tại sao lại đồng ý hôn sự giữa cô và Dương Triết Khôn chứ?

Gia đình như họ chẳng phải để ý nhất là môn đăng hộ đối sao? Cho dù là muốn lấy một cô bé Lọ Lem, cũng tuyệt đối không chấp nhận một cô bé Lọ Lem đã có con. Đây khác nào một cái tát vào huyết thống cao quý của họ.

“Ta biết cháu có một đứa con trai bảy tuổi, nhưng Triết Khôn thích cháu, ta cũng không bận tâm việc cháu đã có con.” Dương lão gia nhẹ nhàng nói, lời lẽ vô cùng thành khẩn.

“Dương lão gia, lời này của ông, nói ra thật giả dối.” Trình An Nhã không chút khách khí, “Không có bất kỳ một vị trưởng bối nào lại có tấm lòng vĩ đại như vậy.”

Dương lão gia kinh ngạc, sau đó bật cười, “Cháu và Hiểu Nguyệt thông minh y hệt nhau, sở dĩ ta không phải đổi hôn sự giữa cháu và Triết Khôn chỉ là vì muốn làm tròn giấc mơ thời trẻ của ta, bù đắp tiếc nuối một đời của ta.”

Trình An Nhã cười nhẹ, hào hứng hỏi: “Ý của ông là, để làm tròn giấc mơ của ông, bù đắp nỗi tiếc nuối của ông, ông không bận tâm đến hạnh phúc cả đời của Triết Khôn?”

“Hai cháu chẳng phải là người yêu sao? Triết Khôn thích cháu, lấy cháu là tâm nguyện của nó, tại sao lại không hạnh phúc chứ?”

“Trên thế giới này không phải đôi yêu nhau nào đến cuối cùng cũng kết hôn.”

Dương lão gia cười nói: “Triết Khôn có gì không tốt? Nó là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái, lấy nó là mơ ước của biết bao cô gái, cô Trinh, cô không thấy là tìm được một người đàn ông xuất sắc hơn Triết Khôn thật khó hay sao?”

“Không sai, anh Triết Khôn rất xuất sắc, nói thế này đi, anh ấy đích thực là một người chồng lý tưởng nhất mà cháu từng gặp trong bao nhiêu năm nay, anh ấy cũng đối xử rất tốt với hai mẹ con cháu, chỉ là, cháu không dám trèo cao.”

“Ta đồng ý cho hai cháu kết hôn, chỉ cần hai cháu kết hôn, cháu có điều kiện gì, ta cũng đều sẽ đồng ý.” Dương lão gia nói, hoàn toàn là khẩu khí khi làm việc công, ông cho rằng, cô từ chối bước vào nhà Dương gia, chẳng qua chỉ là cố tình làm trò mà thôi, dù sao cũng là việc mà mỗi người con gái đều mơ ước, Dương Triết Khôn lại yêu cô đến tận xương tủy.

Trinh An Nhã cười nhạt, “Nếu như cháu muốn con trai cháu kế thừa Diệu Hoa?”

Mặt Dương lão gia đột nhiên biến sắc, ánh mắt sắc sảo nheo lại, vô cùng nguy hiểm, khẩu khí lớn lắm, một người phụ nữ tham lam, “Đây chính là mục đích của cháu?”

Trinh An Nhã nhún vai, coi như mặc nhận.

Dương lão gia hừ một tiếng lạnh lùng, “Không thể nào. Cô gái trẻ, dã tâm của cô quá lớn, hơi có chút hoang tưởng rồi, điều kiện này, làm sao ta có thể đáp ứng cô? Cô Trinh, mong cô thành khẩn một chút.”

“Dương lão gia, cháu thành khẩn trả lời ông, cháu và anh Triết Khôn không thể kết hôn.”

Dương lão gia sững người, cô lại nói tiếp, “Dương lão gia, cháu có một câu hỏi muốn hỏi ông, có phải ông rất không ưa Diệp tam thiếu?”

Ánh mắt Dương lão gia trở nên phức tạp, ông im lặng, hiển nhiên không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng Trinh An Nhã từ trong ánh mắt ông có thể thấy rõ dường như không chỉ không ưa đơn giản như vậy.

Thậm chí ẩn chứa chút căm hận.

Diệp tam thiếu cướp địa bàn của ông ta, hay là cưới vợ của ông ta, tại sao lại hận anh?

“Cô dường như, rất quan tâm Diệp Sâm?” Dương lão gia khẽ nheo mắt, ánh mắt nhìn Trinh An Nhã mang chút cảnh giác và phê phán, dường như cô là một vật nguy hiểm.

Trinh An Nhã mỉm cười, lạnh lùng: “Tôi là thư ký chính của Diệp tam thiếu, quan tâm anh ắt là chuyện nên làm.”

“Vậy sao?” Dương lão gia cười nhạt.

Trinh An Nhã căn bản không thêm bận tâm, “Nếu như Dương lão gia không trả lời, vậy thì coi như cháu chưa hỏi gì, chúng ta dường như cũng không còn gì để nói nữa, còn về việc kết hôn với anh Triết Khôn, ông cũng không cần phải bận tâm nữa, đây là việc không thể. Giấc mơ của ông không thể làm tròn, xin đừng đập tan giấc mơ của người khác, nuối tiếc của ông không thể bù đắp, xin đừng để người khác cũng phải nuối tiếc, tất cả những điều này đều không liên quan đến cháu, cháu không cần vì giấc mơ của ông, vì nuối tiếc của ông mà đi kết hôn.”

Cô nói xong, chống gậy đứng lên, khó khăn lắm mới bước được hai bước, bỗng cô ngoảnh đầu lại, ánh mắt sáng ngời toát ra một tia cười khoan khoái, “Cháu nghĩ nhất định anh Triết Khôn chưa nói với ông ba của con trai cháu là ai.”

Trinh An Nhã cười tươi, nhẹ nhàng nói: “Ba của con trai cháu, tên là Diệp Sâm.”

Nhìn sắc mặt Dương lão gia đột ngột tái nhợt, tâm trạng cô trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Thực ra giết người trong tích tắc, vô cùng đơn giản.

Trinh An Nhã chống gậy đi ra khỏi nhà hàng, Dương Triết Khôn lập tức lên trước đỡ cô, “An Nhã, cẩn thận.”

“Không sao, em còn đi được mà.”

“Anh đưa em về.”

Trình An Nhã lắc đầu, nhìn vào trong nhà hàng, “Ông nội anh trong kia e rằng còn có việc muốn hỏi anh.”

“Ông nội anh đã nói gì với em vậy?” Dương Triết Khôn lo lắng hỏi, giọng nói hơi có chút bất an, Dương lão gia không hề nói với anh tại sao lại muốn gặp Trình An Nhã, Dương Triết Khôn đoán mãi cũng không đoán ra, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

“Anh đi hỏi ông anh đi.” Trình An Nhã mỉm cười, do dự giây lát mới kiên định nói: “Việc chúng ta đóng giả làm tình nhân, không cần phải tiếp tục nữa.”

Dương Triết Khôn sững người, nhìn cô hồi lâu, ánh mắt ôn nhã có chút đau thương nhàn nhạt, không quá rõ ràng, nhưng khiến người ta đau lòng. Trình An Nhã thở than thở, anh Triết Khôn, chúng ta thật sự không thể nào.

Thêm bao nhiêu thời gian đều là vô ích.

Mức sâu đậm của tình yêu không tăng dần theo thời gian.

Có lúc, yêu một ai đó, có thể chỉ là một nụ cười dịu dàng, hoặc một ánh mắt đắm đuối, hoặc một cử chỉ âm áp, chỉ là sự việc trong khoảnh khắc mà thôi.

Trong thời gian bấy năm, chỉ cần anh muốn, anh có thể tìm được một người con gái xuất sắc, tuyệt vời hơn em.

“Có phải là ông nội anh đã nói gì với em?” Giọng Dương Triết Khôn hơi trầm.

“Không phải, lúc trước em nhận lời anh, là vì em không có vương bận gì, cũng không thích ai, cho nên đóng giả làm người yêu anh không ảnh hưởng gì đến em.” Trình An Nhã nhẹ nhàng nói, nhấn tâm nhìn khuôn mặt anh tái đi trong tích tắc, giọng nói kiên định, “Bây giờ em đã thích một người, em không muốn khiến người đó hiểu lầm, cũng không muốn mắc kẹt giữa hai người.”

Thế giới của anh, trong tích tắc vỡ vụn.

“Diệp Sâm?”

“Vâng!”

“An Nhã, em là thư ký của Diệp Sâm, em biết phụ nữ của anh ta nhiều vô số, em cũng biết anh ta trắng hoa thế nào, tại sao lại còn ngốc nghếch thích anh ta, tranh giành anh ta với đám phụ nữ kia?” Dương Triết Khôn trong lòng tuyệt vọng, nhưng lại có một chút không cam tâm.

“Đó là quá khứ của anh ấy, không liên quan đến em, em cần anh ấy của hiện tại, và cả trong tương lai.”

Hết chương 10 ^^!

11. Chương 11: Thương Chiến

Trên đường về, Lý Vân hỏi Trình An Nhã tình hình, cô đều kể lại hết. Bao nhiêu năm nay mọi chuyện giữa cô và Dương Triết Khôn Lý Vân đều biết rất rõ, anh đích thực là một người đàn ông tốt hiếm có, trăm người mới có một, Lý Vân cũng không biết nói sao, chỉ cười nói, giữa nam và nữ căn bản không có cái gì gọi là tình bạn thuần túy, Trình An Nhã khi xưa muốn coi Dương Triết Khôn là bạn đúng là mơ ước viễn vông.

Nhắc đến Diệp tam thiếu, Lý Vân hỏi Trình An Nhã có phải là tình yêu sét đánh hay không, Trình An Nhã mỉm cười lắc đầu.

Trên thế gian này làm gì có tình yêu sét đánh kia chứ?

Cho dù là có cũng chỉ là rung động nhất thời, tình yêu đích thực vẫn là những rung động và cảm động được tích lũy từng chút một trong cuộc sống, hội tụ lại mà thành, nếu không sẽ rất mong manh.

Cái gọi là tình yêu sét đánh thật quá dối mơ hồ, như ngấm hoa trong sương, nhìn thì có vẻ đẹp đẽ. Thế nhưng khi mặt trời lên, sương mù tan biến, rất có thể chỉ là một đóa hoa loa kèn.

Buổi tối Diệp tam thiếu đón Ninh Ninh về nhà, khi gặp cô anh vẫn nở nụ cười rất đối ẩm áp, Ninh Ninh vừa đi khuất, mây đen lập tức ùn ùn kéo đến, nhìn cô bằng đôi mắt âm u.

Trình An Nhã cảm thấy bi phẫn.

Phân biệt đối xử rõ ràng quá đấy.

Cô lại làm gì khiến anh tức giận rồi chẳng?

“Ông ta tìm em có việc gì?” Ngữ khí của Diệp tam thiếu rất âm u, nhìn kỹ, trong ánh mắt còn có vẻ giận dữ.

Trình An Nhã nheo mắt, “Anh theo dõi em?”

Anh chỉ cười nhạt: “Nói mau!”

Trình An Nhã cũng nổi cáu, thần sắc lạnh lùng: “Bảo em và Dương Triết Khôn kết hôn.”

Sắc mặt anh lập tức sa sầm, ánh mắt đen thẫm ngăm nổi cuồng phong, khắp người toát ra một làn khí chết chóc, tràn ngập trong phòng. Lần đầu tiên cô thấy thần sắc anh tàn độc như vậy, trong lòng hơi có chút hoang mang.

Trình An Nhã đang định nói gì đó, anh đột nhiên đứng dậy, phẩy áo lên lầu, mang theo toàn bộ gió độc trong phòng.

Ninh Ninh vừa nhìn thấy cái bóng lạnh lẽo của anh lên lầu, cậu bé trầm ngâm một lát, nhướn mày hỏi mẹ: “Mami, daddy làm sao thế?”

“Thanh niên nổi giận.” Trình An Nhã gờ một tờ tạp chí ra, trả lời như không có chuyện gì.

Trình An Nhã không biết vì sao Diệp tam thiếu lại đối đầu với Dương lão gia, thực ra vừa rồi có mấy lần cô đã định hỏi anh có quan hệ gì với Dương lão gia?

Ngũ quan có vài phần giống nhau, có gian tình đây!

Thế nhưng trong trái tim mỗi người đều có một vết thương, bất kể là người thân thiếu đến đâu cũng không được phép động chạm vào, đó là giới hạn của anh. Nếu như anh nói, cô sẽ nghe, nếu như anh không nói, vậy thì thôi.

“Từ khi em đến, trong nhà toàn là mấy tờ báo lá cải.” Cô đang chăm chú đọc báo, một giọng nói lạnh lùng bay tới, Diệp tam thiếu đã ngồi xuống rồi.

“Diệp tam thiếu, gần đây báo lá cải và tạp trí bán rất chạy, anh là đương sự nên cảm thấy không có gì thú vị, nếu đổi lại là người khác, ví dụ như anh Triết Khôn chẳng hạn, chắc hẳn anh sẽ khoái chí cười rơi cả răng ấy chứ.”

Diệp tam thiếu quay đầu trợn mắt nhìn cô, đột nhiên cười mà như không ghé sát lại gần Trình An Nhã, hơi thở nóng hổi ập đến bên tai cô, “Thế nào, nhìn thấy tin đồn của chính mình cảm giác thế nào? Có cần anh cấp thêm một hai bức anh rõ nét hơn không?”

“Anh ăn ảnh lắm.” Trình An Nhã châm biếm, chết tiệt, gã đàn ông này hơi tí là ghé sát lại gần, cố ý muốn lợi dụng cô đây mà.

Diệp tam thiếu bắt nạt Trình An Nhã chân đang bị thương, nụ cười càng lúc càng trở nên tà ác, “Làm một tấm mạnh dạn hơn, ăn ảnh hơn, có muốn không nào?”

Khuôn mặt Trình An Nhã thoáng chốc đỏ ửng, luận về gợi tình, Trình An Nhã và Diệp tam thiếu một trên trời, một dưới đất, khác nhau quá lớn, “Ê, anh đừng có mà biến thái như vậy, con trai đang nấu cơm, anh làm daddy kiểu gì thế hả?”

“Không sao, đây là anh dạy con trai biết tán tỉnh sớm một chút, con trai học cái này rất có ích, tránh sau này không có ai theo.” Diệp tam thiếu mặt không biến sắc, tỏ ra vô cùng nghiêm túc, trong ánh mắt tà khí càng thịnh, đôi mắt đen thẫm trù lên một lớp tối màu.

Chết tiệt, với đức hạnh này của anh ta, chẳng mấy chốc mà khiến cho cậu con trai trong sáng như tờ giấy trắng bị ô nhiễm tới mức chỉ biết có phong hoa tuyết nguyệt, thật là... sao mà cô lại đen đủi đến thế.

Hơi thở nóng hổi của Diệp tam thiếu ập tới, nhịp tim của Trình An Nhã mất khống chế, anh ta quả thật quá yêu nghiệt, cô đột ngột cất cao giọng, “Ninh Ninh, mami hôm nay muốn ăn thịt dê.” Ninh Ninh ngoảnh đầu lại thật đáng yêu nhìn hai phụ mẫu đang chơi xếp La Hán trong phòng khách, giờ con dao trong tay lên, ngoắc ngoắc tay với Diệp tam thiếu, trên gương mặt ngây thơ là nụ cười vừa tao nhã vừa đen tối.

Diệp tam thiếu ngơ ngác không hiểu hai mẹ con nhà này đang chơi trò đồ chữ gì nữa.

“Daddy, come on.”

“Lôi con dê háo sắc này ra lột da ẹ.”

Diệp tam thiếu cuối cùng đã hiểu thế nào gọi là ăn thịt dê, khoe mắt co giật, một tay ôm eo Trình An Nhã, “Đừng lột nữa, ăn sống luôn đi, cho em ăn cả con, có muốn không?”

Diệp tam thiếu làm tư thế chuẩn bị cởi áo, Trình An Nhã há miệng trợn mắt.

Đã từng gặp biến thái, nhưng chưa từng gặp ai biến thái đến như vậy, a a a a a....

Đây là dụ dỗ một cách hết sức lộ liễu, mặc dù cô cũng trộm nhìn thân hình cường tráng của anh, nhưng đối với sự biến thái méo mó của anh, Trình An Nhã kính nhi viễn chi, cô hết sức quả quyết chống gậy ôm cái chân đau nhảy qua ghế sofa đối diện.

“Anh, tuyệt đối không cùng nòi giống của chúng tôi.”

Ninh Ninh cười ha hả, thật là đặc sắc, cậu còn tưởng daddy sẽ chào thua, ai dè mami trình độ vẫn chưa đủ cao.

“Daddy, qua đây con dạy ba nấu cơm vậy, tán tỉnh mami chỉ dựa vào nhan sắc là không đủ, bước thứ nhất, phải phục vụ dạ dày của mami trước.” Ninh Ninh đưa ra kiến nghị hết sức thành khẩn, nụ cười rất mê hồn.

Diệp tam thiếu chớp đôi mắt đào hoa, trên gương mặt tinh xảo rõ ràng viết mấy chữ to tướng anh phải quyến rũ em, “Khiến cho bản thiếu gia phải dùng nhan sắc để quyến rũ là vinh hạnh cho em đấy, ẹ, có cần câu không hả?”

Trình An Nhã mỉm cười thần nhiên, “Đồ bã đậu như anh, bản tiểu thư không có hứng thú, ngoan ngoãn đi theo con trai học nấu ăn đi.”

Anh đột nhiên ghé sát vào cô, giọng nói thấp trầm rất có từ tính, một giọng nói khiến lòng xuân phải lay động, anh dụ dỗ một cách hết sức lộ liễu: “Nếu như anh dụ dỗ em mà em không cắn câu, vậy đổi ngược lại, hôm nào đó em dụ dỗ anh, anh nể mặt em nhất định sẽ cắn câu.”

Trình An Nhã, “...”

Diệp tam thiếu thần nhiên đứng dậy, lướt vào phòng bếp.

Trình An Nhã ghen ngào không nói được câu nào, Diệp thiếu tam, thực ra anh không cần nói tôi cũng biết loại người như anh nhất định sẽ nể mặt tôi.

Tôi đã từng dụ dỗ anh, tôi có quyền phát ngôn.

Trình An Nhã rối bời trong gió...

Đúng lúc hai ba con đang vui đùa rất hăng, tiếng chuông điện thoại của Diệp tam thiếu vang lên, điện thoại đặt ngay trên bàn, anh thò đầu ra, “Nghe giúp anh một chút.”

Trình An Nhã nhắc máy hơi sững sờ người, đặt xuống, “Điện thoại của Vân Nhược Hi, anh ra nghe đi.”

Diệp tam thiếu thu lại nụ cười, từ trong bếp đi ra, cũng không kiêng dè Trình An Nhã, trực tiếp hỏi: “Có việc gì?”

Trình An Nhã cúi đầu đọc tạp chí giải trí, vô cùng chăm chú, bộ dạng học sinh ngoan ngoãn em còn phải học bài, nếu như hai con người của cô không cố định như thế, có lẽ càng giống thật hơn một chút.

Diệp tam thiếu nhíu mày, cô ta đang ở bên ngoài biệt thự?

Ánh mắt khẽ liếc về phía Trình An Nhã, thấy cô đang chăm chú đọc tạp chí, Diệp tam thiếu giật phắt tờ báo trong tay cô, cảm thấy buồn cười khi phát hiện ra chính là quyển tạp chí vừa nãy anh xem, lại còn cùng một trang.

Anh im lặng.

Đây có gọi là ăn ý hay không?

“Anh ra ngoài một lát.” Diệp tam thiếu nhìn Trình An Nhã, thản nhiên nói, dường như không phát hiện ra giọng điệu này của anh giống như người chồng đi gặp người phụ nữ khác báo cáo với người vợ vậy.

Trình An Nhã gật đầu. “Ok.”

Diệp tam thiếu nhìn xoáy vào cô, cầm áo vest khoác lên, đi ra ngoài.

Ninh Ninh đang hầm thịt bò bước ra khỏi bếp, nụ cười vô cùng tao nhã, “Mami có thích cuộc sống bây giờ không?”

“Mami lúc nào cũng yêu cuộc sống.” Trình An Nhã trả lời rất thản nhiên.

“Mami biết con hỏi gì mà.” Ninh Ninh cười nhẹ, chui xuống ngồi cạnh cô, trên người còn mang một mùi hương sữa mà bản thân cậu cũng rất ghét, miệng còn hôi sữa. Hồi lâu, cô xoa đầu con trai:

“Thích.”

Bên ngoài biệt thự, Vân Nhược Hi mặc chiếc váy màu vàng lông ngỗng, trùm tấm khăn màu trắng, gió thổi nhẹ làm tung bay mái tóc dài của cô ta, cả người như hòa vào trong màn đêm.

Phủ lên một lớp màng bi thương.

Từ góc cô ta đang đứng có thể nhìn thấy phòng bếp, vừa rồi cô ta nhìn thấy Diệp tam thiếu và Ninh Ninh cười nói rất vui vẻ, rất rạng rỡ, đến cô ta đứng nhìn cũng thấy bọn họ thật hạnh phúc.

Vân Nhược Hi từ nhỏ đã không phải lo cái ăn cái mặc, muốn gì được nấy, mấy ngày hôm nay cô ta gần như đã khóc cạn hết nước mắt cả đời rồi.

“Nhược Hi, hà tất phải vậy chứ?” Diệp tam thiếu dứt tay vào túi quần, thần sắc lạnh lùng, “Buông tay đi thôi, nếu như em muốn được vui vẻ.”

“Em cũng muốn buông, nhưng không thể.” Vân Nhược Hi cười một cách đau khổ, cô ta dường như đang cố hết sức để duy trì phong thái của mình, nhưng phát hiện ra tất cả đều chỉ là vô ích, “Ba của em đã tìm đến anh, cầu xin anh cưới em, có phải không?”

“Không sai, bác có đến tìm anh.” Diệp tam thiếu trầm giọng đáp, ánh mắt thâm trầm.

Đó là một buổi nói chuyện không vui vẻ gì, Vân lão gia nói, chỉ cần anh cưới Vân Nhược Hi, ông ta sẽ đem tất cả cổ phần của tài phiệt Vân thị ra làm của hồi môn, Diệp Sâm muốn thế nào cũng được.

Không tốn chút hơi sức nào liền có được cả một gia tài lớn như tài phiệt Vân Thị, đây là việc mà biết bao nhiêu gã đàn ông thầm mơ ước, Vân Nhược Hi lại đẹp như tiên sa, cự tuyệt lời đề nghị này có vẻ là kẻ không biết cao thấp gì cả.

Thế nhưng anh không màng.

Vân lão đã nhìn lầm anh, kẻ ham muốn tài sản của tài phiệt Vân Thị là Diệp lão gia chứ không phải là Diệp Sâm. Năm xưa người vợ cả của Diệp lão gia cũng chính là doanh nghiệp liên hôn, cưới một tiểu thư

thiên kim danh giá, cuối cùng hợp nhất hai cơ nghiệp lại để kiếm lợi một cách bỉ ổi, chiếm làm của riêng, tập đoàn quốc tế MBS mới phát triển mạnh và nhanh chóng đến như vậy.

Diệp lão gia muốn khống chế hôn nhân của con cái, lập lại kế cũ, ngoài khống chế anh ra còn có mưu đồ nuốt chửng tài phiệt Vân Thị, Diệp Sâm vô cùng coi thường tâm địa đen tối ấy.

“Nếu như hai tháng trước, em mang thai, có lẽ anh sẽ suy nghĩ đến việc kết hôn với em, bây giờ không thể nào nữa, quá muộn rồi. “Ánh mắt anh thâm trầm, sắc mặt lạnh lùng.”

“Từ đầu đến cuối anh có khi nào nghĩ đến tình cảnh của em không?” Vân Nhược Hi phần nộ thở dốc, “Anh chỉ nghĩ đến cảm xúc của hai mẹ con họ, còn em thì sao, anh không nói một câu bỏ mặc em trong bữa tiệc đính hôn, khiến em trở thành trò cười cho cả thành phố? Bây giờ ai ai cũng biết Vân Nhược Hi mang thai lại bị Diệp tam thiếu ruồng rẫy, anh bảo em phải làm thế nào, em rốt cuộc đã làm gì có lỗi với anh mà anh lại khiến em rơi vào tình huống khó xử như vậy?”

“Tiệc đính hôn anh đã nhận lời chưa?” Diệp tam thiếu hỏi ngược lại, “Tất cả những điều này đều là trò do ba của em và ông già đơn phương sắp đặt.”

“Anh...” Vân Nhược hi khóc lóc nói: “Bây giờ tất nhiên anh nói thế nào cũng được, anh hại em mất hết thanh danh, anh hủy hoại cả cuộc đời em rồi anh có biết không?”

Diệp tam thiếu cười nhạt, bóng tối nhuộm lên khuôn mặt anh vô cùng lạnh lẽo tàn khốc, “Là em tự hủy hoại chính mình, ban đầu khi em lựa chọn tiếp cận anh thì phải đoán được kết cục thảm hại nhất của mình là như thế nào chứ? Nhược Hi, anh đã rất giữ thể diện cho em rồi, em cũng đừng ép mọi người phải cạn tài ráo máng.”

Cô ta từng giấu anh tiết lộ thông tin cho Diệp lão gia, nói cho cùng Vân Nhược Hi chẳng qua cũng chỉ là quân cờ mà Diệp lão gia cài bên cạnh anh, còn anh lại thích vẻ ngoài của cô ta.

“Vậy con của chúng ta phải làm thế nào? Anh nhẫn tâm sao?” Vân Nhược Hi khóc nói, sắc mặt trắng bệch, “Con của chúng ta anh cũng nhẫn tâm không cần sao? Sao có thể cạn tình đến thế?”

“Hoặc là bỏ đi, hoặc là sinh nó ra, tùy ý em, tóm lại đứa bé này, anh sẽ không thừa nhận, do dù sinh ra làm xét nghiệm AND chứng thực là con anh, nó và anh cũng không có quan hệ gì, chỉ có điều, Nhược Hi, em hãy còn trẻ đừng nói anh không cảnh báo em trước, đừng vì một người đàn ông không yêu mình mà làm những chuyện khiến bản thân phải hối hận cả đời.”

Tính cách của Diệp tam thiếu thiên sinh là như vậy, yêu đến cực điểm, hận cũng đến cực điểm.

Không tồn tại một chút ở giữa, người anh yêu, anh sẽ bỏ cả tính mạng để bảo vệ, người anh không yêu, không nhận được dù chỉ là một chút dịu dàng.

Người đàn ông như vậy giống như hoa anh túc, đẹp đẽ nhưng nguy hiểm chết người.

Thế nhưng vẫn có biết bao cô gái thi nhau lao vào, cam nguyện vì anh mà hi sinh tự tôn, chỉ cần một cái ôm của anh.

Khi anh lật mặt sẽ lạnh lùng hơn bất kỳ ai.

“Anh thật sự nhẫn tâm vậy sao, sáu năm em ở bên cạnh anh không hề oán hận hay hối tiếc, không thể bằng mấy tháng của cô ta hay sao?” Vân Nhược Hi chỉ vào trong biệt thự, chất vấn, phụ nữ có lúc rất ngốc nghếch, biết rõ câu trả lời, vẫn cố hỏi.

Diệp tam thiếu nhíu mày, nhẹ nhàng nói: “Nếu như em muốn nghe sự thật thì đúng vậy, không thể bằng.”

“Anh thật sự quá nhẫn tâm.” Nước mắt lăn dài trên gò má Vân Nhược Hi thành từng vệt loang lổ, “Nói một câu dối lòng cũng được mà.”

Ngày hôm sau, sau khi Diệp Sâm và Ninh Ninh ra khỏi nhà, Trình An Nhã cũng chống nạng xuống lầu, vừa định ăn cơm sáng thì nhận được điện thoại của Lý Vân: “An Nhã, cậu mau mở ti vi ra xem.”

Ngữ khí vô cùng cấp thiết, Trình An Nhã ngạc nhiên, mở ti vi...

Lập tức sắc mặt tái mét.

Trên kênh truyền hình thành phố A đang đưa tin: Tối qua Vân Nhược Hi cắt cổ tay tự sát tại nhà, được đưa tới bệnh viện cấp cứu, chưa rõ sống chết ra sao.

Trình An Nhã mới sáng sớm đã cảm thấy bất an, mí mắt giật liên tục, sự kiện Vân Nhược Hi tự sát đã truyền đi khắp thành phố A, dư luận đều nghiêng về một phía, mũi nhọn chĩa về phía Diệp tam thiếu.

Trình An Nhã thở dài, tự sát, một xác hai mạng, thật sự có đáng không?

Vân Nhược Hi, nếu như những người đàn ông bình thường khác, may ra phương thức này có thể cứu vãn, còn với Diệp tam thiếu, cô ta chỉ càng đẩy anh ra xa hơn.

Buổi sáng, cô đang đọc báo trong phòng khách, bởi vì chân bắt tiện nên cô cũng ngại đi lại, phòng khách rất yên tĩnh, gió thổi rì rào, trong không khí phảng phất hương hoa ngọc lan.

Sáng sớm, tinh thần thoải mái.

Cô hình như nghe thấy có tiếng động lạ, tiếng cọ sát lạo xạo, giống như tiếng cảnh báo của rắn độc đang trườn trong cỏ rậm, sống lưng cô bỗng dưng lạnh toát, cô đột ngột quay đầu lại.

“A...”

Tiếng hét phá tan bầu không khí yên tĩnh lúc sáng sớm

Xe của Diệp tam thiếu chạy như điên trên đường cao tốc, đây là lần thứ hai anh phóng đi với tốc độ điên cuồng như vậy, bất chấp tất cả, trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

Cô không được xảy ra chuyện.

Hoang mang cùng với sợ hãi từ tận đáy lòng trào lên, ào ào cuộn dâng, mười ngón tay anh bám chặt lấy vô lăng, các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, anh cố hết sức khống chế nỗi sợ hãi mới không để bị mất kiểm soát.

Phía sau, còi xe cảnh sát hú vang.

Chiếc xe lao như bay tới biệt thự mới dừng lại, đột nhiên anh nghe thấy tiếng động cực lớn, anh hoảng hốt ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Trình An Nhã đập vỡ cửa sổ lao ra ngoài, mảnh kính vỡ bay tứ tung, anh mở to mắt nhìn cô nhảy từ tầng hai xuống hồ bơi.

“Không...” Chỉ nghe tiếng gào bi thương phẫn nộ của Diệp tam thiếu như xé toang trời xanh.

Khi Trình An Nhã tỉnh lại, đã một ngày đêm trôi qua, ánh nắng từ cửa sổ nhảy nhót, trải vàng khắp mặt đất.

Cử động của cô khiến Diệp Sâm giật mình tỉnh dậy, Trình An Nhã nghiêng đầu, đập vào mắt cô là đôi mắt thâm trầm của anh, đôi mắt đen ấy thoáng qua một tia sáng, cô còn chưa kịp nhìn rõ, bóng người đổ xuống, đôi môi đã bị anh riết lấy, anh hôn rất vội vàng, rất nồng nàn, mở hàm răng của cô ra, cướp hết những ngọt ngào của cô.

Chiếc lưỡi ấm nóng nghiêng lấy môi cô, cuốn chặt lấy đầu lưỡi cô, bám riết không rời, đó là niềm sung sướng giành lại được thứ tưởng như mất đi, cô cảm nhận được toàn thân anh đang run rẩy.

“An Nhã...” Giọng anh khàn khàn cất lên, “Chút nữa thì anh đã mất em rồi.”

“Anh...” Cô kinh ngạc đến mức mất đi chức năng ngôn ngữ, sững người nhìn dung nhan tinh xảo trước mắt, hơi thở cả hai đều nóng hổi, gấp gáp, cô bỗng chốc đỏ bừng hai má.

Anh, quan tâm cô?

Nhất thời không rõ cảm giác trong lòng là gì, lại nhớ tới hai con rắn độc vừa to vừa dài ở biệt thự, toàn thân cô run rẩy, một cô gái mạnh mẽ như cô cũng phải hoảng sợ.

Cô bị hai con rắn độc này đuổi theo không còn đường thoát thân, điện thoại trong phòng bị cắt đứt, điện thoại cô khi gọi cho Diệp tam thiếu cầu cứu lại hết pin, hại cô không kịp báo cảnh sát.

Lần đầu tiên cô cách cái chết gần như vậy.

“Đừng sợ, không sao đâu.” Diệp tam thiếu dịu dàng nói, thái độ nhẹ nhàng hiếm có, cô có chút không quen vẻ dịu dàng này của anh, thân người anh còn đang ngủ lên người cô, Trình An Nhã cảm thấy hơi xấu hổ, đang định kể những gì đã xảy ra, sắc mặt Diệp tam thiếu trầm xuống, ánh mắt đen thẫm, “Đừng nói gì hết, anh biết cả rồi.”

Diệp Sâm toàn thân phát ra thứ hàn khí đáng sợ xuất hiện trong phòng bệnh, ánh mắt lạnh lẽo cực kỳ có sức áp đảo, mang theo sát khí.

Vân lão và Vân Nhược Hi đang nói chuyện gì đó, nhìn thấy Diệp tam thiếu đột ngột im bặt.

“Sâm, anh đến thăm em à?” Vân Nhược Hi vui mừng, sắc mặt ửng hồng thêm mấy phần.

“Đúng vậy, anh đến thăm em đây.” Diệp tam thiếu mỉm cười, dung nhan khiến người khác lạnh đến mức tóc tai dựng đứng, không rét mà run, dường như quỵ lạc vào nhân gian.

Vân lão gia cười nói: “Vây ta không làm phiền hai đứa tâm sự nữa.”

Ông ta vỗ vai Diệp Sâm, ý tứ sâu xa: “Diệp tam thiếu, Nhược Hi nhà chúng ta vì cậu mà chịu biết bao nhiêu đau khổ, thậm chí đến tính mạng cũng không cần, cháu đừng phụ lòng nó, nếu không ta sẽ không tha cho cháu nữa đâu.”

Ông ta nói xong đang định bước đi.

Ánh mắt lạnh lẽo của Diệp tam thiếu lóe lên một tia sáng, anh kéo tay ông ta lại, hất mạnh về phía Vân Nhược Hi, thân hình hơi mập của Vân lão đập mạnh vào người Vân Nhược Hi, lực đâm cực mạnh khiến đầu óc ông ta chao đảo, cả hai người cùng kêu lên.

“Sâm, anh làm gì vậy?” Vân Nhược Hi kinh hoàng thất sắc, vội vàng đỡ Vân lão dậy, lo lắng hỏi: “Ba, ba có bị thương ở đâu không?”

Khóe môi Diệp Sâm nhếch lên một nụ cười âm hiểm, “Không tha cho tôi nữa? Xem ra các người vẫn chưa hiểu tình hình, rốt cuộc là ai tha cho ai? Vân Ứng, Vân Nhược Hi, các người rất thất vọng phải không hả?”

“Sâm, anh đang nói gì vậy?” Vân Nhược Hi có chút hoang mang, ánh mắt bất định, “Em không làm gì cả, em...”

“Cô im miệng lại cho tôi.” Diệp tam thiếu giận dữ quát, “Tự sát? Có tâm tự sát, sao cô không rạch sâu hơn chút nữa, đóng kịch cho ai xem? Cô nghĩ rằng tôi sẽ bận tâm sao? Nếu như không đến tìm các người tính sổ, cô nghĩ tôi sẽ xuất hiện ở đây sao? Nể mặt sáu năm qua, tôi đã nhẫn nhịn bỏ qua những trò mà ba cô bày ra sau lưng, không tính toán những tổn thất đó, coi như bù đắp cho cô, các người lại dám ra tay với An Nhã, Nhược Hi, giới hạn của tôi cô cũng dám động vào.”

“Diệp tam thiếu, đừng có mà ngậm máu phun người, chút ta đã làm gì?” Vân lão giận dữ quát.

Sắc mặt Vân Nhược Hi càng trở nên trắng bệch.

Diệp tam thiếu cười nhạt, “Đúng vậy, các người không làm gì cả, chỉ là thả hai con rắn độc mà thôi.”

“Không phải, Sâm, không phải chúng tôi làm, anh không có bằng chứng, đừng đổ oan cho em, rắn độc gì chứ, em không biết gì cả.” Vân Nhược Hi ra sức giải thích với Diệp Sâm.

“Không có chứng cứ cô tưởng tôi sẽ nói năng lung tung sao, Hoàng Vân Long, Vân lão gia còn nhớ hẳn ta là ai chứ? Ba năm trước chủ tịch tập đoàn TR cũng bị rắn độc cắn vì không kịp thời cứu chữa mà chết, vụ án này bị xét xử là ngoài ý muốn.... Ngoài ý muốn? Thủ đoạn của ông quả thật là inh, sau đó tài phiệt Vân Thị nuốt chửng tập đoàn TR, giá mua lại còn gấp hai lần giá thị trường, hợp nhất kiếm lợi, chiêu này quả là đẹp mắt.” Diệp Sâm sắc mặt tàn ác: “Ông nói xem, tôi mà làm bung bét vụ này ra, ông còn có thể điềm nhiên ngồi ở đây được nữa không? Còn nói không tha cho tôi, đúng là không biết tự lượng sức.”

Nhà anh có máy camera giám sát, con trai anh lại là chuyên gia máy tính, muốn điều tra thân phận của gã đàn ông thả rắn độc dễ như trở bàn tay.

“Diệp Sâm, tôi sẽ tố cáo cậu tội vu khống đấy.” Vân lão phản nộ quát.

Diệp Sâm rút điện thoại ra, bấm 110 (số điện thoại cảnh sát Trung Quốc đại lục), cười nhạt đưa cho ông ta, “Muốn báo cảnh sát à? Gọi cảnh sát đến bắt tôi đi, ông có gan đó không?”

Vân lão lập tức chân tay run lấy bầy, hoang mang nhìn về phía Vân Nhược, Vân Nhược Hi cũng đang rất hoảng loạn.

Chuyện từ rất lâu rồi sao Diệp Sâm lại lật lại, làm sao mà anh ta biết được chuyện này, việc này ông ta làm rất bí mật, hầu như không một ai hay biết, lẽ nào Hoàng Vân Long sa lưới rồi?

Thực ra, Diệp Sâm chỉ đang thăm dò.

Bởi vì thân phận của Hoàng Vân Long, ba năm trước chủ tịch tập đoàn TR bị rấn cần chết, cả tập đoàn bị tài phiệt Vân Thị nuốt chửng, anh chỉ là nghi ngờ phải chăng là thủ đoạn tàn độc của Vân lão, bây giờ mới thăm dò thử, nhìn sắc mặt của ông ta, quả nhiên là thật.

Tiếng tăm của chủ tịch tập đoàn R trên thương trường rất tốt, là một vị trưởng bối hiếm có được Diệp Sâm khâm phục, một luồng nộ khí bốc lên, trong lòng ăn, có vô số kẻ thủ đoạn bẩn thỉu, cũng có không ít kẻ ép người ta phải tan cửa nát nhà.

Nhưng, thủ đoạn âm hiểm như thế này, quả thật khiến người ta coi thường.

“Không dám à?” Diệp Sâm cười nhạt, có vài phần chế giễu, “Bây giờ lại giở thủ đoạn cũ ra, muốn dùng rấn độc để gây án một lần nữa, lại còn dám thả rấn vào nhà tôi, ông có mấy cái mạng đủ để tôi giết đây?”

“Xem ra, cậu đã có đủ chứng cứ.” Vân lão cao ngạo ngẩng đầu lên, không có chút gì là hối hận, “Cậu muốn thế nào, báo cảnh sát à? Diệp tam thiếu, chuyện của TR năm đó, ba cậu cũng có can dự, tôi mà sa lưới, ông ấy cũng không thoát tội, cậu muốn cả ba cậu vào tù sao?”

Diệp Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, “Ông cho rằng tôi sẽ quan tâm sao? Tiến cả hai người các người vào nhà lao làm bầu bạn coi như tôi đã tích đức rồi.”

“Sâm, ba của em không cố ý như vậy đâu, anh tha cho ba em một lần này đi.” Vân Nhược Hi dứt dây truyền ra, túm lấy Diệp Sâm mà van nài hết sức tội nghiệp, nước mắt rơi lã chã.

Diệp Sâm hất tay cô ta ra, lạnh lùng nói: “Vân Nhược Hi, cô đừng đóng kịch nữa, chắc chắn cô biết việc này, hai ba con cô chắc chắn là đồng phạm, nhưng tôi sẽ không báo cảnh sát.”

Hai ba con tỏ vẻ vui mừng.

Diệp Sâm nhếch môi lên, “Trong vòng một tuần tôi sẽ biến tài phiệt Vân Thị trở thành lịch sử.”

“Cưng ơi, mami thấy mami với thành phố A có chút phạm xung hay sao ấy.” Trình An Nhã vừa ăn táo dầm do Ninh Ninh làm vừa phát biểu cảm tưởng lần nằm viện này của cô.

“Con tán thành.” Ninh Ninh mỉm cười.

“Hay là chúng ta trở về Luân Đôn?” Trình An Nhã nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Ninh Ninh cười nói: “Daddy sẽ đánh gãy luôn cái chân còn lại của mami đó.”

Trình An Nhã “...”

“Nói đến daddy của con mẹ mới nhớ, daddy của con đi đâu rồi?”

Nhớ đến nụ hôn nóng bỏng điên cuồng, ánh mắt đen thẫm nhìn cô một cách chăm chú đó, hai má Trình An Nhã nóng nóng, cô muốn gặp anh.

“Daddy á...” Ninh Ninh cười rất gian, lại bón cho Trình An Nhã một thìa táo dầm, nháy mắt một cách đáng yêu, cười nói: “Daddy mấy ngày nay bận rộn lắm.”

Trình An Nhã thẫn thờ, anh ta thì bận cái gì chứ, đến thời gian thăm cô một lát cũng không có.

“Mami à, mami cũng không tò mò là ai gây ra sao?” Ninh Ninh nghi hoặc nhướn mày, điều này thật sự không phù hợp với cá tính ghê gớm của mami cậu.

“Mami có một thần hộ mệnh lớn, một thần hộ mệnh nhỏ, còn bạn tâm những việc đó làm gì, cục cưng nhất định sẽ xử lý kẻ nào ức hiếp mami, không phải sao?”

Trần Tiểu Vũ đẩy cửa bước vào, đây là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, tuổi khoảng 25, 26, quanh năm mặc y phục màu đen, tính tình rất vui vẻ nhưng khắp người từ trên xuống dưới đều toát ra mùi nguy hiểm tựa như hoa anh túc.

Xinh đẹp, nhưng nguy hiểm.

Tạo thành một vẻ quyến rũ mê người.

Đây là người mà Diệp Sâm phái đến để bảo vệ cô, nữ sát thủ hàng đầu của Long Môn.

“Chị Tiểu Vũ, em đưa mami xuống lầu đi dạo không sao chứ?”

“Tất nhiên là không vấn đề gì rồi, nhưng mà tiểu thiếu gia, cậu có đẩy được xe lăn của thiếu phu nhân không?” Trần Tiểu Vũ cười tươi nói, “Có cần chị giúp không?”

“Không cần, em đẩy được, chị giúp em đỡ mami ngồi xuống xe lăn là được rồi.” Ninh Ninh cười híp mắt, đẩy xe lăn đến, Trần Tiểu Vũ liền đỡ Trình An Nhã ngồi xuống xe lăn.

“Có gì gọi chị, chị sẽ không cách xa quá 20m.” Trần Tiểu Vũ bật ngón tay, nở nụ cười phóng khoáng.

Trình An Nhã gật đầu, “Cô cũng ở bên cạnh tôi cả ngày rồi, chỉ bằng ra ngoài đi lại một lúc, có Ninh Ninh ở đây không sao đâu.”

“Vậy không được, lơ là nhiệm vụ để Diệp tam thiếu biết được, tôi sẽ bị phanh thây đó.” Trần Tiểu Vũ cười làm động tác bị chặt đầu, khiến Trình An Nhã bật cười.

Trần Tiểu Vũ nghĩ, cô ấy chính là người trong lòng của Diệp tam thiếu ư? Nhớ lại sắc mặt thâm trầm lạnh lùng của Diệp tam thiếu lúc dặn dò cô, giọng điệu vô cùng nghiêm nghị, cô khẽ rung mình, nếu như vị Trình tiểu thư này lại xảy ra chuyện gì, cô ắt sẽ bị chôn cùng, tất cả mọi người đều sẽ bị chôn cùng.

Tính tình Diệp tam thiếu tàn nhẫn như thế nào cô biết rất rõ.

Dưới lầu bệnh viện, Ninh Ninh đẩy xe lăn của Trình An Nhã đi dạo khắp nơi, cảnh quan dưới này khá đẹp, cây cối xanh tươi, không khí trong lành, Trình An Nhã pử trong phòng bệnh bức bối suốt cả ngày, đi dạo một lát liền cảm thấy tâm trạng vui vẻ thoải mái hơn rất nhiều.

Đột nhiên một bóng người lao tới đẩy Ninh Ninh sang một bên, dùng sức nắm chặt tay Trình An Nhã, “Trình An Nhã, van xin cô bản Diệp Sâm dừng tay lại đi, van xin cô...”

Là Vân Nhược Hi.

Ninh Ninh không kịp đề phòng ngã nhào lên thảm cỏ, Trình An Nhã xót ruột hắt tay Vân Nhược Hi ra, lo lắng hỏi: “Ninh Ninh, có bị thương chỗ nào không? Lại đây mami xem nào.”

Ninh Ninh ngồi dậy, từ tốn phỉu sạch ngọn cỏ bám trên người, lạnh lùng nhìn Vân Nhược Hi một cái, quay về bên Trình An Nhã mỉm cười lắc đầu: “Không sao, không bị thương.”

Trần Tiểu Vũ từ trong chỗ khuất xuất hiện nhưng không đến gần họ mà chỉ khoanh tay trước ngực ngồi xuống một chiếc ghế dài gần đó xem kịch.

Trong mắt Trình An Nhã bốc lên một ngọn lửa, cô lạnh lùng nói: “Vân Nhược Hi, cô điên rồi à?”

“Tôi van xin cô, bảo Diệp Sâm dừng tay lại đi.” Sắc mặt Vân Nhược Hi trắng bệch, cổ không còn giọt máu, cổ tay băng bó còn rỉ ra chút máu tươi, cô ta vừa hoang mang, vừa sợ hãi, trong mắt dần dựa nước, chỉ thiếu điều quỳ xuống cầu xin Trình An Nhã.

Trình An Nhã bản khoán không hiểu Diệp Sâm đã làm gì?

Ninh Ninh nheo mắt đầy nguy hiểm, “Cô Vân, khi cô với ba cô bày mưu sát hại mẹ tôi sang không nghĩ tới hậu quả này, bây giờ sợ rồi à? Tôi nói cho cô biết, đã muộn rồi.”

Giọng nói của Ninh Ninh non nớt nhưng vô cùng nghiêm trang, Diệp Sâm không có ở đây, cậu chính là tiểu thần hộ mệnh của Trình An Nhã.

Trình An Nhã đã hiểu ra, nhưng không cảm thấy ngạc nhiên, rần rọc do bọn họ thả vào nhà, cô sớm đã đoán ra.

Chỉ là, Diệp Sâm đã làm gì? Khiến cho Vân Nhược Hi không tiếc tự tôn đến cầu xin cô, xem ra rất nghiêm trọng.

Vân Nhược Hi không đếm xỉa tới Ninh Ninh, túm chặt lấy tay Trình An Nhã cầu cứu: “Cô Trình, là tôi sai rồi, tôi đã làm tổn thương cô, cho tôi xin lỗi, van xin cô bảo Diệp Sâm dừng tay lại đi, tôi đảm bảo sẽ không xuất hiện trước mặt cô và Diệp Sâm nữa, không làm phiền các người nữa.”

“Diệp tam thiếu đã làm gì?”

“Cô không biết sao?” Giọng Vân Nhược hi đột nhiên vút cao, có chút sắc nhọn, gương mặt trắng bệch nổi lên một nét oán hận, nhanh chóng lại bị ẩn đi, “Bắt đầu từ hôm qua, anh ta ra sức thu mua cổ phiếu của Vân Thị, thao túng thị trường, ép giá cổ phiếu, thị trường trở nên hỗn loạn, cổ phiếu của Vân Thị rớt giá nghiêm trọng, các bên đầu tư đều rút vốn, dân cổ phiếu thi nhau bán cổ phiếu, tiền vốn công trình xoay vòng không kịp.... Vân Thị sắp bị Diệp Sâm hủy hoại rồi, cô Trình, van xin cô, giúp tôi với, tôi đảm bảo sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa đâu.”

Vân Nhược Hi khóc lóc cầu xin, cô ta bị ép không còn cách nào khác mới phải đến van nài Trình An Nhã, cô ta đến tìm Diệp Sâm, Diệp Sâm tránh mặt không gặp, càng ra sức ép giá cổ phiếu tập đoàn Vân Thị hơn, còn tung ra một câu, không cho phép bất cứ ai giúp Vân Thị, nếu không sẽ là đối đầu với MBS.

Vân Nhược Hi bị ép không còn cách nào khác chỉ đành đến cầu cứu Trình An Nhã.

Diệp tam thiếu điên cuồng trả thù, khi đã ra tay không nể tình ai, bây giờ chỉ có lời của Trình An Nhã anh mới nghe lọt.

Chỉ trong thời gian ngắn, Trình An Nhã đã phân tích rõ quan hệ lợi hại giữa hai nhà Diệp gia và Vân gia, cô thậm chí trách Diệp tam thiếu quá mạnh động.

Vì hồng nhan mà nổi giận, anh không phải là Ngô Tam Quế, cô cũng chẳng phải Trần Viên Viên, tại sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy?

Nhưng không thể phủ nhận trong lòng có một chút xú ngọt ngào vì được bảo vệ, được quan tâm.

Sự việc đã đến nước này, nếu cô lên tiếng ngăn cản, Vân Thị sẽ càng nhanh chết hơn, cô ta đã theo anh bao nhiêu năm như vậy, tại sao lại không hiểu chứ?

“Vân tiểu thư, tôi nghĩ tôi không thể giúp cô được.” Trình An Nhã điềm tĩnh nhìn cô, nhẹ nhàng trả lời: “Cô bảo tôi xin Diệp tam thiếu dừng tay, tiếc là, đến cả mặt của Diệp tam thiếu tôi cũng không gặp được.”

“Cô Trình, cô đừng như vậy, tôi biết tôi sai rồi, cô tha cho Vân Thị một con đường sống đi, cả đời này tôi sẽ đều cảm kích cô.” Nước mắt của Vân Nhược Hi trào ra, ứa đầy trên mặt, cô ta khóc lóc rất thê thảm, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Ninh Ninh đẩy xe lăn của mẹ rời xa một bước, gương mặt ngây thơ nở một nụ cười cực kỳ tao nhã: “Vân tiểu thư, khi cô và ba cô bày mưu sát hại mẹ yooi có nghĩ tới sẽ tha ẹ tôi một con đường sống hay không? Cô có nghĩ tới mẹ tôi sẽ như thế nào không? Các người cố tình muốn giết mẹ tôi, còn mẹ tôi với sự việc này một câu cũng không hỏi tới, các người còn dám đến cầu xin mẹ tôi? Cho dù ba tôi không ra tay, tôi cũng sẽ không tha cho tài phiệt Vân Thị, các người chấp nhận số phận đi.”

Ninh Ninh tuy cười nhưng giọng nói cực kỳ lạnh lùng, trong giọng nói tao nhã mang một vẻ lạnh lẽo giống hệt như Diệp Sâm, cái lạnh toát ra từ một cậu bé bảy tuổi này, vô cùng khác biệt và còn...

Đáng sợ nữa.

“Vân tiểu thư, nếu như làm sai rồi, chỉ cần xin lỗi là được, vậy thì còn cần đến cảnh sát làm gì?” Trình An Nhã mỉm cười thản nhiên, đối với nước mắt của cô ta, cô coi như không thấy gì, cô vốn không phải là thánh

mẫu, hơn nữa hai con rắn độc đó thiếu chút nữa đã lấy tính mạng của cô, ai thanh toán cho tổn thương này?

Về mặt Vân Nhược Hi trở nên độc ác, cô ta gạt bỏ tự tôn đến đây cầu xin, vậy mà không khiến cho Trình An Nhã lung lay chút nào, tim của người đàn bà này rốt cuộc sắt đá đến mức nào?

“Cô thật sự không chịu giúp tôi sao?”

“Không liên quan đến tôi.” Trình An Nhã mỉm cười, nụ cười trên khuôn mặt cô nhìn có vẻ dịu dàng nhưng ý tứ trong lời nói vô cùng lạnh lùng.

Trần Tiểu Vũ lẳng lẳng đi tới, hai tay khoanh trước ngực, nhún mào cười nhạt, tư thế sẵn sàng bảo vệ.

Vân Nhược Hi bắt giắc rùng mình, nhìn khí thế này cô ta biết Trần Tiểu Vũ không phải tay vừa.

“Trình An Nhã, tôi sẽ nguyện rửa cô, nguyện rửa cô và Diệp Sâm cả đời không có được hạnh phúc.”

Ninh Ninh cười nhạt một cách tao nhã, ngày nào cũng có người nguyện rửa, ông trời lười biếng như vậy, ông ta có để ý hết được không?

Có việc gì đừng kỳ vọng vào ông trời, ông trời không rảnh để ý đến bạn đâu.

Các nhà đầu tư và tài phiệt Vân Thị đua nhau rút vốn, dưới sự uy hiếp của Diệp tam thiếu, căn bản không có một ai dám rút vốn cho Vân Thị, Vân Thị rơi vào khốn cảnh vốn xoay vòng không linh hoạt, công trình ngoại ô phía Bắc thành phố của Vân lão gia đang xây dựng thì bị sập, sau khi điều tra bị tố là công trình bị rút ruột.

Bên đầu tư đâm đơn kiện tài phiệt Vân Thị.

Tác phong làm việc của Diệp tam thiếu thật sự là tàn khốc hiếm có, chơi trên quy mô lớn với một doanh nghiệp cỡ lớn như thế tuyệt đối là một lần duy nhất trong lịch sử mấy chục năm qua.

Anh một khi ra tay là chơi cho người ta tới chết mới thôi, ai dám ngăn cản, vậy thì xin lỗi, cũng chết chung đi nhé.

Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Không ai không kinh sợ.

Thế nhưng, vài ngày sau.

Kênh tài chính GK đưa tin mới nhất, Diệu Hoa rút vốn cho Vân Thị.

Từ tập đoàn quốc tế MBS và tài phiệt Vân Thị đấu tranh với nhau đã trở thành tập đoàn quốc tế MBS và Diệu Hoa, sóng gió cuộc mua bán này nhanh chóng lan tỏa mười mấy doanh nghiệp lớn nhỏ.

Đến cả không ít doanh nghiệp cỡ lớn cũng bị liên lụy, cả thị trường một vùng khói đen trường khí, tiếng oán thán của dân cổ phiếu dậy trời.

Mà trận đấu này ngày càng kịch liệt hơn, dần dần bước vào giai đoạn cao trào.

Tập đoàn quốc tế MBS và Diệu Hoa là kình địch, điều này đã không còn là bí mật, ân oán giữa Diệp tam thiếu và Dương thiếu gia ai ai cũng biết, thân là người kế nghiệp, hai người này tiếp tục ân oán giữa Diệp lão gia và Dương lão gia, đấu đá anh sống tôi chết.

Thế nhưng, đây rõ ràng là trận chiến Diệp tam thiếu nhằm báo thù Vân Thị, Diệu Hoa đột nhiên xen vào, đích thực ngoài dự đoán của mọi người.

Dương Triết Khôn, anh ta định làm gì?

Nói Tào Tháo la Tào Tháo đến.

Trình An Nhã không ngờ trong tình cảnh này Dương Triết Khôn lại đến thăm cô.

Anh ôm đến một bó hoa bách hợp rất đẹp, hương hoa ngào ngạt lan tỏa khắp phòng bệnh, khiến người ta cảm thấy vô cùng sáng khoái, không khí cũng có đôi phần lãng mạn.

“Anh Triết Khôn, sao anh lại tới đây?”

Vẻ mặt anh vô cùng bình thản, ôn nhuận như ngọc, trên gương mặt vẫn là vẻ bao dung và nuông chiều mà cô đã quen thuộc, dường như tất cả mọi việc đều không tồn tại, giữa bọn họ không có khoảng cách gì cả.

“Em nằm viện tất nhiên anh phải đến thăm chứ.” Dương Triết Khôn cầm hoa vào bình.

Trình An Nhã mỉm cười, liếc nhìn bó hoa bách hợp đang nở rộ, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh, hoa rất đẹp.”

Dương Triết Khôn nhìn sâu và đôi mắt Trình An Nhã, như trách móc lại như xót xa, “Em lại bị thương rồi.”

“Chỉ là vết thương ngoài da, qua mấy ngày nữa là được xuất viện rồi.”

Cô cảm thấy không khí giữa hai người có chút xa cách, không còn thân mật không chút khoảng cách như xưa, Trình An Nhã nhớ lại lời của Lý Vân, đừng hi vọng giữa nam và nữ có tình bạn thật sự.

Ánh mắt cô hơi tối lại.

“Em còn nghĩ anh sẽ không thêm đêm xỉa đến em nữa.”

“Sao lại nói thế chứ, cho dù em thế nào, em vẫn là Trình An Nhã, không thể trở thành tình nhân chúng ta vẫn có thể là bạn tốt.” Dương Triết Khôn chìa tay ra, giống như ngày xưa, xoa đầu cô thật dịu dàng, “Nha đầu ngốc, đừng nghĩ nhiều, mấy ngày nay anh bận quá, nếu không hôm qua đã tới thăm em rồi.”

Trình An Nhã rất thông cảm, đây là trận chiến rất kịch liệt, cho dù cô nằm trên giường bệnh cũng cảm nhận thấy mùi thuốc súng nồng nặc, Diệp tam thiếu cũng bận đến mức không thể phân thân đến thăm cô.

“Anh Triết Khôn, tại sao?” Trình An Nhã cuối cùng vẫn cứ hỏi, “Em không phải là người ngoại đạo, với tình hình hiện giờ, tập đoàn quốc tế MBS rõ ràng muốn bến tài phiệt Vân Thị thành lịch sử, anh chen vào giữa họ đối với anh cũng không có chút lợi lộc nào, chỉ là tăng thêm ân oán giữa anh và Diệp Sâm thôi, hà tất phải như vậy chứ?”

“Em đang quan tâm anh hay quan tâm Diệp Sâm?” Ánh mắt Dương Triết Khôn khóa chặt lấy gương mặt cô, nhẹ nhàng hỏi.

Trình An Nhã cũng không lảng tránh ánh mắt của anh, cười nhẹ nói: “Em chẳng quan tâm ai cả, nói thật lòng, hai người tranh giành anh sống tôi chết cũng chẳng liên quan gì đến em, cho dù không có em, hai người cũng đã đấu đá hơn hai năm rồi, cho nên anh đừng có lôi em vào cuộc, hỏi em quan tâm ai.”

“Anh Triết Khôn, lần này là anh không đúng, Diệp tam thiếu muốn đối phó với Vân Thị, không có xung đột lợi ích với anh, lúc này đột nhiên thò tay vào rõ ràng là tuyên chiến, Diệp tam thiếu ra ứng chiến là điều không thể nghi ngờ, em chỉ nhằm vào việc chứ không nhằm vào người.”

Dương Triết Khôn cười khổ sở, “An Nhã, thương trường vốn là như thế, không thể nói rằng những việc người khác không làm lúc này thì anh không thể làm, không phải sao? Em ở bên cạnh Kroos một năm, anh ta làm không ít những việc như vậy, em có thông cảm cho ai không, bất bình thay cho ai không?”

Ánh mắt Trình An Nhã trầm tĩnh, gương mặt lộ ra một nét cười tinh quái, “Đúng vậy, Kroos làm không ít việc như vậy, nhưng Kroos đã nổi tiếng là kẻ thủ đoạn tàn độc, biến thái tàn khốc, rất thích chơi mấy trò này, còn anh có phải là người như vậy không?”

Dương Triết Khôn dưới nụ cười của Trình An Nhã tắt đi nụ cười ôn hòa.

“Em quả nhiên nổi giận rồi.” Dương Triết Khôn cười khổ sở, vẻ mặt này, anh đã bao nhiêu năm chưa nhìn thấy rồi? Anh cũng quên mất lần trước cô lạnh lùng như vậy là lúc nào, Dương Triết Khôn cảm nhận sâu sắc có lẽ chỉ trong chớp mắt rất nhiều sai lầm không thể cứu vãn.

“Lý do, anh làm như vậy rốt cục là vì lý do gì?” Trình An Nhã trầm tĩnh hỏi, đôi tay dưới chân khẽ nắm lại, cố giấu đi nỗi phiền muộn trong lòng lúc này, “Anh đừng nói với em là anh thấy Vân Thị đáng thương, hoặc là, bởi vì em? Có lẽ không phải, con người cần biết mình là ai, em tự nhận thấy không có sức quyến rũ lớn như vậy, khiến cho anh tự hạ giá, đánh mất chính bản thân, vậy rốt cục là vì sao?”

“An Nhã, anh nói rồi, đây chính là thương trường, chỉ vậy mà thôi.” Dương Triết Khôn trầm giọng nói, nhìn ánh mắt cô có đôi chút khó xử, cười khổ sở: “Anh biết em sẽ giận, không ngờ lại giận đến như vậy.”

“Em giận nhưng anh không hề bận tâm.” Trình An Nhã mỉm cười, nụ cười công thức hóa.

“Nếu như anh không bận tâm anh đã không đến bệnh viện.” Dương Triết Khôn phản bác, thế nhưng lý do mà anh đưa ra Trình An Nhã nghe lại thấy sự khó xử và bất lực trong anh.

“Vậy anh đến rồi thì sao chứ? Giải thích với em vì sao anh làm như thế à?” Trình An Nhã cười nhạt, giọng điệu đầy vẻ chế giễu, “Đây chính là thương trường, chỉ vậy thôi mà, đây chính là cái mà anh gọi là giải thích và lý do, thật xin lỗi, gần đây em liên tiếp gặp tai nạn, em nghĩ bộ não của em có chút ảnh hưởng, không hiểu cái gọi là giải thích của anh.”

“An Nhã, em...” Dương Triết Khôn mím môi, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng lại lựa chọn im lặng, biến thành tiếng thở dài khe khẽ, tòa trong không gian.

Trình An Nhã chau mày, Triết Khôn, rốt cuộc anh đang giấu giếm điều gì?

“Em nghỉ ngơi đi, anh không làm phiền em nữa.” Dương Triết Khôn khẽ thở dài, nhìn Trình An Nhã một cái, quay người rời khỏi phòng bệnh. Ở cửa phòng bệnh đọng phải Diệp tam thiếu.

Diệp tam thiếu nhếch khóe môi lên, cười mà như không: “Đây chính là thương trường, nói hay lắm, Dương Triết Khôn, có bản lĩnh cứ ra tay xem, bản thiếu gia không sợ.”

Dương Triết Khôn nở nụ cười ôn hòa công thức: “Diệp tam thiếu, cậu đừng có nói quá sớm, chúng ta dựa vào bản lĩnh để nói chuyện.”

Hết chương 11 ^~!

12. Chương 12: Ông Trùm Mafia

“Hai người đứng là oan gia ngõ hẹp.” Diệp tam thiếu đẩy cửa bước vào, khóe mắt Trình An Nhã co giật mấy cái.

Diệp tam thiếu sớm không đến muộn không đến, lại đến cùng lúc với Dương Triết Khôn, đúng là...oan nghiệt.

“Anh ta đến làm gì?” Diệp tam thiếu lạnh lùng hỏi, ánh mắt rơi trên bó hoa bách hợp, khóe môi nhếch lên, giọng nói có chút kỳ quái, “Đúng là không hổ danh bạch mã hoàng tử dịu dàng lãng mạn, rất biết cách tạo không khí.”

Ặc.... Diệp tam thiếu, anh đang ghen à?

Ừ, tốt lắm, vô cùng tốt.

Trình An Nhã liếc hai bàn tay trống trơn, chỉ cầm một chùm chìa khóa xe của Diệp tam thiếu, ánh mắt rất dỗi dằn lại quét về phía bó hoa bách hợp thơm ngát trên bàn, cười híp mắt, ánh mắt lấp lánh đó rõ ràng là vô cùng hân hoan.

“Người ta là Dương Triết rất biết tạo không khí, còn biết tặng hoa bách hợp, so với ai đó hai tay trống trơn còn tốt hơn nhiều, Diệp tam thiếu, uống cho anh còn mang danh là tình nhân đại chúng, phong thái này, lại giống một gã ngốc hơn.” Trình An Nhã nhẹ nhàng châm chọc.

Ai bảo anh bận mấy ngày mới tới thăm tôi, ghen đi, cho anh ghen chết thôi.

Trình An Nhã có tính cách của nữ vương, Diệp tam thiếu cũng có tính cách của đế vương, chỉ hừ một tiếng lạnh lùng, không nói không rằng, quay người bỏ đi, rầm một tiếng, đóng sập cửa lại, cánh cửa vang lên một tiếng đinh tai, dường như muốn làm rung chuyển cả lầu.

Trình An Nhã há miệng tròn mắt nhìn cánh cửa phòng bệnh bị đóng, có chút không phản ứng kịp.

Diệp tam thiếu, không phải đây chứ? Phong độ của anh lại bị khóa trong két bảo hiểm rồi à, tại sao không bỏ ra cho nó phơi nắng một chút? Mới vậy đã giận dỗi bỏ đi rồi à?”

Chết tiệt.

Diệp Sâm chết tiệt, tốt nhất đừng có quay lại, nếu không bản cô nương cho anh biết tay.

Trình An Nhã nở nụ cười méo mó.

Mấy hôm nay cô muốn gặp anh, muốn gặp vô cùng.

Lúc nào cũng nhớ đến nụ hôn đó, ánh mắt đó, tim đập thành thịch, vừa ngọt ngào vừa bành hoàng.

Sau đó biết Dương Triết Khôn và anh đấu đến mức một núi không thể có hai hổ, cô lại vô cùng lo lắng, vì anh mà gần như lật mặt với Dương Triết Khôn, kết quả thì sao?

Tên đáng ghét này chưa ở trong phòng bệnh được một phút đã đi rồi?

Trình An Nhã cảm nhận sâu sắc, cô tổn thương rồi.

Diệp Sâm, anh đúng là đồ ngốc.

Còn nói gì là kết hôn, biến sang một bên, anh ôm cái gối mà kết hôn đi.

Trình An Nhã càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng như bị kiến đốt, đau nhói nhói, cô muốn hét to lên để giảm bớt khó chịu này, nhưng lại cảm thấy gào thét quả thực không tốt cho cổ họng, sau khi cân nhắc thiệt hơn, Trình An Nhã đem cái đầu gối ra thay cho Diệp tam thiếu để đánh một trận cho hả dạ.

Đánh chết cái đồ đáng ghét nhà anh.

Đánh một hồi cảm thấy nguôi nguôi, Trình An Nhã lại ném thật mạnh chiếc gối đáng thương đi...

Vừa hay là, cửa mở, chiếc gối trắng phau ném trúng vào một bó hoa hồng đỏ rất to, mây trắng và đỏ xen kẽ tạo thành một vẻ đẹp kỳ quái, đến cái không khí cũng trở nên kỳ quái.

Bạo động của Trình An Nhã đã bị đóng băng hết sức thành công.

Diệp tam thiếu trầm mặc, móc chân về phía sau, đóng sầm cửa, nhặt gối ném trả lại Trình An Nhã.

Trình An Nhã lại rối bời trong gió.

Cho nên là, trong bầu không khí kỳ quái này, chỉ thấy Diệp tam thiếu nhẹ nhàng nhấc bó hoa bách hợp lên, mặt không cảm xúc, ném đi cái vèo, trong không trung vạch ra một đường cong tao nhã, chuẩn xác ném trúng thùng rác.

Trình An Nhã im bật.

Diệp tam thiếu, anh nhất định là tuyển thủ bóng rổ, quá chuẩn.

Lại thấy anh rất điềm nhiên cầm bó hoa hồng đỏ mà anh mang tới vào bình hoa.

Còn có tâm trí tạo hình dáng rất độc đáo.

Trình An Nhã, lại im bật.

Đây là tình hình gì đây?

Đầu óc vốn thông minh nhanh nhạy của cô bị lấp đầy bởi óc đậu, quay cuồng, lộ ra vẻ mặt ngu ngốc ngàn năm có một.

Diệp tam thiếu nhìn thấy vẻ mặt này của cô, gương mặt đang tối sầm của anh lập tức trở nên ánh nắng chan hòa, tâm trạng trở nên vô cùng thoải mái.

Anh chỉ vào bình hoa hồng đỏ trên bàn, hỏi một cách ác bá: “Ê, đẹp không?”

Trình An Nhã gật đầu, rất đẹp, sắc hoa rất tươi tắn, nở cũng rất rạng rỡ, vừa nhìn đã biết là hoa hồng cực phẩm.

“Anh đang làm gì vậy?” Trình An Nhã bối rối.

Diệp tam thiếu lạnh lùng hừ một tiếng, “Chẳng phải em thích có không khí sao? Bản thiếu gia nhắm mắt cũng biết tạo không khí hơn gã kia, đúng là loại phụ nữ không có mắt nhìn người, hoa hồng đỏ lẽ nào không bằng hoa bách hợp?”

Diệp tam thiếu ghen tuông đến mức này quả là lần đầu tiên trong lịch sử.

Vừa đáng yêu, vừa méo mó, vừa trẻ con.

Thế nhưng, rất có hiệu quả.... Nếu không tại sao tìm Trình An Nhã lại đập thình thịch như vậy chứ?

“Em nói này, anh mới ra ngoài chưa đầy 15 phút, lấy đâu ra bó hoa hồng to như vậy?” Tiệm hoa gần nhất đi cũng phải mất nửa tiếng, cả đi cả về cũng mất một giờ đồng hồ chứ?

Trong đầu cô bắt gặp hiện lên hình ảnh không được tốt lắm, Diệp tam thiếu ác bá xông vào phòng bệnh nhân khác cướp hoa hồng của người ta. Cô bị chính tư duy phát tán của mình khiến bản thân bối rối, nhưng lại cảm thấy rất có khả năng này.

Diệp tam thiếu hắng giọng một cách thiếu tự nhiên, đứa bé này xưa nay đều rất thành thực mà.

“Anh vốn định đi mua, xuống dưới lầu vừa hay nhìn thấy có người ôm một bó hoa lớn đi đến, anh hỏi mua lại đó.” Diệp tam thiếu nói một cách không hề xấu hổ.

“Bao nhiêu tiền?” Khóe mắt Trình An Nhã co giật dữ dội, thông thường người ta sẽ không bán, trừ khi là giá rất cao.

“200,000 tệ.” Trên người anh nhất định không mang theo tiền mặt, dứt khoát dùng luôn chi phiếu.

Trình An Nhã nước mắt giàn giụa.

200,000 tệ một bó hoa hồng, cho dù là kẻ không bình thường cũng biết phải bán cho anh.

“Sau này anh muốn mua hoa hồng, mua của em.”

Diệp tam thiếu tất nhiên không bận tâm mấy lời cô nói, lạnh lùng ngồi xuống cạnh giường bệnh, một tay túm lấy vai cô, ngắm nghía, đều là vết thương ngoài da. Chăm sóc vài ngày miệng vết thương hơi sâu nhìn vẫn khá là đáng sợ, còn lại, đều không thấy chảy máu. Ánh mắt đen thẫm thoáng qua một tia thương xót.

“Vết thương cũng đỡ nhiều rồi.”

“Đa tạ thiếu gia quan tâm.” Trình An Nhã mỉm cười trêu chọc: “Em tưởng anh quý nhân bận rộn quên mất tiểu nhân đang nằm viện chịu tội chứ.”

Diệp tam thiếu lạnh lùng trợn mắt nhìn cô, “Giọng điệu rất chua, trưa nay ăn gì?”

“Chua đến mấy cũng không chua bằng anh vừa nãy, đồ trẻ con.”

“Đồ trẻ con?” Diệp tam thiếu nhích từng chữ một qua kẽ răng, một tay nắm lấy cằm Trình An Nhã, mắt lộ hung quang, “Bản thiếu gia lần đầu tặng người khác hoa hồng, em dám nói là trẻ con?”

“Ý...” Trình An Nhã hất tay anh ra, vô cùng nghi hoặc, lần đầu tiên? Thật hay giả đây, anh ta chẳng phải được mệnh danh tình nhân đại chúng sao? Đến bông hoa hồng cũng chưa từng tặng? Không thể nào, lẽ nào thật sự chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là con gái liền cắn câu?

“Về mặt đó của em là ý gì?” Diệp tam thiếu lạnh lùng lướt mắt qua, gặp cô khiến anh phá vỡ rất nhiều thứ lần đầu tiên, cô nàng này còn không biết tốt xấu, đúng là cần phải dạy dỗ tử tế, tuy nhiên thấy cô trong vòng một tháng liên tiếp nhập viện hai lần, anh lại cảm thấy bài học này có thể chậm lại một thời gian.

“Về mặt này của em rất là nghi hoặc, rất khó hiểu, có thật lần đầu tiên không?” Ánh mắt sáng lấp lánh của Trình An Nhã lộ ra nét đắc ý, lời to rồi, lời to rồi.

Câu hỏi này rất có gian tình, khóe mắt Diệp tam thiếu co giật, quay mặt đi một cách thiếu tự nhiên, hai tai nóng bừng.

Trình An Nhã nhếch môi, ánh mắt cong cong, Diệp tam thiếu lần đầu tiên khiến cô thật sự hài lòng.

“Vui lắm à?” Diệp tam thiếu mặt lạnh lùng một cách méo mó, rất muốn bóp chết cô.

Trình An Nhã không hề giấu giếm gật đầu cười.

Diệp tam thiếu cười mà như không, nhướn mày ngồi cạnh Trình An Nhã, khuỷu tay huých vào người cô, ánh mắt thoáng qua một tia trêu đùa, “Lúc nào em cũng cố gắng hiến một cái lần đầu tiên cho anh đi?”

Trình An Nhã mỉm cười vỗ vỗ mặt anh, “Diệp tam thiếu, em đã cố gắng hiến lần đầu tiên cho anh rồi, lần đầu tiên sinh con đã cố gắng hiến cho anh rồi.”

Diệp tam thiếu im bật.

Cục cưng Ninh Ninh nói, mấy năm qua đàn ông theo đuổi mami có thể xếp một vòng quanh Luân Đôn được rồi, nhưng không một ai thành công, Diệp tam thiếu lại cho rằng, cô gái này không phải hạng đàn ông bình thường có thể chịu đựng nổi.

Không biết chừng đám đàn ông kia là do nhìn rõ bản chất của cô nên nửa đường bỏ cuộc tháo chạy cũng nên.

Hôm đó vì chạy trốn rắn độc, sức phá hoại của Trình An Nhã cực kỳ lớn, biệt thự tạm thời phải sửa chữa mấy ngày, Ninh Ninh và Diệp tam thiếu tạm thời sống tại chung cư của Trình An Nhã.

Trình An Nhã xuất viện, vấn đề xuất hiện rồi.

“Nhà tôi chỉ có hai phòng ngủ, hai phòng làm việc, anh cảm thấy anh có chỗ dung thân sao?” Trình An Nhã mỉm cười, “Anh ngủ ghế sofa hay sàn nhà?”

“Chúng ta ở chung một phòng.”

“Anh đừng có nằm mơ.” Trình An Nhã cười tươi phủ quyết.

“Hoặc là em nằm viện hoặc là em về nhà.” Diệp tam thiếu cười một cách vô tư.

“Anh đi thu dọn phòng làm việc của tôi mà ngủ.”

“Anh không muốn.” Diệp tam thiếu cũng phủ quyết, anh ở phòng ngủ của cô đang yên ổn, chuyển đi á, không thể nào. Anh cười mà như không nheo mắt với cô: “Sợ rồi sao?”

“Kể khách tương với em không có tác dụng, hai chúng ta quan hệ vô cùng rõ ràng, dựa vào cái gì mà ở chung phòng? Anh ngủ ở thư phòng, nếu không em đuổi anh ra khỏi cửa.”

Diệp tam thiếu nở nụ cười rất tinh quái, nhìn cô từ đầu đến chân. “Cô Trình, tôi phát hiện cô rất...”

“Ý, anh quả nhiên là mắt không tinh, bây giờ mới phát hiện ra.”

“Ngoan, sống chung quan hệ đã không rõ ràng rồi.” Diệp tam thiếu như dỗ trẻ con xoa đầu Trình An Nhã, cái anh cần là quan hệ không rõ ràng mà.

“Anh đúng là vô lại, em không biết, nếu không thì anh ngủ cùng Ninh Ninh.”

“Đúng là, anh ôm một anh cỡ nhỏ đi ngủ còn có ý nghĩa gì nữa?” Diệp tam thiếu mặt không đổi sắc nhìn cô phản bác.

Trình An Nhã bị anh làm cho cứng họng, ôm Diệp Sâm cỡ nhỏ đi ngủ không có ý nghĩa, ôm cô đi ngủ rất có ý nghĩa?

Đồ háo sắc.

Trình An Nhã nhớ ra rồi, thời gian gần đây anh quả thật rất an phận, dựa vào kỷ lục gì đó rất chi là ghê gớm của Diệp tam thiếu, gần đây anh ta có lẽ...e hèm, rất bức bối, ở cùng nhau khả năng thất thân cao đến 99,99%, não của cô bị lừa đã mới đồng ý một chuyện nguy hiểm như vậy.

“Anh ngủ ở thư phòng, còn dám có ý kiến thì đừng vào nhà tôi nữa.” Trình An Nhã trợn mắt nhìn anh, nói chắc nịch.

Diệp tam thiếu nhún vai, chẹp chẹp, phòng anh cứ như phòng trộm vậy, nếu anh thật sự muốn cô, dễ như trở bàn tay, hai chân cô còn chẳng chạy nổi hướng chỉ có một chân.

Cuối cùng, việc sắp xếp phòng dưới sự cảnh giác của Trình An Nhã và sự thỏa hiệp của Diệp tam thiếu đã được quyết định xong.

Trình An Nhã đòi đi làm, Diệp tam thiếu nhìn cái chân què của cô một cách khinh khỉnh nói: “Em đang nói đùa à?”

“Diệp tam thiếu, anh đang coi thường người tàn tật à?”

“Em tốt hơn là đợi chân khỏi hoàn toàn rồi hãy quay lại, yên tâm, nghỉ có lương, anh còn nhớ.”

Trình An Nhã nghiêng răng: “Không cần nữa, bắt đầu từ tuần sau, em đi làm.”

“Em nghiêm túc à?”

“Ai nói đùa với anh?”

“Trình An Nhã, là ai nói nghỉ phép ít nhất nửa năm?” Lời này còn văng vẳng bên tai, cô còn nói bởi vì chân đau muốn nghỉ ngơi một thời gian nữa kia.

“Ai biết được cô gái nào nói như vậy, thật ngốc.”

Diệp tam thiếu im bật.

“Daddy, mami muốn quay về giúp daddy, nếu con là daddy thì phải đồng ý cả hai tay hai chân ấy chứ.” Ninh Ninh lên tiếng.

“Cục cưng, con đang nói chuyện cười nước nào thế?” Mặt Trình An Nhã hơi ửng hồng, không chú cảm xúc trợn mắt nhìn cậu.

“Trung Quốc.” Ninh Ninh trả lời rất nghiêm trang.

Diệp tam thiếu ngồi ở ghế trước nhếch khóe môi, chậm rãi nở một nụ cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, đây chính là cảm giác họa phúc cùng hưởng chăng.

Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

“Chuẩn rồi.”

Giữa tập đoàn quốc tế MBS và tập đoàn Diệu Hoa là một trận chiến lâu dài.

Một tuần lễ trôi qua, vẫn là cục diện đối đầu cân tài cân sức, ai cũng không chịu lùi nửa bước. Bọn họ đang dùng phương thức đối đầu vô cùng quái dị để đấu đá nhau.

Trình An Nhã đi làm trở lại, cô không hỏi nhiều về việc giữa Diệp tam thiếu và Dương Triết Khôn, chỉ làm tốt công việc của mình, cô bị kẹt ở giữa vô cùng khó xử nên dứt khoát không quan tâm thêm nữa.

Hôm nay Diệp lão gia gọi điện đến, Diệp tam thiếu lấy kị do đi họp bảo cô từ chối, một lát, Dương lão gia lại gọi điện đến, nhưng Diệp tam thiếu lại nghe máy.

Hai ông cùng lúc tìm Diệp tam thiếu?

Đầu óc Trình An Nhã bắt giác lại hiện lên mấy hình ảnh giao dịch đen tối không tốt đẹp cho lắm.

Cô đang suy nghĩ viễn vông đột nhiên nghe thấy tiếng động rất lớn từ trong văn phòng vọng tới.

“Chị Tiểu Diễm, mang một bộ điện thoại mới đến thôi.” Trình An Nhã nhẹ nhàng nói, có người lại mất kiểm soát rồi.

Điện thoại mới nhanh chóng được đưa đến, Trình An Nhã cầm lấy, chống nạng bước vào phòng chủ tịch, Diệp tam thiếu mặt không cảm xúc đang phê duyệt công văn, trên mặt đất quả nhiên có một bộ điện thoại bị vỡ.

Anh ta để là hay, coi như không có việc gì xảy ra, nên làm gì thì cứ làm, nếu như không có tiếng động lớn như vậy, cô dường như không phát hiện ra anh đang nổi giận.

Cũng may dây điện thoại chưa bị anh làm đứt, Trình An Nhã lắp lại điện thoại, mỉm cười nói: “Chủ tịch, nể tình em đang bị què một chân, anh đừng có tăng thêm khối lượng công việc cho em có được không?”

Diệp tam thiếu ngược mắt nhìn cô, “Thật ngại quá, không nhận được, làm phiền cô Trình.”

“Đúng rồi, bỏ hết lịch chiều ngày kia cho anh, máy bay của Louis lúc 3h chiều.”

“Vâng.”

Trình An Nhã hôm nay về đến nhà mới phát hiện quên chìa khóa.

Chung cư vốn dĩ có hai chùm chìa khóa, một do Ninh Ninh cầm, một do cô cầm. Từ khi nằm viện, Diệp tam thiếu dọn đến ở, chùm chìa khóa của cô để cho Diệp tam thiếu cầm.

Hôm nay Diệp tam thiếu và Hoa Vân có một vụ tăng tiền đầu tư cần bàn, anh và Lưu Tiểu Diễm đã đi từ rất sớm, Trình An Nhã sau khi bị đau chân thời gian làm việc rất thoải mái, thường xuyên tan ca sớm, thế nên xuất hiện khốn cảnh bị nhốt ở ngoài cửa như thế này.

Cô lại chống nạng đi xuống lầu, dù sao cũng không thể chống nạng đứng ở cửa chờ một tiếng đồng hồ, thế thì chân nhất định sẽ tàn phế mất. Ra khỏi chung cư bằng qua đường là công viên, Trình An Nhã chỉ đành chống nạng ra công viên ngồi chờ.

Tại cột đèn xanh đỏ, cô kinh ngạc phát hiện đối diện bên đường đỗ một chiếc xe Rolls Royce vô cùng sang trọng, cô bất giác nhướn mày, khu vực này là khu vực dân cư thuộc tầng lớp trung lưu, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe như vậy quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Cô lắc đầu, không nghĩ ngợi nhiều, vừa sang đường, cẳng chân đột nhiên đau buốt, Trình An Nhã mất lực ngã nhào xuống cạnh vườn hoa, chiếc nạng cũng văng đi mất, hai tay cọ sát trên nền gạch thô ráp, đau đến mức cô khẽ kêu lên: “Á...”

Chân sề dụng quá nhiều nên bị chuột rút rồi chẳng?

Trình An Nhã muốn khóc mà không có nước mắt, chân không còn chút lực nào.

“Cô gái, có cần giúp đỡ gì không?” Một giọng nói hơi có chút gấp gáp nhưng lại rất dễ nghe vang lên bên sườn, kèm theo mùi nước hoa Eau de Cologne nhẹ nhẹ, rất dễ chịu.

Cô ngược mắt, đột nhiên có cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Người đàn ông đứng ngược sáng, ánh mặt trời phủ lên người anh ta một vầng sáng nhàn nhạt, một thứ ánh sáng rất dịu dàng, mái tóc ánh kim càng thêm phần lấp lánh, vô cùng đẹp đẽ, đôi mắt xanh phỉ thúy, sâu thẳm mà u uất, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ và gợi cảm, thêm vào đó là nước da trắng, tựa nên một gương mặt cực kỳ đẹp đẽ.

Cả người anh ta từ trên xuống dưới toát ra mùi hương u uất, dường như có một thứ bi thương lúc nào cũng vây quanh anh ta.

Hoàng tử.

Tuyệt đối là nhân vật cấp bách mã hoàng tử.

“Cô ới?” giọng nói của anh ta pha lẫn chút cười, nhẹ nhàng nhắc nhở Trình An Nhã đang ngẩn người ra.

Trình An Nhã vô cùng xấu hổ.

Cô lại phát bệnh rồi, đúng là mất mặt.

“Xin lỗi.”

Người đàn ông mỉm cười, anh ta quả thật có một sức quyến rũ nữ giới đặc biệt, đến cả phụ nữ cấp biệt như cô còn không kìm được, tim đập thành thịch.

“Có thể đỡ tôi đến công viên được không?”

“Đây là vinh hạnh cho tôi.” Anh ta mỉm cười.

Trình An Nhã trầm nghĩ, phép lịch sự của anh tây này quả không tầm thường, nếu như một cô gái lạ bị ngã, Diệp tam thiếu đến nhìn cũng không thêm nhìn một cái.

Con người ta có so sánh là thấy ngay trình độ, Trình An Nhã suy nghĩ mông lung.

Anh ta nhặt chiếc nạng của Trình An Nhã lên, đỡ cô đứng dậy, Trình An Nhã chân đay căn bản không thể nhấc nổi, vừa đứng dậy liền khụy xuống, cũng may có người đàn ông kia đỡ mới không bị ngã xuống đất.

“Cô này, nếu cô không phật ý, để tôi bế cô qua đó.”

Trình An Nhã ngỡ ngàng, đập vào đôi mắt u uất đó, cô cảm nhận ánh mắt của người đàn ông này quả là ghê gớm, dường như là có phép thuật vậy, khiến người ta mê mẩn. Cô cụp mắt, nhìn xung quanh một cái, hình như không có lựa chọn nào tốt hơn rồi.

“Được, vậy phiền anh rồi.” Trình An Nhã mỉm cười.

Anh ta nhếch khóe môi, nở ra một nụ cười càng mê hồn, nhẹ nhàng bế bồng cô lên đi về phía công viên.

Trình An Nhã cảm thấy có chút ngượng ngùng, ngoài Diệp Sâm ra đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với người đàn ông khác như vậy, cảm giác này, có chút...không thoải mái.

Đặc biệt là ánh mắt của người đàn ông đẹp này, mang một nụ cười đặc biệt dịu dàng, rơi trên gương mặt cô.

Tim, khẽ đập nhanh.

Gần đây cô rất đào hoa chăng?

“Cô này, cô thật xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” Trình An Nhã trầm nghĩ, đây chẳng phải là cách thức bắt chuyện thường gặp nhất sao?

Bối rối, ảo giác, ảo giác.

Trình An Nhã chống nạng ngồi trên băng ghế công viên, cô lễ phép cảm ơn, người đàn ông chỉ mỉm cười, dưới ánh hoàng hôn, ánh mắt càng thêm u uất.

Cô ngoảnh đầu, nhìn anh ta một cái, anh ta liền nở nụ cười mê hồn, đôi mắt xanh phỉ thúy chỉ toàn là nét thâm trầm mà cô không thể hiểu, ánh mắt nhìn Trình An Nhã dường như cô là duy nhất của anh ta vậy.

Rất sâu đậm, rất chăm chú.

Trình An Nhã rất... kinh ngạc, bọn họ bèo nước gặp nhau, tại sao ánh mắt anh ta nhìn cô lại như đã quen mười mấy năm rồi vậy?

Anh ta, không đi sao?

“Ông là người Italia à?” Trình An Nhã hỏi, cả hai người đều không nói gì cả, bị anh ta nhìn chăm chú như vậy, cô nổi hết cả da gai ốc, lại không thể đuổi anh ta đi, Trình An Nhã chỉ đành kiểm chuyện để nói.

Anh ta gật đầu, “Đúng vậy, sao cô biết?”

“Đàn ông Italia đặc biệt đẹp trai.”

Thực ra cô chỉ là đoán bừa, không ngờ lại đoán đúng, Trình An Nhã toát mồ hôi, hôm nay số cô đỏ chăng?

Không biết đi mua xổ số có trúng giải hay không nữa.

“Cảm ơn.” Anh ta cười nói, giọng nói rất dịu dàng, , ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô.

Trình An Nhã cảm thấy ngượng ngùng, “Anh à, rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, tôi đã không sao rồi, vậy thì...không làm mất thời gian của anh nữa.”

Ánh mắt anh ta hơi tối lại, không nói gì.

Cô kinh ngạc.

“Cô và bạn gái tôi rất giống nhau.” Một hồi lâu, người đàn ông mới nhẹ nhàng lên tiếng, tiếng thở dài tan vào trong ánh hoàng hôn, trên người toát ra một thứ bi thương khó nói.

“Bạn gái?” Cô hơi sững người.

“Đúng vậy.” Người đàn ông rút từ trong người ra một chiếc ví da, mở ra lấy cho cô một tấm ảnh, cô há hốc miệng, không thể tin được, người con gái trong ảnh giống cô như tạc.

“Rất giống phải không?”

Cô gật đầu, đích thực là quá giống.

“Cô ấy đâu?”

“Không còn nữa.” Người đàn ông giọng nói đau khổ.

Cô cũng người, hóa ra là như vậy, thảo nào anh ta cứ nhìn cô như vậy, hóa ra cô đã hiểu nhầm rồi.

Hai người nhất thời không biết nói gì, cô nhìn ảnh hoàng hôn, anh ta nhìn tấm hình trong ví da, cô ngoảnh đầu, tấm hình đã khá cũ rồi, người con gái trong tấm hình cười rất tươi, gương mặt có vẻ dịu dàng mà cô không có.

Anh ta chậm rãi gấp ví vào.

“Tôi có thể theo đuổi cô không?” Anh ta đột nhiên hỏi.

Cô cũng sờ, như bị sét đánh ngang tai, “Tiên sinh, tôi có bạn trai rồi.”

“Tôi biết, nhưng cô chưa kết hôn, không phải sao?”

Anh ta biết? Anh ta làm thế nào mà biết được?

Cô nghi hoặc, tạm thời bỏ qua vấn đề này, cười nói: “Anh à, anh muốn theo đuổi tôi chỉ vì tôi rất giống bạn gái của anh, anh muốn tìm một người thay thế, chứ không phải vì yêu tôi. Anh nhất định sẽ gặp được người anh thích.”

“Tôi muốn có cô.” Người đàn ông thẳng thắn nói, nhìn cô đăm đăm, đôi mắt xanh phỉ thúy có chút điên cuồng và hung hăng.

“Tôi từ chối.” Trình An Nhã quả quyết nói, “Quên không nói với anh, tôi đã có một đứa con trai.”

Trước đây các chàng trai theo đuổi cô, chỉ cần cô nói như vậy là nhất định có tác dụng, các anh chàng vài giây trước còn đối với cô tình cảm sâu đậm, một giây sau lập tức giận dữ mắng cô lừa gạt tình cảm của họ, lập tức chuyển lạnh.

Ai ngờ, anh ta chỉ mỉm cười, “Tôi không bận tâm.”

“... Tôi nghĩ ba của con trai tôi sẽ bận tâm.”

Anh ta còn định nói gì, vừa hay điện thoại của Trình An Nhã vang lên, cô mở túi tìm điện thoại, là Ninh Ninh gọi đến, cô thầm nghĩ, con trai quả nhiên là thiêng, điện thoại rất đúng lúc.

Hóa ra Diệp tam thiếu nói với cậu là cô không có chìa khóa, Ninh Ninh liền về sớm tìm cô, sau khi bảo con trai cô đang ở công viên chờ cậu xong, Trình An Nhã tắt máy.

“Hôm nay cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Bye bye.”

“Tôi đi cùng cô.”

Trình An Nhã không nói gì, chậm rãi chống gậy cà nhắc đi ra khỏi công viên.

Ninh Ninh xách hai túi rau quả, gương mặt tươi cười tao nhã, đột nhiên sầm lại...

Đôi mắt to lập tức nheo lại đầy nguy hiểm, Louis?

Rất nhanh, cậu lại làm như không có gì xảy ra, mỉm cười.

“Mami, bạn của mami à?”

“Không phải, vừa nãy mami bị ngã, cũng may có chú ấy giúp đỡ.”

Ninh Ninh nở nụ cười, giống hệt quyển sách lễ nghi quốc tế biết đi, lễ phép khỏi phải nói, “Cảm ơn chú, vậy chúng ta đi thôi.”

Anh ta gật đầu mỉm cười, Trình An Nhã chào tạm biệt, cùng với Ninh Ninh đi về.

“Mami, sao mami lại ở cùng một chỗ với ông ta?” Sau khi bước vào thang máy, Ninh Ninh cất đi nụ cười, “Mami có biết ông ta là ai không?”

Trình An Nhã lắc đầu.

“Louis, ông trùm đảng mafia ở Italia.”

Trình An Nhã há hốc miệng.... Lần gặp gỡ này của cô...quả là ly kỳ.

Cô nhớ lại Louis từng nói biết cô đã có bạn trai, lại nhớ lại chiếc xe Rolls Royce thân dài kỳ lạ, cô hoàn toàn hiểu rồi.

Louis nhất định là điều tra tư liệu của Diệp tam thiếu, phát hiện sự tồn tại của cô, vì gương mặt cô giống hệt bạn gái anh ta, cho nên anh ta mới đến đây...

“Mami thấy ông ta thế nào?” Ninh Ninh đột nhiên quay đầu nhìn Trình An Nhã vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

“Rất quyến rũ, rất đẹp trai.” Trình An Nhã thành thật nói lên cảm nghĩ của mình, chỉ ánh mắt nhìn đầu tiên cô thậm chí còn phải trầm trồ, phải biết rằng năm đó khi lần đầu tiên nhìn thấy Diệp tam thiếu, cô không có cảm giác trầm trồ như thế.

“Con biết ngay mà.” Ninh Ninh giận dữ giậm chân, “Mami là đồ háo sắc. Daddy quyến rũ hơn, đẹp trai hơn ông ta.”

“Cực cưng, con đừng kích động, mặc dù daddy của con cũng rất đẹp trai, rất quyến rũ, nhưng tướng mạo người ta bày ra thế kia, chúng ta phải học cách chấp nhận sự thật khách quan.” Trình An Nhã lời rộng ý dài dạy dỗ, sau đó cười nói: “Mami của con cho dù lấy chồng rồi, trên đường nhìn thấy trai đẹp cũng phải nhìn mấy cái, tán thưởng mấy câu, cũng là chuyện hết sức bình thường, có phải không?”

Ninh Ninh lườm cô, môi chu lên.

“Mami cảnh giác một chút có được không?” Ninh Ninh nói, “Louis là ông trùm mafia ở Italia, ông ta rất nguy hiểm.”

“Ai mà ngờ ông trùm mafia ở Italia lại có gương mặt đẹp trai đến vậy, anh ta nhìn thế nào cũng giống hoàng tử dương cầm u sầu.”

Khí chất u sầu, ánh mắt chân tình, thêm vào đó là phong độ trác tuyệt, ôn nhu nho nhã, ai mà ngờ được người đàn ông như vậy lại là vua bóng đêm, giết người không chớp mắt, những từ như lạnh lùng tàn khốc căn bản không phù hợp với anh ta.

“Tóm lại, mami nên cách xa ông ta một chút.”

“Lần này anh ta đến thành phố A, rốt cục là muốn làm gì?” Trình An Nhã nhún mày, cực kỳ bất an, thảo nào phía sau Louis u sầu lại là một màn đêm lạnh lẽo, với tinh thần cảnh giác cực kỳ cao độ như Diệp tam thiếu, việc này e rằng không hề đơn giản như vậy.

“Việc này e rằng mami phải hỏi ông ta rồi.” Ninh Ninh khẽ nói, “Con chỉ biết ba của Louis với Diệp lão gia giao tình rất tốt, ông ta sớm không đến muộn không đến lại đến vào đúng lúc này, rất khả nghi.”

“Việc này trước tiên không thể cho Diệp Sâm biết.” Trình An Nhã khẽ rung mình đá Ninh Ninh, “Con sẽ không bán đứng mami chứ?”

“Tất nhiên là không, con yêu mami biết nhiều.”

“Con bán đứng mami không ít lần rồi.” Trình An Nhã mặt không cảm xúc nói ra sự thật.

Ninh Ninh, “... Ảo giác.”

“Ngậm chặt miệng của con lại, đừng để ba con biết.”

“Việc gì dừng cho anh biết vậy?” Cửa lớn mở, bóng dáng cao lớn của Diệp tam thiếu thấp thoáng ngoài cửa, anh chậm rãi tiến vào, ném chùm chìa khóa xe lên bàn, nói lỏng cà vạt đã thắt cả ngày trời, “Hai mẹ con đang nói gì ba?”

Ninh Ninh nhanh chóng quả quyết đứng dậy, lướt vào nhà bếp, cậu phải nấu cơm.

Trình An Nhã đứng như trời trồng, không biết nói gì.

“Vụ tăng tiền đầu tư bàn xong rồi à?” Không thể nhanh như vậy chứ, cô còn tưởng anh đến nửa đêm mới về.

Diệp Sâm gạt đầu, ánh mắt sắc lẹm nhìn thấy lòng bàn tay cô có chút chầy xước, anh cầm lấy tay cô, hai mày nhíu lại, sắc mặt trầm xuống: “Thế này là thế nào?”

“Không sao, bị ngã một cái ấy mà.” Không nghiêm trọng lắm, chỉ là vết thương ngoài da, không đau cũng không ngứa.

“Sao em lại bắt cấn thế.”

“Không sao mà.” Trình An Nhã rút tay lại, mới chút chầy xước, cô vừa suy nghĩ không cho Ninh Ninh nói ra, bây giờ cô lại muốn nói, Louis đã đến sớm hơn lịch trình rồi.

“Diệp tam thiếu, em có việc muốn báo cáo.” Trình An Nhã do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định nói ra, “Chiều nay về nhà em đã...gặp trai đẹp.”

Sắc mặt Diệp tam thiếu trầm xuống, trợn mắt nhìn cô, khóe môi nhếch lên cười mà như không: “Gã đàn ông nào không có mắt thế?”

“Nghe nói, anh ta tên Louis.”

Ánh mắt Diệp tam thiếu đột nhiên trở nên nghiêm nghị, tựa như đang cư trú một con quỷ dữ, anh ta đến rồi sao?

“Gặp trai đẹp?” Diệp tam thiếu đột nhiên bắt được từ nhạy cảm, một tay túm lấy áo cô lật người cô lại, đôi mắt đen thẳm: “Anh ta đã làm gì em, vết thương này có phải do anh ta gây ra không?”

“Diệp tam thiếu...bình tĩnh, bình tĩnh...em không sao, vết thương này đích thực là do em tự ngã, còn về Louis...” Trình An Nhã không còn cách nào đành phải kể lại hết đầu đuôi câu chuyện.

“Hừ, bạn gái hần ta chết có liên quan gì đến em, em cũng đúng là đen đủi, giống ai không giống lại giống bạn gái của hần ta.” Diệp tam thiếu lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt âm u, dường như gương mặt Trình An Nhã như vậy hoàn toàn là lỗi của cô.

Trình An Nhã: “...”

Chết tiệt! Gương mặt của cô vậy mà cũng bị kỳ thị ư?

Cô biết hai ba con đều lo lắng cho cô, vì thân phận của Louis quá nguy hiểm, bất lợi đối với cô, nhưng người ta cũng không làm gì, chỉ là bèo nước gặp nhau, nói không chừng ngày mai là quên rồi.

“Anh ghét hần ta.” Diệp tam thiếu trầm giọng nói, bởi vì Louis và Diệp lão gia giao tình không tệ, mấy năm gần đây bắt thóp anh không ít.

“Anh ghét anh ta như vậy, tại sao mấy năm nay lại giao dịch với anh ta?”

“Trên lĩnh vực buôn lậu kim cương và vũ khí, hần ta rất thành thạo, đường dây an toàn, hơn nữa bảo mật rất kín đáo, không thể xảy ra chuyện gì.” Diệp tam thiếu sắc mặt âm u, dù sao mới đầu anh cũng dựa vào trung gian gia nhập thị trường này, mà đường dây của MBS xây dựng cũng là của gia tộc Louis, mỗi lần ăn này từ khi bắt đầu đã bắt buộc phải tiếp tục, ai cũng không thoát khỏi mối quan hệ này.

Anh biết Louis và Diệp lão gia có liên hệ là chuyện từ năm ngoái, lúc này đột nhiên rút ra sẽ khiến người ta nghi ngờ, anh liền dứt khoát tương kế tự kế.

Ai ngờ gã này gặp may, chó ngáp phải ruồi, quét sạch thế lực mafia ở Italia, còn ép Long môn bắt đắc dĩ phải rời khỏi phạm vi thế lực của Mafia.

Trong trận giao dịch về đấu tranh quyền lực này, anh ủng hộ Ruth, âm thầm xây quan hệ cho y, đập tan không ít nhân lực vật lực. Kết quả phí công vô ích, điều này khiến Diệp tam thiếu rất không thoải mái.

Lần này anh ta đến thành phố A, mục đích rõ ràng không đơn thuần.

“Daddy, lần trước chẳng phải con đã nhắc nhở daddy rồi sao, lần sau daddy muốn chơi thì tìm Sở Li ấy, anh ta sẽ đảm bảo cho daddy.” Ninh Ninh giơ con dao trong tay lên, đáng vẻ nếu như là nếu Sở Li dám ức hiếp daddy của cậu, cậu sẽ chém anh ta ra không bằng.

Ánh mắt thâm trầm của Diệp tam thiếu thoáng qua một nét cười, anh cười mắng: “Thôi đi ông tướng, lão tử lại kiếm tiền của con trai, con bảo bộ mặt này của ba để đâu đây?”

Trình An Nhã, “...”

Ninh Ninh, “...”

Diệp tam thiếu, anh có nhất thiết phải thẳng thắn thế không?

Daddy, thực ra con cũng không phật ý mà.

“Louis có phải rất đẹp trai không?” Diệp tam thiếu đột nhiên hỏi Trình An Nhã, Trình An Nhã đột nhiên cảm thấy trong phòng nổi trận gió độc

Cô, “...”

“Em dám nói em nhìn Louis mà không trầm trồ không?”

“Sao anh biết?” Trình An Nhã buột miệng hỏi, nói xong chỉ hận không tự cắn lưỡi mình cho rồi, đúng là không khẩu mà xưng.

“Chết tiệt, anh biết anh biết ngay em sẽ thế mà.” Đôi mắt Diệp tam thiếu vừa đen vừa sáng, lấp lánh ánh lửa. Trình An Nhã trông mặt mà bắt hình dong, đã không phải là điều gì bí mật, anh bất giác hoài nghi bảy năm trước, bọn họ yêu nhau phải chăng chính là vì gương mặt tinh xảo này.

Trình An Nhã cảm thấy rất vô tội, cô chẳng làm gì cả.

Phụ nữ trên đường nhìn thấy trai đẹp liếc nhìn vài cái là chuyện bình thường, Diệp tam thiếu anh dù sao cũng không thể bóc lột nhân quyền của tôi chứ?

“Diệp tam thiếu, anh lạc đề rồi, trọng tâm bây giờ là Louis, không phải em, anh đừng lẫn lộn thứ tự chứ.” Trình An Nhã mỉm cười nói, cô có chút không biết nói gì, máu ghen của anh chàng này thật là...khủng khiếp.

“Kết hôn...” Diệp tam thiếu lần đầu tiên đưa ra yêu cầu, anh cảm thấy có nguy cơ, kết hôn là trói chặt luôn, ai còn dám tán tỉnh cô đều biến sang một bên hết, tránh việc có người quang minh chính đại khiêu khích mà anh còn không có cơ để phản kích.

Không được.

Tranh thủ, vồ lấy nuốt chửng, kết hôn là khá an toàn.

“Ngoan, anh đi siêu thị mua cái gối.” Trình An Nhã mát mẻ nói, nằm mơ còn nhanh hơn, ác bá như vậy mà muốn cô lấy, Diệp tam thiếu, anh cầu hôn cũng dễ dàng quá.

Diệp tam thiếu lạnh lùng trợn mắt nhìn cô, âm mưu dùng trường khí chèn ép cô.

Trình An Nhã không chịu thua kém trợn mắt nhìn lại.

Thoáng chốc trong không gian hoa lửa tứ tán, Diệp tam thiếu cảm thấy thất bại, sầm mặt, ánh mắt trầm lại: “Rốt cục phải làm sao mới chịu lấy anh?”

“Thái độ cầu hôn của anh không tốt!” Trình An Nhã nhẹ nhàng nhắc nhở: “Anh có thấy ai cầu hôn mà lại như ăn thịt người ta như anh không?”

“Em muốn thái độ gì?” Diệp tam thiếu nhún vai hỏi.

“Bét nhất cũng phải bữa tối với ánh nến, 9999 đóa hồng, thêm vào quỳ xuống cầu hôn chứ.”

“Em đi siêu thị mua cái gối đi.”

“Ồ, vậy chúng ta cùng đi mua.” Trình An Nhã chậm rãi trả lời, cô không hiểu, bọn họ rõ ràng đang nói chuyện về Louis, tại sao lại chuyển sang chủ đề kết hôn chứ?

Lạc đề rồi.

Đúng vào lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, cục cưng Ninh Ninh đang nấu nướng không rảnh ra mở. Diệp tam thiếu hùng hổ đứng trợn mắt với cô, không chịu nhấc gót ra mở cửa, Trình An Nhã lấy quyển tạp chí đập anh, ra lệnh bằng giọng điệu của nữ vương: “Đi mở cửa.”

Diệp tam thiếu không mấy tình nguyện đứng dậy, vừa mở cửa, đập vào mắt là một bó hoa hồng vô cùng rực rỡ đẹp mắt.

“Xin hỏi, cô Trình...”

Sầm.

Phản ứng đầu tiên của Diệp tam thiếu là đóng sầm cửa lại, chặn đứng bó hoa hồng nhứt mắt và cả tạp âm bên ngoài cửa.

Trong lòng lửa ghen bùng bùng.

Kể nào không có mắt tặng cho cô bó hồng to như vậy?

Cô nàng này gần đây số đào hoa hưng thịnh chẳng?

Chết tiệt.

Ngắt bông hoa loa kèn trong công viên tặng tốt biết bao nhiêu.

Vừa đỡ tổn tiền vừa đỡ tổn công.

Cô ra mở cửa, dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên chuyển phát nhanh, ký tên của mình, nhận bó hoa hồng rực rỡ kia.

Anh hỏi bằng giọng kỳ quái: “Là ai tặng? người anh dịu dàng chân tình của em à?”

Mùi ghen tuông này đến Ninh Ninh ở trong bếp cũng cảm nhận được.

Vừa hay nấu xong một món, Ninh Ninh nấu canh, thêm nước xong cũng bước ra ngoài, nhanh tay nhanh mắt rút lấy tấm thiệp từ trong bó hoa ra, cười nói: “Daddy, con cho ba biết một chuyện, trước đây người theo đuổi mami rất nhiều, mỗi lần đến lễ tình nhân, mami đều lừa người ta nhận được cả đồng hoa hồng, sau đó, buổi tối mang đi bán lại, kiếm bội tiền, lại không mất vốn.”

Diệp tam thiếu im bật, nhìn Trình An Nhã không nói được lời nào.

Trình An Nhã, chuyện này cô cũng làm được sao?

Quả là có tài.

Ninh Ninh cũng cảm thấy mami của cậu có tài, Trình An Nhã mặt không biến sắc biện bạch, “Đây gọi là có đầu óc kinh doanh, hai người thì hiểu cái gì?”

“Mami, Louis tặng ami.” Ninh Ninh lắc đầu, vẫy vẫy tấm thiệp trong tay.

Diệp tam thiếu cướp lấy tấm thiệp, vo tròn, ném vào trong thùng rác, túm lấy bó hoa hồng trưởng mắt này, mở cửa sổ ném ra ngoài. Anh đóng cửa sổ lại, mặt không cảm xúc rót nước uống.

Dường như vừa rồi anh chỉ là mở cửa để hóng gió vậy.

Trình An Nhã và Ninh Ninh nhìn nhau không nói nổi một lời.... Diệp tam thiếu, anh phải chú ý đừng có gây ô nhiễm môi trường đấy nhé.

Điện thoại cô vang lên, số máy lạ, Trình An Nhã nhấc máy, bên tai vang lên giọng cười dịu dàng và đa tình của Louis: “Cô Trình, cô có thích bó hoa hồng của tôi không?”

Sắc mặt cô hơi ngưng lại, Louis e rằng đã điều tra bọn họ hết sức kỹ càng rồi, sống ở đâu, phương thức liên hệ, không sót một cái gì, “Thật sự xin lỗi, cô vẫn chưa kịp ngắm thì đã bị người ta ném xuống dưới lầu rồi. Tiên sinh, chúng ta không quen, tôi cũng không hứng thú với anh, đừng làm như vậy nữa, rất khó coi.”

Diệp tam thiếu lạnh lùng hừ một tiếng.

“Cô Trình, tôi sẽ chứng minh chân tình của tôi, em nhất định sẽ thuộc về tôi.” Louis nói chắc như đinh đóng cột, tiếng cười nhẹ truyền đến, “Thật mong đợi ngày đó sớm đến.”

Trình An Nhã bất lực: “Anh chắc chắn không biết rằng thế nào là từ chối.”

“Từ chối? Cô Trình, không ai có thể từ chối tôi, em cũng không được.”

“Anh là thượng đế sao?” Trình An Nhã cười, giọng nói đầy chế giễu, “Tôi chỉ tín phật Như Lai.”

Trình An Nhã biểu thị tín ngưỡng khác nhau, không có gì để nói.

Diệp tam thiếu đột nhiên cướp lấy điện thoại của cô, lạnh lùng nói: “Louis, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Bên đó lặng đi một lát, chỉ là hai giây, tiếng cười lại truyền đến: “Diệp tam thiếu, hi, lại nghe thấy giọng anh rồi, thế nào, sao mà giận dữ thế?”

“Tôi nói đồ chết tiệt nhà anh có mục đích gì?”

“Sao anh lại biết là tôi?” Louis rất tò mò, giọng nói nhẹ nhàng, Trình An Nhã rõ ràng không biết anh ta, hoặc giả cô quay về miêu tả lại, anh mới đoán ra là anh ta?

“Tôi có thiên lý nhãn, anh có ý kiến à?”

“Xin lỗi, không ý kiến, rất khâm phục.”

“Louis tiên sinh, chẳng phải máy bay của anh 3h chiều ngày kia mới tới sao?”

“Xin lỗi, tôi vừa đổi chuyến bay, không kịp thông báo cho anh, rất bất ngờ và vui sướng hả?”

Louis cười, ngũ quan tinh xảo của Diệp tam thiếu khảm lên một lớp băng sương, chế giễu không chút khách sáo: “Louis, đồ của người khác anh đừng có nhòm ngó, cô ấy đã có chủ rồi.”

Trình An Nhã tắc lưỡi, cười âm hiểm, đồ? Có chủ? Cô là vật sở hữu của anh ta sao? Một chút khách sáo cũng không có, cô rất muốn đánh người.

“Anh nói cô Trình à?”

“Anh nghĩ sao?”

“Tôi rất thích cô Trình.” Louis cười nhẹ, không hề sợ hãi, hàn khí của Diệp tam thiếu.

“Nhân quang của anh thật tệ.” Diệp tam thiếu lạnh lùng chế nhạo, “Cô ấy là người của tôi, xin anh nhớ cho, đừng trêu đùa cô ấy, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

“Diệp tam thiếu, anh đùa à, cô Trình chưa kết hôn, điều này cho thấy ai cũng có cơ hội, tôi sẽ cạnh tranh công bằng.” Louis phản bác, sắc sảo chỉ ra điểm mấu chốt, “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Đây là một cuộc nói chuyện không hề vui vẻ gì, sắc mặt Diệp tam thiếu âm u, Louis con người này quá nham hiểm, chắc chắn không thể để có dây dưa gì với Trình An Nhã. Thế giới đó quá đen tối tanh hôi, sẽ mang họa sát thân cho cô, anh từng nghe nói bạn gái trước đây của Louis là do kẻ thù của anh ta báo thù giết chết.

“Trình tiểu thư, từ ngày mai trở đi, cô ăn mặc quê mùa một chút.” Diệp tam thiếu thấy đây là một kiến nghị hay, anh ngược mắt bá đạo nói: “Đồ công sở một màu, còn phải kiểu mẫu, bảo thủ. Tóc búi lên, đeo thêm cặp kính cỡ lớn gọn gàng đen nữa, nghe rõ chưa?”

Ninh Ninh phì cười, như vậy mà cũng được sao?

Trình An Nhã mặt co giật không chút cảm xúc: “Không nghe thấy.”

Trong đầu Trình An Nhã bất giác hiện lên hình ảnh An Nhã ba mươi mấy tuổi vẫn chưa lấy chồng, đi xem mặt đến mệt nhoài, tâm lý có chút biến thái dẫn đến diện mạo có chút xấu xa. Cô rùng mình, một việc tự hủy hoại hình ảnh như vậy đánh chết cô cũng không làm.

“Đây là mệnh lệnh.” Diệp tam thiếu ác bá nói, rất trơn tru: “Anh là cấp trên của em.”

“Diệp tam thiếu, anh có thể biến thái hơn nữa được không?” Trình An Nhã muốn giơ nặng lên đánh cho anh một trận, có người nào hành hạ người khác như anh ta không? Hơn nữa, bình thường cô cũng ăn mặc rất giản dị, không hề màu mè chút nào.

“Em xem em toàn mặc cái gì, đã là mẹ của một đứa con bảy tuổi rồi còn چرا sừng làm nghề, chẳng trách Louis thích em.” Diệp tam thiếu hừ một tiếng lạnh lùng.

Anh đã từng đọc qua tài liệu về Louis, gã này thích kiểu con gái như vậy.

Ninh Ninh mỉm cười, mami của cậu chắc chắn là muốn phát rồ lên rồi.

Quả nhiên là vậy, Trình An Nhã nở nụ cười điềm nhiên, “Diệp tam thiếu, anh làm ơn phân biệt rõ cho tôi, người ta là mẹ của đứa con bảy tuổi cũng ba mươi mấy tuổi, tôi là mẹ của đứa con bảy tuổi mới có hai mươi bốn tuổi, gì mà چرا sừng làm nghề? Cô nương vốn dĩ vẫn đang trẻ trung có được không hả?”

Điện thoại của Diệp tam thiếu vang lên đúng lúc, anh sầm mặt, mặt không cảm xúc, ra lệnh, “Tóm lại, làm theo lời của anh, bản thiếu gia gần đây thích nhìn hình ảnh gái già ế chồng, bắt đầu từ ngày mai, phòng thư ký thống nhất trang phục, thống nhất cách trang điểm.”

Anh nó xong, nghe điện thoại.

Ninh Ninh bò ra cười đầm bàn thùm thụp, tức cười quá, daddy của cậu sao lại đáng yêu đến thế cơ chứ?

Cậu cười rất bá đạo, Trình An Nhã lừ mắt nhìn cậu, Ninh Ninh tiết chế một chút, bước đến bên cô, dựa vào người Trình An Nhã không ngừng run rẩy, “Mami, con đồng cảm với mami.”

Có cấp trên như vậy, có lẽ ngày mai các chị em trong phòng thư ký sẽ phát điên mất.

Quá biến thái.

“Con không cảm thấy daddy rất biến thái sao?”

“Dâu có, rất đáng yêu mà.” Ninh Ninh nói, sự đáng yêu của ba cậu là không ai có thể so bì, cậu vô cùng sùng bái, ghen cũng có thể ghen đến mức đáng yêu như vậy trên đời quả thật hiếm có.

Trình An Nhã lặng ngắt, con trai cô đúng là càng ngày càng thiên vị rồi.

“Con bị ô nhiễm không còn giống con trai mẹ nữa rồi.” Trình An Nhã đau đớn, đứa con trai ngoan ngoãn của cô đang yên đang lành bị ô nhiễm đến mức này rồi?

“Mami, nói thật lòng, tướng mạo của mẹ...đúng là rất non.” Ninh Ninh xoa mặt mẹ, cảm giác dưới tay thật tuyệt, trơn mượt như lụa, sờ vào rất dễ chịu, dương mặt cô không phải tiêu chuẩn mặt búp bê, nhưng nhìn còn non nớt hơn cả mặt búp bê, thêm vào nước da trắng, nhìn càng có vẻ trẻ trung.

“Mami nghĩ mà xem, đợi lúc con mười tám tuổi, mami mới ba mươi lăm tuổi, không chừng chúng ta đi với nhau, người đi đường lại tưởng chúng ta là một cặp tình nhân chứ không phải là hai mẹ con.” Ninh Ninh bịt miệng cười, hình ảnh rất có thể sẽ xảy ra, nhiều lắm thì cho là phi công trẻ lái máy bay bà già.

Trình An Nhã lặng ngắt, co giật, cô thật sự nhìn non như vậy sao?

“Con nghĩ quá nhiều rồi, làm sao có thể.”

“Tuyệt đối có thể.” Ninh Ninh cười nói, sau đó cậu nháy mắt tinh nghịch: “Mami, nghe nói người có vẻ mặt trẻ trung có khả năng thu hút bọn biến thái đấy, mami xem mami đi, thu hút hết người này đến người khác đều rất...biến thái.”

“Con nói ba biến thái?” Tại cậu bị kéo lên, Ninh Ninh kêu oai oái, ôm bụng daddy xin tha thứ, “Daddy, con sai rồi, daddy đẹp trai nhất, đáng yêu nhất, vô địch nhất nhất nhất.”

Trình An Nhã vô cùng bỉ thị dáng vẻ nịnh nọt của con trai, nhưng lại cảm thấy hai ba con ôm nhau cho cô cảm giác vô cùng ấm áp.

“Tiểu tử thôi.” Diệp tam thiếu cười nói, “Ăn cơm thôi, sau khi ăn cơm chúng ta ra ngoài mua ami con bộ quần áo, càng quê mùa càng tốt.”

Trình An Nhã lặng lẽ ghen ngào...

Hết chương 12 ^^!

13. Chương 13: Kỳ Phùng Địch Thủ

Gió đêm thổi nhẹ mang theo hơi se lạnh.

Trình An Nhã chơi trò đối kháng với Ninh Ninh trên máy tính một lát rồi mới ra khỏi thư phòng, khi đi qua phòng làm việc của mình, cô thấy Diệp tam thiếu đang chấp tay sau lưng, đứng dưới ánh trăng, bóng anh lạnh lùng như sương.

Cô động lòng, gõ cửa, Diệp tam thiếu không phản ứng gì.

Cô do dự một lúc lâu, bước vào trong.

“Diệp Sâm, màn đêm rất đẹp sao?” Trình An Nhã mỉm cười hỏi, lâu cao như vậy, tầm mắt rất rộng, từ cao cúi xuống nhìn, cảnh trí cũng không tệ.

“Ai có tâm trạng thưởng thức cảnh đêm chứ.” Diệp tam thiếu nói, đôi mắt đen thẫm như màu đêm, màn đêm nhuộm lên lớp màu u ám đó càng có cảm giác nặng nề khó tả.

“Anh sắp đứng thành tượng đá rồi, khiến người ta tưởng là đang đứng ngắm cảnh đêm.” Trình An Nhã mỉm cười, thử chạm nhẹ vào người anh, cứng rắn như đá, các cơ trên người đều cứng đờ lại, Diệp tam thiếu hơi ngạc nhiên, Trình An Nhã mỉm cười nói: “Em là thư ký của anh lâu như vậy phát hiện ra một việc, mỗi lần cơ thể anh cứng cứng như gặp kinh địch vậy đều do Dương lão gia hoặc Diệp lão gia, lần này thì là vì Louis, anh sợ bọn họ à?”

“Chuyện đùa.” Diệp tam thiếu lạnh lùng quay đầu đi, thưởng cho Trình An Nhã nửa gương mặt vừa hoàn mỹ vừa lạnh lùng, “Diệp Sâm lặn đi sợ hai lão già đó và Louis?”

“Vậy có lẽ anh không giống những người khác.” Trình An Nhã cười nhẹ nhàng, dưới màn đêm, ánh đèn vàng vọt, ấm áp, nhưng mờ ảo, như một lớp màn khát vọng mỏng manh, dưới sự che giấu của đêm, lặng lẽ nảy mầm trong lòng người, Trình An Nhã mỉm cười: “Khi còn học tiểu học em rất nhút nhát, khi đó vẫn chưa đến thành phố này, em cùng ba mẹ sống trong một làng chài nhỏ, trẻ con nông thôn cực kỳ nghịch ngợm, ngày nào đi học em cũng bị bắt nạt. Trên lớp có hai đứa trẻ rất xấu tính, ngày nào cũng lấy đầu mẩu phấn ném em, thả sâu vào trong cặp em, giấu vở bài tập của em đi.... Khi tan học, bọn chúng còn cướp tiền tiêu vặt của em, cuộc sống ở làng chài khá khó khăn, trẻ con đều không có tiền gì, lại muốn mua đồ, chỉ đành bắt nạt đứa trẻ khác. Em rất sợ bọn chúng, mỗi lần gặp bọn chúng em đều đi đường vòng, cả người em sẽ căng lên, cứng đờ, vô cùng sợ hãi. Bởi vì trong nhà không có tiền, hộp bút của em được ba làm bằng bìa các tông, ba vẽ rất đẹp, trên vỏ hộp ba vẽ những bông hoa nho nhỏ xinh xinh, em rất thích, cũng rất trân trọng. Có một lần, hai đứa trẻ xấu tính kia lại bắt nạt em, dùng nước tưới ướt hết hộp bút của em, em nổi giận, túm lấy roi của thầy giáo, vụt lên người bọn chúng, cứ vụt mãi, vụt mãi... cho đến lúc bọn chúng chạy loạn lên, em đuổi theo không tha, đánh cho bọn chúng khắp người lằn sẹo, có chỗ còn rỉ máu, em nghĩ lúc đó em điên rồi, em cũng không biết vì sao bản thân lại có dũng khí đánh người như vậy. Bởi vì hành vi ngang ngược hàng ngày của hai đứa trẻ này khiến thầy giáo rất ghét, em cũng chỉ bị mắng mấy câu mà thôi. Sau khi tan học, em run rẩy đi về nhà, em rất sợ bọn chúng đột ngột xuất hiện lấy roi mây đánh em, ai ngờ, bọn chúng thấy em thì như chuột thấy mèo, tránh từ đằng xa, phụ huynh của bọn chúng đến nhà em bắt đền, nhìn thấy em liền không nói gì nữa, hốt hoảng lôi con trai về. Từ đó trở đi hai đứa trẻ xấu tính

kia nhìn thấy em thì đi đường vòng để tránh, cả trường không ai dám bắt nạt em, em bày ra bộ mặt lạnh lùng, có đứa bé nhìn thấy em sợ quá còn chủ động cho em tiền tiêu vặt...”

Diệp tam thiếu, “...Lúc đó em học lớp mấy?”

Trình An Nhã hồ hững giờ nón tay trở lên.

“Em giỏi.”

Anh có thể tưởng tượng ra một Trình An Nhã bé loắt choắt đứng trước mặt hai đứa con trai to béo, hình ảnh nữ vương ấy khiến bọn chúng hốt hoảng bỏ chạy.

Trình An Nhã khiêm tốn tiếp nhận lời khen của Diệp tam thiếu.

“Em đang muốn nói với anh là khi bị chèn ép thì phải trả lại gấp mười gấp trăm lần?” Diệp tam thiếu nheo mắt cười mà như không, nhìn đắm đuối cô gái bên cạnh mình, cô ấy thật sự...

Sự quan tâm của cô, thật sự rất đặc biệt.

“Chả trách hồi anh di học thành tích đều không đạt yêu cầu, anh căn bản không lĩnh hội được điểm mấu chốt mà cô giáo dạy.”

Diệp tam thiếu, “...”

Cô giáo?

Em là cô giáo môn gì chứ? Trừ Ninh Ninh là đứa bé mạnh mẽ như thế, đứa trẻ nào chịu nổi sự bóc lột của em.

“Ý em là, nếu trong lòng có bóng đen, anh phải dũng cảm đối mặt.” Trình An Nhã trầm tĩnh nói, trong đôi mắt sáng lấp lánh trí tuệ và thông thái, “Có thể chúng từng gây ra cho anh tổn thương nào đó, gây ra cho anh vết sẹo không thể xóa bỏ, cho nên anh lúc nào cũng sống trong bóng đen đó. Kỳ thực chỉ cần anh dũng cảm bước ra khỏi bóng đen đó anh sẽ nhận ra, bất kể bọn họ có làm gì cũng không thể ảnh hưởng đến anh. Giống như vết thương bị phỏng rộp, rất khó lành, nhưng nếu như anh trích nó dưới ánh nắng, khiến cho vết thương lại bị thương lần nữa, mặc dù sẽ đau một chút, thế nhưng, sẽ rất nhanh khỏi, anh không còn phải chịu nỗi đau của vết phỏng rộp đó nữa. Anh xem anh xem, mỗi lần nhắc đến Dương lão gia, Diệp lão gia, tâm trạng của anh lại không bình thường, lo lắng, phẫn nộ, tại sao chứ? Diệp Sâm, dựa vào địa vị và năng lực của anh bây giờ, anh cần gì phải sợ ai? Phẫn nộ, chỉ là hình thức biểu hiện cực đoan của sự yếu đuối, anh nghĩ mà xem có phải là anh không?”

Anh không lên tiếng, hai tay giao nhau, nhìn chăm chăm vào màn đêm.

Không khí trầm lặng đến mức khiến người ta ngạt thở, màn đêm nhuộm quá mức lên không gia, vô cùng nặng nề.

“Em đi nghỉ trước đây.” Trình An Nhã quay người dợm bước đi, đột nhiên em bị giữ lấy, hai bàn tay khỏe mạnh giữ chặt lấy eo cô, dùng sức xoay người cô lại, cô không kịp kêu lên cả người đã bị Diệp tam thiếu ôm vào trong lòng.

Anh ôm cô rất chặt như sợ chỉ cần hơi lỏng tay cô sẽ biến mất không còn nhìn thấy nữa, lực ở cánh tay rắn chắc ngày càng mạnh, như muốn xiết chặt lấy eo cô. Cô bị ôm có chút đau, nhưng chỉ hơi chau mày chứ không nói gì, lật tay ôm lấy anh.

Diệp Sâm, anh đã đủ lớn mạnh, ai cũng không thể làm tổn thương đến anh nữa.

Anh đã viết lên truyền kỳ của một thương nghiệp, Diệp lão gia, Dương lão gia đều không bằng anh, anh còn có gì phải sợ chứ?

Nơi cổ cô có cảm giác giọt nước ấm nóng, Trình An Nhã trấn động, đột ngột đẩy Diệp tam thiếu ra, ánh trắng phản chiếu trên khuôn mặt lạnh lẽo của anh, cô không bỏ qua giọt nước mắt anh chưa kịp giấu đi...

“Diệp Sâm...”

“Anh ghét em.” Diệp tam thiếu trầm giọng nói, lại ôm cô vào lòng, gần từng tiếng độc ác bên tai cô: “Anh ghét em, lúc nào cũng thông minh như vậy, nhìn thấy dáng vẻ tội tệ của anh khi bị chuyện cũ dậm nhấm, em vui lắm sao? Bóc trần vết sẹo của anh em thấy đắc ý lắm à? Tại sao lúc nào cũng...”

Anh có chút không nói được tiếp.

Ai dám nói Trình An Nhã không dịu dàng chút nào, ai lại dám nói Trình An Nhã không tâm lý chút nào.

Sự dịu dàng và tâm lý của cô lúc nào cũng đến đột ngột khiến người khác không kịp phòng bị, một câu nói có thể đâm thẳng vào bóng đen trong lòng người ta, khiến anh đau sâu sắc, nhưng nỗi đau này, là đau vì cảm động.

Lần đầu tiên anh cảm nhận sâu sắc rằng cô gái này yêu anh.

Đột nhiên muốn có cô.

Mỗi giọt máu trong huyết quản đều đang kêu gào mạnh động, muốn yêu cô thật dữ dội.

Dục vọng ập đến mạnh mẽ và gấp gáp.

Diệp tam thiếu hoàn toàn vứt bỏ lý trí, lật người ép cô vào lan can ban công, cúi mình, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn.

Một nụ hôn mãnh liệt và bá đạo, thô bạo như cách thể hiện tình cảm bản năng nhất của động vật, muốn để cô nhận lấy tất cả những cảm động và nhiệt tình vừa mới trỗi dậy trong đáy lòng mình.

Cô bị ép phải chịu đựng sức nặng của anh, thân trên không ngừng ngã về phía sau, Diệp tam thiếu không ngừng ép lên người cô, điên cuồng cướp đi hơi thở và ngọt ngào của cô...

“Giọt nước mắt này là chảy vì em sao?” Cô nhắm mắt khẽ hỏi, gương mặt đỏ như ráng chiều, trái tim đập nhanh dữ dội và căng cứng, cô yên lặng chờ đợi.

Cô tỉnh táo, nhìn bản thân sa lầy rồi.

Cô từng cự tuyệt, từng giằng xé, cuối cùng dần dần nghe theo trái tim mình, từng chút từng chút vì anh mà thay đổi, nếu như trước đây, cô quyết không tốn nhiều công sức đi quan tâm ai khác ngoài Ninh Ninh.

Nhưng làm thế nào đây?

Yêu rồi thì yêu rồi, cô có thể từ chối đến lúc nào?

Cả cuộc đời cũng chỉ dài có vậy, cô phải mất bao nhiêu thời gian từ chối anh, yêu anh, và quên anh?

Chỉ bằng nghe theo bản thân.

Không thể vì sợ bị phụ bạc mà không dám yêu.

“Đúng vậy, thế nào, anh hình như...bắt đầu muốn yêu em rồi.” Diệp tam thiếu kìm chế nụ hôn, rơi trên má cô, rơi trên đôi mắt khẽ run của cô, giọng nói mang một chút bất lực, một chút giải phóng, còn có một chút chờ đợi.

Mặc dù cô không phải loại hình anh thích, tính cách cũng không phải khẩu vị của anh, nhưng anh muốn có cô, làm thế nào đây?

“Đúng là một khởi đầu không tệ.” Trình An Nhã mỉm cười.

Là ai từng nói, nếu một người đàn ông dám vì bạn mà khóc, vậy đừng hoài nghi trái tim yêu bạn của anh ấy.

Có lẽ so với tưởng tượng của cô, anh còn thích cô hơn một chút.

“Đúng vậy, đúng là một khởi đầu không tệ.” Diệp tam thiếu lặp lại lời cô, đầu hơi nghiêng, bốn cánh môi lại tự nhiên gắn vào nhau...

Cô bị ôm ngang người ném lên giường, thân hình rắn rỏi phủ kín lên người cô.

Tiếng áo bị xé toang vang lên trong không gian mỏng manh, cúc áo rơi đầy mặt sàn, cô kêu lên, âm thanh liền bị anh cướp mất.

“Anh muốn em, không được cự tuyệt.”

Đột nhiên, tiếng bước chân chạy huỳnh huých vang đến, kèm theo giọng nói non nớt của Ninh Ninh, “Daddy, con có một câu hỏi...”

Hai người không kịp che giấu hiện trường, bóng dáng nhỏ bé của Ninh Ninh đã xuất hiện trước cửa...

Trợn mắt há miệng.

Đầu óc Trình An Nhã lập tức trở nên trống rỗng, Diệp tam thiếu dùng tốc độ nhanh nhất kéo chăn che nửa người trên bán nude của Trình An Nhã...

“Daddy, thật ngại quá...hai người cứ tiếp tục.” Ninh Ninh gương gạo nhếch khóe môi, dùng tốc độ nhanh nhất chuồn mất...

Miếng ăn dăng đến tận miệng còn rơi mất, là cảm giác gì?

Xin hãy hỏi Diệp tam thiếu lúc này.

Diệp tam thiếu bất lực gào lên một tiếng, đổ rạp lên người Trình An Nhã, vùi đầu vào cổ cô, “Con trai quả nhiên là đến để đòi nợ mà.”

Trình An Nhã...

Cô không dám động đây, chỉ sợ hơi chút cử động sẽ khiến Diệp tam thiếu nổi máu, bất chấp tất cả mà vồ lấy cô nuốt chửng...

Haizz...

Cô thừa nhận, cô cũng có chút xú tiếc nuối.

Cô cũng muốn Diệp tam thiếu, bị cắt ngang, cảm giác này thật là bức bối.

Ninh Ninh, mami hận con aaaaaaaaaaaaaa...

“Anh muốn có em.” Ánh mắt Diệp tam thiếu thâm trầm.

Tinh trùng xông lên não.

Đàn ông quả nhiên thú tính lớn hơn lý tính.

Trình An Nhã đẩy anh ra, ngồi dậy, hai tay ôm lấy người che đi phong tình mê hồn, mỉm cười nói: “Giữ chút hình ảnh cho con trai đi.”

Diệp tam thiếu thiếu não ôm lấy chăn, anh hận Ninh Ninh...

Buổi sáng đi làm khi lấy xe qua ủy ban thành phố, Diệp tam thiếu quay sang nhìn Trình An Nhã, vẻ mặt rõ ràng là, có rảnh không? Chúng ta cùng vào trong làm những thủ tục cần làm thôi.

Trình An Nhã hồ hững quay đầu đi ngắm cảnh trên phố.

Kết hôn, tạm thời...chưa có dự định này.

Cô còn chưa tận hưởng đủ cảm giác yêu say đắm, sao có thể nói kết hôn là kết hôn được?

Thông thường nam nữ gây dựng gia đình phải trải qua các quá trình, quen biết – yêu – kết hôn – sinh con. Còn quá trình giữa cô và Diệp tam thiếu có lẽ là sinh con – quen biết – yêu – kết hôn.

Hoặc có lẽ là sinh con – quen biết – kết hôn.

Trực tiếp nhảy qua bước yêu, anh thử hỏi các cô gái trong thiên hạ ai mong muốn không yêu đã kết hôn? Trừ những người cuồng kết hôn, e rằng không có ai muốn như vậy?

Cho nên Trình An Nhã coi như không nhìn thấy ánh mắt của Diệp tam thiếu.

“Giả vờ.” Diệp tam thiếu lạnh lùng nhả ra hai chữ.

Giả vờ là đặc quyền của phụ nữ, giống như đàn ông các anh, bá đạo cũng là đặc quyền.” Đúng là đề cao nam quyền.

Hai người tranh cãi đến tận công ty, “Chiều nay em phải đi phục hồi chức năng đúng không?”

“Đúng, bác sĩ hẹn em 2h.”

“Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu, em tự đi được.”

“Bản thiếu gia thích thế.”

“Vây tùy anh.” Trình An Nhã nhún vai, cô nói không cần, đích thực không phải giả vờ. Gần đây MBS và Diệp Hoa bắt đầu khai chiến, mặc dù không quá dữ dội, nhưng công việc quả thật không ít, Diệp tam thiếu một giờ làm bằng hai giờ, đêm xuống ngủ rất muộn, Trình An Nhã không muốn ảnh hưởng đến thời gian làm việc của anh.

Anh đã không sợ mệt, vậy thì tùy thôi.

Ai ngờ buổi trưa xưởng gia công kim cương xuất hiện một lô kim cương giả, xưởng khẩn cấp gọi điện cho Diệp Sâm đề nghị anh nhanh chóng qua xem. Cũng may phát hiện sớm, chưa đưa vào sản xuất, nếu không MBS nhất định sẽ bị người tiêu dùng tố cáo, danh tiếng tiêu tan.

Buổi sáng trời còn nắng chói chang, buổi trưa mây đen đã kéo đến như muốn đổ mưa.

Diệp tam thiếu đến công xưởng, nhất thời không thể quay lại kịp, Trình An Nhã tự gọi taxi đến bệnh viện.

Vị bác sĩ khoa xương khớp này là bác sĩ danh tiếng trong nước, do Diệp tam thiếu giới thiệu cho cô, đó là một vị bác sĩ già, tuổi tầm ngũ tuần, tính tình cởi mở, cũng rất tận tâm, chụp phim cho Trình An Nhã xong liền để cô đến phòng phục hồi chức năng chuyên dụng của bệnh viện.

Tình trạng hồi phục của cô rất tốt.

Có lẽ nhờ cục cưng Ninh Ninh ngày ngày hầm canh cho cô, còn là đặc biệt bổ xương, Trình An Nhã nghĩ ngợi mông lung.

Cô ném nạng sang một bên, chống hai chiếc nạng thấp, dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ, Trình An Nhã chậm chậm bước đi...

Thành phố A sau trận mưa lớn trở nên âm u, mưa tạm dứt, lại có cảm giác như mùa xuân.

Cô đang định gọi xe, một chiếc Rolls Royce liền đỗ ngay trước mặt cô, Louis bước ra khỏi xe.

Cô hơi chau mày, thầm nghĩ anh ta quả là thần thông quảng đại, bấm đốt tính thời gian cô ra hay sao?

“An Nhã, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Anh ta quả rất tự nhiên, như quen biết lâu rồi vậy, từ tiểu thư trực tiếp nhảy sang An Nhã, không có một giai đoạn quá độ.

“Louis tiên sinh, tình cờ quá, anh cũng đến bệnh viện à.” Trình An Nhã mỉm cười.

Louis nhẹ cười: “Tôi đến đón em.”

“Cảm ơn ý tốt của anh, có điều nơi này cách nhà tôi không xa lắm, tôi không phiền anh nữa.”

Louis cầm lấy cánh tay cô, hướng về phía xe, đôi mắt xanh phi thủy lấp lánh: “An Nhã, có thể nể mặt ăn với tôi bữa cơm không?”

Trình An Nhã hơi giận, anh ta đây là thái độ mời người khác sao? Bất cóc thì đúng hơn.

“Louis tiên sinh, thật sự xin lỗi, Diệp tam thiếu sẽ lo lắng cho tôi đó.” Trình An Nhã lạnh lùng nói, giọng nói đã cực kỳ không vui.

Louis bắt chấp sự phản đối của cô, đưa cô lên xe.

“Đi thôi.”

Đây là một nhà hàng phương Tây rất có phong cách, trang hoàng điển nhã, đèn chùm pha lê, đèn trang trí hình hạt gạo, còn có một bức tường bằng gương thủy mặc rất lớn, ánh đèn nhiều màu giao thoa nhẹ nhàng toát lên không khí hết sức lãng mạn.

Tóm lại đây là một nhà hàng rất phù hợp với những cặp tình nhân đang yêu nhau nồng nàn.

“Nhà hàng này cũng được đấy chứ?” Ánh mắt Louis mang theo nụ cười, dịu dàng nhìn cô, “Chỉ mở cửa với các đoàn khách đặc biệt, cô nên tranh thủ hưởng thụ chút đi.”

Đoàn khách đặc biệt?

Chuyên mở cửa cho xã hội đen chứ gì? Trình An Nhã nhếch nhếch khóe môi, vậy thì cô không hưởng thụ vẫn tốt hơn.

“Louis tiên sinh, anh cảm thấy vẻ mặt này của tôi là đang hưởng thụ sao?” Trình An Nhã mỉm cười, khóe môi lướt qua nét chế giễu, “Anh nên dẫn người khác đến, một phụ nữ què một chân, lại què mùa như tôi sẽ hạ thấp phong cách của anh.”

Nói Diệp tam thiếu biến thái bạn cũng đừng có không tin, cô sắp mất mặt chết đi được. Bắt đầu từ hôm nay, cả phòng thư ký ai ai cũng phải mặc trang phục lỗi mốt, đổi kiểu tóc, đeo cặp kính gọng đen cực què mùa, trang điểm như một cô gái già ế chồng.

Từ dưới lầu đại sảnh đến thang máy đều bị người ta xem như khi, đặc biệt là hôm nay bốn người bọn họ lại tình cờ đến cùng một lúc, thư ký chủ tịch xưa nay lúc nào cũng chuyên nghiệp, tinh anh, rạng rỡ, đột nhiên đều thống nhất phong cách, hơn nữa lại còn theo một quái dị như vậy khiến cho các nhân viên trong MBS bị một phen hết hồn.

Úc chế nhất là, Diệp Sâm nói với bọn họ, duy trì trong vòng một tháng sẽ tăng lương 20000 tệ, vì phúc lợi bọn họ đành phải chấp nhận, nhưng phần phúc lợi này lại không tới lượt cô.

Ánh mắt của mấy cô nhân viên phục vụ khi cô vừa bước vào khi này rõ ràng là, ở đâu chui ra một kẻ què mùa đến thế, vậy mà cũng với tới được một trai đẹp.

“Ai dám nói thế? Tôi bắn chết người đó?” Louis cười nhẹ, giọng điệu dịu dàng như vậy, không hề cần nhận thấy chút sát khí trong giọng nói của anh.

Ai mà tin được một hoàng tử u sầu như vậy sẽ giết người cơ chứ?

Cô cười nhạt không nói gì.

Phục vụ mang thức ăn tới, mỗi người một suất bít tết cao cấp.

Hương thơm nức ập đến, bít tết có màu sắc vô cùng hấp dẫn, Trình An Nhã vốn dĩ không đói cũng cảm thấy thèm thuồng, nếu như người đang ngồi trước mặt không phải là Louis, cô cảm thấy cô sẽ ăn rất ngon.

“Louis tiên sinh, anh tốn nhiều công sức như vậy chỉ là vì muốn ăn một bữa tốt với tôi sao?” Trình An Nhã hỏi, cô có chút đề phòng với Louis, chút đề phòng này là do thân phận ông trùm đảng mafia Italia của anh ta.

“An Nhã, tôi đang theo đuổi cô, cô không phát hiện ra sao?” Louis dịu dàng mỉm cười, đôi mắt u sầu có thứ quyền rũ khiến người ta mê đắm, giống như một tia sáng muốn đem trái tim của cô hút vào trong.

Trời chặt.

Cô đến cười cũng không muốn, đây đúng là vinh hạnh cho cô mà.

“Louis tiên sinh, tôi đã có bạn trai, hơn nữa tôi và bạn gái anh khác nhau một trời một vực anh đừng tìm kiếm hình ảnh của cô ấy trên người tôi.”

“Cô là cô, cô ấy là cô ấy.” Louis cười nói, nhìn sâu vào cô: “Tôi chưa từng coi cô là cô ấy.”

“Hóa ra giao tiếp cũng phải phân biệt ranh giới quốc gia.”

“An Nhã, ngoan ngoãn một chút, chấp nhận sự theo đuổi của tôi, làm bạn gái tôi, cô sẽ phát hiện tôi còn thích hợp với cô hơn, càng đáng để cô đầu tư hơn là Diệp tam thiếu.”

“Nếu như tôi không chấp nhận thì sao?” Trình An Nhã lạnh lùng hỏi lại.

“An Nhã, tôi sẽ khiến em phải chấp nhận.” Louis mỉm cười, tao nhã cắt thịt bò, thậm chí còn bày ra tư thế mời mọc: “Bít tết ở nhà hàng này không tệ, cô thử chút đi.”

Lễ nghi ăn uống không có chút cầu kỳ, giọng nói hững hờ, do vị hoàng tử u sầu này thể hiện, vô cùng tao nhã, anh ta chính là đại diện cho bạch mã hoàng tử.

Trình An Nhã vì sợ hãi mà toàn thân căng cứng.

“Đàn ông thuần phục đàn bà, không có gì khác ngoài hai cách, một dịu dàng, hai cưỡng ép, mà quyền lựa chọn nằm trong tay của em.” Louis nhẹ nhàng nói, đôi mắt phi thúy lấp lánh ánh sáng hứng thú, gắn chặt trên khuôn mặt Trình An Nhã, “An Nhã, em sẽ chọn cách nào?”

Đây không phải là một bữa tối vui vẻ gì, Trình An Nhã như ngồi trên thảm đinh. Cuối cùng là điện thoại của Diệp tam thiếu giải cứu cô, nghe thấy cô và Louis ở cùng nhau, anh rất không vui.

Cô báo địa chỉ, anh đến đón cô.

Louis giả vờ như vô tình nói: “Tình cảm giữa cô và Diệp tam thiếu có vẻ không tồi.”

“Đúng vậy.”

Dưới lầu, Louis cùng Trình An Nhã đứng chờ Diệp tam thiếu, đột nhiên hỏi: “An Nhã, kỹ thuật hôn của Diệp tam thiếu có tốt không?”

“Anh nói gì cơ?” Trình An Nhã cau mày.

Cánh tay dài của Louis đột nhiên ôm lấy eo của Trình An Nhã, kéo về phía mình, nở một nụ cười tà ám, “Có lẽ, tôi đối với em quá dịu dàng rồi.”

Cúi người, hôn lên môi cô.

Trình An Nhã kinh ngạc, giơ bàn tay lên...đột nhiên áp lực trên người cô nhẹ đi, bên tai văng đến tiếng chửi của Diệp tam thiếu, còn có tiếng trầm trầm của nắm đấm đâm vào cơ thể, kèm theo đó là tiếng kêu...

“Shit, Louis, mày muốn chết.”

Diệp tam thiếu phẫn nộ, vung quyền đâm thẳng vào gương mặt đẹp của Louis, đánh anh ta ngã trong màn mưa...

Khóe môi của anh ta bắn ra một tia máu tươi, Louis lau đi, cười nhạt, đáng vẻ có chút điên cuồng, u uất, “Diệp tam thiếu, anh dám đánh tôi?”

“Còn dám động vào cô ấy, tôi giết anh.” Ngón tay anh chỉ thẳng vào Louis, hung hãn, ánh mắt đen thẫm, lạnh lùng đến đáng sợ, như muốn đâm thủng người ta.

Trên đường về, anh giận dữ không thể kiềm chế, bàn tay nắm vô lăng nổi gân xanh, cơn giận bị anh cực lực nhấn nhện đến mất kiểm soát, anh rẽ vào một khúc ngoặt, đột ngột thắng xe.

Trình An Nhã mấy phen ngã dúm dụi, chưa kịp ngồi vững thân thể đã bị một lực kéo tới, đôi môi đã bị Diệp tam thiếu hôn riết lấy.

Cách hôn như thể muốn nuốt chửng cô.

Hồi lâu, anh thả cô ra, hơi thở nóng hổi còn vương vấn quanh mũi, ngón tay dài miết trên môi cô, ánh mắt anh vừa sâu vừa sáng, bá đạo nói: “Nơi này, em phải giữ chặt cho anh, không cho phép ai động vào, đây là lãnh địa của anh.”

Sự việc MBS xuất hiện kim cương giả được Diệp tam thiếu xử lý vô cùng quyết đoán, mới một ngày đã chìm hết tất cả mọi thông tin, không gây ra bất cứ ảnh hưởng nào cho danh tiếng của MBS.

Còn đằng sau rốt cục là ai đang bày trò, Diệp tam thiếu trong lòng đã rõ, ngoài anh ra, chỉ có Diệp lão gia có quyền này, anh ý thức được, từ sau khi anh từ chối hôn ước, ông già bắt đầu bất mãn với anh.

Lần này là muốn ra tay lôi anh xuống vũ đài.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sóng yên bể lặng qua một tuần, cô đến bệnh viện phục hồi chức năng hai lần, chân có thể đơn giản đi lại vài bước rồi.

Nhưng Louis vẫn chưa có động tĩnh gì.

Thời gian mà anh ta vốn dĩ hẹn với Diệp tam thiếu để bàn chuyện đã qua, anh ta cũng không có động tĩnh gì.

Trong thời gian đó anh ta có gọi đến một cuộc điện thoại, nhờ An Nhã chuyển lời cho Diệp tam thiếu, anh ta sẽ ở lại thành phố A một thời gian rất dài, việc công không gấp.

Cô không biết nên giải thích không khí trầm tĩnh này như thế nào, chỉ cảm thấy sắp có sự việc xảy ra, mặt biển trước cơn giông bão bao giờ cũng rất phẳng lặng, càng phẳng lặng, giông bão càng lớn.

Hai ngày cuối tuần bình yên trôi qua, Diệp Hoa đột nhiên tấn côn MBS dữ dội, thị trường cổ phiếu lại được phen hỗn loạn. Lần này, Diệp Hoa hợp tác với tài phiệt Vân Thị, như muốn dốc toàn lực lật đổ Diệp tam thiếu, hành động vô cùng dày đặc và dữ dội.

Hoàn toàn không giống như thương chiến thông thường, Dương Triết Khôn đã thay đổi tác phong có chút văn khí mọi khi, đột nhiên trở nên đanh thép, từ cổ phiếu đến thị trường gia dịch kỳ hạn có thể rõ ràng thấy được phong cách của anh ta đã thay đổi rất lớn.

Cướp thị trường, cướp khách hàng, trăm phương ngàn kế.

Từ cuộc thương chiến bắt đầu kịch liệt sau đó giảm dần nhiệt độ lại một lần nữa bị bọn họ đẩy đến cao trào, lại một trận kịch chiến.

Mà lần này MBS rõ ràng lâm vào tình cảnh bất lợi.

Trong màn khói đạn này, chân của cô cũng dần dần hồi phục, đã có thể đi lại bình thường, đây là việc vui nhất của cô trong tháng qua.

Thế nhưng trận đại chiến giữa tập đoàn quốc tế MBS và Diệp Hoa đã dần dần phân rõ thắng bại, quốc tế MBS tỏ ra yếu thế hơn, nguồn vốn không kịp xoay sở, đã lâm vào tình trạng khó khăn, rơi vào khủng hoảng tài chính chưa từng có từ trước tới nay.

Diệp tam thiếu lấy danh nghĩa của MBS để vay tiền ngân hàng Hoa Vân nhưng lại bị cự tuyệt, anh cả, thấy vô cùng ngạc nhiên. Gọi điện thoại đến thư ký luôn nói giám đốc đang bận họp, một lúc gọi liền ba cuộc, anh liền hiểu rằng sự việc này không có khả năng cứu vãn.

Không chỉ có Hoa Vân không cho vay, các ngân hàng lớn nhỏ còn lại cũng thi nhau từ chối cho MBS vay, trong lòng anh dần hiểu ra, tình trạng kỳ quái như vậy, chỉ có thể là có người đã ngầm ngầm gỡ trò.

“Hi, Diệp tam thiếu, không chống chọi nổi rồi hả? Tổ và Lâm còn đang nghĩ lúc nào cậu mới gọi điện đến đây.” Giọng nam thánh thót mang chút trêu đùa, có chút mùi vị của kẻ ngông cuồng ngạo thế.

“Có tiền rảnh không?” Diệp tam thiếu cũng không khách sáo mở miệng liền hỏi tiền, anh nói cà vạt nói, “Tôi thiếu tiền.”

“Haha...cậu cũng thẳng thắn lắm.” Đường Bích Lam cười, “tiền mà tổ và Lâm chuẩn bị có thể giúp cậu chống chọi trong một tháng. Tổ nhận được tin, có kẻ đang ngầm ngầm tung tin, dám cho MBS vay tiền trong vòng một tuần sẽ trở thành lịch sử, đúng là một kiểu uy hiếp kém cỏi, không hiểu tại sao lại có nhiều người sợ hãi như vậy, Diệp tam thiếu cậu gây chuyện với băng đảng mafia của Ý à?”

Bày tay đang nói lỏng cà vạt của Diệp Sâm hơi khựng lại, hai mắt nheo lại, là Louis?

“Nguồn tin có đáng tin cậy không?”

“Lâm tới qua dùng cơm với đồng sự trưởng của Hoa Vân, ông ta say nên bắt cần tiết lộ thông tin, tớ nói mà, làm sao mà vô duyên vô cớ tất cả các ngân hàng đều không cho MBS vay tiền. Ở giữa còn có nhân vật tầm cỡ như vậy, các cậu có khúc mắc gì à?” Đường Bích Lam hỏi, bàn tay gõ trên mặt bàn gỗ, rất có quy luật, “Các cậu chẳng phải là đối tác sao? Chung một con thuyền cũng không sợ lật à?”

Diệp tam thiếu chau mày, “Đường tứ, cậu nói xem ông già tự hủy Trường thành làm gì?”

“Ông già nhà cậu chứ đâu phải là ông già nhà tớ, có điều năm xưa ông già nhà tớ chơi chiêu này là muốn xây lại Trường thành, rồi hoa chiết cành, đá tớ đi.” Tiếng cười lạnh lóe của Đường tứ thiếu mang chút chế giễu, “Cậu nói xem, già rồi thì cứ chấp nhận đi, biết rõ bọn mình lợi hại hơn không đấu lại được mà còn không an phận, an hưởng tuổi già tốt hơn bao nhiêu.”

“Cá sắp chết phải nhảy vài cái, nếu không không cam tâm.” Giọng Diệp tam thiếu cực kỳ chế nhạo.

Đường tứ thiếu cười ha hả, hình ảnh so sánh này rất hay, đúng là không hổ danh Diệp tam thiếu nổi tiếng độc miệng, “Có điều ông già nhà cậu ác hơn ông già nhà tớ nhiều, ít nhất ông già nhà tớ không quăng tớ vào trong bệnh viện tâm thần, cũng không ác đến mức hợp tác với người ngoài đến phá Đường thị, hành vi dẫn sói vào nhà này, những người có chút đầu óc sẽ không làm, con trai dù không thích đến đâu cũng là con của mình, còn cùng họ với mình, người ngoài cướp đồ của mình còn lâu mới đòi lại được.”

“Louis...” Diệp tam thiếu lắc đầu, anh chưa từng coi Đường tứ thiếu là đối thủ cạnh tranh trên thương trường, anh ta và Lâm Dĩ Hiên là bạn thân của anh, cũng không có gì giấu giếm, nhẹ nhàng nói: “Lão già khi còn trẻ vì muốn đấu bại Diệu Hoa, nhanh chóng tích lũy tiền vốn, ông ta thông qua ba của Louis thực hiện những giao dịch phi pháp, ông ta giấu rất giỏi. Đường dây này cho dù là tớ cũng là sau khi lên nắm MBS một năm sau mới phát hiện ra, ông ta và ba của Louis giao tình không tệ, tớ lấy trộm nhật ký năm đó của ông già ra xem, đều là giao dịch bằng giá, tương đương với bên đó làm trung gian, lợi nhuận đều nhường cho ông già, giao tình này quả thật không thân thiết một cách bình thường, tính ra, Louis là đứa cháu không thân thích của ông ấy.”

“Hóa ra là như vậy, thảo nào.” Đường tứ thiếu cười nhạo, “Những việc cậu gặp phải gần đây sao mà nhiều thế?”

“Thời vận không tốt.” Diệp tam thiếu thư giãn một cách hiếm có, lập tức lại đổi giọng: “Không đúng, năm nay là năm may mắn của tớ, bởi vì tớ đã nhận con trai.”

Còn ôm được một bà vợ.

Chủ tịch tập đoàn truyền thông quốc tế GK Kroos tiết lộ cho Trình An Nhã một thông tin, Harry đang ở thành phố A, đồng thời giúp bọn họ liên hệ, hi vọng có thể giải quyết mối nguy hiểm trước mắt của quốc tế MBS.

Harry là chủ tịch một ngân hàng tài chính ở Pháp, tiền vốn hùng hậu, tài sản đứng thứ ba trong các ngân hàng tài chính trên thế giới, cũng là ngân hàng tài chính lớn nhất ở Pháp.

Trong thời gian Trình An Nhã làm việc cho Kroos ở Luân Đôn từng có lần đón tiếp Harry tiên sinh, đây là một vị thân sĩ trung niên rất lãng mạn, rất điềm đạm. Trong thời gian một tuần lễ ông ta ở Luân Đôn cùng với Kroos bàn dự án hợp tác, Trình An Nhã đưa ông ta đi thăm tất cả các danh lam thắng cảnh ở Luân Đôn. Harry từng khen ngợi biểu hiện của Trình An Nhã, bởi vậy khi Trình An Nhã gọi điện thoại cho Harry, không vấp phải khó khăn gì, cô giới thiệu một cách đơn giản tình hình hiện nay của MBS, lại gửi cho ông một bản tóm tắt.

Trình An Nhã dùng cái nhìn khách quan nhất để phân tích tình hình hiện tại của MBS, Harry đồng ý nói chuyện cụ thể hơn, trong quá trình nói chuyện, ông đã thể hiện 80% nguyện ý hợp tác, điều này khiến Trình An Nhã vô cùng vui mừng.

Sau khi hỏi ý kiến của Diệp tam thiếu, Trình An Nhã lại gọi điện cho Harry một lần nữa.

Hai bên hẹn gặp nhau ở sân Golf Lục Quang.

Khi bọn họ đến sân golf theo thời gian hẹn trước, bất ngờ nhìn thấy một cảnh tượng ngoài dự kiến.

Dương Triết Khôn, Vân Nhược Hi và Harry cùng đi tới trước mặt họ, Trình An Nhã và Diệp tam thiếu thăm nghĩ, bọn họ đã đến muộn một bước bị bọn Dương Triết Khôn nhanh chân tới trước rồi.

“Anya, lâu rồi không gặp, cô vẫn xinh đẹp như ngày nào.” Harry cười nói, mở rộng vòng tay, trao cho Trình An Nhã chiếc ôm đồng thời thơm nhẹ lên má cô thay cho lời chào, ông khẽ nói: “Sorry.”

Chỉ một câu nói tỏ ý xin lỗi, rất nhẹ, nhẹ đến mức chỉ có Trình An Nhã nghe thấy, nhưng đã đủ rồi.

Cô hiểu sự bất đắc dĩ của ông, và cả ý xin lỗi.

“Ngài Harry, một năm không gặp, phong thái của ngài vẫn vậy.” Tiếng Anh lưu loát thoát ra từ môi cô, là thứ Anh ngữ gốc Anh rất tiêu chuẩn, không manh chút khẩu âm nào, chính xác đến mức Diệp tam thiếu còn tưởng cô là người Anh sinh ra và lớn lên ở Anh Quốc.

“Các bạn đến muộn một bước rồi, tôi đã ký hợp đồng với Diệu Hoa.” Harry mỉm cười nói, nhìn về phía Diệp tam thiếu, “Anya, giới thiệu chút đi.”

Trình An Nhã giới thiệu Diệp tam thiếu và Harry với nhau một cách lịch sự, hai bên bắt tay nhau, hàn huyên vài câu, Harry nói: “Tôi chờ đợi lần hợp tác sau với chủ tịch Diệp.”

“Tôi cũng vậy.” Diệp tam thiếu giữ một phong độ hoàn mỹ.

“Thật ngại quá, chủ tịch Diệp, anh hình như đã muộn một bước.” Vân Nhược Hi cười nhạt, trên gương mặt xinh đẹp mang nụ cười thắng lợi: “Làm sao đây? Cái cọc cứu mạng duy nhất biến mất rồi.”

Diệp tam thiếu thần sắc lạnh lùng: “Chỉ có vậy mà muốn hạ gục tôi, Vân Nhược Hi, cô càng ngày càng ấu trĩ.”

Vân Nhược Hi cười nhạt không nói gì.

Harry không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng nhìn không khid cũng biết không phải việc gì hay ho, ông nhẹ nhàng nói: “Anya, tôi đi trước.”

Trình An Nhã gật đầu, Harry hướng về những người con lặn gật đầu chào một cách lịch sự, vờ vai Trình An Nhã, mỉm cười rời đi. Cả sân Golf chỉ còn lại bốn người bọn họ.

“Anh Triết Khôn, anh thật lợi hại.” Trình An Nhã mỉm cười nói, khẩu khí rất nhạt: “Lợi hại đến mức khiến em phải khâm phục.”

Từng bước ép sát, từng phân từng tắc ép vào cổ họng Diệp tam thiếu.

Thủ đoạn này thật độc địa.

Dương Triết Khôn nở nụ cười dịu dàng, “Em cũng không phải là người mới, nên hiểu.”

Cô cười nhạt, sớm nên hiểu rằng, đối với đàn ông mà nói, lợi ích của gia đình đứng hàng đầu.

“Cô Trình, xem ra giữa chúng ta có một trận phải chiến rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, cô nhất định sẽ thua.” Vân Nhược Hi ngạo mạn và tự tin.

Trình An Nhã cười nói: “Tài phiệt Vân Thị bây giờ là do Vân tiểu thư nắm quyền rồi, chúc mừng cô, có điều tôi cũng đáp lại cô một câu, hi vọng nụ cười này của cô có thể giữ đến phút cuối cùng, đừng để mất đi cả bản thân lẫn gia nghiệp.”

“Làm sao có thể, tôi còn chờ đợi cảnh tượng chủ tịch Diệp quỳ xuống cầu xin tôi kìa.”

“Tôi cũng chờ đợi cảnh tượng Vân tiểu thư lại một lần nữa khóc lóc cầu xin trước mặt tôi.”

Sắc mặt Vân Nhược Hi lập tức sa sầm, nhìn chằm chằm vào Trình An Nhã một cách oán hận.

“An Nhã, rời xa anh ta ra, nếu cứ tiếp tục đi theo anh ta, em sẽ bị liên lụy đó.” Dương Triết Khôn trầm giọng nói, ánh mắt nhìn Diệp tam thiếu như đang trách móc anh không nên kéo cô vào cuộc ân oán này.

“Vậy có quan hệ gì với anh?” Trình An Nhã lạnh lùng nói như chém đinh chặt sắt: “Đây là lựa chọn của em, cho dù có chết cũng là em cam tâm tình nguyện.”

Diệp tam thiếu ngỡ ngàng, một niềm vui sướng trào dâng, tất cả mọi lý trí bị câu nói này đâm vỡ tan tành, chỉ còn lại một suy nghĩ.

Người con gái này, yêu anh như chính sinh mệnh của mình vậy.

An Nhã...

Trên đường về, cả hai đều im lặng.

Kroos gọi điện thoại đến rồi rít xin lỗi, anh ta cũng không ngờ lại khiến Diệp tam thiếu và Trình An Nhã gặp phải cái đình, giọng điệu nghiêm túc một cách hiếm có, thể hiện toàn bộ bản sắc thân sĩ Anh Quốc, Trình An Nhã mát mẻ nói: “Xin lỗi thì miễn đi, đưa tiền đây.”

Gã keo kiệt này nói xin lỗi thì có tác dụng gì, đưa chút bồi thường thực tế tốt hơn bao nhiêu.

Kroos méo mặt, nghiêm túc nói: “Tiểu An Nhã, tôi kịch liệt kiến nghị cô nên rời khỏi Diệp tam thiếu, các người ngày càng giống nhau rồi.”

Mở miệng đòi tiền còn hùng hổ như vậy, quá kinh điển.

“Lời dư thừa nói ít thôi, anh có biết ai đứng sau lưng ra tay không?” Trình An Nhã trầm giọng hỏi, dựa vào Dương Triết Khôn và Văn Nhược Hi, vẫn chưa có năng lực đó, khiến Harry kiêng dè như vậy, chắc chắn có người khác.

“Tôi hỏi Harry rồi, ông ấy không nói.” Kroos nói, sau đó cười nhạt: “Thành phố A gần đây chẳng phải chỉ có một nhân vật nguy hiểm cỡ lớn sao?”

Louis.

“Các người nguy hiểm rồi.” Kroos nghiêm nghị nói, không có chút đùa giỡn: “Thứ mà người này muốn có, không có gì là không đến tay, nhất định sẽ bức Diệp tam thiếu đi vào ngõ cụt.”

Trình An Nhã liếc nhìn Diệp tam thiếu đang lái xe, sắc mặt anh rất bình thản, ánh mắt lạnh lẽo, không có chút biến động tâm trạng nào, cô không nhìn ra anh có bao nhiêu lo lắng, Trình An Nhã nhướn mày, “Lẽ nào không có ai có thể khắc chế Louis?”

“Có.” Kroos nói như chém đinh chặt sắt: “Jason, Black J, Sở Li, chỉ cần em mời được một vị, đảm bảo tổng ngay được Louis về nước.”

Trình An Nhã: “...Phần tử khủng bố?”

“Theo tôi được biết Jason và Louis gần đây còn có chút khúc mắc, rất muốn hất đổ y.” Kroos cười âm hiểm, sau đó lại thở dài: “Cho em nghe cho đã thôi, chứ người mà anh đây còn chẳng mời nổi, các người làm sao mà mời được, ngoan ngoãn để cho Louis chơi đi.” Kroos cười khoái chí, rõ ràng là thái độ đứng trên bờ xem người ta chết đuối.

Trình An Nhã khề nhếch khóe môi, cô mời không được, cục cưng của cô mời được là được chứ.

Trình An Nhã ngắt máy, cô cười nhẹ, kiến nghị: “Hay là, để cục cưng nhà ta ra tay?”

“Không cần thiết.” Diệp tam thiếu cự tuyệt không chút do dự.

Ba nhờ con trai giúp đỡ, một việc mất mặt như vậy anh chết cũng không làm, anh còn chưa đến bước sơn cùng thủy tận.

“Thực ra có một con trai tài giỏi, anh nên tự hào mới phải.”

“Đây là hai việc khác nhau.” Diệp tam thiếu nói, ai nói anh không tự hào? Anh tự hào vô cùng, e rằng nhà ai có một cục cưng như vậy cũng sẽ tự hào. Thế nhưng tự tôn và tự hào của anh không cho phép con trai nhúng tay vào chuyện này.

Đây là chiến trường của anh, bắt buộc anh tự tay giải quyết, thua hay thắng là do bản lĩnh của anh.

Đường tứ thiếu và Lâm Nhất tổng cộng chuyển vào tài khoản cho Diệp tam thiếu hai tỉ tiền vốn, có khoản tiền vốn này, trừ mã của Diệp tam thiếu nặng thêm không ít, lập tức cứu vãn lại yếu thế, Diệp Hoa và MBS lại quay về cục diện thế lực cân bằng.

Kroos mặc dù rất biến thái nhưng cũng không đến mức cạn tài ráo máng, tập trung một tỉ chuyển cho Diệp tam thiếu, anh ta khóc lóc mắng chửi Diệp tam thiếu, tự trách bản thân kết bạn thiếu thận trọng, tiền vừa đến tay Diệp tam thiếu hờ hững tắt luôn màn hình.

Khiến cho Kroos nhảy dựng lên.

Thế nào gọi là qua cầu rút ván, mời nhìn Diệp tam thiếu.

Nhưng khoản tiền này đối với nguồn vốn dồi dào như Louis mà nói, chỉ là cọng lông chẳng đáng để nói đến, chỉ có thể giúp Diệp tam thiếu duy trì một thời gian không để thất bại, Diệp tam thiếu muốn giành chiến thắng bắt buộc phải tìm cách khác.

Thời gian này quốc tế MBS rất bận, rất bận.

“Tôi muốn được nghỉ phép quá.” Trần Nhã Lệ mếu máo, liếc nhìn văn phòng chủ tịch một cái, nghĩ đến khi cô đề nghị nghỉ phép chủ tịch lạnh lùng vô tình lòng dạ đen tối của bọn cô hờ hững vẫy tay bảo, sau này đừng đến nữa.

Trần Nhã Lệ nước mắt chan chứa... cứ ngoan ngoãn làm việc đi thì tốt hơn, muốn tìm một công việc lương cao như vậy, lại có một ông chủ khiến nhân viên trung thành như vậy thật không dễ.

Trình An Nhã nhìn sắc mặt cô ta liền đoán ra cô ta đang nghĩ gì, bịt miệng cười, Lưu Tiểu Diễm cảm khái nói: “Diệp tổng gần đây phát sinh không ít việc, mỗi việc đều gây chấn động toàn thành phố, năm nay là năm tuổi của anh ấy à?”

“Có khả năng.” Mọi người thi nhau phụ họa, Lưu Tiểu Diễm nói: “Sau khi chủ tịch Diệp và Vân tiểu thư chia tay, các cậu xem, tuyệt tình thế nào, phụ nữ một khi đã độc địa thì đến nam giới cũng tự than không bằng.”

“Nói đến mới nhớ, đứa bé trong bụng Vân Tiểu thư cũng sắp được vài tháng rồi nhỉ, sao không thấy động tĩnh gì?” Ở đâu có phụ nữ là ở đó có buôn chuyện, Trình An Nhã không ngạc nhiên, thường xuyên nghe tin đồn về Diệp tam thiếu cô đã quen rồi.

“Cậu ngốc à, bọn họ đã đến bước này rồi, đứa bé đó có thể giữ không? Sớm đã bỏ rồi.”

“Có lý.”

“Chị Lợi Lợi khi xưa đã nói chủ tịch và cô Vân sẽ không có kết quả, các cô còn không tin.” Lưu Tiểu Diễm nói, lộ ra vẻ mặt sùng bái: “Chị Lợi Lợi chính là thần tượng của tớ, chị ấy quả là có con mắt nhìn xa trông rộng.”

“Nói mới nhớ, các cô có phát hiện ra không? Gần đây chủ tịch... rất hòa thượng nhé.” Quan Như Đồng thì thầm, nói ra ba từ bình luận rất mang tính nghi hoặc, “Sợ vợ chẳng?”

Phì...

Ba cô gái không khách sáo bật ra tiếng cười, Lưu Tiểu Diễm nói: “Chủ tịch mà là người sợ vợ sao? Cô gái nào mà có sức hấp dẫn như vậy?”

Bọn họ theo Diệp tam thiếu mấy năm, hiểu rất rõ tính cách của Diệp tam thiếu, sợ vợ? Đúng là chuyện đùa cấp vũ trụ, trong ấn tượng của bọn họ, thái độ của Diệp tam thiếu với phụ nữ giống như đối với thú cưng, lúc vui thì cho ăn cho uống, lúc không thì cô chỉ là người qua đường.

“An Nhã, gần đây em có nhận được điện thoại của mấy cô gái kia không? Bên bọn chị không có.”

“Không có.” Thân là đối tượng bị bàn tán, Trình An Nhã tỏ ra rất thản nhiên, vẻ như không có chuyện gì xảy ra, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh không mấy hài hòa.

Tối hôm đó súng đã lên đạn chỉ thiếu chút nữa thì nổ súng bóp cò rồi. Diệp tam thiếu xem ra rất đói khát, rất cảm thú, nếu như không có mặt con trai là sẽ túm lấy cô hôn lấy hôn để cho đã thèm, ánh mắt nhìn cô lúc nào cũng xanh lét xanh lét vậy...

Hôm đó cô vừa tắm xong, ăn mặc mát mẻ một chút, Diệp tam thiếu chỉ hận không thể vồ lấy cô ấn lên ghế sofa mà ăn tươi nuốt sống, ánh mắt nóng bỏng đó đã từng khiến Ninh Ninh nghi hoặc quay đầu lại, ngón tay cái chạm vào môi một cách đáng yêu, hỏi cách vô tội: “Daddy, có phải con rất vướng mắt không?”

Sau đó ánh mắt thêm thường xanh lét dã thú của Diệp tam thiếu lập tức chuyển thành màu đỏ vì thẹn quá hóa giận, túm lấy Ninh Ninh đánh vào mông, đã biết con là kỳ đà cản mũi mà còn hỏi, tính cách méo mó này của Diệp tam thiếu cô không ném anh ta ra khỏi nhà coi như anh ta gặp may rồi.

Ặc...thời gian gần đây, hình như càng dễ xung động hơn một chút, tính tình cũng nóng nảy hơn, đôi khi nhìn cô không hiểu đang nghĩ gì nữa.

Đàn ông dục cầu không được thỏa mãn, rất đáng sợ.

“Xem đi, tớ nói mà, hòa thượng thế còn gì, chủ tịch của chúng ta cũng chó thể chuyển thành đàn ông tốt, điều này cho thấy trời đổ mưa đỏ cũng không phải là không thể.”

Mọi người, “...”

“Không lẽ là có con nên kết hôn rồi?” Quan Như Đồng nháy nháy mắt, vô cùng sợ hãi.

“Chắc chắn.” trừ Trình An Nhã ra, đám con gái thi nhau gật đầu, một hơi đưa ra bình luận, di khẩu đồng thanh, “Hồ ly tinh.”

Trình An Nhã nở nụ cười méo mó, một tia quái lạ thoáng qua đôi mắt sáng, cô tỏ ra thản nhiên.

Hồ ly tinh...cô có được coi là thế không?

Nghe nói, hồ ly tinh bắt buộc phải thỏa mãn những điều kiện sau, xinh đẹp, thời trang, lả lơi, gợi cảm,... Chỉ hơi lắc lắc eo là phong tình vạn chủng, vô số đàn ông quỳ mọp dưới váy của cô ta.

Cô điềm tĩnh nhìn lại trang phục công sở trông như gái già ế chồng của mình, nâng cặp kính vừa đen vừa xấu lên, cô không hiểu, các người đẹp, các người nhìn thấy một hồ ly tinh như vậy chưa?

“An Nhã, sao em không nói gì?” Lưu Tiểu Diễm phát hiện ra sự im lặng của Trình An Nhã, hiếu kỳ hỏi, bình thường khi bọn họ buồn chuyện, Trình An Nhã tham gia thảo luận rất nhiệt tình, rất kịch liệt, đôi khi bật một câu đánh giá rất kinh điển.

Trình An Nhã ôm công văn đứng dậy, lại nở nụ cười công thức của mình ra, mang ba phần thông minh ba phần giáo hoạt, bốn phần kiêu ngạo, “Hồ ly tinh là đánh giá cao nhất giành cho phụ nữ.”

Mọi người, “...”

Không hổ là Trình An Nhã, quả nhiên rất kinh điển.

Hết chương 13 ^^!

14. Chương 14: Sinh Nhật Của Nữ Vương

Trình An Nhã mỉm cười, ôm công văn đi vào phòng chủ tịch.

Diệp tam thiếu không biết đang nghĩ gì mà ngồi trầm ngâm, vấn đề gì hết sức nghiêm túc, Trình An Nhã thậm nghĩ có nên đưa công văn cho anh ký không đây?

Anh đang mơ màng, không phải là một ấn tượng tốt, dù sao cũng là một kẻ điên cuồng công việc, phải đem toàn tâm toàn ý dốc sức vào trong công việc mới bình thường, hơn nữa Diệp tam thiếu mãi suy nghĩ điều gì chắc chắn không phải việc tốt.

Cô suy nghĩ xem mình có nên tìm một lý do để chuồn đi không.

Đúng vào lúc cô đang nghĩ ngợi vẩn vơ như vậy, Diệp tam thiếu đột nhiên ngược mắt lên, ánh mắt sâu thẳm rơi trên mặt cô, thoáng một nụ cười, Trình An Nhã đột nhiên cảm thấy nhiệt độ văn phòng giảm đi không ít.

“Trình An Nhã, hôm nay là sinh nhật em à?” Diệp tam thiếu dựa vào ghế da, ung dung quay một vòng, chiếc bút trong tay xoay tít, cười mà như không hỏi: “Tại sao không nói cho anh biết?”

Nụ cười này của Diệp tam thiếu, rất yêu nghiệt.

Cô vốn rất mê trai đẹp, rất khó chống lại nụ cười cuốn hút như vậy của anh, chỉ cảm thấy trái tim như điện giật, cả xương sống đều tê liệt, lại nổi bệnh mê trai rồi.

Không biết có thật là trong mắt người tình có Tây Thi không? Tại sao cô nhìn Diệp tam thiếu càng ngày càng Tây Thi cơ chứ?

Triệt để sa ngã rồi.

“Trình An Nhã, ngắm đủ chưa? Tôn dung của bản thiếu gia cũng có thể lọt vào mắt xanh của em sao?” Diệp tam thiếu khoe môi càng lúc càng nhếch rộng, đàn ông đôi khi rất thích dáng vẻ người phụ nữ của mình mê mẩn vì mình.

“Cũng tạm được.” Trình An Nhã bình tĩnh, thật sự muốn cho Diệp tam thiếu một cái tát để mình tỉnh táo một chút, đàn ông không có việc gì đẹp trai như vậy chính là muốn ăn đòn.

Diệp tam thiếu thật sự thích dáng vẻ giả vờ đáng yêu này của cô, thật khiến người ta phải rung động, anh nghĩ anh quả là có chút biến thái, nếu không tại sao lại thích kiểu giả vờ này của cô chứ.

“Cũng tạm được thôi á? Nước miếng của em sắp rớt cả ra ngoài rồi kìa.” Diệp tam thiếu hừ một tiếng.

“Diệp tam thiếu, anh đàn ông gì mà nhìn như con gái vậy, quá xinh đẹp không phải là việc gì đáng để tự hào đâu.” Trình An Nhã nở nụ cười rạng rỡ, dám Lưu Tiểu Diễm còn dám nói cô là hồ ly tinh.

Nhìn thế nào cũng thấy Diệp tam thiếu giống hồ ly tinh hơn chứ?

Cũng không có ai quy định hồ ly tinh không thể là đực, đúng không? Trình An Nhã trầm nghĩ, cô thấy mình quả có lý, lại còn gật gật đầu, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Cô quả là có tài.

“Em còn chưa trả lời anh.”

“Sao anh biết sinh nhật của em?”

Sinh nhật của cô, ngoại trừ Ninh Ninh, chẳng có ai nhớ tới.

Ông Trình bận rộn, chắc là không thể nhớ được, hơn nữa con cái nhà nghèo, tổ chức sinh nhật là một hoạt động rất xa xỉ. Trình An Nhã từ nhỏ tới lớn cũng chỉ có hai năm gần đây điều kiện khá hơn mới nghĩ tới sinh nhật.

Ngày quan trọng được người khác ghi nhớ, là một việc thật sự rất vui mừng.

Anh đứng dậy, vừa lười vừa kéo, Trình An Nhã chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo ngồi lên đùi, hơn nữa tư thế hài hòa hết sức tiêu chuẩn, có chút giả hươu giả nai như Trình An Nhã lập tức đỏ bừng hết cả mặt.

Tim đập thình thịch.

“Ninh Ninh vừa nói cho anh biết.” Diệp tam thiếu ôm cô, dùng lực ép vào người, thân thể áp sát vào nhau, tư thế này đúng là rất hài hòa mà a a...

Trình An Nhã thoáng qua những hình ảnh không trong sáng một cách rất không trong sáng, mặt cô đỏ như gấc chín.

“Bỏ em ra đi.” Trình An Nhã đẩy anh, muốn thoát ra, nhưng lại bị Diệp tam thiếu kẹp chặt không buông, Diệp tam thiếu nở nụ cười rất lưu manh, nhích người rất mờ ám, “Em cũng đã sinh con rồi, nên biết phụ nữ động đậy trong lòng đàn ông sẽ có hậu quả gì, cho em hai lựa chọn, A, tiếp tục, gánh chịu hậu quả, B,...”

“Em chọn B.” Trình An Nhã nhanh chóng chọn đáp án có lợi ỉnh.

Nụ cười lưu manh của Diệp tam thiếu lập tức biến thành một nụ cười ám muội, rất diêm dạm vuốt tóc Trình An Nhã, “Ngoan, buổi tối sẽ nói cho em biết lựa chọn B là gì?”

Sống lưng Trình An Nhã lập tức cứng đờ, nụ cười công thức của cô sắp không trưng được lên nữa rồi.

Chết tiệt, cái gã lòng dạ đen tối này dám đào bẫy cho cô nhảy vào? Cô còn ngoan ngoãn trúng chiêu?

Anh cười như mèo thấy mỡ, Trình An Nhã trốn mắt nhìn anh, đột nhiên lồng ngực anh có cảm giác như mèo cào, ngứa ngáy khó chịu vô cùng, tất cả mọi tính toán đều biến thành manh động, chỉ hận không thể vò người con gái này thành hồ xuân thủy.

Vị tiên sinh này xưa nay muốn là làm, kéo đầu Trình An Nhã xuống, môi đón lấy môi cô, xộc vào khoang miệng ấm áp của cô. Đầu lưỡi của anh nhảy nhót khắp nơi, đốt cháy, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn xinh xắn của Trình An Nhã, hôn một cách say đắm nồng nàn...

Cả người cô lao vào trong lòng Diệp tam thiếu, ngực dán chặt vào ngực, cả người như cười trên đùi anh, tư thế XXOO nữ trên nam dưới rất tiêu chuẩn.

“An Nhã, anh tặng anh cho em, em có nhận không?”

Đầu óc mơ hồ của cô lập tức rối tung như canh hẹ, không hiểu lắm lời nói của anh, cảm quan của cả cơ thể đều đắm chìm trong một thứ tê dại khó cưỡng lại, cô chần chừ trong lòng anh, có chút không thỏa mãn, những nơi cọ sát vào đều nóng bỏng...

“Nói nhận đi.” Diệp tam thiếu khàn khàn giọng ra lệnh, Diệp tam thiếu đem bản thân mình đóng gói thành món quà tặng cho người ta, lẽ nào cho phép cô không nhận.

Tóc anh đen nhánh, mắt như mắt ngọc, đen đến mức đáng sợ, ẩn giấu sự kiềm chế. Mặt cô càng nóng hơn, cô thậm nghĩ không hay rồi, anh không cần thể diện, cô còn muốn làm người mà.

“Quà, để đến tối, em nhất định nhận, hơn nữa, tùy ý anh.

Diệp tam thiếu nheo mắt, “Thật chứ?”

“Thật, có điều trước đó, anh phải cùng em đón một sinh nhật thật sự, em yêu cầu gì cũng được đáp ứng.” Thiệt thì thiệt vậy, chắc chắn sẽ bị ăn rồi, cô phải đảm bảo bản thân không quá thiệt thòi, ít nhiều phải kiếm lại một ít.

Diệp tam thiếu chống cằm, cười mà như không nói: “Ngộ nhỡ em giữa đường khiến anh phan phấp thì làm thế nào?”

Trình An Nhã nghiêng răng, “Không đâu.”

“OK, trước đó em chính là nữ hoàng của anh.”

Mặt nạ thần nhiên mà Trình An Nhã cố gắng duy trì cuối cùng nứt vụn, vội vàng ôm lấy công văn, Diệp tam thiếu thưởng thức dáng vẻ hốt hoảng của cô, lại bật ra một câu, “An Nhã, anh chờ đợi biểu hiện tối nay của em.”

“Lưu manh.”

“Sau này em vào đây một lần, anh lưu manh một lần.”

Diệp tam thiếu không có lưu manh nhất, chỉ có càng lưu manh hơn.

Ninh Ninh gọi điện thoại nói daddy bảo cậu đến nhà ông ngoại, luôn miệng kêu ầm ức, Trình An Nhã thậm đem tổ tông ba đời nhà họ Diệp ra hỏi thăm một lượt, anh ta đã nói gì với con trai vậy, thật là...lưu manh thẳng cấp bản.

Hết giờ làm, đám Lưu Tiểu Diễm về trước, Trình An Nhã con đang chỉnh lý công văn, Diệp tam thiếu gõ gõ bàn, nhắc nhở cô thời gian đến rồi. Anh vốn nghĩ rằng cô sẽ chọn bữa tối dưới ánh nến, hoa hồng, và quà gì đó, không ngờ cô muốn anh dùng năm mươi tệ thực hiện một buổi hẹn hò với cô.

Diệp tam thiếu trợn mắt nhìn cô, “Em còn muốn chơi ăn gian?”

“Anh còn nó nữa em giảm mười tệ.”

“Vậy không công bằng, em...”

“Bốn mươi.”

“Nha đầu chết tiệt.”

“Ba mươi.”

Diệp tam thiếu nhìn gương mặt cười tươi roi rói của Trình An Nhã, im lặng, mặt xanh ngắt.

“Được, năm mươi thì năm mươi.” Diệp tam thiếu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Xin lỗi, là ba mươi.”

Mặt của Diệp tam thiếu hết xanh đỏ lại chuyển sang đen trắng, nhích ra một chữ: “Được.”

Nha đầu chết tiệt, tối nay em chết chắc rồi.

Trình An Nhã hờ hững nói, “Ngoan.”

Hai người thay đồ xong bắt đầu buổi hẹn.

Những cặp tình nhân mới yêu, bạn còn nhớ dưới ánh hoàng hôn, lần đầu tiên dắt tay người mình yêu chậm chậm qua đường chờ xe bus chứ? Đường như anh ấy sẽ dẫn bạn đi như vậy mãi, đi vào cuộc đời anh ấy.

Cảm giác này gọi là tình đầu mới hé.

Xe bus dừng lại ở trung tâm thành phố A, anh dẫn cô qua ba bốn dãy phố đến một con phố ẩm thực rất náo nhiệt, là khu phố giải trí giá cả bình dân, có mì lạnh, xúc xích, mì xào, canh ma lạt, bánh rán... đủ kiểu đủ dạng hàng rong, đầy ắp các món ăn vặt, hương thơm nức mũi.

“Ở đây chỉ với bảy tệ anh đã có thể cho em ăn no căng bụng.”

Cô cười tươi như hoa, “Ai mà biết được, cẩn thận kéo vượt quá ba mươi tệ.”

Bàn ghế của hàng rong đều bày ở ngoài trời, từng đôi tình nhân ngồi ăn uống rất thân mật, họ bón cho nhau ăn, thì thầm với nhau, tình chàng ý thiếp, trên gương mặt là nụ cười rất đổi ngọt ngào.

Cô đang suy nghĩ, những cặp tình nhân đang ăn tối dưới ánh nến trong những nhà hàng cao cấp của Pháp kia, sự ngọt ngào và lãng mạn của bọn họ có nhiều hơn những cặp tình nhân ở đây không?

Có lẽ, không.

Hạnh phúc không liên quan đến giá trị, không phải một bữa cơm càng đắt tiền bạn sẽ càng vui.

Chỉ cần bên cạnh bạn là người mà bạn yêu thương.

Bọn họ chọn một quán bún vịt ngồi xuống, ông chủ trạc tuổi trung niên, rất có chút hoang dã của vùng Đông Bắc. Trình An Nhã và Diệp tam thiếu trai đẹp gái xinh mặc đồ đôi đi trên đường có đến 100% tỉ lệ quay đầu nhìn, hai người đều đẹp, mặc cũng đẹp, đi cùng nhau, rấy thần tiên quyến rũ.

Ông chủ vô cùng nhiệt tình ca ngợi bún vịt nhà hàng ông là nhân gian mỹ vị, Diệp tam thiếu giơ tay gọi hai bát.

Ông chủ đáp lại một tiếng rất to, thuần thực làm cho hai người, cô cười rất ngọt ngào, ghé sả vào Diệp tam thiếu, nói với giọng đáng thương, “Em khát rồi.”

Diệp tam thiếu đang tính tiền, trừ đi tám tệ tiền đi đi về về, hai bát bún vịt mười tệ, anh còn lại mười hai tệ, anh cười cười véo má Trình An Nhã, “Em đúng là lảm trò.”

Anh mua cho cô một cốc trà sữa vị dâu.

“Anh không khát sao?” Cẩm ống hút, hút một hớp, Trình An Nhã tò mò hỏi, Diệp tam thiếu nhếch môi cười mà như không, “Trình An Nhã, em chỉ cho anh có ba mươi tệ, có biết như thế nào là tiết kiệm không?”

Trình An Nhã lĩnh hội rồi, anh cũng biết tiết kiệm á? Quà chia tay cho bạn gái là một viên kim cương mấy triệu, sao không thấy anh tiết kiệm?

Cô cay cú nghiêng răng.

Diệp tam thiếu không hiểu tâm tư của con gái, ghé vào uống cùng Trình An Nhã một ngụm trà sữa. Một cốc hai người uống, vừa lãng mạn vừa tiết kiệm, anh cảm thấy cốc trà sữa hai tệ này đúng là ngon tuyệt.

Đang nghĩ như vậy, Trình An Nhã hắt một cốc nước lạnh, “Cốc trà sữa này nhạt quá.”

Nhiệt tình của Diệp tam thiếu bị đóng băng ngay lập tức, anh đúng là đen đủi tám đời mới yêu cô nàng thích làm cụt hứng này, các cặp tình nhân lúc này chẳng phải nên ngọt ngào tranh nhau uống trà sữa sao?

“Em không thể với số tiền mua một mớ rau nát mà muốn mua kim cương.”

Trình An Nhã, “...”

Ăn xong bún vịt trời đã tối đen rồi, đèn hai bên đường bật sáng dịu dàng bao trùm một vùng trời đất, rất đẹp.

Cô còn chưa muốn về nhà sớm, Diệp tam thiếu đành phải chiều theo cô, hết phố ăn vặt là đến phố mua sắm, cũng tương tự như phố ăn vặt, hai bên đường là các sạp hàng bán đồ trang sức, quần áo...

Cô kéo anh đến một sạp hàng trang sức, Diệp tam thiếu đau khổ, Trình An Nhã vì làm cho giống thật, chỉ cho anh đúng ba mươi tệ, trừ tiền xe, anh quả thật chỉ còn lại mười tệ.

Con trai và con gái đi chơi buồn nhất là gì?

Nói thật lòng, chính là thấy bạn gái thích gì mà lại không có tiền mua

Đúng là khó chịu.

Người bán hàng là một cô gái trẻ trông rất chất phác, những chiếc lắc tay và dây chuyền này đều do cô gái tự tay làm ra, kiểu dáng rất mới lạ, đến cả chuyên gia như Diệp tam thiếu cũng thấy kiểu dáng không tệ.

“Cái này bao nhiêu tiền?” Trình An Nhã chọn một chiếc dây chuyền, hỏi cô gái, chiếc vòng bằng dây da, có đeo một viên ngọc thạch hình cỏ bốn lá, Trình An Nhã vừa nhìn là thích ngay.

“Năm mươi tệ.” Cô gái trẻ nở nụ cười.

Trình An Nhã cười, “Diệp tam thiếu, quà sinh nhật của anh trông vào anh đấy.”

Mất Diệp tam thiếu co giật...

Anh kéo cô ra xa khỏi sạp hàng, nghiêng răng trêu trọc, “Trình An Nhã, em cố tình có phải không?”

Trình An Nhã nở nụ cười mê hồn, hơi ngược cảm, ngạo mạn như một nữ hoàng, “Phải thì đã sao? Anh chẳng phải cũng bày mưu hãm hại em đó sao? Chẳng nhẽ chỉ mình anh được phép làm vậy còn em thì không? Em chơi khó anh một lần là hoàn toàn phù hợp logic. Hơn nữa, hôm nay là sinh nhật em, anh chẳng biết xấu hổ tặng anh cho em cũng không hỏi em có nhận hay không, lại còn bày mưu muốn ăn tươi nuốt sống em, vậy cũng nên có chút thành ý chứ? Thế nào? Em chỉ thích sợi dây chuyền ấy thôi.”

Cái miệng của nha đầu chết tiệt này quả thật ...lợi hại. Anh cuối cùng cũng đã lĩnh hội được mùi vị của tủi nhục vì vô dụng rồi, cảm giác này, cũng đúng là vô dụng thật.

“Nha đầu chết tiệt.” Diệp tam thiếu nhả ra mấy chữ qua kẽ răng, ngón trỏ trỏ thẳng vào cô, “Xem tối nay anh xử lý em thế nào.”

Trình An Nhã mỉm cười, “Ngoan, mau đi kiểm sợi dây chuyền đó về tay đi.”

Diệp tam thiếu vỗ vào sau gáy cô một cái, hai người đùa giỡn nhau trong mắt nhìn cô chủ sạp hàng như bao đôi tình nhân khác đang trêu đùa vậy. Anh ăn mặc sáng sủa, đeo một chiếc đồng hồ đắt tiền, cô không nghĩ rằng anh không có tiền mua được chiếc dây chuyền năm mươi tệ.

Cho nên khi Diệp tam thiếu nói bán rẻ một chút, cô ấy rất ngạc nhiên. Nhưng tính tình cô gái cũng tốt, chỉ cười nói: “Chỉ có thể bớt năm tệ, bốn mươi năm tệ là giá thấp nhất rồi.”

Trình An Nhã đứng một bên mỉm cười, Diệp tam thiếu đột nhiên bày ra bộ mặt si tình bi thương, khàn giọng nói: “Em gái, em có biết trên đời này tình yêu nào đáng thương nhất không?”

Trình An Nhã đứng bên cạnh hơi quay đầu đi, nhin cười, Diệp tam thiếu, vẻ mặt này của anh quả thật quá kinh điển.

Cô gái trẻ ngây thơ lắc đầu, không biết rằng đây chỉ là một con sói, trai đẹp bày ra bộ mặt thương cảm như vậy, cô gái vô cùng cảm động, hỏi theo lời anh: “Là cái gì?”

Diệp tam thiếu ôm lấy Trình An Nhã đang cố nhin cười, “Em nhìn anh và chị ấy đi, từ khi quen biết đến khi yêu nhau, phân ly lại trùng phùng cũng sắp tám năm rồi, tám năm chiến đấu, bọn anh cũng đã có một đứa con trai bảy tuổi rồi mà còn chưa tu thành chính quả, em có biết vì sao không?”

Cô gái trẻ lắc đầu ngơ ngác.

Trình An Nhã run như lá rụng, Diệp tam thiếu, anh quả là có tài, mỹ nhân kế có thể dùng đến mức này quả là cực phẩm.

Ánh mắt Diệp tam thiếu càng trở nên bi thương, “Bởi vì anh không có tiền, cho nên bị nhà cô ấy chê bai.”

Anh dùng giọng nói thấp trầm kể lại câu chuyện bị thảm của chàng trai nhà quê yêu con gái nhà giàu bị ngăn cản thế nào, vợ con xa cách hai phương thế nào, câu chuyện lắt léo ngặt nghèo, trúc trắc khúc khuỷu, thật xúc động lòng người, khiến người nghe rơi lệ, cô chủ sạp hàng cũng xúc động đến khóe mắt đỏ hoe, nước mắt chực rơi xuống...

“Anh thật đáng thương.” Cô gái ngây thơ nhìn bọn họ đầy thương cảm...

Trình An Nhã bị câu chuyện sến súa của Diệp tam thiếu bịa ra làm cho không nói được câu nào, suýt nữa thì vỗ tay khen hay, gục trong lòng anh cười đến nổi rung cả vai lên, ông trời à, cô chưa từng biết, Diệp tam thiếu lại có thiên phú sến súa như vậy, quả là...quá quá quá ghê gớm.

Cô thật sự phục rồi, năng lực của người đàn ông này quả là lớn mạnh.

Cô run rất dữ dội, trong mắt cô gái trẻ cô như bị chuyện cũ làm cho đau lòng mà khóc, an ủi cô một cách rất lương thiện, Trình An Nhã nhất thời cảm thấy cảm khái vô cùng, cô thiếu nữ nào cũng rất Quỳnh Dao mà.

Diệp tam thiếu ôm lấy Trình An Nhã lại bày ra bộ mặt vừa rạn rở vừa bi thương, cầm lấy sợi dây chuyền mà Trình An Nhã thích, bi thương nói: “Em gái à, hôm nay sinh nhật của bạn gái anh, anh không có tiền tặng cô ấy những món quà đắt giá, chỉ có thể mua một ít đồ trang sức rẻ tiền cho cô ấy vui, nể mối tình thê lương của bọn anh, sợi dây chuyền này còn có thể rẻ hơn được nữa không?”

Cô gái trẻ bị Diệp tam thiếu làm cho cảm động rớt nước mắt, cô nắm chặt tay Diệp tam thiếu, đặt sợi dây chuyền vào tay anh, “Anh à, sợi dây chuyền này em tặng anh, chúc anh chị bách niên giai lão, sớm ngày đoàn viên.”

Mỹ nhân kế và sến súa kế giành thắng lợi hoàn toàn.

Diệp tam thiếu nở nụ cười yêu nghiệt, phong tình vạn chủng: “Em gái, em thật tốt bụng, không giống...”

Anh liếc nhìn cô gái nhỏ trong lòng, thật sự muốn bóp chết cô, cả đời anh chưa bao giờ mất mặt như vậy, vì một sợi dây chuyền năm mươi tệ mà bán sắc, bán cả tiềm năng sến súa của mình.

Tiểu An Nhã, em xong rồi.

Diệp tam thiếu gần như lôi Trình An Nhã ra khỏi khu phố mua sắm một cách thô bạo, trên đường đi Trình An Nhã cười muốn đứt hơi, ngã vào lòng anh rung lên không ngừng, “Diệp Sâm, anh đáng yêu quá, sao lại còn sến hơn cả em.”

Diệp tam thiếu nghe thấy liền lật mặt, giữ chặt sau gáy cô, hôn lên cái miệng đáng ghét một cách dữ dội, nụ hôn mang tính trừng phạt, khiến cô trời đất quay cuồng.

“Còn nói nữa, anh đánh em.” Diệp tam thiếu hung dữ ác bá gào lên, hôm nay là ngày anh cảm thấy mất mặt nhất trong đời.

Nếu như bị cánh nhà báo biết được, cả thành phố A nhất định cười nghiêng ngả, Diệp tam thiếu đột nhiên nổi ý định giết người diệt khẩu. cô cũng không sợ anh, vẫn cười ha ha như cũ, buột miệng nói: “Em phát hiện ra em ngày càng thích anh rồi đấy.”

15. Chương 15: Trâu Già Muốn Gặm Cỏ Non, Cựa Sừng Làm Nghé

Xe bus chạy tới tòa nhà của tập đoàn quốc tế MBS, Diệp tam thiếu lấy xe phóng như bay về nhà, với tốc độ này, dường như muốn phóng đến tận cùng vậy, nét mặt Trình An Nhã rất méo mó.

Diệp tam thiếu, Diệp thiếu gia, thực ra anh không cần tỏ ra đói khát như vậy đâu a a a a...

Hai người về tới biệt thự, Diệp tam thiếu vừa xuống xe đã không kìm lòng được hôn cô cuồng nhiệt, hành động điên cuồng không kìm chế được, Trình An Nhã muốn kháng cự lại nhưng lại bị anh ép sát hơn.

Anh gần như lôi cô vào trong, không ngờ từ sau cây mộc lan xuất hiện một bóng người, canh ngang đường bọn họ. Ánh mắt Dương Triết Khôn tối sầm. Trên tay cầm một tập giấy tờ, các ngón tay nắm chặt, như đang ra sức chế ngự điều gì.

“Dương Triết Khôn, anh đến đây làm gì, không có việc gì thì mau rút đi, bản thiếu gia không có thời gian bận tâm tới anh.” Diệp tam thiếu trầm giọng nói, xưa nay anh vốn không thích gặp Dương Triết Khôn.

Trình An Nhã có chút ngượng ngùng, trong lòng hơi bối rối, nhưng cô lập tức lấy lại bình tĩnh.

“Tất nhiên là có chuyện mới tìm đến cậu.” Dương Triết Khôn từ từ tiến lại gần, giọng nói lạnh lẽo, nhìn gần, Trình An Nhã có chút kinh ngạc, thái độ lạnh băng và cơn giận dâng trào của anh ta khiến người khác hoảng sợ, cô bất giác rung mình.

“Diệp Sâm, các anh có chuyện cần bàn, em đi vào trước đây.”

“Không, An Nhã, em ở lại đây. Sự việc này có liên quan tới em.” Ánh mắt Dương Triết Khôn càng sẫm lại.

Diệp tam thiếu hiện rõ thái độ mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói, “Có chuyện gì thì nói mau, đừng có bày trò nữa, bản thiếu gia không có thời gian hầu anh.”

“Diệp tam, hãy rời xa An Nhã.” Dương Triết Khôn nhả ra từng chữ một, trên người mang theo một không khí rất đáng sợ.

Diệp tam thiếu cười lớn, “Anh nói đùa gì thế? Dương Triết Khôn anh có bị bệnh thì đi tìm thuốc, đừng đến đây nói lời vô nghĩa.”

Dương Triết Khôn rất phẫn nộ, vung tay ném những giấy tờ trên tay mình lên ngực Diệp Sâm, giấy tờ tứ tán, bay rợp trời, tựa như lớp màu nhợt nhạt của cái chết. Trình An Nhã thấy lạnh cả sống lưng, cô có một dự cảm không lành.

“Nói đùa? Đích thực là một trò đùa.” Dương Triết Khôn cười nhạt chỉ về Trình An Nhã nói, “An Nhã là cháu ngoại của Lâm Hiểu Nguyệt anh có biết không?”

“Anh nói cái gì?” Diệp tam thiếu nghiêng răng hỏi, sắc mặt trắng bệch.

Dương Triết Khôn cười nhạt, “Sao? Sợ rồi hả?”

Giống như ống kính quay chậm trong phim, Diệp tam thiếu từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Trình An Nhã khiến cô cảm thấy trong lòng ngột ngạt, trong phút chốc toàn thân lạnh ngắt.

“Không phải là em đã nói em không biết Lâm Hiểu Nguyệt sao?”

An Nhã hoảng sợ, hoang mang không biết làm gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Nói đi chứ!” Diệp tam thiếu phẫn nộ, mười ngón tay nắm chặt vai Trình An Nhã, như dốc hết sức lực bóp nát vai cô, bên cạnh tai cô hét lớn: “Nói đi, nói em không phải là cháu ngoại của Lâm Hiểu Nguyệt, nói em và bà ta không có quan hệ gì, nói đi...”

Gió đêm thổi rì rào, ánh trăng âm đạm lạnh lẽo.

Mái tóc dài phủ lên che mắt cô, từng sợi mềm vương vấn như thắt chặt tim cô.

Dương Triết Khôn giạt tay Diệp tam thiếu ra, giằng cô về phía mình bảo vệ, lạnh lùng nhìn Diệp tam thiếu, “Bây giờ anh hận cái gì? Lúc đầu không phải là anh đã cho người điều tra rồi sao? Vì sợ hãi sự thật sẽ như anh nghĩ nên anh đã dừng lại, dung túng bản thân tự tạo nghiệp chướng.”

“Đồ khốn kiếp anh hãy rút đi cho tôi, việc của tôi và cô ấy không cần đến anh nhiều lời.” Trong lòng Diệp tam thiếu cuộn cuộn dâng trào một nỗi căm hận, anh vung tay đâm về phía Dương Triết Khôn, đâm trúng cằm anh ta. Dương Triết Khôn không kịp phòng bị, bị đánh trúng, bất giác nói lỏng tay.

Cánh tay của Trình An Nhã bị Diệp tam thiếu nắm chặt trở nên tê dại, cô vẫn chưa hoàn hồn lại, bỗng nghe thấy tiếng gió rít bên tai, nắm đấm của Dương Triết Khôn trượt qua mang tai cô đâm thẳng vào mặt Diệp tam thiếu, khiến anh loạn choạng ngã về phía sau vài bước, trên môi bật máu tươi, nhưng vẫn giữ chắc lấy Trình An Nhã không buông.

Dương Triết Khôn lại đâm cú thứ hai.

“Chết tiệt.” Diệp tam thiếu bất ngờ tung một cú đấm, không kiểm soát được cơn giận dữ, hai người lao vào đánh nhau.

Trực tiếp quần tã như vậy, nắm đấm của Diệp tam thiếu vừa nhanh vừa mạnh, đánh cho Dương Triết Khôn thâm tím mặt mày, mồm miệng đầy máu. Bao nhiêu dục vọng, phần nộ, uất hận của buổi tối hôm nay, Tam thiếu đang muốn tìm chỗ phát tiết, Dương Triết Khôn lại chủ động đến nộp mạng, lại không phải là đối thủ của anh, Dương Triết Khôn bị coi như bao cát để Diệp tam thiếu đánh.

Trình An Nhã sững sờ nhìn cảnh trước mắt, thấy Dương Triết Khôn liên tiếp nhổ ra mấy ngụm máu, cô không thể đứng yên mà nhìn vậy bèn xông tới, giữ lấy Diệp tam thiếu, “Đừng đánh nữa, Diệp Sâm, nếu đánh tiếp sẽ có án mạng đấy.” “Mau tránh ra.” Diệp tam thiếu phần nộ, “Không thì đánh luôn cả cô đấy.”

Trình An Nhã thổ hổn hển, ánh mắt long lanh nhìn Diệp tam thiếu, đứng trước Dương Triết Khôn kiên quyết bảo vệ không cho Diệp tam thiếu động chân tay, Diệp tam thiếu càng phần nộ, Trình An Nhã nhẹ nhàng nói: “Diệp Sâm, em thật sự không biết Lâm Hiểu Nguyệt là ai, em không phải là cố ý lừa gạt anh.”

Diệp tam thiếu không nói gì liền quay đầu đi, dường như việc nhìn cô lần nữa chỉ khiến cho anh thêm đau lòng.

“An Nhã, theo anh đi về, ông muốn gặp em.” Dương Triết Khôn nói, tay nắm chỗ vết thương, dựa vào Trình An Nhã định đi. Diệp tam thiếu không hề có ý níu giữ, nửa khuôn mặt hoàn mỹ đó cứng nhắc như tượng tạc.

Ánh trăng rơi vào mặt anh càng toát lên vẻ mặt băng giá.

Trái tim Trình An Nhã đau nhói, Diệp tam thiếu, tại sao lại như vậy?

Diệp tam thiếu đi thẳng vào biệt thự để lại cho An Nhã là bóng lưng lạnh lẽo trong bóng đêm trải dài mãi.

“Em không đi.” Cô trầm giọng nói.

“An Nhã, ông muốn gặp em, em là... em họ của anh, em là cháu ngoại của ông.” Cả người Dương Triết Khôn đau nhức, trái tim anh ta lại càng đau hơn.

Nét mặt Trình An Nhã không có chút biểu cảm gì, “Em là cháu ngoại của ông ấy tại sao lại không thể ở bên cạnh Diệp Sâm được?”

“Hai nhà Diệp Dương vốn có thù hằn từ xưa, hai người không thể ở bên nhau được.”

“Như vậy thì sao?”

Hận thù hai nhà Diệp Dương thì liên quan gì đến cô?

“An Nhã, em đừng cứng đầu nữa, chúng ta về nhà trước đã, được không?” Dương Triết Khôn dịu dàng nói, muốn như ngày xưa xoa đầu cô một cách yêu chiều Trình An Nhã im lặng lùi lại một bước, cánh tay của Dương Triết Khôn dừng lại giữa lưng chừng, gió thổi qua, bàn tay anh trở nên cô liêu.

“Nhà của em là ở đây.” Trình An Nhã nhìn nhà của bọn họ, mỉm cười, “Nếu anh không nói cho em biết em sẽ đi hỏi anh ấy.”

Cô nhặt giấy tờ rơi trên mặt đất, sắp xếp lại, tỉ mỉ đọc.

Bà ngoại của cô tên An Ngọc lan, tên thật là Lâm Hiểu Nguyệt, ông ngoại tên là Trần Đức, ở một nơi rất hẻo lánh, trong núi, có một người con gái tên là Trần Niệm Vân, sau đó trong làng có một hộ gia đình xảy ra hỏa hoạn, cả nhà chết hết chỉ còn một người con gái tên là Cố Mỹ Linh, Trần Đức và Lâm Hiểu Nguyệt nhận làm con nuôi.

Năm Trần Niệm Vân mười sáu tuổi, Lâm Hiểu Nguyệt mắc bệnh qua đời, Trần Đức biệt tích không dấu vết, Trần Niệm Vân dẫn cô em gái Cố Mỹ Linh còn nhỏ rời khỏi làng, ra bên ngoài bốn ba, sau đó lấy Trình Quang, sinh ra Trình An Nhã.

Những chuyện tiếp theo Trình An Nhã cũng biết cả rồi.

Một câu chuyện rất đơn giản, không có gì uẩn khúc, bởi vì ông ngoại bà ngoại cô ở nơi hẻo lánh dường như là cách li với thế giới bên ngoài, tài liệu cũng không ghi chép đầy đủ nhưng cũng đã viết rằng hai vợ chồng rất yêu thương nhau, ông ngoại ở bên cạnh chăm sóc bà ngoại mãi đến khi bà bệnh mà ra đi.

Nhưng mà... những điều này thì có liên quan gì đến tình cảm của chúng ta.

Dương lão gia là Dương lão gia, tôi Trình An Nhã là Trình An Nhã, rốt cuộc là lấy ló do gì mà anh rời bỏ em?

Trên con đường nhỏ hẹp tình yêu và thù hận gặp nhau, anh sẽ chọn thù hận sao?

Một sự phẫn nộ tốt cùng bùng lên từ đáy lòng. Anh vì dụ dỗ em bước vào cuộc sống của anh mà không ngừng dùng thủ đoạn, là anh nói chúng ta hãy thử xem có thể sống tới đâu bạc rằng nông hay không, dùng hết tâm tư để em yêu anh, nhưng anh lại vì thù hận của đời trước mà muốn rời bỏ em?

Diệp Sâm, rốt cuộc anh coi em là cái gì?

Vì tình yêu, em có thể hi sinh tất cả, chết không hối tiếc, nhưng anh lại dễ dàng nói lời từ bỏ em, anh bảo em phải làm sao đây?

Nếu tình yêu của chúng ta không thắng nổi sự thù hận trong tim anh, anh muốn hận, vậy tùy ý anh, muốn đoạn tuyệt nhau, cũng phải do anh nói với em, Trình An Nhã, anh không cần em nữa, không yêu em nữa, chúng ta chia tay đi.

Vậy thì tốt thôi, sẽ theo ý nguyện của anh, nếu một người đàn ông vì thù hận của đời trước mà rời bỏ em, em cũng không oán tiếc.

Bản cô nương cũng không phải là kẻ rẻ mặt như vậy.

Gương mặt Trình An Nhã đầy bi thương, gượng gượng đứng lên từng bước bước lên lầu...

An Nhã đứng trước cửa phòng của Diệp Sâm, cũng không cả gõ cửa mà bước thẳng vào, trong phòng toàn là mùi rượu. Diệp tam thiếu đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cửa, thân hình cao lớn giống như khảm một lớp băng sương, ánh trăng từ cửa sổ hắt vào càng làm cho bóng hình Diệp Sâm trở nên lạnh lẽo, rõ ràng chỉ cách nhau có mấy bước chân nhưng trong lòng Trình An Nhã cảm giác như bọn họ cách nhau rất xa rất xa...

Dường như có một bức tường chân không bao quanh người anh, bức tường này ngăn cách không cho bất kỳ ai đến gần được.

Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời.

Trên sàn nhà đã thấy một vỏ chai rượu nằm chổng chơ, mượn ánh sáng của ánh trăng An Nhã biết được đó là một chai rượu Whisky Scotland nồng độ mạnh, và trên tray anh vẫn cầm một chày nữa, lúc lúc lại dốc cả chai rượu lên uống.

“Diệp Sâm, tại sao vậy?” An Nhã khẽ hỏi, rất nhẹ nhàng khẽ khàng như là sợ làm phiền.

Diệp tam thiếu ngửa cổ uống tiếp một hơi, không buồn đáp lại lời, cả gian phòng là một bầu không khí u ám. An Nhã cười khẽ, “Anh không cần em nữa, ít nhất cũng phải cho em một lý do chứ.”

“Anh không cần em...hahaha...” Diệp tam thiếu cười một cách điên cuồng, “Tay họ Dương vẫn chưa nói với em sao? Anh ta thật nhẫn tâm để em đến hỏi anh...”

Diệp tam thiếu từ từ quay người lại, trên mặt thể hiện rõ sự tuyệt vọng tột cùng, khiến người khác nghẹt thở...

Cô như ngàn mũi tên đâm xuyên trái tim.

“Em muốn biết tại sao ư? Vậy để anh nói cho em biết...” Diệp tam thiếu cười vừa điên cuồng vừa tuyệt vọng, đột ngột đập mạnh chai rượu trên tay vào tường, phần nộ hét lên: “Bởi vì anh cũng là cháu ngoại của tên khốn đó.”

“Không thể nào, làm sao có thể...” Toàn thân An Nhã mềm nhũn, không còn chút sức lực nào ngã xuống tấm thảm, đau khổ gào khóc, rốt cuộc là tại sao như vậy?

Diệp tam thiếu cười lạnh lùng, “bọn họ vốn là bạn thân lâu năm của nhau, nhưng Dương Vân cướp vị hôn thê của Diệp Chấn Hoa, Lâm Hiểu Nguyệt, Diệp Chấn Hoa báo thù, năm đó Lâm Hiểu Nguyệt đang mang thai con của Dương Vân, vì Dương Vân mà dờ dạn của Diệp Chấn Hoa, sau đó sống chết không rõ, họ đều nghĩ là Lâm Hiểu Nguyệt đã chết rồi nên điên cuồng báo thù nhau. Mười tám năm sau, Dương Vân để con gái mình là Dương Tinh đi mê hoặc Diệp Chấn Hoa, lấy trộm cơ mật thương nghiệp của tập đoàn quốc tế MBS, nhưng không ngờ rằng Dương Tinh và Diệp Chấn Hoa yêu nhau thật lòng và sinh ra anh. Dương Vân hận mẹ anh đã phản bội, Diệp Chấn Hoa hận mẹ anh đã lừa dối, mẹ anh không còn con đường nào khác đành rời bỏ thành phố A, và làm vũ nữ ột vũ trường để nuôi anh khôn lớn. Năm anh tám tuổi, sốt cao dẫn đến viêm phổi, mẹ anh không có tiền để chữa bệnh cho anh chỉ có thể đưa anh về Diệp gia. Nhưng Diệp Chấn Hoa đã nhẫn tâm không nhìn mẹ con anh, mẹ anh lại đi cầu cứu Dương Vân, Dương Vân coi mẹ anh là nỗi nhục của Dương gia, cũng không muốn nhìn nhận. Mẹ anh ôm anh quỳ trước cửa Dương gia một ngày một đêm, hôm đó trời mưa rất to.... Mẹ con anh bị mưa ướt một ngày một đêm, Diệp Chấn Hoa đến và mẹ anh nói: “Có phải mẹ anh chết đi rồi thì ông ấy mới dẹp bỏ thành kiến với mẹ anh mà cứu anh, Diệp Chấn Hoa không đáp, cuối cùng mẹ anh vì ngấm nước mưa và cộng thêm tâm lý chấn động quá lớn, bệnh tim tái phát mà qua đời...”

“Đừng nói nữa...” cô ôm mặt, nước mắt xuyên qua kẽ tay rơi lã chã.

“Anh hận bọn họ, là bọn họ ép mẹ anh phải chết, mẹ anh đã làm sai cái gì, mẹ anh không có lỗi với ai cả, lỗi duy nhất của mẹ anh là không nên nghe lời Dương Vân mà đi trộm cơ mật thương nghiệp gì đó...” Diệp Sâm kể lại chuyện cũ, thần sắc vô hồn, khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt gì đó dường như không còn chút sức sống nào.

Trình An Nhã đau đớn khóc không ngừng.

“Chúng ta...” Diệp Sâm ôm lấy Trình An Nhã nghẹn ngào hỏi, “Phải làm sao đây?”

Một đêm đầy rối ren.

Hai người ở trong phòng ôm nhau suốt đêm, sau đó An Nhã dìu Diệp Sâm lên giường, cô cũng không còn chút sức lực nào nằm xuống, ôm Diệp Sâm. Hai người họ giống như hai con nhím, biết rõ sẽ đâm vào nhau thương tích đầy mình, nhưng trong đêm giá lạnh ấy, họ vẫn ôm chặt lấy nhau.

Anh ngủ say rồi, cô nhìn nét mặt của anh mà lòng đau như dao cắt.

Đời người ai rồi cũng sẽ gặp một người mà vui buồn, giận dữ của họ, bản thân cũng cam tâm tình nguyện chia sẻ, không chút oán hận, Diệp Sâm chính là cam tâm tình nguyện của cô.

Anh em họ ư, đây là trò đùa quái ác gì đây, nhất định là có sai sót ở đâu đấy rồi, nhất định là như vậy, cô không tin cô và Dương Vân có quan hệ gì.

“Anh là kẻ lừa đảo, Diệp Sâm, anh thực sự là kẻ lừa đảo, thật sự là đáng ghét mà, tại sao anh lại lừa mất trái tim em? Bây giờ ai chịu trách nhiệm với nó đây? Ngay từ đầu nếu em không gặp anh có phải là tốt

biết bao, Trình An Nhã vẫn là Trình An Nhã, một Trình An Nhã hẹp hòi, cái gì cũng không làm tổn thương được, sống vô tư thoải mái biết bao.”

“Nhưng anh đã hủy hoại em rồi.”

Phải làm sao đây? Em thực sự rất sợ, ngày mai khi tỉnh lại ông trời cũng thay đổi rồi, chúng ta phải làm sao đây? Em không muốn chia li...em không muốn rời xa anh, có thể, chúng ta không phải là anh em họ thì sao...”

“Nói ra thì... chúng ta cùng đẹp như nhau, lòng dạ đen tối như nhau, kiêu ngạo như nhau...nói không chừng thật sự là có quan hệ huyết thống không rõ ràng với nhau...” Trình An Nhã mỉm cười, “Vậy thì đã sao chứ?”

Diệp Sâm, đừng đau lòng có em ở đây, anh còn sợ cái gì?”

Kể từ ngày hôm nay, Trình An Nhã là thần hộ mệnh của Diệp Sâm.

Sáng sớm hôm sau, Trình An Nhã dậy từ rất sớm, nấu hai phần ăn sáng dinh dưỡng, khi Diệp tam thiếu xuống lầu, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt dường như hòa quyện vào nhau. Diệp tam thiếu ánh mắt thâm trầm, cô mỉm cười, anh gật đầu không nói một câu liền ngồi ăn sáng, Trình An Nhã trong lòng đau xót cũng ngồi xuống cạnh anh.

Hai người cùng lặng lẽ ăn sáng đến tận lúc ra khỏi cửa cũng không nói gì, trong lòng An Nhã càng nặng nề bất an.

Diệp tam thiếu, đành từ bỏ như vậy ư?

Trình An Nhã đứng bất động nhìn anh lên xe, xe khởi động rồi nhưng thấy An Nhã không lên xe, mắt Diệp Sâm sầm lại, đạp ga đi thẳng.

Cô cười đau khổ, hóa ra tình yêu cũng chỉ có như vậy thôi.

Chuyện họ là anh em họ vẫn chưa được làm rõ vậy mà Diệp Sâm đã từ bỏ như vậy, mới cho cùng là vị trí của cô trong trái tim Diệp Sâm không bằng nỗi mối thù hận đó.

Trên con đường hẹp tình yêu gặp thù hận, Diệp Sâm đã chọn lấy thù hận.

Cô ngẩng đầu, buổi sáng mùa hè còn hơi se lạnh, bầu trời trong xanh dần dần trở nên mỏng manh hơn, trái tim cô cũng như sắc trời nhạt dần, ra sức kìm nén nước mắt rơi.

Bỗng có tiếng xe lại gần, cô có chút ngỡ ngàng, chậm chậm cúi đầu xuống, đã thấy Diệp tam thiếu dừng ngay trước mặt, bóng dáng cao lớn bước xuống xe, khuôn mặt Diệp Sâm xuất hiện trong tầm nhìn mờ hồ của Trình An Nhã, chỉ cảm thấy một luồng sát khí tỏa ra từ người anh.

Diệp tam thiếu đưa một tay ra ôm lấy cô, nụ hôn nồng nàn rơi xuống môi cô, có quyết đoán, và cũng đầy kiên định, cánh môi cô nhói đau, Diệp tam thiếu buông cô ra, từng chữ từng lời nói: “Không cần biết chúng ta có phải là anh em họ hay không, anh chỉ chọn em mà thôi.”

Hôm nay hai người đi làm muộn, vừa đến văn phòng thì Lưu Tiểu Điềm liền báo là chủ tịch hội đồng quản trị và Louis tiên sinh đã chờ ở văn phòng lâu lắm rồi, ánh mắt Diệp tam thiếu trầm xuống, không nói lời nào đu thẳng vào văn phòng.

Lưu Tiểu Điềm nói nhỏ: “Ngài Louis đẹp quá.”

“Tôi gặp qua rồi.” Trình An Nhã liếc nhìn phòng tổng giám đốc và điềm nhiên mỉm cười nói: “Không đẹp bằng Diệp tam thiếu.”

“Mỗi người đều có vẻ đẹp riêng mà.”

Trình An Nhã chỉ mỉm cười mà không nói, ngồi vào bàn của mình và bắt đầu làm việc.

Trong phòng tổng giám đốc, ba vị lãnh đạo đang đàm thoại.

“Phó tổng giám đốc?” Diệp tam thiếu lạnh lùng nhếch khóe môi, ngũ quan tinh xảo thoáng qua một nét chế giễu, anh hỏi: “Ba chắc chắn chứ?”

Louis đầu tư cho tập đoàn quốc tế MBS, trở thành một trong những cổ đông lớn nhất của MBS đồng thời đảm nhiệm chức phó tổng giám đốc của tập đoàn, đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Diệp tam thiếu ngoài cười nhặt ra chẳng có cảm xúc nào khác.

“Sao, anh không đồng ý?” Diệp lão trầm giọng hỏi, vô tình công kích thêm, “Anh và Dương Triết Khôn đấu với nhau lâu như vậy vẫn chưa phân thắng bại, lại còn tổn thất nặng nề, không một ngân hàng nào dám cho MBS vay vốn, lẽ nào anh còn muốn ta giương mắt nhìn gia nghiệp của dòng họ bị hủy hoại ở đời ta à?”

“Sao ba không hỏi ai là người đứng sau lưng tạo ra cuộc chiến này?”

“Ta không hỏi quá trình, ta chỉ xem kết quả, hiện tại MBS thiếu vốn, anh không có cách nào lấp chỗ hổng đó, Louis có thể đầu tư vốn, tại sao anh không cần, nếu đánh mất công trình vịnh nước cạn, MBS nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề, sẽ bị Diệu Hoa nuốt chửng, anh muốn thua Dương Triết Khôn sao?”

Diệp tam thiếu bắt chéo hai chân, dựa người ra phía sau, nở nụ cười ba phần bốn cột, ba phần phong lưu, bốn phần chế giễu, “Louis tiên sinh, đây là ý của ngài sao?” Louis xưa nay vốn bình thản như nước, cười hỏi: “Tam thiếu gia không muốn hợp tác với tôi sao, không muốn cùng làm việc với tôi sao?”

“Tin tôi đi, ngài rất biết cách để làm người ta ghét.”

Sắc mặt Diệp lão trầm xuống, “Anh nói năng kiểu gì thế?”

Diệp tam thiếu hừ một tiếng lạnh lùng, chậm rãi nói: “Ông xem trọng anh ta như vậy, tin tưởng anh ta, làm phó tổng giám đốc gì chứ, vị trí tổng giám đốc của tôi cho anh ta ngồi luôn rồi.”

“Anh sẽ đồng ý?”

“Đương nhiên là không.” Diệp tam thiếu chậm rãi nói từng chữ. Trong tay Diệp lão bao gồm cả của Diệp Vũ Đường và Diệp Vũ Đồng có 51%.

Anh có 28% cổ phần trong MBS, trong tay Diệp Vũ Đường có 10%, nếu anh tìm cách có thể lấy được số cổ phần đó, cộng thêm số của phần của người đứng về phía anh trong hội đồng quản trị thì thắng thua vẫn khó phân định.

Diệp lão chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc phần thắng.

“Nếu đã như vậy, thì cứ quyết định như vậy đi.”

Diệp tam thiếu xua tay, “Nếu ba không ngại ông trùm Mafia của Italia vào làm chủ MBS thì con cũng không có ý kiến gì.”

“Mafia thì làm sao? Mafia cũng có những làm ăn chân chính, MBS có Louis vào cùng làm chủ, ta một chút cũng không e ngại, ta tin tưởng Louis sẽ đưa MBS tới đỉnh cao nhất, triệt để đánh bại Diệu Hoa.” Diệp lão trầm giọng nói từng chữ một, nghiêm trọng rất mạnh.

Diệp tam thiếu mím môi một cách lạnh lùng nhìn Diệp lão, Diệp lão nói những lời này là có ý gì, là ngầm ám chỉ Diệp Sâm là đồ vô dụng, không có cách nào đánh bại được tập đoàn Diệu Hoa?

Bên ngoài họ sẽ nghĩ sao về mối quan hệ giữa MBS với Mafia Italia đây?

Là vì không chống lại được sự công kích của Diệu Hoa và tài phiệt Vân Thị nên đã bắt tay với Mafia, lấy đen ăn trắng, người đời sẽ kết tội Diệp tam thiếu là kẻ nham hiểm không từ thủ đoạn. Nếu MBS phản công lại Diệu Hoa và Vân Thị, thì lời ra tiếng vào càng đặc sắc, Diệp tam thiếu càng cười càng toát ra vẻ lạnh lùng, “OK, nếu ba đã nói như vậy thì cứ làm như vậy đi, con không có ý kiến gì, chỉ là không biết ngài Louis định đầu tư bao nhiêu đây?”

Diệp lão nhú mày, định cất tiếng thì Louis đã cười nói: “Hai tỷ đủ không?”

“Ồ, là tiền Hàn hay tiền Nhật?”

“Bằng Anh.”

Sự việc này như vậy đã được quyết định.

“Diệp Sâm, tối qua ta nhận được thông tin, thư ký của anh Trình An Nhã là cháu ngoại của Dương Vân, có chuyện như vậy sao?” Diệp lão ánh mắt âm hiểm.

Diệp Sâm nheo mắt lại, cười nhạt nói: “Việc này không liên quan tới ba.”

“Không liên quan? Anh nghĩ không liên quan sao? Nhanh chóng cắt đứt quan hệ với nó ngay, đừng có dây dưa không rõ ràng, đây là loạn luân đấy anh có biết không hả? Anh muốn làm cho cả thiên hạ đều biết hay sao hả?”

Diệp tam thiếu cười, điệu cười cũng không thể biểu hiện được hết biểu cảm của ánh mắt, “Việc này lại là lỗi của ai?”

Diệp Chấn Hoa đơ người.

“Mày muốn hận thì đi mà hận Dương Vân, nếu không phải là do anh thì tất cả đã không xảy ra, mẹ của mày...”

“Đừng nói nữa.”

Diệp lão cười lạnh lùng, một từ cũng không nói. Louis đang định đi cùng Diệp lão thì Diệp tam thiếu thu lại cơn giận, lạnh lùng nói: “Louis, anh ở lại tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Louis khẽ nhướn mày, “Bác cứ về trước đi, cháu và tam thiếu gia nói chuyện một lát.”

Diệp lão không nói gì, phẩy áo ra về, cửa phòng tổng giám đốc đột nhiên bật mở, Diệp lão đằng đằng sát khí đi ra, mọi người đều kinh hãi, nhưng rất nhanh lại quen ngay, Diệp lão nhìn Trình An Nhã một cái, lạnh lùng ra lệnh: “Cô đưa tôi xuống lầu.”

“Vâng.”

Trong phòng tổng giám đốc.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Diệp tam thiếu nói thẳng không vòng vo, “Thế lực của anh rất hùng mạnh, bá đạo một phương, một MBS nhỏ nơi cũng không lọt được vào mắt của anh, Louis, tôi không hiểu tại sao anh phải làm như vậy?”

“Anh nghĩ là tôi muốn MBS?” Louis nhướn mày, tỏ ra rất hứng thú, “Diệp tam thiếu thông minh tuyệt đỉnh, sao lại không đoán được chứ?”

“Rất xin lỗi, chúng ta dân tộc khác nhau, dù thông minh thế nào cũng có khoảng cách.”

“Haha, Diệp tam thiếu, anh thật hài hước.” Louis cười rất dịu dàng, không hề bận tâm Diệp tam thiếu mắng mình là cầm thú, ngược lại rất hứng thú tới sự hài hước của Diệp tam thiếu, ánh mắt của Diệp tam thiếu lúc này càng trở nên lạnh lùng.

“Diệp tam thiếu, anh có biết tôi muốn gì không? Tôi lấy MBS để làm gì, chúng tôi đã đủ lớn mạnh đứng vào vị trí cao nhất trên toàn thế giới, lấy thêm MBS cũng chỉ là gắm dẹt thêm hoa mà thôi.”

Louis hồ hững nói: “Nói không chừng ở đây có thứ hấp dẫn tôi hơn cả MBS.”

Diệp tam thiếu lạnh lùng cau mày nói: “Louis, có những lời tôi không muốn nói lần thứ ba, anh tốt nhất đừng có động vào Trình An Nhã.”

Louis mỉm cười nói: “Vậy làm thế nào đây? Tôi đã thích cô ấy rồi. tôi biết Trình An Nhã là bạn gái anh nhưng cô ấy vẫn chưa gả cho anh thì chúng ta cạnh tranh công bằng, ok?”

Diệp tam thiếu cười đầy ẩn ý, cạnh tranh công bằng? ừ, trên thế giới này có cái gì là công bằng thật sự.

16. Chương 16: 9999 Đóa Hoa Hồng

Trình An Nhã từ trước giờ vẫn luôn khiêm tốn và thanh khiết, trong phút chốc đã trở nên nổi tiếng, trở thành nữ thần được chú ý nhất trong MBS, được mệnh danh là người phụ nữ mạnh mẽ nhất trong lịch sử MBS từ lúc thành lập tới nay, chẳng bao lâu đã truyền đi khắp công ty.

Trong khoảng thời gian dài, trong MBS có người nói đến Louis, tự khắc nhớ tới câu nói: Trâu già muốn gặm cỏ non, cửa sừng làm nghé.

Diệp tam thiếu vừa về tới công ty thì nghe tới những lời bàn tán đó, nhếch mép cười, tinh thần sáng khoái.

“Trình An Nhã hôm nay thể hiện rất tốt, tăng tiền thưởng.” Anh thốt ra câu này khiến cho đám Lưu Tiểu Diễm đang tao nhã nhẹ nhàng bước vào phòng tổng giám đốc lập tức hét lên, Trình An Nhã mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm việc rất nghiêm túc.

Tăng lương còn tạm được, tăng thưởng thì nói làm gì, thưởng chỉ có một tháng, tăng lương thì cả một năm.

Phòng thư ký bận rộn tới mức không thể ngừng tay chân, việc Louis trở thành phó tổng của MBS đã là sự thực, trước mắt việc Diệp Sâm cần làm là không chế quyền lực của anh ta.

Khi cô đưa tài liệu vào cho Diệp tam thiếu xem lại, anh xoay chiếc bút trong tay cười mà như không hỏi Trình An Nhã, “Trở thành nữ thần trong đề tài bàn tán cảm giác như nào?”

“Tạm thời thì cảm thấy cũng tuyệt.” Trình An Nhã mỉm cười đưa đồng tài liệu đặt trên bàn Diệp Sâm, “Diệp tổng mời xem qua.”

Diệp tam thiếu liếc nhìn đồng giấy tờ chất thành đồng như núi, năng lực của tiểu nha đầu này, anh biết rõ, không cần quá lo lắng, hiện tại anh quan tâm tới việc khác hơn, “Nghe nói có rất nhiều người muốn theo đuổi em?”

Anh vừa xem camera của nhà ăn nhân viên, vây quanh Trình An Nhã cũng thật không ít đàn ông, anh biết rõ Trình An Nhã xinh đẹp, được gọi là hoa khôi của MBS, nhưng anh không ngờ rằng có nhiều đàn ông để ý đến người phụ nữ của anh như thế.

Vẫn chưa xem tới đoạn Louis xuất hiện, anh đã cảm thấy hỏa khí bốc nghi ngút, rất muốn dùng lửa đốt thành than những tay thuộc hạ không có mắt này, anh cực kỳ ghét những người đàn ông khác nhìn ngắm Trình An Nhã, gã nào cũng như con ong vậy, Diệp tam thiếu méo mó này đặc biệt ghi nhớ từng người một.

Lúc xem tới đoạn hình ảnh hoàng tử u sầu Louis xuất hiện, lại có khí phách đến như vậy, hỏa khí bốc lên đỉnh điểm, nhưng sau đó vì việc Trình An Nhã trêu chọc Louis thì lại cười toét miệng.

Nhưng vẫn không sáng khoái.

“Bản cô nương từ khi học mẫu giáo đã có một tá người theo đuổi, đặc biệt là khi ở Luân Đôn càng nhiều, anh có ý kiến gì à?” Trình An Nhã nhướn mày, dịu dàng phản vấn, ánh mắt ôn hòa đến không thể ôn hòa hơn được nữa.

“Có ý kiến, anh sẽ khiến họ làm việc quá sức mà chết.” Diệp tam thiếu cười lớn, nhả từng chề qua kẽ răng, cười một cách hết sức là đen tối méo mó.

Bởi thế, sau đó mấy ngày liền, những đáng tinh anh này liên tục bị tăng ca, bận rộn làm hết hạng mục này đến hạng mục khác, một ngày ngủ không đến hai tiếng đồng hồ, thiếu chút nữa thì chết vì lao động kiệt sức, đã thế tổng giám đốc đại nhân còn ra lệnh, tăng ca không lương, bọn họ cảm thấy rất kỳ lạ, rất vô duyên vô cớ.

“Tùy anh thôi.” Trình An Nhã cười ngọt ngào.

Hai người nhìn nhau cười, người này so với người kia điềm tĩnh, người này so với người kia đen tối, méo mó.

Muốn biết như thế nào gọi là nam thâm nữ tặc thì mời xem Diệp tam thiếu và Trình An Nhã.

“Đúng rồi, quên nói với em một việc, vừa nãy anh đã đi gặp Đường Tứ thì gặp anh họ tốt của em.” Diệp tam thiếu nhân mạnh ba từ anh họ tốt, thần sắc lạnh lùng, “Anh ta nhờ anh nói với em, nên về nhà rồi.”

“Ai về nhà người này, tự tìm mẹ mình.” Trình An Nhã cười khế, ra khỏi phòng, buổi chiều còn đông việc cần phải làm, cô không có nhiều thời gian để quan tâm tới những chuyện không đâu này.

Vừa bận được một lát thì lâu một điện lên nói cô có chuyển phát nhanh, Trình An Nhã nhờ người dưới lầu chuyển lên cho, ai ngờ rằng là bó hoa hồng lớn, người giao hàng là một thanh niên trẻ tuổi giống như là vừa mới đi làm không lâu, rất lịch sự nói với Trình An Nhã, đây là chín mươi chín đóa hoa hồng.

Đám người Lưu Tiểu Diễm, Quan Như Đồng hò hét kêu lãng mạn, Trình An Nhã lặng lẽ ký tên, trong bó hoa có một tấm thiệp nhỏ, tất cả mọi người xúm lại xem, chỉ có một câu rất đơn giản, em sẽ thuộc về anh.

Ký tên, Louis.

“Oa...là của phó tổng này.” Trần Quyên kinh ngạc kêu lên, mùa xuân của Trình An Nhã đến rồi.

“Phó tổng hấp dẫn quá, lãng mạn quá...”

“An Nhã, buổi trưa em đối với người ta như thế, người ta vẫn si tình không hối hận, thật hiếm thấy, oa, cực phẩm quá.”

...

Đích thực rất cực phẩm.

Khóe mắt Trình An Nhã co giật, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, gió thu vi vút, sát khí đằng đằng.

Các cô gái nhanh chóng về chỗ mình, Trình An Nhã cứng đờ xoay người lại, khuôn mặt của Diệp tam thiếu tối sầm như sắp đổ mưa đến nơi, theo như kinh nghiệm trước đây thì bó hoa tươi tắn rực rỡ này rất có khả năng sẽ bị vứt xuống lầu, xóa sạch không dấu vết.

“Lưu Tiểu Diễm, Quan Như Đồng đi đặt hoa hồng đỏ cho tôi, 9999 đóa, xếp kín chỗ này.” Diệp tam thiếu lạnh lùng ném ra một câu, đóng sầm cửa lại, làm cả tầng lầu bị chấn động.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, Trình An Nhã không thốt được lời nào, ngửa mặt hỏi trời xanh.

Vậy là buổi chiều đó, tập đoàn quốc tế MBS rất hoành tráng, từng bó từng bó hoa hồng được vận chuyển lên tầng trên cùng. Nụ cười mỉm của Trình An Nhã quả thật không thể trưng lên được nữa. Cô vốn dĩ muốn thử làm cho Diệp Sâm thay đổi ý kiến nhưng anh lại lạnh lùng ném ra một câu, Anh thích thế.

Diệp tam thiếu, anh thật lãng phí, có tiền cũng không thể tiêu sài như thế chứ a a a.

“Cái này...giống lễ đường kết hôn...ừm, cái đó...” Trong bầu không khí im ắng đó, Lưu Tiểu Diễm giả cười cười hai tiếng, chìa tay ra, cũng không biết là cần nói gì. Quan Như Đồng nhìn thấy tình thế vậy nháy mắt ra hiệu cho Lưu Tiểu Diễm ít nói thôi.

Trình An Nhã xoa xoa đầu lông mày có chút đau, tiếp tục mỉm cười như thường ngày, không phát biểu ý kiến gì.

Khi Diệp tam thiếu đi ra, cũng bị đờ người một lát, mắt nhìn xung quanh, đúng là một biển hoa hồng đỏ rực bao trùm cả phòng thư ký, thư ký của anh gần như bị chìm ngập trong biển hoa.

“Tôi nói, sao bốn người các cô không đi uống cà phê đi?” Diệp tam thiếu lạnh lùng nói, bốn cô gái nhìn nhau, theo anh làm việc bao năm rồi tự nhiên họ hiểu là anh đang ra lệnh đuổi khách, muốn bọn họ nhanh chóng biến mất.

Có gian tình!

Đây là suy nghĩ chung của cả bốn người bọn họ, Trình An Nhã vẫn điềm tĩnh ngồi nhìn Lưu Tiểu Diễm bọn họ rời đi.

“Tôi cảm thấy An Nhã và Diệp tổng nhất định có chuyện gì đấy?!”

“Nói thừa, người ta tặng 99 đóa hoa, Diệp tổng tặng 9999 đóa, gấp 101 lần, thể hiện rõ sự cạnh tranh, không có gì mới lạ.”

“Nhưng mà Diệp tổng cũng không nói là tặng An Nhã mà.”

“Đồ ngọc cũng đoán được là tặng cho Tiểu An Nhã.”

“Oa oa... Lãng mạn quá đi mất.”

“Tiếp theo đây sẽ có nhiều trò để xem rồi, Diệp tổng và phó tổng đều thích Tiểu An Nhã, cạnh tranh rất kịch liệt, nhất định sẽ có nhiều trò vui rồi.”

“Diệp tổng không phải là đã có vợ con rồi sao? An Nhã là sao chứ?”

“Đúng rồi...”

“Lẽ nào...”

“Hay là, ở lại...”

“Các cậu có gan không?”

“...không có.”

Cả tầng lầu đó ngoài một lối đi nhỏ ra còn lại chất đầy hoa hồng, Diệp tam thiếu nhìn thành quả như vậy rất đắc ý, Trình An Nhã bỏ kính ra, từ từ ngước lên nhìn, nói: “Anh có thấy vô vị không?”

“Tặng hoa cho người phụ nữ của anh sao gọi là vô vị được.”

Diệp tam thiếu khẽ cười, ngồi lên bàn làm việc của Trình An Nhã, một tay đề lên đồng tài liệu mà cô đang sắp xếp, cười như cả một bầy ma quỷ đang khiêu vũ, “Tiểu An Nhã, thích không?”

“Anh nhìn xem em có giống như thích không?”

“Lúc hẹn hò ai là người nói thích hoa hồng?”

“Em nói anh trẻ con quá, tranh với Louis làm gì, em đâu có thích anh ta.” Trình An Nhã nhếch mép, “Diệp tổng xin bỏ tay vàng ngọc của anh ra, đang đề lên tài liệu của tôi rồi.”

Diệp tam thiếu: “...”

“Trẻ con, anh bao nhiêu tuổi?” Trình An Nhã cầm đồng tài liệu trên tay gõ lên trán Diệp tam thiếu, không đánh không hạ giận, “Trả lại tất cả cho em.”

“Bản thiếu gia một khi đã tặng đồ cho người khác thì không có đạo lý thu hồi lại.” Diệp tam thiếu hừ một tiếng, tránh cái đánh của Trình An Nhã, rồi bất ngờ ôm lấy cô, hai người ngã xuống biển hoa, mùi hương hoa ngào ngạt ập tới, An Nhã bị người anh đè lên, sắc hoa ánh lên càng khiến người cô thêm trắng, người và hoa đua nhau khoe sắc.

“Nói, thật sự là không thích sao?”

“...Anh rốt cuộc là muốn làm gì.” Không được ác bá như vậy chứ.

“Bản thiếu gia đang ghen, ai bảo Louis tặng hoa cho em? Cảnh cáo em, lần sau anh ta tặng mà em dám nhận, bản thiếu gia lại tặng em 9999 đóa, xem ai ngầu hơn ai?”

Trình An Nhã đẩy Diệp tam thiếu ngồi dậy, tiện tay rút ra một bông hoa, thật là đẹp, nở rất rực rỡ, nói thật lòng, cô không phải là không vui khi Diệp tam thiếu tặng cô nhiều hoa như vậy, nhưng mà...

“Diệp Sâm...”

“Tiểu An Nhã, chúng ta thỏa thuận một chuyện, khi chỉ có hai ta em đừng gọi Diệp Sâm Diệp Sâm nữa được không, xa lạ quá...”

“...Vậy gọi anh là gì? Trình An Nhã tỏ vẻ rất dễ nói chuyện.

“Ông xã?”

“Biến.”

“Gọi là ông xã thì có làm sao, người ta yêu nhau đều gọi như thế.” Vừa nghĩ tới giọng nói này của cô gọi một tiếng ông xã ngọt ngào đã đủ làm tê dại trái tim Diệp tam thiếu rồi.

“Gọi không nổi, cái khác đi, hay gọi là Sâm Sâm?” Trình An Nhã cũng tự rùng mình, đúng thật lúc nào cũng gọi Diệp Sâm Diệp Sâm xa lạ quá, ai bảo mẹ anh đặt tên anh có hai chữ chứ.

“Em là mẹ anh à?”

“Được, không gọi nữa, Diệp tam thiếu, Diệp Sâm. Đều không gọi như vậy nữa.”

“Thôi được rồi, tùy em.” Diệp tam thiếu giận dỗi quay mặt đi chỗ khác, Trình An Nhã khóc cười không xong, nhìn cả một phòng hoa rồi lại nhìn Diệp Sâm đang giận dỗi bên cạnh, trái tim Trình An Nhã bỗng mềm yếu đi một cách hồ đồ, dường như cả đời cô đã bị biển hoa này lấp đầy rồi.

“A Sâm...”

Anh toét miệng cười.

Diệp tam thiếu liền bắt lấy cô, thuận chiều cùng ngã trên hoa, Trình An Nhã nhất thời mất thăng bằng ngã lên người anh, bị Diệp tam thiếu hôn sau đấm nồng nàn.

“Tiểu An Nhã, có em thật tốt.”

“Là việc may mắn nhất đời của anh.” Trình An Nhã không ngại gì mà chấp nhận những lời cảm khái của anh, nắm lấy cà vạt của anh ngồi dậy, mỉm cười, “Diệp tam thiếu, chúng ta thương lượng một chuyện...”

“A Sâm.”

“Anh cũng phải để cho em thời gian để thích ứng chứ...” Trình An Nhã chậm rãi bác lại, thấy sắc mặt Diệp tam thiếu nghiêm lại, cô đành đầu hàng, “Thôi được, A Sâm, chúng ta thương lượng một chuyện này, sau này anh đừng có tranh với Louis nữa, kệ người ta thích làm gì thì làm.”

“Ai bảo anh ta dám nhòm ngó người phụ nữ của anh, việc này không thể thương lượng.”

“Anh làm gì thế, phụ nữ nhòm ngó anh có thể xếp thành 1 vòng thành phố A này, em đã nói gì anh chưa?” Trình An Nhã mỉm cười hỏi, nụ cười ngọt ngào, giọng điệu nhẹ nhàng, Diệp tam thiếu đột nhiên cảm thấy da đầu tê rần.

“Đấy là chuyện của quá khứ rồi, đừng lật nợ cũ ra nữa.”

“Sao anh vẫn chưa nghe ra nhỉ? Thảo nào lúc đi thi toàn thi trượt.”

“Anh ghen đấy, làm sao nào?” Diệp tam thiếu không thể nhẫn nhịn được bèn hét lên, gần như vỡ đất mà dậy, dáng vẻ hệt như dã thú bị đốt lông.

“Em không thích Louis, anh ghen cái gì?”

“Tự ghen.”

Trình An Nhã, “...”

Cô nhìn một biển hoa chất đầy trước mặt, lộ ra một vẻ mặt vô cùng đau khổ, “Lãng phí quá...9999 đóa hoa hồng, bao nhiêu là tiền.”

Diệp tam thiếu, “...”

Đầu anh bỗng tối sầm lại, loại đàn bà nào thế? Lập tức nhớ đến lời Ninh Ninh, mỗi lần lễ Valentine hoa hồng mami được tặng đều mang đi bán.

Anh quay cái đầu cứng đờ của mình lại, cả một phòng đầy hoa như vậy, Trình An Nhã chắc có dã tâm thêm muốn, cho dù là bán giá rẻ thì cô ấy cũng bán được không ít tiền, Diệp tam thiếu dường như đã hình dung ra cảnh tượng Trình An Nhã đứng giữa biển hoa mà đếm tiền đếm tới mức bị chuột rút.

Anh nghiêng răng nghĩ, cô ấy dám bán hoa đi, thì anh sẽ tàn sát cô.

Ánh mắt của hai người đúng lúc gặp nhau, trong một con mắt của Trình An Nhã hiện rõ ràng tờ nhân dân tệ, hai người đều yên lặng nhìn nhau, giống như đang đo sức xem cuối cùng ai sẽ nghe lời ai, đột nhiên cùng bật cười.

“Không được phép mang đi bán.” Diệp tam thiếu nghiêng rằng nghiêng lợi nhả ra từng từ, “Nếu không anh sẽ bóp chết em.”

“A Sâm, em nói anh lòng dạ thật hẹp hòi, em nào có nghĩ bán chúng đi, đang suy tư việc khác.” Trình An Nhã cười một cách rất dịu dàng tình cảm, sắc mặt Diệp Sâm dịu đi chút, chỉ thấy cô ấy chìa tay ra, “Thẻ ngân hàng bao gồm thẻ tín dụng, thẻ lương, sổ tiết kiệm, nộp đây.”

Diệp tam thiếu bị hành động này của cô làm cho bất ngờ, ngơ ngác, “Tại sao?”

“Bởi vì anh tiêu tiền rất lãng phí nên từ nay về sau trong nhà chi tiêu đông nào đều do em quản lý, tiền của anh bị tịch thu.” Cô nói một cách hùng hồn, không cho phép cãi lại, vẻ mặt là: “Nếu anh dám có ý khác em sẽ bỏ anh không thương tiếc.”

Khóe mắt Diệp tam thiếu co giật, tiền của đàn ông đều do vợ quản lý, thật vô dụng, trong đầu bỗng xuất hiện một cảnh tượng.

“Bà xã ơi, cho anh tiền mua rượu.”

Ai đó yên lặng rút ra năm tệ đưa cho anh, “Đây, đi mua bia uống đi.”

Anh bị cảnh tượng này chấn động khiến cho trong ngoài mềm nhũn, lập tức nước mắt đầm đìa...

Trình An Nhã rất thương thức màn kịch cảm này, tâm trạng đột nhiên thoải mái không thể tả, thế giới trở nên tươi đẹp biết bao, ánh nắng chan hòa, chim ca hoa nở.

“Không đưa.” Diệp tam thiếu tỏ rõ bộ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, tựa như thái độ kiên quyết bảo vệ trình tiết của con gái nhà lành trước một công tử quyền thế vậy, biểu cảm này quả là kinh điển.

Cô rất bình tĩnh, mỉm cười nói: “Người ta nói, một người đàn ông yêu một người phụ nữ, sẽ đưa cho họ tất cả những gì anh ấy có, một ít tiền vậy mà anh cũng tiếc không đưa cho em, xem ra anh cũng không yêu gì em, em nghĩ em có cần suy nghĩ lại đưa con trai đi tìm tình yêu mới không.”

Im lặng, trợn mắt...

Hai trường khí hắc ám đâm vào nhau kịch liệt, cả biển hoa hồng trong phòng chút nữa thì chấn động bay hết cả lên, quả là mưa gió tiêu điều...

“Anh đưa cho em là được chứ gì?” Diệp tam thiếu thất bại thảm hại, hoa hồng đáng ghét kia, hại anh mất quyền kinh tế, ta giẫm, giẫm, giẫm chết mi. Trình An Nhã cười một cách hài lòng.

Thắng trận.

Toàn bộ tài sản của Diệp tam thiếu....vậy có khoảng bao nhiêu tiền nhỉ? Bàn tính trong tim Trình An Nhã kêu lạo xạo, con số càng ngày càng nhiều, nụ cười của Trình An Nhã càng ngày càng ngọt, đó gọi là gió xuân đặc ý, trái ngược hoàn toàn với tình cảm của Diệp tam thiếu.

9999 đóa hồng này tặng hợp ý quá, tuyệt vời quá.

Trình An Nhã nhìn chỗ hoa đầy khắp phòng, chỉ cảm thấy hoa nở thật rực rỡ, rất nhanh một ý tưởng chớp nhoáng, cô bò dậy ngồi vào vị trí làm việc, gọi điện thoại, “Alo, tôi là Trình An Nhã, giúp tôi nối dây với giám đốc Trương của phòng truyền thông.”

Diệp tam thiếu nhướn mày, cô ấy muốn làm gì, anh đột nhiên có một dự cảm không lành.

Điện thoại đã được nối, Trình An Nhã mỉm cười nói: “Giám đốc Trương, phiền anh hãy giúp tôi phát một thông tin nội bộ, thông báo cho nhân viên của MBS là hôm nay sau giờ làm việc lên tầng 32, mỗi người lĩnh 10 bông hoa hồng.”

“Hả, vì sao?” Giám đốc Trương vô cùng hiếu kì, ông ta sớm đã nghe nói là chiều nay rất nhiều bó hoa hồng được chuyển lên đỉnh lầu, việc này có liên hệ gì với thông báo cho nhân viên đi lĩnh hoa?

“Là như này, sắp đến ngày lễ tình nhân (ngày mừng 7 tháng 7 âm lịch ở Trung Quốc được coi là ngày lễ tình nhân) rồi, vì năm nay tài chính của MBS khó khăn, tiệc lễ tình nhân năm nay sẽ không tổ chức nữa, tổng

giám đốc thấy rất có lỗi với nhân viên, đúng lúc hôm nay hoa hồng ở thành phố A khuyến mãi giảm giá, do đó anh ấy muốn dùng hoa hồng này để bồi thường ọi người coi như là tấm lòng của tổng giám đốc...”

Diệp tam thiếu nghe tới đây, sắc mặt xanh trắng đỏ đen lẫn lộn, nhanh chóng bỏ lên bàn định cướp điện thoại lại, Trình An Nhã nói: “Làm như vậy nhé, đây là mệnh lệnh.” Diệp tam thiếu chỉ kịp chụp lấy tay cô, sự việc đã được quyết định xong rồi.

“Trình An Nhã, em đang làm gì thế hả?” Diệp tam thiếu hét lớn, thể diện của anh đã bị Trình An Nhã làm mất hết rồi, lễ tình nhân không tổ chức nữa? chuyển thành tặng hoa hồng? Chết tiệt, thế mà cô ấy cũng nghĩ ra.

“Đây là cách hay nhất để giải quyết chỗ hoa này.” Cô cười rất ngọt, rất điềm tĩnh, một chút cũng không sợ cơn giận dữ của Diệp tam thiếu, anh sẽ cảm thấy rất mất mặt nhưng nhân viên sẽ cảm thấy rất cảm động.

Đúng như Trình An Nhã dự liệu, sau khi nhận được thông báo giám đốc Trương trước tiên là ngơ ngác, sau đó là cảm kích rơi nước mắt, phòng truyền thông nhận được tin tức này, mỗi nhân viên đều cảm thấy Diệp tổng thật sự... quá tâm lý với nhân viên.

Tin tức rất nhanh truyền đi khắp trong nội bộ MBS, hình tượng Diệp Sâm trong lòng mọi người bỗng chốc trở nên vĩ đại hơn.

Nhưng cũng có những người nghi hoặc, “Tại sao không tặng vào lễ tình nhân?”

“Không phải nói hôm nay ở thành phố A khuyến mãi giảm giá hoa hồng sao? Rẻ mà, đợi đến lễ tình nhân thì hoa đắt gấp mấy lần.”

“Ồ, hình như đúng thế.”

“Diệp tổng thật sự...khiến người khác cảm động quá.”

“Ông chủ tốt.”

Diệp Sâm lúc này chỉ muốn đắm đầu vào chậu phụ tự tử, anh cảm thấy hình tượng bao lâu nay của anh đã bị Trình An Nhã hủy hoại rồi, sự anh minh thần võ của anh, sự lạnh lùng vô tình của anh... phút chốc đã tan biến rồi.”

“Anh thả để em bán hoa đi còn hơn.” Diệp Sâm thấy hối hận vô cùng, dù nghĩ như nào anh cũng không thể ngờ là Trình An Nhã dùng chiêu này, tổng số nhân viên ở tập đoàn quốc tế MBS này cũng gần một nghìn người, tặng mỗi người mười bông là vừa hay.

“Làm như này cũng giống đi bán hoa mà.” Mất An Nhã chớp chớp hiện ra những đồng nhân dân tệ hồng phấp phới, cô cười nói: “Bảng biểu dự toán cho tiệc Tình nhân vừa đưa tới, tài liệu em đang sắp xếp, lát nữa đưa cho anh xem. Em đã dùng hoa hồng thay thế cho tiệc rượu, vậy thì số tiền dự toán cho bữa tiệc hôm đó anh phải đưa cho em.”

Diệp tam thiếu, “...”

Chết tiệt.

Tiểu An Nhã, em tài cao quá.

Lúc tan ca, nhân viên MBS quả nhiên rất nghe lời lên tầng 32 nhận hoa, từng tầng từng tầng một lên nhận rất quy củ, năm vị thư ký của Diệp tam thiếu bao gồm cả Trình An Nhã tự thân phát hoa ọi người, phát trong một tiếng đồng hồ mới phát xong.

Quan hệ của Lưu Tiểu Diễm và Trình An Nhã thân thiết nhất, bèn thăm hỏi, “Số hoa hồng này không phải là Diệp tổng tặng cho em sao?”

Ba cô gái còn lại cũng có thắc mắc tương tự.

Trình An Nhã mỉm cười lắc đầu, “Đâu phải, nếu có người đàn ông nào tặng em 9999 đóa hoa hồng, em một lời không nói lập tức kết hôn với người đó, lãng mạn quá đi.”

Khi nói những lời này An Nhã không hề quan sát xung quanh, ngoảnh đầu vừa hay nhìn thấy Diệp tam thiếu đang đứng ở đó, mặt mày âm u, nắm tay kêu răng rắc, bộ dạng rất dữ dằn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể động chân động tay giết ai đó để trút cơn giận.

Mọi người đều bị bộ dạng này làm cho khiếp sợ, duy chỉ có Trình An Nhã cười tươi như hoa.

Diệp tam thiếu tức phát điên, anh ghen với người ta, đi mua 9999 bông hoa kết quả bị tổn thất nặng nề, mất quyền kinh tế, số hoa đó còn bị người ta làm quà lễ tình nhân tặng cho nhân viên của anh, anh đâu còn mặt mũi nào, còn bị Tiểu An Nhã lợi dụng. Bây giờ lại còn nghe An Nhã nói rất là nhẹ nhàng, “Nếu có ai tặng 9999 bông hoa hồng, liền gả cho người đó?”

Anh cũng tặng rồi mà chưa thấy cô ấy gả cho? Thật là uất ức quá.

“Đứng cả ở đây làm môn thân hộ pháp hả? Bây giờ 6h rồi, các cô không biết là dạ hội bắt đầu từ lúc 7h30 sao?” Ánh mắt Diệp tam thiếu lạnh lùng quét một lượt, mọi người đều cúi đầu nghe giáo huấn, ngoan ngoãn đến mức không thể ngoan ngoãn hơn.

Để chào mừng phó tổng giám đốc nhậm chức, và hơn nữa thân phận của phó tổng giám đốc rất đặc biệt, MBS không dám sơ sài, chủ tịch hội đồng quản trị Diệp Chấn Hoa ra lệnh tối nay MBS có một buổi tiệc chào mừng rất long trọng.

Đám Lưu Tiểu Diễm thấy sắc mặt Diệp tam thiếu rất kém, rất không nghĩa khí bỏ lại Trình An Nhã đi trước.

“Nếu có ai tặng 9999 bông hoa hồng, liền gả cho người đó?” Diệp tam thiếu hạ cơn giận, cười mà như không, ngữ quan tinh xảo yêu nghiệt, toát ra tà khí nặng nề.

“A Sâm, lúc nãy anh cũng có cầu hôn em đâu, sao lại trách em được.” Trình An Nhã mỉm cười.

Diệp tam thiếu cũng không phải tay vừa, từng bước từng bước ép sát Trình An Nhã tới bàn làm việc không còn đường lui, hai tay kẹp sau gáy cô, ánh mắt thâm trầm mang nụ cười hút hồn, nhìn vô tình sâu vô hạn.

Trình An Nhã than thầm, Diệp tam thiếu, bản cô nương biết anh rất có sức hút, không cần phải thể hiện như thế, hại em bị bệnh tim là anh chết chắc.

“Nếu nói vậy thì, anh lại tặng em 9999 bông hoa hồng để cầu hôn có phải em sẽ đồng ý lấy anh?” Diệp tam thiếu hỏi từng chữ một, vô cùng chậm rãi, rất dỗi dưng.

Cô mỉm cười, ôm lấy mặt Diệp tam thiếu thơm chụt một cái, “A Sâm, em chỉ nói miệng thể thôi, anh thật trẻ con sao lại ngây thơ như thế?”

Diệp tam thiếu thật muốn bóp chết cô, thật sự...rất muốn, bàn tay kêu lên răng rắc, hoàng tử quyền rũ mê hoặc phút chốc biến thành ma vương hung hãn.

Anh sâu sắc lĩnh hội được tâm trạng của Louis hồi trưa là như nào, bởi vì bây giờ anh cũng bị chọc tức tới mức không thở nổi.

Tiệc rượu 7h30 bắt đầu, mãi đến 8h Diệp tam thiếu mới đưa năm cô thư kí đến, sự hiện diện của năm vị mỹ nhân này là tiết mục đặc sắc để đến phút cuối cùng.

Cả hội trường im phăng phắc.

Trong đầu tất cả mọi người đều nghĩ tới hai từ:

Trầm trồ.

Đi đầu tiên là Diệp tam thiếu mặc bộ đồ vest Armani màu đen, kiểu dáng rất cổ điển, rất đơn giản mà lại xa xỉ, làm toát ra khí chất bá đạo và cao quý của Diệp tam thiếu, thêm vào đó là cà vạt màu đỏ đô đã tăng thêm khí chất quyền rũ mê hoặc và vẻ đẹp tôn quý xa hoa đó.

Đi đằng sau là năm vị mỹ nữ đi thành hàng, từng người từng người đều rất lộng lẫy như tiên nữ giáng trần, Trần Quyên mang vẻ đẹp mặn mà, Lâm Nhã Lệ gợi cảm xinh đẹp, Quan Như Đồng lộng lẫy sáng chói, Lưu Tiểu Diễm tinh khiết trong sáng, Trình An Nhã tao nhã vô song.

Chỉ có một mỹ nhân thì không có gì đáng hiếu kỳ, nhưng đằng này lại là năm mỹ nhân mỗi người một vẻ cùng xuất hiện quanh một hoàng tử, thật khác biệt.

Mang tính tuyệt đối, 100% trấn áp toàn hội trường.

“Ba, xin lỗi con đến muộn, bị tắc đường.” Diệp tam thiếu chào hỏi một cách lạnh nhạt, Diệp lão lúc này đang nói chuyện với mấy vị khách, Diệp tam thiếu vẫn giữ tác phong lạnh lùng của mình, chào hỏi qua loa.

Tất cả mọi người bàn tán xôn xao, Diệp lão im lặng trốn mắt nhìn Diệp tam thiếu như là muốn nhìn thủng một lỗ trên người anh, Diệp lão rất giận dữ, tắc đường? đã qua giờ cao điểm từ lâu, tắc đường cái gì chứ?

Diệp lão đang nổi cơn giận thì Louis cầm một ly rượu vang đi tới, mỉm cười chào hỏi với Diệp tam thiếu, Diệp tam thiếu cũng rất ôn hòa, nư anh em thân tình bắt tay với Louis.

Không xa, các máy chụp hình bấm lia lịa chụp lại cảnh này.

Sự hợp tác giữa MBS và Mafia, hai sếp bự hai bên bắt tay cười nói, đã lâu không xuất hiện trên giang hồ, nay Diệp lão cũng đích thân đến dự, điều này có thể nói là MBS rất coi trọng lần hợp tác này, càng chứng thực tiếng đồn trong giới thương gia là đúng.

Hai bên nói chuyện với nhau vài câu, ánh mắt Louis rất nhanh hướng về phía Trình An Nhã.

“Rất đẹp!”

Trình An Nhã gật đầu chào, mỉm cười không nói gì, ánh mắt Diệp tam thiếu sầm lại, không thấy rõ được biểu cảm.

Diệp lão đã rất lâu không tham dự những tiệc rượu mang tính chất công việc như này, những mối quan hệ làm ăn vẫn còn, đến tham dự buổi tiệc ngày hôm nay ngoài những ông lớn trong giới thương gia còn có các quan chức các cơ quan chính phủ, sức ảnh hưởng của Diệp lão từ trước đến nay Diệp tam thiếu không dám coi thường.

Diệp tam thiếu chào hỏi qua Louis liền đi chào hỏi những vị khách mời có mối quan hệ làm ăn với MBS, các mỹ nhân bên cạnh Diệp tam thiếu từng người từng người bị mời đi khiêu vũ, duy chỉ có Trình An Nhã là ở cạnh anh.

“Tiệc tùng như này thật vô vị.” Trình An Nhã hờ hững nói, nhìn quanh hội trường xa hoa, sự xa hoa hào nhoáng của giới thượng lưu đều được thể hiện hết ở đây, cô không hề hứng thú với buổi tiệc hôm nay, có lẽ phần nhiều là do liên quan tới Louis.

Trước đây cô cũng đã từng cùng Diệp tam thiếu tham dự những buổi tiệc rượu như thế này, nhưng không hề cảm thấy áp lực như vậy.”

“Diệp tổng, đã lâu không gặp.” Một người đàn ông khoảng năm chục tuổi bước tới chào Diệp tam thiếu, cả hai cùng chạm li chúc rượu nhau, “Chủ tịch Trương, tuổi cao rồi trí nhớ ngày càng không tốt rồi, tuần trước chúng ta mới gặp nhau mà.” Môi Diệp tam thiếu khẽ nhếch lên, là chủ tịch của một ngân hàng đầu tư quốc tế tài sản hùng hậu, có thể có quyền trong thành phố A, với MBS cũng được coi là mối quan hệ hợp tác lâu dài, chỉ là thời gian trước khi cần vay vốn, anh nhớ như in những lời chủ tịch Trương đã nói.

Chủ tịch Trương bối rối, nhưng ông ta vẫn rất tự tin.

“Sớm đã nghe danh về vị thư ký trưởng tài mạo song toàn của cậu, thật là xinh đẹp lộng lẫy quá, Diệp tổng thật có phúc.” Chủ tịch Trương cười nham nhở nói.

Tối nay Trình An Nhã mặc lễ phục dạ hội màu đen, kiểu cách không quá hở hang, cũng không phải là cổ hở, thiết kế rất tinh tế hài hòa khiến ọi người đều chú ý.

Diệp tam thiếu vốn tính phong lưu, lại là kẻ trọng hình thức nghiêm trọng, thư ký của anh ai cũng xinh đẹp duyên dáng, mọi người đều nghĩ anh công tư không rõ ràng, đều có quan hệ mờ ám với thư ký của anh.

Cô rất không hài lòng người khác dùng ánh mắt có thành kiến như vậy để nhìn Diệp Sâm.

Vị chủ tịch Trương này, Trình An Nhã cười nhạt, đầu hói, bụng phệ, chiều cao không quá 1m65, hai con mắt nhìn trông rất gian xảo.

Haizz...tại sao hầu hết triệu phú đều lùn, đều dế?

Diệp tam thiếu cười mà như không nhếch môi nói: “Chủ tịch Trương, những lời này của ngài là có ý gì?”

Chủ tịch Trương cũng cảm nhận được Diệp Sâm không vui bèn cười haha lấp liếm, “Ý tôi là Trình tiểu thư rất xinh đẹp, cô Trình, tôi có vinh dự mời cô khiêu vũ không?”

“Thật xin lỗi, chủ tịch Trương, chân tôi đi giày cao gót không quen, có chút đau, không tiện khiêu vũ.”

Chủ tịch Trương dường như không thể ngờ được là một thư ký tép riu cũng dám từ chối lời mời của ông ta, còn đâu là thể diện, vốn dĩ thư ký đi theo sếp là để tiếp khách, những chuyện như này, thường xuyên xảy ra, nếu không tại sao gọi là đi tiếp khách?

Những thư ký khác của Diệp tam thiếu cũng bị mời đi khiêu vũ rồi, sự háo sắc của chủ tịch Trương trỗi dậy qua lời mời An Nhã khiêu vũ.

“Cô Trình, không sao đâu, điệu Valse này rất nhẹ nhàng, sẽ không làm chân cô đau đâu.” Chủ tịch Trương cười rất dè dặt tới cầm tay Trình An Nhã, ông ta còn chưa kịp đến gần Trình An Nhã thì đã bị một cánh tay đầy lực giữ lại.

Diệp tam thiếu cười lạnh lùng nói: “Chủ tịch Trương, thư ký của tôi đã nói là không tiện rồi.”

“Diệp tổng, anh như này là không hiểu khách, chỉ là nhảy một bài thôi, thân làm thư ký, cô ấy cần hoàn thành trách nhiệm của mình.” Chủ tịch Trương cười lạnh lùng nói.

Trình An Nhã trầm nghĩ, trong hoàn cảnh này Diệp tam thiếu không thể nổi khùng được, hay là cô nhận lời mời của người đàn ông già này, chỉ là khiêu vũ thôi mà, lúc trước đi tiếp khách cùng Kroos, cô cũng thường xuyên bị người khác sàm sỡ, chỉ cần không quá đáng, cô có thể chịu được.

“Diệp tổng...”

“Chủ tịch Trương, thư ký của tôi không phải là gái gọi.” Trình An Nhã chưa kịp mở lời, Diệp tam thiếu cười như không cười nhướn lông mày, “Ông xem những thư ký khác của tôi nhảy cùng với những người như thế nào, ông tự đánh giá đi, xứng để thư ký của tôi khiêu vũ với ông sao?”

Diệp tam thiếu không phải là người để cho thư ký của mình bán nhan sắc đi tiếp khách, những người nhảy cuồng Lưu Tiểu Diễm và Quan Như Đồng đều là những người quen thân của anh, toàn là những quân tử chính trực ngay thẳng.

“Diệp tam thiếu, cậu...” Sĩ nhục quá rõ ràng khiến cho chủ tịch Trương thẹn quá hóa giận, “Cậu ức hiếp người quá đáng.”

“Ức hiếp ông thì sao nào? Tôi bóp chết ông dễ hơn cả bóp chết con kiến, có bản lĩnh thì ông ức hiếp lại tôi đi.” Diệp tam thiếu nhướn mày, cười mà như không, nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt, chỉ toát ra sự lạnh lùng đáng sợ.

Trình An Nhã kéo tay áo Diệp tam thiếu nói: “Diệp tổng, đừng nói nữa, để ông ấy đi đi.”

Đã có người bắt đầu chú ý đến bọn họ rồi, làm sự việc trở nên rắc rối không phải là chủ ý của Trình An Nhã và Diệp tam thiếu, buổi tiệc hôm nay đối với MBS rất quan trọng, nó không chỉ là buổi tiệc chúc mừng Louis nhậm chức mà là bữa tiệc kết giao giữa Mafia và MBS, mấy năm nay đây là lần đầu tiên Diệp lão tham dự, có thể thấy được là rất long trọng.

Diệp tam thiếu đã quen hành động độc đoán, nhưng đây không phải tiệc rượu bình thường, anh không thể gây chuyện được.

“Chủ tịch Trương, rất xin lỗi, hôm nay thú cưng của Diệp tổng bị ốm phải đưa đi bệnh viện nên tâm trạng anh ấy không được tốt, mong ngài thứ lỗi.” Trình An Nhã mỉm cười giảng hòa, “Hôm sau MBS chúng tôi sẽ gửi một món quà hậu hĩnh để tạ lỗi.”

Cô đã quen với việc xử lý những việc như này, lời nói ngon ngọt dễ nghe, khiến người ta hài lòng, chủ tịch Trương bớt giận, cười nói với Trình An Nhã, “Có phải là đích thân em mang tới không?”

Diệp tam thiếu nhướn mày, thốt ra một chữ: “Cút.”

Chủ tịch Trương phần nộ, “Hừ, đi thì đi, chẳng qua chỉ là kỹ nữ riêng của cậu, có gì mà ghê gớm, ta đây không thèm.”

Diệp tam thiếu không kìm được mình đâm một cú mạnh vào hàm hắc ta, Trình An Nhã hình như nghe thấy tiếng cái gì đó gãy, cú đâm này rất mạnh, chủ tịch Trương bị đánh ra xa hai mét, miệng dính máu tươi, và có cả mấy cái răng trắng...

Chủ tịch Trương rú lên như lợn bị chọc tiết, cả hội trường im phăng phắc không một tiếng động, Trình An Nhã há mồm trợn mắt...

“Diệp Sâm, không phá hoại thì anh không vui phải không?” Diệp lão nổi giận dưng dưng, cũng không thèm để ý hoàn cảnh, chỉ hận không thể dùng gậy đánh cho Diệp Sâm bò lăn ra, Trình An Nhã bị tiếng quát của Diệp lão làm cho thủng cả màng nhĩ rồi.

Bởi vì người đánh là Diệp tam thiếu nên bảo vệ không ai dám nói gì, chỉ đến đỡ chủ tịch Trương dậy đưa đi bệnh viện.

“Ba, ba mời khách sao không để ý đến phẩm chất của họ, loại người này mà ba cũng mời, để con dạy dỗ cũng đáng đời lắm.”

“Anh...” Một lời nói trúng hai đích, đến Diệp lão cũng bị chửi theo, Diệp lão giận không kìm nén được, cách đó không xa các ống kính flash không ngừng chớp sáng, đây sẽ là tin tức hot nhất.

Hai cha con Diệp gia quan hệ bất hòa không phải là bí mật, nhưng ở trước mặt mọi người họ vẫn giữ hình ảnh là người cha hiền từ và người con hiếu thuận, chứ không đối đầu với nhau như lần này. Diệp tam thiếu cũng không phải là lần đầu đánh người, năm ngoái để bảo vệ Vương Lợi Lợi đã đánh một CEO của một tập đoàn.

“Ba, ba cần chú ý hình tượng.” Diệp tam thiếu mỉm cười nhắc nhở, trong đôi mắt xanh phỉ thúy của Louis thoáng qua một tia tăm tối, đột nhiên, ngoài cửa có tiếng xôn xao.

Diệp tam thiếu và Diệp lão cũng ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy cánh nhà báo vác máy quay chạy ra cửa, tiếng xôn xao đó càng ngày càng lớn, sau đó thì nghe thấy...

“Dương lão tiên sinh...”

“Dương tổng...”

Sắc mặt Diệp tam thiếu trầm xuống, giống như một trận vũ bão sắp xảy ra.

Sự có mặt của Dương Vân và Dương Triết Khôn đã đẩy bữa tiệc này lên đỉnh điểm, hầu hết ánh mắt của mọi người đều dồn về phía hai ông cháu họ. Khi ông cháu họ Dương bước lại gần hai cha con họ Diệp, ánh đèn flash lại càng lóe lên dữ dội, cả bữa tiệc bắt đầu nổi lên một không khí rất quái dị.

Hai vị Diệp lão và Dương lão đấu đá với nhau gần như cả một đời, vì một người phụ nữ mà trở thành kẻ thù, lập tức trở thành tâm điểm của bữa tiệc, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía họ.

Hai vị hùng bá lầy lừng trên thương trường lại một lần nữa gặp nhau tại ngõ hẹp.

Cô gái đi cùng Dương Triết Khôn là vị hôn thê trước đây của Diệp tam thiếu, Vân Nhược Hi, người ta đồn rằng cô ta đã mang thai con của Diệp tam thiếu nhưng bị Diệp tam thiếu ruồng rẫy, hiện tại là tổng giám đốc của tài phiệt Vân thị.

Những nhân vật nổi tiếng trên báo chí gần đây ở thành phố A nay được tụ tập hết ở đây, quả thật là thú vị.

“Ai mời họ đến thế?” Diệp tam thiếu nhếch môi, quay người hỏi Trần Quyên, Trần Quyên lắc đầu tỏ ý không biết, danh sách khách mời hôm nay cô đã xem qua, không có hai ông cháu họ Dương, Diệp tam thiếu nhú mày, nhìn Diệp lão, thấy sắc mặt ông ta rất điềm tĩnh, ánh mắt sắc bén.

“Ba, ba thật đáng sợ.” Diệp tam thiếu cười nhạt, sắc mặt càng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt thâm trầm ngăm nổi cuồng phong.

Trình An Nhã trầm tư, Diệu Hoa và tài phiệt Vân thị là hai con tốt mà Louis từng sử dụng, dùng xong liền quăng đi, không đáng để nhắc tới, tại sao bọn họ còn tới đây?

Cô nghĩ đến ân oán giữa Diệp lão gia và Dương lão gia, lại nghĩ đến quan hệ giữa cô và Dương gia, trong lòng đột nhiên có một sự cảm không lành.

Diệp tam thiếu đã lắng cơn giận xuống, Trình An Nhã lặng lẽ nắm tay anh, anh ngoảnh đầu lại, cô nở một nụ cười ngọt ngào, tất cả mọi màu sắc đều trở nên ảm đạm trước nụ cười của cô.

Chỉ có cô là sắc màu của anh.

“Chúc mừng.” Dương Vân chìa tay ra đầu tiên, chào hỏi Diệp Chấn Hoa, thần sắc mang một nét cười, Diệp Chấn Hoa cũng chìa tay ra, bắt lấy, “Cảm ơn.”

“Dương lão tiên sinh, xin hỏi ngài được mời đến phải không?” Một nữ phóng viên hỏi.

Dương Vân cười nói: “Canh giữ nghiêm ngặt như vậy, nếu không được mời đến, tôi bay vào đây chắc?”

Cánh nhà báo bật cười, tiếp sau đó lại có phóng viên hỏi Diệp lão: “Diệp lão tiên sinh, nghe nói ngài và Dương lão tiên sinh là đối thủ, lại đấu đá nhau một đời rồi, tại sao lần này lại mời ông ấy đến dự tiệc của tập đoàn quốc tế MBS?”

“Thương trường không có kẻ thù mãi mãi.” Diệp Chấn Hoa hồ hững trả lời, xưa nay ông ta vốn rất nghiêm túc, không thích cười, dáng vẻ nhìn rất đáng sợ, không như Dương Vân được cánh nhà báo rất yêu thích.

“Vậy Diệp lão tiên sinh và Dương lão tiên sinh đã giải hòa rồi ư?”

“Chúng tôi chưa giảng hòa sao?” Dương Vân khẽ cười hỏi lại, có thể đến bữa tiệc tối nay, đều không phải là nhân vật tép riu, đều là các phóng viên có kinh nghiệm của các tờ báo lớn, rất biết nhìn sắc mặt người khác, thấy Dương Vân nói vậy, mọi người chỉ cười cho qua chuyện.

Một nữ phóng viên đặt tiêu điểm lên Vân Nhược Hi, “Vân tiểu thư, hôn sự giữa cô và Diệp tam thiếu trở nên không vui như vậy, bây giờ cô đến chúc mừng anh ấy, không có chút đau lòng sao?”

“Không thể trở thành vợ chồng, chúng tôi vẫn có thể làm bạn bè.” Vân Nhược Hi nở nụ cười lễ độ, còn có tình đến chào hỏi Diệp tam thiếu, “Đã lâu không gặp, Diệp tổng.”

Diệp tam thiếu nhìn cô ta một cái, dường như chỉ khẽ chạm lòng bàn tay một chút rồi rời ra, “Mới đó mà em cũng thay đổi nhiều quá, anh cũng chúc mừng em.”

“Đều là nhờ phúc của anh.” Vân Nhược Hi cười nói, “Nếu như không có anh, làm sao có Vân Nhược Hi ngày hôm nay.”

Anh không đáp lời.

“Vân tiểu thư, Diệu Hoa và tài phiệt Vân Thị liên thủ đối phó với quốc tế MBS, lẽ nào là vì cô muốn báo thù chuyện tình cảm sao?” Nữ phóng viên nọ không bỏ cuộc, hỏi rất sâu sắc.

Vân Nhược Hi cười nói: “Làm sao có thể? Bây giờ tôi đã chấp chính tài phiệt Vân Thị, thương trường khó tránh khỏi cạnh tranh, mọi người đều hiểu nhầm rồi, nếu như cố ý báo thù, tại sao tôi lại xuất hiện trong buổi tiệc hôm nay?”

“Diệp tam thiếu, anh có cảm thấy cô Vân nói thật không? Đây thật sự chỉ là một trận thương chiến, không có ý báo thù sao?” Nữ phóng viên quay sang hỏi Diệp tam thiếu, trận thương chiến đó vô cùng nóng bỏng, khiến cho không ít doanh nghiệp phá sản, thị trường chứng khoán được một phen hỗn loạn, đến giờ vẫn còn tiếp tục.

Diệp tam thiếu liếc mắt, vô cùng lạnh lùng, “Trong lòng cô đã có đáp án, hà tất phải hỏi tôi?”

Nữ phóng viên đó bị Diệp tam thiếu nhìn đến mức cảm thấy ghẹt thở, không dám hỏi tiếp, một phóng viên khác lại có hứng thú với chuyện khác, “Vân tiểu thư, gần đây cô và Dương tổng rất hay đi cùng nhau, có phải sắp có tin vui rồi không?”

Vân Nhược Hi mỉm cười che miệng, có vài phần e thẹn, trả lời lấp lửng, “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

“Dương tổng, Vân tiểu thư nói có thật không?” Phóng viên lại nhìn Dương Triết Khôn, sắc mặt Dương Triết Khôn vô cùng tiêu tụy, mặc dù vẫn là dáng vẻ ôn nhuận như ngọc của bạch mã hoàng tử, nhưng ánh mắt ảm đạm vô hồn, ngay từ đầu ánh mắt của anh đã gắn chặt vào Trình An Nhã.

Thấy phóng viên hỏi anh ta mới thu ánh mắt lại, mỉm cười nói, “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Phóng viên xoay quanh vấn đề giữa Dương Triết Khôn và Vân Nhược Hi một lúc lâu, cuối cùng quay trở về trận chiến lần này giữa MBS và Diệp Hoa, có phóng viên hỏi Diệp Sâm: “Diệp tam thiếu, sau này MBS và Diệp Hoa sẽ còn tranh chấp nữa không? Hay sẽ trở thành đối tác?”

Diệp tam thiếu cười rất tao nhã, trả lời một câu rất văn vẻ: “Tôi cảm thấy vấn đề này các anh chị không nên dùng tai nghe, mà nên dùng mắt nhìn.”

Các phóng viên ngơ ngác không hiểu, dùng mắt nhìn, nhìn cái gì?

“Các người nên dùng mắt nhìn, khi nào chúng tôi hợp tác với Dương đại thiếu gia.”

Cánh phóng viên, “...”

Mọi người nhất thời im lặng không biết nói gì, ánh mắt ảm đạm của Dương Triết Khôn thoáng qua một tia giận dữ, mặt nạ trầm tĩnh của Vân Nhược Hi cũng có chút rạn vỡ, khóe môi Trình An Nhã khẽ nhếch lên.

“Tam thiếu gia...thật hài hước.” Không biết tay nhà báo dày dạn kinh nghiệm nào đã cứu vãn tình thế, cánh phóng viên lập tức cười rộ lên, tiếng cười rất quái dị.

Cánh nhà báo gần như xoay quanh các nhân vật chính một vòng rồi mới dần dần kéo đi tìm tin tức cho riêng mình, hôm nay đến đây đều là nhân vật lớn, hầu hết thông tin đều rất có giá trị.

“Trong trường hợp này anh cũng không thể phối hợp một chút sao?” Diệp Chấn Hoa phẫn nộ, tên nghiệt chủng này, đúng là chỉ muốn một trạng đập chết cho xong, con cái quá ngỗ nghịch đối với phụ huynh mà nói không phải là việc tốt lành gì, hơn nữa lại là một cặp cha con như vậy.

“Xin lỗi, không học nổi bộ dạng giả dối của các người.” Diệp tam thiếu lạnh lùng hừ một tiếng, dẫn theo năm cô thư ký rời đi, bị Diệp lão gọi lại, “Lưu Tiểu Diễm, các cô đi trước, nên làm gì thì cứ làm.”

Các cô gái nhìn Diệp Sâm, Diệp Chấn Hoa nổi giận, “Lẽ nào chủ tịch hội đồng quản trị như ta không nói được các cô?”

Diệp tam thiếu cười lạnh lùng, gật gật đầu, các cô gái mới rời đi, sau khi Diệp tam thiếu đánh người, ông cháu Dương gia xuất hiện, tiệc rượu lại khôi phục không khí vui vẻ, giữa sân khấu lại tiếp tục các điệu vũ nhẹ nhàng của các đôi.

“Dương Vân, đưa người của ông đi, đừng xuất hiện trước mặt người Diệp gia chúng tôi.” Diệp Chấn Hoa lạnh lùng nói.

“Ba, ba nói chuyện thật lực cười, ai là người của ông ta?” Diệp tam thiếu cười nhạt chế giễu nói: “Huyết thống cách mười tám nghìn dặm rồi, một ông ngoại tôi làm gì có tư cách sai khiến cô ấy?”

“Diệp Sâm cậu...” Dương Vân nổi giận, Dương Triết Khôn cũng cực kỳ không vui.

Vân Nhược Hi lại cười chế nhạo, cô ta sớm biết Diệp Sâm và Trình An Nhã sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, biết được bọn họ là anh em họ, cô ta sướng phát điên, gào lên báo ứng.

Dương Vân biết nếu lấy cứng chọi cứng với Diệp tam thiếu, miệng lưỡi ông ta tuyệt đối không thể thắng được Diệp tam thiếu, lập tức dịu ánh mắt, nhìn về phía Trình An Nhã, hiền từ nói: “An Nhã, cùng ông ngoại về nhà, Dương gia mới là nhà của con.”

“Thật xin lỗi, ông họ Dương, cháu họ Trình, ông giữa đường giữa chợ nhận người thân có phải là có chút buồn cười không?”

“Bất luận là con có nhận ta hay không, ta vẫn là ông ngoại của con, An Nhã, nghe lời ta, đừng tiếp tục ở bên Diệp Sâm nữa, anh ta sẽ hủy hoại đời con.” Dương lão trầm giọng nói, ánh mắt như mũi tên sắc nhọn nhìn về phía Diệp tam thiếu, “Cậu biết rõ quan hệ của hai người là như thế nào, tại sao lại cố chấp như vậy?”

“Dương Vân, muốn mang người đi thì mang đi, con trai tôi không cần ông dạy dỗ.” Diệp Chấn Hoa hừ một tiếng lạnh lùng, ông ta đối với Diệp Sâm thế nào là việc của ông ta, Dương Vân muốn chỉ chỉ trỏ trỏ với anh, hừ, hông ta cũng xứng sao?

“Hôm nay ta không muốn cãi với cậu.” Dương Vân lạnh lùng nói rồi quay sang kéo tay Trình An Nhã liền từ nói: “An Nhã, về nhà với ông, con sẽ là công chúa nhà họ Dương, tất cả tài sản của ta sẽ là của con và Triết Khôn, hà tất để Diệp Sâm hủy hoại đời con?”

“Ông muốn cháu làm công chúa cũng cần hỏi xem cháu có đồng ý không chứ, hoàng tử của cháu ở đây, cháu muốn làm cô bé Lọ Lem, cháu không đi đâu hết.”

“Không biết xấu hổ.” Vân Nhược Hi chế nhạo một cách lạnh lùng, lời nói vừa dứt ba ánh mắt sắc nhọn chiếu thẳng vào cô ta, Diệp tam thiếu, Louis, Dương Triết Khôn đều tỏ vẻ tức giận, Vân Nhược Hi lặng lẽ câm miệng nhưng trong lòng đổ kị phát điên.

Trình An Nhã, Diệp tam thiếu và Dương Triết Khôn đều là anh em họ, bọn họ đều không thể, nhưng ông trùm Mafia Italia cũng bảo vệ cô ta.... Hừ, cô ta rốt cuộc là có điểm nào tốt.

Bao nhiêu đàn ông tranh giành làm kỹ sỹ của cô ta.

“An Nhã, nếu con còn cố chấp như thế, ta sẽ khiến cậu ta thân bại danh liệt.” Dương Vân chỉ tay vào Diệp tam thiếu nói.

Diệp Chấn Hoa cười nhạt, “Dương Vân, ông vẫn chưa có đủ bản lĩnh để làm cho con trai ta thân bại danh liệt, mang cháu ngoại của ông rút khỏi đây cho tôi, tôi nhìn thấy các người là căm ghét.”

Louis hơi nhướn mày, xem hai nhà Diệp Dương đấu nhau một cách hứng thú, đôi mắt xanh phỉ thúy ấy thoáng qua một nét hứng thú rất nhạt gần như không nhìn thấy, Dương Triết Khôn đau khổ vô cùng, Diệp tam thiếu trước đây xảy ra những gì anh ta không quan tâm, bây giờ anh ta chỉ muốn đưa Trình An Nhã về Dương gia, không thể trở thành tình nhân, anh ta muốn dùng thân phận người anh để che chở cho cô suốt cuộc đời.

“Ồ, tùy ông thôi.” Diệp tam thiếu cười lạnh lùng, giọng điệu từ tốn, không có biến động gì.

Trình An Nhã đột nhiên gắt lên, “Ông đã nói đủ chưa vậy?”

“An Nhã, đừng nói như thế với ông ngoại...”

“Đây là ông anh chứ không phải ông em.” Dương Triết Khôn vẫn chưa nói hết Trình An Nhã liền ngắt lời anh ta, khuôn mặt cô phủ sắc sương lạnh, vô cùng băng giá, khoắc tay Diệp Sâm, lạnh lùng nói: “Ông từng này tuổi rồi, sắp bước vào quan tài rồi, ông vẫn còn muốn làm cái gì? Cả đời tác oai tác quái vẫn chưa đủ à? Đến chết cũng muốn có người chết cùng sao, ông thật là vô liêm sỉ, lại còn ông ngoại, làm ơn đi, ông ngoại và bà ngoại tôi đã chết lâu rồi, đừng gọi tôi thân mật như thế, tôi không quen ông, và cũng không muốn có quan hệ với ông.”

“An Nhã, đừng nói nữa.” Dương Triết Khôn phẫn nộ, anh không cho phép có người nói ông anh như thế, người mà anh tôn kính nhất, dù sao đi nữa An Nhã cũng không thể nói như thế.

Louis nhíu mày, vẻ hứng thú ngập tràn trong mắt. Cô và người con gái trong tim anh thật giống nhau, yêu ghét rõ ràng, thông minh hơn người, khuôn mặt mà anh ngày đêm tương tư và gương mặt của Trình An Nhã, chập vào làm một.

Louis có chút bàng hoàng.

“Ông ấy đã làm lại sợ người khác nói sao, cướp vị hôn thê của người khác thì phải có chuẩn bị chấp nhận sự báo thù của người ta, người ta có đánh một cái thì ông cũng phải im lặng mà chịu đựng, bởi vì ông đáng đời, sau này nhìn thấy người ta thì phải tránh ra, nhưng lại luôn dùng thủ đoạn hãm hại người ta gọi gì là bản lĩnh? Ông cướp vị hôn thê của người khác sao không có bản lĩnh khiến cho người ấy sống chết vì ông, cho dù có nhảy xuống sông không chết cũng quay về tìm ông? Sau này lại còn lợi dụng con gái của mình đi báo thù người khác, ngược đãi Diệp Sâm, ông dựa vào cái gì mà thù hằn anh ấy, nếu tôi là Diệp Sâm, trong người đang chảy dòng máu của ông tôi cũng cảm thấy nhục nhã, cho nên ông đừng đến đây mà nhè nhằng mãi không dứt, còn bày ra bộ mặt hiền từ, tôi nghĩ đến những việc ông làm trước kia và bộ mặt bây

giờ của ông khiến tôi cảm thấy phản cảm. Tôi đoán, ông muốn tôi về Dương gia chẳng qua chỉ là muốn tôi làm Dương Tinh thứ hai thôi chứ gì? Tôi nói cuộc đời ông sao lại thất bại đến bước này? Bà ngoại tôi cả đời không hề kể gì với mẹ tôi về ông, mẹ tôi cả đời cũng không nói với tôi về ông, điều đó nói lên điều gì? Họ không muốn tôi và ông có quan hệ liên quan gì đến nhau, bà ngoại tôi và ông ngoại tôi cả đời đều yêu thương nhau, ông không thể xen vào giữa họ được đâu, bây giờ lại tự đơn phương tình nguyện, tự nhận về mình là như thế nào? Tôi nói rồi, tôi họ Trình, tôi sẽ không từ bỏ Diệp Sâm, ông còn nói gì nữa? nói thêm vài lần tôi sẽ thay đổi chủ ý sao? Tôi đã cự tuyệt mấy lần rồi ông vẫn chưa nghe ra sao, tôi nói ông là nhiều tuổi rồi lãng tai hay là cả đời nghe không hiểu tiếng người?”

Tất cả mọi người đều há mồm tròn mắt nhìn Trình An Nhã, bao gồm cả Diệp tam thiếu và Louis.

Trình tiểu thư quả thật là nhân vật đáng nể, những lời lẽ này nói một cách rõ ràng mạch lạc, si và người khác không tiếc lời, hận không thể hổ thẹn mà chết ngay tức khắc, những lời nói sắc nhọn khiến người khác không dám linh giáo, nhưng khuôn mặt cô vẫn luôn mỉm cười.

Ngữ khí của cô từ tốn chậm rãi như hồ nước tháng ba, không có chút sóng gợn nào.

Tiếng cười của Louis đã phá tan không khí im lặng, như trận gió xuân thổi qua bão tuyết mùa đông, đôi mắt phỉ thúy mang nụ cười tán dương, “An Nhã, khâm phục, tôi giờ đã biết trưa nay ở nhà ăn em đối với tôi dịu dàng thế nào.”

Diệp tam thiếu nhìn sâu vào người con gái đang khoác tay anh, mặt long lanh cười, khóe môi kéo lên, vẻ dịu dàng thay thế cho tất cả phần nộ và uất khí, đây là Tiểu An Nhã của anh.

Anh không cần phản bác lại Dương Văn, Tiểu An Nhã của anh đã dang rộng đôi cánh để bảo vệ anh, dùng thái độ kiên định bảo vệ anh.

Người đàn ông vốn dĩ nên vì đàn bà mà che mưa che gió, vì họ mà chống đỡ cả giang sơn, anh không cần sự bảo vệ của An Nhã, cũng có thể bình tĩnh đối mặt với cái gọi là thân bại danh liệt mà Dương Văn nói, nhưng được Trình An Nhã bảo vệ như này, đó lại là một cảm xúc khác.

Đời này kiếp này, không xa không rời.

Louis cười nói: “Đây không phải là bữa tiệc chào mừng tôi hay sao, sao lại trở thành một cuộc tranh cãi thế này?”

Dương Văn hạ cơn giận, trước mặt ông trùm Mafia ông ta cũng không dám làm bừa, Diệp Chấn Hoa không biết tại sao Louis lại bảo vệ Trình An Nhã, nhưng rõ ràng thấy anh đã nổi giận rồi, chỉ có thể cho người đến mời ông cháu họ Dương ra về.

Không khí lúc này rất yên tĩnh, Louis muốn thử mời Trình An Nhã khiêu vũ, cô vốn muốn đồng ý rồi bởi vì một câu nói của anh ta, Dương Văn mới bớt giận, nếu không cuộc tranh cãi này sẽ không lường trước được hậu quả, về tình về lý cô nên cảm ơn Louis.

Cô đang nghĩ đến việc đồng ý khiêu vũ với Louis thì bị Diệp tam thiếu kéo đến sân khấu, điệu nhảy đầu tiên của cô hôm nay, Diệp tam thiếu không cho phép người khác cướp mất của anh, Diệp tam thiếu trước giờ vẫn bá đạo như vậy, cô đã quen rồi, chỉ có thể cười xin lỗi Louis.

Louis rất phong độ, nâng ly mỉm cười thể hiện không có vấn đề gì.

Trình An Nhã quay lại nhìn thấy vẻ mặt Diệp tam thiếu đang sa sầm, cô cười, “Đừng như vậy mà, dù sao đi nữa anh ta cũng đã giải vây cho chúng ta.”

“Anh ta đã thích em rồi.”

Trình An Nhã hơi sững người, “Vì chuyện này à, thật vô vị, nghĩ cách làm sao vượt qua khó khăn của anh đi, ông già còn đang nhìn anh hằm hằm kia kìa.”

“Xưa nay anh vẫn coi ông ta là người qua đường A.”

Cô khê nhói lòng, thực ra trong lòng anh rất khát khao tình phụ tử, chỉ là khúc mắc quá sâu, cái chết của mẹ anh đối với anh ấn tượng quá đậm, không chịu tha thứ cho Diệp Chấn Hoa. Duyên phận giữa người

với người thật kỳ lạ, rõ ràng là cha con, nhưng lại như kẻ thù, nhưng người thân thì cuối cùng cũng vẫn là người thân không thể cắt đứt quan hệ.

Khiêu vũ xong một bài, bữa tiệc cũng chuẩn bị kết thúc rồi.

Lúc ra về, Trình An Nhã nói lời cảm ơn Louis, Louis chỉ cười không nói, một lúc lâu mới hỏi một câu: “Em thật sự yêu Diệp Sâm như vậy sao?”

Cô mỉm cười, “Yêu sâu nặng.”

Louis không nói gì nữa, cô cười đi về phía Diệp tam thiếu, cùng ra về, Diệp tam thiếu thấy vậy không vui liền hỏi: “Em và anh ta nói cái gì đó?”

“Bí mật.”

Diệp tam thiếu hừ một tiếng, cô biết anh không vui, lên xe rồi dỗ dành mãi anh mới tha cho cô, cái giá phải trả là cô bị hôn cho sưng môi.

Nói cười suốt cả chặng đường, về đến nhà Ninh Ninh vẫn chưa ngủ, một mình ở phòng khác xem hoạt hình, cô theo thói quen ôm lấy cục cưng thơm liền mấy cái.

“Tối nay để cục cưng ăn cơm một mình, xin lỗi con nhé.”

Ninh Ninh cười, “Mami, không sao, con tha thứ ami.”

Cô xoa đầu cục cưng rồi đi lên lầu thay quần áo, tắm một cái thật sảng khoái rồi đi xuống lầu lấy nuowic, hai ba con đang ở trong thư phòng của Ninh Ninh, không biết to nhỏ chuyện gì, cô rót nước rồi ngồi ở phòng khách một lúc lâu sau mới thấy Diệp tam thiếu xuống.

“Hai người nói gì thế?”

“Bí mật.” Diệp tam thiếu vẽ vẽ học ai đó ném lại câu đó rồi đi lên lầu, Trình An Nhã không còn gì để nói chỉ có thể hỏi trời xanh, Diệp tam thiếu không được cá chép như vậy chứ.

17. Chương 17: Tin Đồn

Trình An Nhã đánh răng rửa mặt xong liền ôm máy tính bắt đầu đọc tiểu thuyết, sau một ngày làm việc mệt mỏi, lên mạng đọc tiểu thuyết là cách để Trình An Nhã giải tỏa áp lực, đọc một lát, cô lại theo thói quen dạo một vòng quanh diễn đàn tám chuyện.

Hôm nay chủ đề được quan tâm nhiều nhất lại là, Mối tình tay năm phong hoa tuyết nguyệt.

Trình An Nhã không kìm được tò mò click vào.

“Ai mà có tài như vậy? Đặt một cái tên rất văn chương.”

Vừa vào xem cô lập tức méo mặt.

Bài viết có nội dung chính là buổi tiệc rượu hôm nay của tập đoàn quốc tế MBS, nội dung câu chuyện hết sức là méo mó.

Đây là một đoạn giống như được trích ra một cách kinh điển từ một bộ phim Hàn vừa dài vừa sến. Đầu tiên là cảnh xuất hiện đầy kinh động của Diệp tam thiếu và năm cô thư ký, năm cô xinh đẹp tuyệt trần, mỗi người một vẻ, sau đó lại là cảnh Diệp tam thiếu đánh chủ tịch Trương máu me be bét, Trình An Nhã thần nhiên đứng bên quan thưởng.

Còn có một câu đối thoại được thiết kế, Trình An Nhã: Ông xã, anh cừ quá.

Lời bình: Diệp tam thiếu, quá mạnh, quá cừ, là phụ nữ thì phải lấy anh...yêu chết đi được, yêu chết đi được.

Cô rùng mình, chịu đựng cơn nổi gai ốc, đọc tiếp. tiếp theo là ảnh Dương Triết Khôn đưa Vân Nhược Hi đến, kỹ thuật chụp ảnh vô cùng tuyệt vời, nhân vật trong ảnh được chụp rất đẹp, nhìn tựa như một đôi thần tiên quyền lực.

Đoạn đối thoại được thiết kế cho bức ảnh này là, Dương đại thiếu gia: Chúng tôi là bạn bè, Vân tiểu thư: Chúng tôi là bạn bè, lời bình: Chúng tôi đều biết, giải thích chính là giấu giếm.

Tiếp theo là bức ảnh Dương đại thiếu gia ngậy người nhìn Trình tiểu thư, ánh mắt lộ rõ vẻ đau khổ, cảnh Vân tiểu thư và Diệp tam thiếu đang hàn huyên, Vân tiểu thư dịu dàng xinh đẹp, nhưng lúc nào cũng lộ ra một chút ai oán.

Đối thoại thiết kế, Vân tiểu thư: Sâm, tại sao anh lại bỏ rơi em? Tại sao? Tại sao? Tại sao?...

Lời bình: Vân tiểu thư, con của cô đâu? Con của cô đâu? Con của cô đâu?...

Trình tiểu thư vẫn nở nụ cười đứng ở bên cạnh, lúc này lời thoại được thiết kế là.

Trình tiểu thư: Người đàn ông của tôi cô không thể cướp được, ô ô ha ha.

Trình An Nhã gục đầu xuống bàn phím, cô thổn thức đấm bàn, vò đầu bứt tóc, chết tiệt thật, rốt cuộc là ai mà tài như vậy, có thể nắm bắt được tâm lý của bốn người bọn họ chính xác đến vậy, quả là có tài.

Cô kéo lên đỉnh trang xem, lập tức choáng luôn, người viết bài là Mỗ thiên kim đại tiểu thư.

Cô lại kéo xuống xem tiếp, lúc này là ảnh của Louis xuất hiện ở một nơi không xa, hoàng tử u sầu tay nâng một ly rượu vang chậm rãi thưởng thức, ánh mắt phỉ thúy đắm đuối nhìn Trình An Nhã, ánh mắt đó tỏa ra thứ ánh sáng xanh leo lét.

Lời thoại được thiết kế là, Louis: Cô gái này hợp khẩu vị của tôi.

Tiếp theo là cảnh Dương Triết Khôn và Trình An Nhã đang nói chuyện, Trình tiểu thư vẫn luôn nở nụ cười, ánh mắt Dương đại thiếu gia đang giằng xé trong đau khổ.

Đối thoại thiết kế, Dương Triết Khôn: Tiểu An Nhã, em hãy theo anh đi?

Trình tiểu thư: Em là hoa đẹp đã có chủ, anh tắm rửa đi ngủ cho rồi.

Lời bình: Dương đại thiếu gia, anh ôm tạm Vân tiểu thư vậy, đừng chia duyên rẽ thụy nữa, làm người phải nhân đức, nhân đức...

Cảnh này hình như là Dương Triết Khôn đang khuyên cô về Dương gia, lại bị phân tích thành như vậy, cô không khâm phục cũng không được.

Quả nhiên có ảnh là có tin đồn.

Hoàng tử u sầu nhìn Trình An Nhã đắm đuối, ly rượu vang trở thành đạo cụ để anh giả bộ thâm trầm, bức ảnh được chụp sống động khác thường, nếu như là người không hiểu Louis, cô còn nghĩ rằng người đàn ông này yêu cô chết đi sống lại.

Lời thoại thiết kế, Louis: Tại sao em không hiểu trái tim anh? Để nụ hôn của anh đặt lên gương mặt em đi.

Lại xem tiếp bức ảnh phía dưới, cô liền muốn khóc.

Đó là ảnh cô nắm tay Diệp tam thiếu, Diệp tam thiếu nghiêng đầu nhìn cô, hai người nhìn nhau cùng nở nụ cười, Trình tiểu thư lúc nào cũng mỉm cười, lần này ánh mắt cực kỳ dịu dàng, bức ảnh nhìn nhau mỉm cười này toát ra sự yêu thương chiều chuộng và thương xót, nói bọn họ trong sạch chắc chắn có ai tin.

Trình An Nhã bật mắt, không nhận được ném bàn phím đi...đây là tại sao chứ?

Cô ta rốt cuộc là nằm ở góc nào lại có thể chụp được bức ảnh này, cô còn tưởng không ai phát hiện, hơn nữa, cả quá trình không đến một phút, cô ta lại chụp rất đúng lúc.

Lời thoại được thiết kế, Diệp tam thiếu: Trái tim yêu em của anh trời đất chứng giám, bất kể là ai đến cướp em lão tử đều đánh cho tơi bời.

Trình tiểu thư: Trái tim yêu anh của em trời xanh làm chứng, bất kể là ai đến cướp, cô nương một tấc chết tươi.

Lời bình: Ghê gớm quá, tôi đã nói bọn họ có gian tình, gian tình mà...Diệp tam thiếu đào hoa với thư ký liệt mặt.

Trình tiểu thư không thể bình tĩnh được nữa, lại bắt đầu túm tóc.

Hơn nữa bức ảnh này không phải là lúc đám người Dương Vân mới đến...có lẽ là trước bức “Chúng tôi chỉ là bạn bè” đó, tại sao lại đẩy về phía sau? Không được chen lấn hàng ngũ như vậy chứ...

Lẽ nào mấy tin đồn đều là do sắp xếp thứ tự ảnh lộn xộn mà thành?

Hai bức tiếp theo là ảnh riêng của Dương Triết Khôn và Vân Nhược Hi, cả hai người xem ra đều rất đau khổ, mang về mặt trái tim tan nát.

Lời bình: Đều là người lưu lạc góc bể chân trời, chi bằng ghép lại thành một đôi.

Lời thoại được thiết kế cho cảnh Trình tiểu thư và Vân tiểu thư đối mặt nhau là, Vân tiểu thư: Người đàn ông của tôi, tôi nhất định phải cướp trở lại!

Trình tiểu thư: Hoan nghênh đến khiêu chiến, bản cô nương một chiêu đánh cô bay xuống cống.

Lời bình: Trình tiểu thư đã chiến thắng. Vân tiểu thư cô nên làm gì thì làm đi, phụ nữ hà tất phải gây khó khăn cho nhau chứ, bị kịch của cô đủ nhiều rồi, đừng lên men bị kịch nữa, về nhà tắm rửa cho lành, cô đâu không lại Trình tiểu thư đâu.

Trình An Nhã ngẩng đầu nhìn trời xanh, không biết nói gì nữa.

“Lẽ nào nói, trên nạng gập cực phẩm là một hiện tượng phổ thông?” Trình An Nhã lẩm bẩm một mình, nhưng đây có chút quá cực phẩm rồi đấy chứ?

Bức ảnh sau là Dương Triết Khôn nhìn Trình tiểu thư đầy cảm xúc phức tạp.

Lời thoại thiết kế là câu nói kinh điển của Sói xám: Ta nhất định sẽ quay lại.

Lặng lẽ rời đi.

Diệp tam thiếu đứng bên cạnh, vô cùng cao ngạo.

Lúc này Louis lại xuất hiện, lời thoại thiết kế, Louis:Chỉ có ánh trăng hiểu lòng anh.

Lời bình: Hoàng tử u sầu, tôi cũng hiểu lòng anh. Đừng treo cổ trên một cái cây, chịu khó tìm kiếm xung quanh xem, nói không chừng cái cây khác treo cổ dễ chịu hơn.

Mười bức ảnh qua lựa chọn, sắp xếp, thật sự trở thành một mối tình tay năm phong hoa tuyết nguyệt theo kiểu Hàn quốc, rất có tính chất gây cười.

Phía dưới còn có cảm nghĩ của đại tiểu thư, các bạn đọc thân mến, vì buồn chuyện, hãy nổi dậy!

Cô triệt để bị đánh bại rồi, nhìn thấy cực phẩm, chưa từng thấy cực phẩm như vậy, cô nhớ lại câu chuyện của Trai bao xinh đẹp tiên sinh, cô ta chỉ cần vài lời là có thể khiến cho các tầng trở về chủ đề chính, tiếp tục bóc mẽ, đánh bại Vân tiểu thư, đồng thời hiệu triệu sức mạnh đánh tan mã giáp của Vân tiểu thư.

Mỗi thiên kim đại tiểu thư quả là có tài, có thể khiến cảnh tượng oan gia ngõ hẹp, chiến sự vô cùng căng thẳng kia ngang nhiên biến thành một bộ phim sắc mùi Hàn, không phải dạng vừa đâu.

Trình An Nhã xem lại từng dòng từng dòng một, bình luận của mọi người có thể nói là ngợp trời, diễn đàn này chính là sân chơi quy mô lớn của các quý cô và quý ngài, Diệp tam thiếu là người nổi tiếng, Vân tiểu thư cũng là người nổi tiếng, Louis lại càng nổi tiếng, Dương Triết Khôn cũng rất nổi tiếng...

Chỉ có Trình An Nhã tiểu thư là người qua đường A cảm lạnh.

Bởi vậy những câu hỏi liên quan đến Trình An Nhã là nhiều nhất, mọi người thi nhau hỏi vị mỹ nữ này là thần thánh phương nào, bên dưới còn có ảnh kia, có vài tấm là ảnh lần trước cô cùng Diệp tam thiếu đến dự tiệc mừng thọ của Dương Vân.

Hai người thân mật khoác tay nhau, trước ngực cô là sợi Rose Tear nổi tiếng.

Gian tình bắt đầu từ đây, cũng có người tiết lộ thông tin cô từng là bạn gái của Dương Triết Khôn.

Lập tức lượng tìm kiếm thông tin về Trình An Nhã tăng đột biến, chút nữa thì vượt qua Diệp tam thiếu trở thành người nổi tiếng của diễn đàn.

Bởi cũng lâu rồi không lộ diện, để phòng bị danh hiệu, Trình An Nhã cũng chỉ đáp lại một câu “Ảnh chụp đẹp lắm” gọi là có chút hưởng ứng. Cô là nhân vật bóc mẽ có tên tuổi ở đây, cô vừa lộ diện lập tức có mười mấy người hưởng ứng.

Đột nhiên cô phát hiện ra một câu trả lời đến từ Vân gia đại tiểu thư.

Các người chẳng biết gì hết, bọn họ là anh em, là loạn luân...

Câu nói này lập tức gây ra vô số sóng gió, trong vòng năm phút hơn năm mươi người hồi đáp, ngồi chờ Vân tiểu thư tiết lộ bí mật.

Vân gia đại tiểu thư lại ra vẻ thần bí trả lời, Tôi không nói ấy người biết.

Lập tức kéo đến vô số lời chửi mắng...Trình An Nhã không biết nói gì, những kẻ buôn chuyện ghét nhất là gì? Chính là tiết lộ một nửa bí mật rồi lại thôi, ức chế quá đi. Bởi vậy mọi người nổi giận, thi nhau chửi mắng Vân tiểu thư không ra gì.

Trả lời của bài viết tăng nhanh khủng khiếp, khiến cho tầng này sắp biến thành tòa cao ốc chọc trời đến nơi, Trình An Nhã vừa uống nước vừa xem người ta sửa lưng cho nhau, dù gì thì Vân tiểu thư cũng không dám một mình chơi trong diễn đàn này, cái gọi là hội quý cô, có cái nào không kéo bè kết cánh chứ?

Một mình đơn thương độc mã khẩu chiến sẽ chết không đất dung thân, Trình An Nhã gia nhập diễn đàn cũng chỉ có Lý Vân trợ thủ, cho nên cô liền nhắm chuẩn Mỗ thiên kim đại tiểu thư, trăm phương ngàn kế, thậm chí không từ thủ đoạn lợi dụng kỹ thuật vi tính siêu phạm của con trai đem tê giác một sừng mà cậu bắt được (vật phẩm trong một trò chơi trực tuyến) tặng cho Mỗ thiên kim đại tiểu thư.

Mỗ thiên kim đại tiểu thư đường đường chính chính nhận hối lộ, từ đó trở đi thiện cảm với cô ngày một tăng, trước lạ sau quen, có sự bảo hộ của cô ta, Trình An Nhã trên diễn đàn có thể nói là gặp Phật giết Phật, hoành hành bá đạo, nhanh chóng trở thành nhân vật nổi tiếng trong diễn đàn.

Vũ đình giang nam: Các vị thanh niên nổi giận, người ta yêu nhau có liên quan gì đến các vị không? Là anh em hay không có liên quan gì đến các vị không? Phải chăng toàn là trai ế gái ế nên mới ghen tị với bọn họ?

Phía sau một loạt bài theo, đều rất ngay ngắn.

Cô đang hòa hứng đọc thì Mỗ thiên kim đại tiểu thư gửi đến một tin nhắn: “Cậu ác quá!”

Vũ đình giang nam: Chuyện nhỏ mà.

“Tiểu Vũ, cậu chẳng nghĩa khí gì cả, kịch bản đậm chất phim Hàn này bản tiểu thư mất ba mươi phút mới viết xong, vậy mà cậu không bình luận gì cả, không nghĩa khí...”

Ba mươi phút đã chế tác ra được một câu chuyện mỗi tình tay năm phong hoa tuyết nguyệt cực phẩm như vậy, Mỗ tiểu thư quả nhiên rất có tài làm biên kịch, đủ lắm chuyện đủ nhanh nhạy, Trình An Nhã phục lăn lóc.

Vũ đình giang nam: Tổ chẳng đã nói ảnh chụp rất đẹp sao?

Mỗ thiên kim đại tiểu thư: Cậu phải bình luận về nội dung kịch bản của tổ chứ.

Vũ đình giang nam: Tiểu thư ơi, đã có hơn 5000 bình luận rồi, bình luận của tổ đăng nào chẳng bị chìm chìm trong biển người mênh mông chứ.

Mỗ thiên kim đại tiểu thư: Cũng phải ha. Cậu thấy tổ viết thế nào? Có chấn động không?

Vũ đình giang nam: Tiểu thư xưa nay vẫn rất sắc sảo mà.

Mỗ thiên kim đại tiểu thư: Đúng, chị đây cũng thấy rất sắc sảo.

Trình An Nhã nghiêng răng nghiêng lợi đầm bàn, chết tiệt, cô buồn chuyện về tôi lại còn hỏi tôi đã chủ chần động chưa, đúng là muốn chết.

Cô rất có manh động muốn gọi con trai ra hack diễn đàn này, lại nghĩ hack diễn đàn này rồi sau này cuộc sống của cô sẽ mất đi rất nhiều lạc thú, hack Mỗ thiên kim mới là thật.

Vũ đình giang nam: Tiểu thư, cô bịa chuyện về người ta như vậy mà không sợ Diệp tam thiếu trả đũa sao?

Mỗ thiên kim đại tiểu thư: Anh ta sẽ không làm vậy đâu.

Vũ đình giang nam: Người tình của cô? Không phải, người tình trước đây của cô?

Trình An Nhã ngồi trước máy tính nắm bàn tay lại, tiểu vũ trụ sau lưng rùng rục chấu, cô đã nghĩ có điều gì đó không đúng mà, cô từng nói cô ta rất ghét Vân Nhược Hi, hóa ra vì Vân Nhược Hi cướp bạn trai của cô ta, mà người bạn trai đó chính là Diệp tam thiếu.

Mỗ thiên kim đại tiểu thư: Hi hi, tôi không nói cho cô biết.

Vũ đình giang nam: ...

Trình An Nhã cười một cách méo mó.

Mỗ thiên kim đại tiểu thư: Oa...Tiểu Vũ, mai đến tầng 5678 xem, có gian tình kìa...

Trình An Nhã vốn tính hóng hớt, kéo đến tầng 5678, lập tức há mồm tròn mắt, khóe mắt co giật, con người ta đúng là sợ cái gì thì cái đó liền đến, quả nhiên rất có gian tình, là ảnh Trình An Nhã chủ động hôn Diệp tam thiếu.

Bài viết như thế này, loạn luân là sắc màu của thế kỷ XXI, không cần hệ gì đến các bạn.

Đây là việc xảy ra lúc nào vậy chứ, Trình An Nhã nước mắt đầm đìa.

Người đăng ảnh, Lục thụ thường thanh.

Người này cũng là nhân vật bóc mẽ có tiếng ở trên diễn đàn này, nhất danh khẩu chiến thiên hạ, Trình An Nhã từng tiếp chiêu với cô ta, ấn tượng rất sâu sắc, đó là trước khi sống chung với Diệp tam thiếu, cùng một tin đồn nhưng hai người có quan điểm khác nhau.

Tranh luận hơn một giờ đồng hồ, những người theo sau cơ bản chỉ là qua đường, toàn bộ trở thành hai người đang tranh luận, nghe nói cô ta là một mỹ nữ, đẳng cấp rất cao, Trình tiểu thư lần đầu tranh luận thất bại cũng chính là vì cái cây vạn niên thanh này.

Từ đó trở đi Vũ đình giang nam và Lục thụ thường thanh cơ bản trở thành địch thủ.

Trên diễn đàn mà oan gia ngõ hẹp, chắc chắn là phải chém đối phương vài đao.

Bài viết này là nhằm chặn họng đám người mộ đạo kia, rất là phù hợp tâm tư của Trình An Nhã, điều cô không thể bình tĩnh được là, bức ảnh này là...

Vũ đình giang nam: Lá vàng tặng 5678, bức ảnh này là cô ghép đúng không?

Lục thụ thường thanh: Bạn hạ vũ, chẳng phải cô tán đồng người ta yêu nhau hay sao? Khó khăn lắm chúng ta mới đứng cùng một chiến tuyến, cô chạy ra đây khiêu chiến làm gì?

Vũ đình giang nam: Không phải, tôi nói là, bức ảnh của cô...bức ảnh nhìn không rõ lắm, là lừa người ta đúng không?

Lục thụ thường thanh: Bình tĩnh, lừa người ta chứ đâu phải lừa cô, bình tĩnh.

Vũ đình giang nam: Chết tiệt, %^&*(@#\$\$%^&

Lục thụ thường thanh: Đồ thô lỗ.

Vũ đình giang nam: Bản cô nương phải hack cô!

Lục thụ thường thanh: Hoanh nghênh khiêu chiến.

Trình An Nhã cười méo mó, rút nguồn điện, bưng máy tính xuống lầu, đá tung cửa phòng Ninh Ninh, Ninh Ninh tội nghiệp đang thiết kế hệ thống dẫn nổ, giật hết cả mình, tay rung một cái, click nhầm chỗ, cả hệ thống liền hỗn loạn, máy tính toàn là các con số không ngừng nhảy nhót, Ninh Ninh từ bỏ việc cứu vãn, nhanh chóng quay đầu lại, mặt tỏ rõ vẻ nghi hoặc, “Mami ạ?”

“Cục cưng à, lại đây, giúp mami xử lý một người.” Trình An Nhã mỉm cười rất tao nhã, nhưng nắm đấm thì kêu lên răng rắc, hung hãn một cách không bình thường.

Ninh Ninh không hổ là đứa con hiếu thảo, nhận lấy máy tính của Trình An Nhã, nhìn một lát, dùng tên và mật khẩu của Trình An Nhã đăng nhập diễn đàn.

“Lục thụ thường thanh đúng không, dám bắt nạt mami của mình, chết chắc rồi.” Ninh Ninh tao nhã gõ bàn phím tìm địa chỉ ID, còn rảnh rỗi quay đầu lại an ủi Trình tiểu thư, “Mami, xem cục cưng giúp mami một tay cho hẳn chết.”

“Nhờ con đó!”

“Có điều mami, đây là gian lận.”

“Con đúng là ngốc, đi thi được gian lận hà có gì không gian lận?”

Ninh Ninh, “....Mami, strong!”

“Ý, hần ta cũng đang điều tra mami kia.” Ninh Ninh cười một lúc, thêm ba lớp hệ thống bảo vệ, khởi động lại hệ thống tìm kiếm khác, người này kỹ thuật không tồi, tốc độ cũng nhanh đấy chứ.”

“Đừng để cô ta tìm được mẹ.”

“Rõ.”

Dần dần, Ninh Ninh không cười nổi nữa, khi tra được IP của Lục thụ thường thanh, gương mặt ngây thơ của cậu co giật mấy cái.

Chúa ơi, cứu con với.

Ninh Ninh cảm thấy cuộc sống đôi khi chính là bi kịch, cậu bé vô tội và đáng yêu là cậu phải lựa chọn bán đứng một người quả thật là một quyết định vô cùng đau khổ, đồng thời lại rất muốn xem cảnh daddy và mami của cậu cầu xé nhau.

Thực ra không ảnh hưởng gì tới đại cục, có thể coi như để điều hòa cuộc sống mà. Ninh Ninh băn khoăn suy nghĩ, bán hay không bán?

“Tra ra chưa, là ai vậy?”

“Mami, con cảm thấy mami chắc chắn không muốn biết người này là ai lắm.” Ninh Ninh tỏ vẻ con đang rất băn khoăn, mami đừng ép con, nhưng về mặt rất trái ngược lại có vẻ vô cùng hào hứng, chỉ thiếu cầm một chiếc khăn tay ra đóng vai tiểu gia ngọc bích.

“Cục cưng, mami chắc chắn và chắn chắn rằng mami muốn biết người đó là ai, nói mau.”

Ninh Ninh tiếp tục giằng xé, nhưng lại cười như tiểu hồ ly tinh vậy, Trình An Nhã dường như đã nhìn thấy một con hồ ly tinh thuần chủng trắng muốt đang vẩy đuôi, Ninh Ninh chỉ tay lên trần nhà, “Mami, thực ra, tại sao mami không lên xem daddy đang làm gì chứ?”

“Ý con là, vị Lục thụ thường thanh này chính là Diệp Sâm?” Ngữ khí của Trình An Nhã vô cùng dịu dàng.

“Hình như vậy!”

“Lầu trên vị Diệp Sâm nhà chúng ta?”

“Có lẽ vậy!”

Trình An Nhã nhắm mắt, hít thở sâu, tạo một tư thế muốn giết người, nghiêng răng nghiêng lợi bật ra hai chữ, “Hack đi!”

Ninh Ninh gõ má co giật, “Mami, mami làm thật sao?”

“Chắc chắn!”

“... Được thôi!” Ninh Ninh nhoẻn miệng cười, hack nick Diệp tam thiếu thật, lại thêm một hệ thống bảo vệ nữa ami của cậu để phòng daddy của cậu quay lại tra IP, trái tim nhỏ của cậu ấy à, cứ gọi là đập thình thịch.

“Con hack daddy của con xong thì bao lâu daddy có thể hồi phục được?” Trình An Nhã mỉm cười hỏi.

“Với bản lĩnh của daddy, chỉ vài tiếng là cùng.”

“Trộm nick của daddy.”

“Mami, không cần phải ác vậy chứ?” Ninh Ninh rùng mình, “Thực ra, daddy cũng không thể truy ra mami đâu, để daddy lại, sau này trên diễn đàn gặp mặt nhau còn có nhiều chỗ vui kìa, ví dụ như...trêu chọc gì đó, hihi, hihi...mami biết đó.”

“Cục cưng, con thật thông minh.”

“Mami dạy dỗ tốt.”

Ninh Ninh ra dấu chữ thập trong lòng, daddy, nguyên chúa phù hộ cho người!

Đột nhiên nghe thấy tiếng Diệp tam thiếu bước xuống lầu, Ninh Ninh nhanh chóng đóng diễn đàn, Trình An Nhã rất phối hợp mở ra một hệ thống nhờ Ninh Ninh dạy, trước khi Diệp tam thiếu bước vào, một người dạy, một người học, vô cùng nghiêm túc.

“Sao em lại xuống đây?” Diệp tam thiếu bước đến hỏi, Trình An Nhã nhớ lại câu nói ám muội của Mỗ thiên kim đại tiểu thư, lại nghĩ tới Lục thụ thường thanh, cô hoàn toàn thay đổi lại cách nhìn về Diệp tam thiếu.

“Daddy, mami có vấn đề không hiểu, xuống đây hỏi con.” Ninh Ninh mỉm cười nói.

Diệp tam thiếu nhướn mày, bóp mũi Trình tiểu thư, “Anh ở ngay phòng bên cạnh sao em không đến hỏi?”

Đùa à, cũng may không nhờ anh hack người ta, nếu không thật sự đâm vào nhau còn không xảy ra án mạng rồi, Trình An Nhã thầm ca ngợi cho sự anh minh của mình, hết cách, cô đã quen tìm Ninh Ninh kiểm tra vấn đề ấy tính, bao gồm cả sửa lưng người khác.

Trình An Nhã mỉm cười, “Anh không chuyên nghiệp bằng cục cưng.”

“Ai nói thế, qua thăm anh cũng được mà.”

“Anh có gì mà thăm chứ? Cũng không hay ho bằng mấy trang diễn đàn buồn đưa lê.” Trình An Nhã mỉm cười ngọt ngào, ôm máy tính của cô lên lầu.

Ninh Ninh phì cười, bò lên cả bàn phím đấm bàn.

Diệp tam thiếu ngẩn ra một lúc mới phải ứng lại, vỗ đầu con trai, “Im miệng.”

Diệp tam thiếu đứng ở cửa phòng, neho mắt đầy nguy hiểm.

Lầu trên, Trình An Nhã đã cuộn tròn trên giường đọc tiểu thuyết, dưới ánh đèn dịu dàng, dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu, Diệp tam thiếu trầm mặt, “Anh không hay ho bằng mấy bài viết trên diễn đàn buồn đưa lê?”

Cô cười nhạt, gấp máy tính lại, nói: “Thực ra anh có thể lựa chọn mất trí nhớ tạm thời.”

“Anh đã lựa chọn quên em.” Diệp tam thiếu cười mà như không neho mắt nhìn Trình An Nhã, nha đầu này không xử lý không được rồi, càng ngày càng ngang ngược, “Tối nay anh sẽ ở bên này.”

“Được thôi.” Cô phản ứng hững hờ, anh mỉm cười, từ bao giờ cô trở nên ngoan ngoãn như vậy? Cô đặt máy tính xuống, đột nhiên ghé sát lại, hơi thở như ngọc lan, “Tam thiếu gia, có cần nô tỳ hầu ngài thị tẩm không?”

Anh kinh ngạc, thừa biết cô gian trá, nhưng lại không chống lại được mỹ nhân như ngọc dưới ánh đèn, một tay ôm lấy Trình An Nhã hôn thật mãnh liệt, ép cô lên chiếc giường mềm mại.

Cô hơi giãy giụa, anh động tình, hơi thở trở nên gấp gáp, vươn tay, chuẩn bị xé toang áo của cô, đột nhiên cô mỉm cười nói: “A Sâm, em quên nói với anh một việc, em đến kỳ rồi.”

Sắc mặt Diệp tam thiếu lập tức xanh ngắt.

...

Ngày hôm sau Ninh Ninh chuẩn bị xong bữa sáng, hai người rất ăn ý xuống lầu, một người tinh thần hào hứng, một người sắc mặt ảm đạm, Ninh Ninh mỉm cười thơm lên má Trình An Nhã, mỉm cười hỏi Diệp Sâm: “Daddy, hôm qua ba ngủ không ngon sao?”

Anh sầm mặt, đáp một tiếng khô khan: “Không.”

Cô đứng dậy vào bếp múc cháo, Diệp tam thiếu đá chân Ninh Ninh, nhướn mày hỏi: “Con trai, nghe nói sau này con lấy vợ sẽ lấy mami làm tiêu chuẩn?”

“Có vấn đề gì sao?”

Anh lời rộng ý dài dạy dỗ con, “Con trai cưng, ba nói với con, con tìm vợ ngàn vạn lần không nên tìm theo kiểu mami con như vậy, nhìn nỗi đau của daddy sờ được mà không ăn được con nên rút kinh nghiệm, tìm một tiểu bạch nữ không tốt sao, con muốn bắt nạt thế nào thì bắt nạt, vo tròn bóp méo tùy ý con, đó mới gọi là hoàn hảo, hiểu chưa?”

“Daddy, lấy vợ chẳng phải để chiều chuộng sao?” Ninh Ninh chống cằm, ánh mắt sáng trưng, vô cùng hiếu kỳ, làm gì có ông chồng nào lấy vợ về để bắt nạt chứ? Lẽ nào nhà cậu là đặc biệt?

Diệp tam thiếu mỉm cười, như sói xám và cô bé quàng khăn đỏ vậy xoa đầu con trai, “Con trai cưng, đợi đến khi con lớn rồi sẽ hiểu, rồi sẽ có một người con gái, con không cần phải dè dặt với cô ta, con chỉ muốn bắt nạt cô ta, càng ác càng tốt.”

“Daddy, nhưng con thấy mami rất tốt đấy chứ, chẳng phải daddy cũng ăn tươi nuốt sống mami đó sao?”

“Mami của con...” Diệp tam thiếu nhớ đến nỗi giày vò ba lần xả nước lạnh, trần trọc cả đêm qua, để tránh con trai không gặp phải bị kích như mình, anh cảm thấy cần phải dạy dỗ tử tế, “Con trai, rãnh nước hay bị lật thuyền, con phải nắm chắc thuyền của con vững rồi thì phải nắm chắc đối phương hiểu chưa? Đừng tìm tạm, tìm một cô vợ ngốc một chút cũng được, bảo cô ta đi về đông cô ta không dám đi về tây, ngày tháng thật là vui vẻ.”

“Mami nói, vợ là để nâng niu, chồng là để chà đạp.” Ninh Ninh vô tình bán đứng mami thân yêu của cậu.

Chồng là để chà đạp? Diệp tam thiếu nở nụ cười méo mó, “Con trai không muốn bị chà đạp chứ? Cho nên quan điểm yêu đương của con trai nghe daddy là chuẩn không cần chỉnh.”

“Ồ...” Ninh Ninh kéo dài giọng, rất có cảm giác ta đây đã hiểu lại tò mò hỏi: “Vậy sao daddy không tìm một cô vợ ngốc nghếch một chút? Tại sao lại chọn mami?”

Anh hơi sững người, “.... Khi daddy trúng tiếng sét ái tình với mami cứ nghĩ rằng mami rất ngốc.”

Cô nghe thấy câu nói này, cũng hơi sững người.

Tiếng sét ái tình...

Tập đoàn quốc tế MBS gần đây tiêu điểm đều tập trung vào Louis và Trình An Nhã, đến cả các chị em trong phòng thư ký cũng bắt đầu tám chuyện xem tỉ lệ thành công giữa Trình An Nhã và Louis là bao nhiêu. Cũng bởi vẻ mặt của tổng giám đốc đại nhân ngày càng âm u, cuối cùng không ai dám buôn chuyện nữa, chỉ đành thì thầm tám với nhau quan hệ phức tạp giữa ba người bọn họ.

Trong nội bộ quốc tế MBS còn lưu truyền một tin đồn đặc sệt phim Hàn khiến Trình An Nhã khóc không được cười cũng không xong, nói rằng Mafia và Louis hợp tác chẳng qua chỉ là cái cớ, mục đích lớn nhất của ông trùm chính là theo đuổi Trình An Nhã.

Cô nghe xong chỉ cười.

Sau khi Louis đầu tư vào MBS, tình hình có sự thay đổi, Diệp Chấn Hoa muốn Diệp Sâm ra tay với Diệp Hoa, đây là mục tiêu cuối cùng của Diệp Chấn Hoa, Diệp tam thiếu đứng cạnh cửa sổ, chắp tay sau lưng, ngắm nhìn phong cảnh bên dưới.

Diệp Chấn Hoa đầu tiên liên thủ với Louis lấy Diệp Hoa và Vân Thị ra để hãm hại anh, lại bắt anh quay lại đàn áp Diệp Hoa, lập mưu tính kế, từng bước từng bước gây dựng doanh lũy, đúng là độc hết mọi thủ đoạn.

Anh nằm mơ đều muốn quốc tế MBS và Diệp Hoa cùng bị tiêu diệt, nhưng bây giờ người đứng đầu Diệp Hoa lại là Dương Triết Khôn.

Cô bưng cà phê vào, anh đột nhiên hỏi: “An Nhã, có phải anh và Dương Triết Khôn khiến em rất khó xử không?”

Cô không trả lời, một hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Anh cứ tùy tâm mà làm.”

Anh nheo mắt, tùy tâm sao? Anh còn muốn nói gì, cô đã lùi ra khỏi phòng tổng giám đốc, đóng cửa, căn phòng lại vô cùng im ắng, sắc mặt anh trầm ngâm, cô rất khó xử.

Anh rất không vui, trong lòng người phụ nữ của anh còn có một người đàn ông khác, cảm giác này rất khó chịu.

Diệp Chấn Hoa gọi điện đến mấy lần, anh gác điện thoại sang một bên, làm như không có việc gì vậy, đợi đến khi ông ta nói một rồi, anh tắt máy, trong lòng đã có quyết định.

Anh có thể coi như không có Dương Vân, nhưng lại nợ một ân tình của Dương Triết Khôn.

Dương Triết Khôn chăm sóc hai mẹ con Trình An Nhã suốt bảy năm trời không oán trách khôn hối hận, bất luận là Trình An Nhã hay Ninh Ninh đều rầy căm kích anh ta, hơn nữa bất kể thân phận giữa anh ta và anh là gì đi nữa, tình nghĩa ấy ngàn vàng khó mua.

Bây giờ anh đã có Trình An Nhã và Ninh Ninh ở bên, nếu như bỏ qua bảy năm hi sinh của Dương Triết Khôn, anh không xứng là một người đàn ông.

Thù là thù, ơn là ơn.

Năm đó Ninh Ninh bị viêm phổi, cô không biết cầu cứu ai, cũng chính là Dương Triết Khôn gọi điện cho bác sĩ, bất chấp đêm hôm chạy đến bên cạnh mẹ con cô, cùng họ trải qua thời kỳ gian khổ đó.

Nếu như không có anh ta, cô không thể hoàn thành chương trình học, cũng có khả năng không giữ được Ninh Ninh, đừng nói đến tốt nghiệp, công việc, cải thiện điều kiện sinh hoạt, đưa Ninh Ninh về nước gặp lại anh.

Chỉ nhằm vào sự chăm sóc này, anh cũng không muốn ra tay đến cùng với Dương Triết Khôn, lúc đó nếu không phải anh ta gây chiến trước, tham gia vào cuộc tranh chấp giữa tập đoàn quốc tế MBS và tài phiệt Vân thị thì anh cũng không ứng chiến.

Vị trí của Trình An Nhã và Ninh Ninh trong lòng anh đã quan trọng hơn thù hận, anh không muốn cô khó xử.

Hôm nay, anh cùng Đường Tứ bàn công việc ở sân golf, vừa hay nhìn thấy Dương Triết Khôn, anh ta hỏi anh vì sao không thừa cơ đàn áp Diệp Hoa? Nếu như ra tay vào lúc này, anh ta hoàn toàn không có khả năng kháng cự.

Diệp tam thiếu chỉ đơn giản nói: “Món nợ ân tình mà người phụ nữ của tôi và con trai tôi đã vay, tôi đến trả, từ đây không còn nợ nần gì nữa.”

Dương Triết Khôn kinh ngạc, hồi lâu không nói lên lời.

Ngày tháng trôi qua rất yên bình, thương trường cũng phục hồi dần về bình yên vốn có, nhưng Diệp Chấn Hoa thì vô cùng giận dữ, đây lại là một lần nữa Diệp tam thiếu khiêu chiến với quyền uy của ông ta.

Diệp lão gia nổi giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Tập đoàn quốc tế MBS lưu truyền một tin tức rằng, chủ tịch và tổng giám đốc bất hòa, tập đoàn quốc tế MBS rất có thể sẽ phải thay tổng giám đốc mới, mà người có khả năng ngồi vào vị trí này nhất, ngoài Louis ra không còn ai khác.

Hôm nay Diệp Chấn Hoa đến công ty tìm Diệp tam thiếu, ánh mắt cú vọ quét qua Trình An Nhã một cái, cô lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát, ánh mắt đó rõ ràng hận cô làm hỏng đại sự của ông ta.

Trình An Nhã trong lòng cảm khái, “vốn cùng một gốc sinh, đốt nhau sao tàn khốc”, anh em còn như vậy huống chi là cha con. Hai cha con cãi nhau một trận trong phòng tổng giám đốc, Diệp Chấn Hoa đập cửa bước ra.

Trước khi đi còn quay lại chửi cô một câu, họa thủy!

Diệp tam thiếu đứng trước cửa mỉm cười tao nhã, “Họa thủy của con, có liên can gì đến ba?”

Diệp Chấn Hoa cuối cùng phần nộ bỏ đi.

Tim cô đột nhiên đập dữ dội, gương mặt ửng hồng bỗng nhiên yêu sự cố chấp nuông chiều của anh.

Buổi chiều Trình An Nhã đi đưa công văn cho phòng truyền thông, cô gặp Louis trong thang máy, anh ta khẽ cười chào cô, cô mỉm cười đáp lại, khi thang máy đi lên, đột nhiên anh ta hỏi cô, “An Nhã, nếu như Diệp tam thiếu trở thành tay trắng, cô còn yêu anh ta không?”

“Ting!” thang máy đến tầng phó tổng giám đốc, anh cố tình không bước ra, chờ câu trả lời của cô, Trình An Nhã mỉm cười nói: “Nếu như anh ấy trắng tay, tôi cũng có thể nuôi được anh ấy.”

Con trai cô cũng có thể giúp Diệp tam thiếu dựng lại cơ đồ, giả thiết này của Louis không tồn tại.

“Hi vọng em sẽ được như lời em nói.” Louis cười nói, vừa định ra khỏi thang máy, lại quay đầu nở nụ cười dịu dàng nói: “Tôi thật sự có chút thích em rồi.”

Cửa thang máy đóng lại, cô thở phào một cái.

Louis hình như hoảng tử u sầu, nhưng thực ra đứng ở bên cạnh anh ta rất có áp lực, cô có chút sợ khi phải đứng một mình cạnh anh ta, có lẽ là vì thứ khí chất hắc ám trên người anh ta khiến cho người khác sợ hãi.

Buổi tối về nhà Trình An Nhã kể lại chuyện này cho Diệp tam thiếu, cô hỏi: “Ông ấy thật sự muốn đuổi anh ra khỏi MBS sao?”

“Lúc nào ông ta cũng muốn vậy.” Diệp tam thiếu nói: “Trước đây muốn biến anh thành bù nhìn, sau đó thấy không thể khống chế liền muốn anh rời khỏi MBS, còn sự xuất hiện của Louis chứng tỏ ông ấy đã bắt đầu hành động.”

Trình An Nhã không lên tiếng, khi xe sắp tới nhà cô mới hỏi: “Anh sẽ làm theo mong muốn của ông ấy à?”

“Không đâu!”

Cô yên tâm hơn, đối với đàn ông mà nói, quyền lực là thứ không thể thiếu, Diệp tam thiếu đã ở vị trí này nhiều năm, làm sao có thể buông tay hiến không cho người khác.

Thứ sáu hết giờ làm, Lý Vân gọi điện thoại cô, tâm trạng nghe có vẻ không tốt, muốn tìm ai đó đi uống rượu, là bạn thân của Lý Vân cô nghĩ bắt dung từ đồng ý ngay.

Diệp tam thiếu vốn định đưa cô đi ăn tối dưới ánh nến, kết quả kế hoạch tan thành mây khói, cả đường đi mặt nặng mày nhẹ, cho đến tận khi đưa cô đến quảng trường Hughes, anh mới nói: “Về sớm một chút.”

Cô đáng một tiếng liền xuống xe, đi đến xe của Lý Vân, sau khi lên xe, cô hỏi: “Cậu sao thế? Cố Tần Sinh lại làm cậu giận à?”

“Đừng nhắc đến anh ta, bà đây đang bức mình.” Lý Vân nói, “Đi đâu đây?”

“Cậu chẳng phải muốn uống rượu sao? Tôi biết một chỗ rất được.”

Cô đưa Lý Vân đến quán bar nơi cô gặp Diệp tam thiếu lần đầu.

Trên sàn khiêu vũ từng đôi một đang nhảy điệu tango sôi động kịch tính, các cô gái trẻ trung xinh đẹp, các chàng trai hoang dã nhiệt tình, khiến cho quán bar trở nên vô cùng náo nhiệt.

Vốn tính mê tiền như Trình An Nhã thấy Lý Vân tâm trạng không tốt liền nghĩ sẽ chủ chi hôm nay, hai người gọi một chai vang đỏ năm 87, Lý Vân nhấp tâm muốn chặt chẽ cô, không cần ngon nhất, chỉ cần đắt nhất.

“Quán bar này cũng không tệ, điên cuồng lại có phong cách, không dung tục.” Lý Vân lần đây tiên đến đây, liền tán thưởng một câu, các quán bar thông thường vô cùng đông đúc, người đông, âm thanh hỗn tạp, vũ đạo cuồng nhiệt, không gian lúc nào cũng có một thứ mùi tình, dục và mồ hôi hòa quyện lại, khiến người ta không thoải mái. Đó là các quán bar dung tục.

Quán bar này có phong cách, phù hợp với mọi đối tượng.

Sau khi cạn một ly, cô hỏi Lý Vân có chuyện gì không vui, hỏi mới biết hóa ra là mẹ của Cố Tần Sinh lại gây khó dễ cho cô, Cố Tần Sinh lại là đứa con hiếu thảo, lúc nào cũng bên mẹ chăm chăm, Lý Vân ầm ừ, gần đây hai người bọn họ suốt ngày cãi nhau. Mẹ Cố Tần Sinh chê cô xuất thân thấp, không xứng với con trai bà, Lý Vân từng vì việc này mà có lần đòi chia tay.

Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, Trình An Nhã an ủi Lý Vân cạn một ly nữa, mẹ chồng nàng dâu xưa nay vẫn là một vấn đề nan giải.

“Thời gian trước, tập đoàn quốc tế MBS và Diệu Hoa đại chiến, Cố gia cũng tham dự, cậu chẳng khuyên tớ đừng để Cố Tần Sinh nhúng tay vào còn gì? Tớ còn muốn anh ấy phá sản cho rồi, nếu Cố gia phá sản tớ nhất định sẽ mua pháo hoa về ăn mừng, lập tức kéo Cố Tần Sinh đi đăng ký kết hôn, sau đó kéo anh ta đến trước mặt mẹ anh ta, véo tai anh ta mà nói rằng, từ giờ trở đi con trai bà do tôi nuôi, tớ cũng sẽ thử một lần coi thường người khác xem, cảnh tượng này tớ đã mơ biết bao nhiêu lần rồi, nhưng vẫn chưa thực hiện được, cậu nói vậy tớ còn đang suy nghĩ khuyên anh ta nhanh chóng thừa cơ nhảy vào, sớm phá sản sớm được ra oai.”

“Chuyện này nghĩ là được rồi.” Cô mỉm cười vỗ bạn thân, hai người lại cạn một ly nữa, Lý Vân đem hết những chuyện không vui thổ lộ hết ra, kêu lên một tiếng nhất tụy giải thiên sầu.

“Quán bar này chính là chỗ các cậu có Ninh Ninh à? Kể nghe coi.” Lý Vân đẩy vai Trình An Nhã, hóng chuyện.

“Chẳng có gì để nói cả, tuổi trẻ ngông cuồng.” Cô lảng tránh, ánh mắt lại không kìm được nhìn về phía dãy ghế sofa bên trái, bao nhiêu năm qua, bài trái của quán này không có gì thay đổi, năm xưa chính là ở đó cô đã ngã vào lòng Diệp tam thiếu, lại tưởng anh là trai bao, hiểu nhầm từ đó mà sinh ra.

Năm đó, cô thất tình, yêu nhau một năm không chịu “cho” người yêu, bởi vậy bạn trai cô liền phản bội cô, còn mắng cô là cứng nhắc vô vị, trong cơn tức giận cô liền chạy đến quán bar, tình cờ lại gặp Diệp tam thiếu ở đây.

Điều kịch tính nhất là, sau một đêm xuân tiêu, cô còn hào phóng quảng cho anh 100 tệ, sau đó mới chạy trốn. Đây tuyệt đối là điều sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời Diệp tam thiếu, cô lúc nào cũng sợ anh hồi phục trí nhớ, nếu mà như vậy cô nhất định sẽ bị anh biến thành tàn phế.

“Cậu đúng là to gan, cũng may cậu lại gặp lại anh ta, hai người lại còn yêu nhau nữa.” Lý Vân cười nói, kết bạn nhiều năm, Lý Vân hiểu rõ tính cách của Trình An Nhã, đúng như cô nói, tuổi trẻ không ngông cuồng một chút thật uống phí.

“Cũng may là Ninh Ninh và A Sâm đều không biết, A Sâm tưởng là bọn mình yêu nhau nên mới có Ninh Ninh, Ninh Ninh thông minh biết tớ giấu anh ấy, nhưng nó cũng không hỏi gì. Dù sao với nó mà nói, daddy mami bây giờ rất ổn, nó không bận tâm quá khứ.” Cô cười nói, “Cầu trời A Sâm mãi mãi đừng bao giờ nhớ lại, nếu không bản cô nương sẽ bị xử lý rất thê thảm.”

“Cậu đừng có mà cầu trời đi, con người ấy mà, cầu cái gì là cái đó đến.” Lý Vân cười, vừa nói xong thì điện thoại của cô vang lên, vừa nghe cô liền sầm mặt, “Làm cái gì?”

Trình An Nhã trầm nghĩ, là Cố Tần Sinh.

“Tôi ở đâu liên quan gì đến anh? Anh chẳng phải chồng tôi cũng chẳng phải ba tôi, quan tâm tôi làm cái gì? Không sai, tôi đang ở quán bar, tôi đang câu bọn đàn ông khác đấy, không rảnh nói chuyện với anh, goodbye, ôm mẹ của anh mà sống qua ngày đi.” Lý Vân dập máy rất ngẫu, chuông điện thoại lại kêu, cô dứt khoát tắt nguồn.

Trình An Nhã lắc đầu, Lý Vân ưa nhẹ không ưa nặng, cô nàng lại điên cuồng dốc liền mấy ly, Trình An Nhã không nói gì, chỉ uống cùng cô, đột nhiên chuông điện thoại của cô vang lên, Lý Vân cướp lấy xem, lập tức tắt máy đi.

“Bá đạo!”

“Uống rượu thôi, đừng để ý đến hần ta.” Lý Vân cười sảng khoái, Trình An Nhã nói: “Cậu đừng có uống không như thế, rất dễ say, lát nữa về nhà còn phải cãi nhau, uống ít thôi.”

Cô uống rất ít, quan trọng là lát nữa hai người phải có một người lái xe, Lý Vân chắc chắn là không được rồi, nếu không cô ấy sẽ lo lắng đến an toàn cho cả hai.

“Hai vị tiểu thư, tôi có vinh hạnh được mời hai cô uống một ly không?” Một gã đàn ông điển trai vận bộ comple trắng bước đến nở nụ cười mà bản thân y tự cho rằng vô cùng phong độ để bắt chuyện, Trình An Nhã đang mãi khuyên Lý Vân.

Cô không buồn ngẩng đầu, “Từ đâu đến thì về đó đi.”

“Hai vị tiểu thư uống rượu giải sầu chi bằng để anh đây giúp các cô em giải sầu, lạc thú càng nhiều hơn.” Gã đàn ông không chịu bỏ cuộc, một tay gác lên vai Trình An Nhã nhìn có vẻ dễ bắt nạt hơn.

Rầm! Lý Vân đặt mạnh ly rượu xuống, cười nhạt: “Thành đại công tử, anh cũng không mở to mắt ra mà nhìn, bạn gái Diệp tam thiếu anh cũng dám trêu chọc à?”

Nụ cười trên mặt Thành đại công tử lập tức cứng đờ, sau đó anh ta cười nói: “Diệp tam thiếu? Ai là bạn gái của Diệp tam thiếu? Hơn nữa, nghe nói Diệp tam thiếu bây giờ là con chó không nhà, tập đoàn quốc tế MBS đều bị băng đảng Mafia cướp mất rồi, Diệp gia đã bại trong tay hần ta, loại đàn ông như vậy có gì đáng sợ.”

“Có phải anh ba ngày nay không đánh răng không, mồm thối quá đấy!” Trình An Nhã trầm mắt.

“Chẳng qua là cái giày rách mà Diệp tam thiếu từng đi, có gì mà ghê gớm?”

Cô mỉm cười, “Anh quen đi giày rách à? Chưa bao giờ dùng mới tinh cả hả?”

“Cô, phản rồi!” Thành đại công tử then quá hóa giận, lập tức mấy gã công tử bình thường hay chơi cùng liền quây lại.

Lý Vân đứng dậy, chỉ vài động tác gọn gàng đã hạ gục năm, sáu gã công tử, một cước không hề khách sáo đá trúng đầu Thành đại công tử, “Thành đại công tử, anh còn muốn lên không?”

Mấy gã lập tức chuồn sạch sành sanh.

Trình An Nhã mỉm cười, bà chủ quán bar hào phóng tặng cho hai người một chai vang đỏ cao cấp, “Mời hai cô, tiền rượu hôm nay quán tôi bao hết, các cô đã mang lại vinh quang cho chị em phụ nữ chúng ta.”

Bộp, bộp, bộp, tiếng vỗ tay thông thả vang lên, hai người quay đầu lại, chỉ thấy Louis với mái tóc vàng óng và đôi mắt xanh phỉ thúy đang bước tới, nhìn anh ta có vẻ rất nhàn nhã, bên cạnh cũng không có ai đi cùng.

“An Nhã, trùng hợp quá.” Louis cười bước đến gần bọn họ, “Xem ra tôi không còn cơ hội mời hai người đẹp uống rượu nữa rồi.”

“Louis tiên sinh, trùng hợp quá, anh đến đây một mình sao?” Cô mỉm cười chào anh ta, nói ra thì cô và Louis cũng chẳng có thâm thù huyết hải gì, chỉ là anh ta cố chấp theo đuổi cô khiến cô khó chịu.

“Anh ta là ai?” Lý Vân có chút say, lại rót một ly, lơ mơ hỏi.

Trình An Nhã giới thiệu bọn họ với nhau, cô muốn khuyên Lý Vân đừng uống nữa, nhưng sự đời thường trái với lòng người, cô nàng càng uống tợn hơn, Trình An Nhã hết cách, đành phải bật khởi động nguồn điện thoại, gọi cho Cố Tần Sinh, để anh ta đến đón Lý Vân.

“Bạn cô uống cừ thật đấy!” Louis gọi một cốc Brandy, chậm rãi thưởng thức. Cô cười hỏi: “Anh cũng có tâm trạng nên ra đây uống rượu sao?”

“Em không chịu làm bạn gái của tôi, tất nhiên là tâm trạng của tôi không tốt rồi?” Louis nửa thật nửa đùa nói.

“Cảm ơn tình cảm sai lầm của anh rồi.” Cô cười, nhìn sâu vào Louis nói: “Thực ra, anh không thật sự thích tôi, chỉ là đang tìm kiếm hình ảnh của cô ấy trên người tôi.”

“Làm sao em biết tôi không thích em?”

Cô cúi mắt, cười khê: “Thích một người, không phải như vậy.”

Dưới ánh đèn, đường nét cô dịu dàng, trong nụ cười rạng rỡ, anh ta thật sự có ảo giác, cô ấy của anh quay về rồi. Anh ta mê đắm gương mặt của cô, nhưng lý trí biết rất rõ cô không phải là cô ấy.

“Vậy thì phải như thế nào?” Louis cười hỏi.

“Giống như dáng vẻ anh nhớ đến cô ấy.” Cô cười nói, anh ta hơi sững người, quay mặt đi, chậm rãi ngửa đầu dốc thẳng cốc rượu xuống họng, đôi mắt xanh phỉ thúy trở thành mặt biển thâm trầm khó hiểu.

Cô luôn có một chút e sợ anh ta, bây giờ lại cảm thấy anh ta không đáng sợ nữa, mặc dù là ông trùm một đảng Mafia, nhưng anh ta chẳng qua cũng chỉ là một người đau lòng, quang ảnh đan xen, anh ta côi bóng đơn hình.

Lý Vân say rồi, nói lảm nhảm gì nghe không rõ, cô lắng tai nghe mới biết cô nàng đang gọi, Sinh Sinh...

Cô thở dài, chuyện tình cảm nói không rõ cũng nói không hết, rõ ràng là dần vặt nhau là thế, trong cơn say lại rõ ràng đến vậy, trên đời những kẻ si tình tại sao lại nhiều như thế.

“Vì tình yêu cạn ly.” Cô vừa cười vừa nâng ly lên, khoe môi Louis nở nụ cười, khẽ chạm ly với cô một cái, chậm rãi nhấp một ngụm, ánh mắt rơi trên người cô, vô cùng dịu dàng.

Louis tiên sinh, bạn gái của anh, tại sao lại không còn nữa?” Cô hỏi có chút mạo muội, giao tình chưa sâu đã hỏi một câu như vậy, cô biết là không đúng, nhưng cô rất tò mò về bạn gái của Louis, có lẽ bởi vì hai người có gương mặt giống nhau.

Ngón tay dài mảnh của Louis miết trên miệng ly, cúi mắt, toàn thân đượm vẻ cô liêu, “Là bị báo thù, cô ấy đỡ cho tôi một đạn.”

Cô kinh ngạc, “Xin lỗi, gọi lại chuyện đau lòng của anh.”

Anh hồ hững, ánh mắt dịu dàng, “Chúng tôi quen nhau chín năm, thế giới của tôi không phù hợp với cô ấy, tôi yêu cô ấy nhưng lại chưa từng nói cho cô ấy biết, ngược lại còn đối xử lạnh lùng với cô ấy. Cô ấy quá ngốc, quá cố chấp, cuối cùng tôi đã đầu hàng, tôi tưởng rằng tôi đã đủ mạnh để bảo vệ cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn để mất cô ấy, khi đó cô ấy mới hai mươi một tuổi.”

“Cô ấy nhất định là một cô gái tốt.”

“Ừm, tốt nhất.” Nụ cười của Louis rất nhẹ nhàng, rất mỏng, có một nỗi nhớ rất sâu, lại có một vẻ lạnh nhạt rất rõ. Cô không thể diễn tả được cảm giác kỳ lạ này là gì, có lẽ là tình yêu sâu đậm, giống như chưa từng yêu, cũng giống như không khi.

Hai người nói chuyện một lúc thì Cố Tần Sinh đến, thần sắc hoang mang, Lý Vân say đến bất tỉnh nhân sự, mơ hồ gọi tên anh ta, Cố Tần Sinh vừa xót vừa giận, một lúc mới ôm được cô dậy.

“An Nhã, cùng về đi, anh đưa em về trước.”

“Không cần đâu, em lái xe của Lý Vân, anh đối xử với nó tốt một chút.”

Cố Tần Sinh nhìn Louis một cái, lại nhìn Trình An Nhã, nói tiếng tạm biệt rồi mới ôm Lý Vân đi.

“Louis, tại sao anh lại giúp Diệp Chấn Hoa đối phó với Diệp Sâm?” Trình An Nhã do dự hỏi.

“Tình cảm khó từ.”

Tình cảm khó từ, nghe rất hay, có thật là như vậy không? Một người đàn ông như anh ta, hành sự quả quyết, cũng biết cái gì gọi là tình cảm khó từ? Chắc chắn là có lợi với anh ta, anh ta mới chịu ra tay, cụ thể là gì, anh ta cũng sẽ không nói ra.

“Cũng muộn rồi, tôi phải về rồi, anh uống từ từ.” Cô đứng dậy cười cảo từ, cổ tay bị Louis kéo lại, anh ta nói khẽ: “Chúng ta đi dạo một lát đi.”

Cuối cùng cô vẫn nhận lời anh ta, đi dạo một lát, có lẽ về đơn độc trong mắt anh ta khiến cô động lòng trắc ẩn, cô cũng không nói rõ được.

Gió đêm lạnh lạnh, dưới ánh sao lấp lánh có người đẹp sánh đôi.

Suốt đường đi cả hai đều im lặng không nói, điều anh ta muốn, chẳng qua là có người đi bên, còn điều mà cô nghĩ, là làm thế nào để thuyết phục anh ta rút khỏi cuộc chiến giữa hai cha con họ Diệp.

Cô biết rõ một người đàn ông như Louis cô không dễ thuyết phục, có khi cô vừa mở miệng, anh ta liền mỉm cười ngắt lời, anh ta không thích nói chuyện giữa hai cha con nhà họ Diệp.

Anh ta có lẽ không phải là người lạnh lùng vô tình.

Trong lòng có người để yêu, tâm tính không xấu lắm, nếu là người lạnh lùng vô tình sao có thể nhớ nhưng một người con gái đến vậy, ai ai cũng sợ anh ta, bởi vì anh ta là ông trùm Mafia, ý nghĩa mà thân phận này tượng trưng, khiến người ta sợ hãi.

Cô và anh ta quen biết chưa lâu, anh ta cố chấp muốn theo đuổi cô, đúng là có phần khiến người ta ghét, nhưng ngoài một lần cố tình hôn cô ra, anh ta đối với cô cũng gọi là quân tử chứ không ép buộc điều gì.

“Louis tiên sinh, anh có từng nghĩ đến kết hôn không?” Cô đột nhiên hỏi.

“Sau khi cô ấy chết, chưa từng nghĩ tới.” Anh ta quay đầu nhìn Trình An Nhã cười, “Nhưng nếu là em thì có thể suy nghĩ lại.”

Cô mỉm cười, “Tôi chỉ có một trái tim, chỉ có thể ột người.”

Một đời một kiếp một đôi tình nhân, quan điểm tình yêu của cô đơn giản chỉ có vậy, có cô, có anh là đủ rồi.

Louis chỉ cười mà không nói gì, đi vài bước anh ta mới nói, “Nếu như Diệp tam thiếu mất tất cả, hai người còn có thể một đời một kiếp không?”

“Câu này anh đã hỏi rồi.” Cô nhẹ nhàng nhắc nhở, lại nói tiếp, “Nếu như cô ấy của anh, anh mất đi tất cả cô ấy cũng sẽ một đời một kiếp bên anh.”

Bước chân của anh ta, chậm lại hai nhịp, lại như không có gì xảy ra, tiếp tục bước, gương mặt u sầu dưới ánh đèn đêm trầm không nhìn rõ, như muốn nói gì đó lại thôi.

“Thực ra em có thể đoán ra được, chủ tịch Diệp muốn kéo đổ Diệp tam thiếu, đem tập đoàn quốc tế MBS cho tôi, em cũng rất muốn khuyên tôi rút ra khỏi cuộc tranh giành giữa hai ba con họ, có phải không?” Louis cười khẽ hỏi, đôi mắt xanh phỉ thúy như nhìn thấu tâm can cô.

Cô cười, “Đúng vậy, không qua nỗi cạm bẫy của anh, đúng là tôi nghĩ như vậy.”

“Tại sao lại không khuyên.”

“Tôi biết anh sẽ không đồng ý.” Từ khi anh ta nói tình cảm khó từ, cô liền biết anh ta sẽ không đồng ý, tập đoàn quốc tế MBS có ích cho anh ta. Thế giới của đàn ông phụ nữ thường khó mà hiểu được.

“Nếu như có em đến đối, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại.”

“Vây e rằng anh phải thất vọng rồi.” Cô mỉm cười, “Thực ra tôi vô tài vô mạo lại vô đức, không đáng bao nhiêu tiền, tôi sợ tổn thọ.”

Louis cười, hai tay bắt chéo sau lưng, không biết đang nghĩ gì, nhất thời không nói gì.

Cô trầm ngâm, khẽ nói: “Louis tiên sinh, thực ra anh đã công thành danh toại, hô phong hoán vũ, đứng ở vị trí cao nhất thế giới, bước thêm một bậc nữa cũng không thể cao hơn, bước xuống một bậc cũng không thấp đi, hà tất cần phải có một MBS nữa chứ? Tôi nhớ khi còn nhỏ trên lớp có bài thi, tôi lúc nào cũng thi rất kém, tâm trạng rất buồn chán, có một lần tự nhiên được một trăm điểm, tôi vui mừng chạy thẳng về nhà, chạy đến trước mặt mẹ tôi, nói với mẹ tôi xếp thứ nhất, ba tôi đi làm vất vả về, tôi cũng nói ngay với ông, để ông chung vui với tôi, còn anh thì sao? Anh đứng trên cao như vậy, ai đến chia sẻ thành công và niềm vui của anh? Nếu không có ai, anh xưng bá thế giới cũng không có ý nghĩa gì, người xưa nói, “Trên cao đón gió lạnh”, tôi cảm thấy, chỉ bằng anh tìm một người nào đó chia sẻ thành công, cùng anh gánh vác cô độc, anh sẽ phát hiện ra, điều này so với có được cả thế giới càng khiến người ta thỏa mãn hơn, anh từng thử, cô lẽ biết cảm giác đó mê đắm thế nào.”

Nụ cười trên gương mặt Louis tan biến, anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt âm hiểm như muốn trách cô quan tâm quá nhiều, lại có chút cảm giác phức tạp mà cô không hiểu.

Sống lưng cô lạnh toát, có vài phần kinh sợ, cô cười nói: “Nếu anh thấy khó nghe coi như tôi chưa nói gì.”

Anh nhìn sâu vào cô, khôi phục lại nụ cười, “Nếu cô mà là nhà đàm phán ắt hẳn sẽ rất thành công.”

“Vậy xin hỏi, tôi đã lay động được anh chưa?”

“Cô nói xem?”

“Chưa!”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, trong lòng cô hiểu rõ, thuyết phục Louis không hề dễ dàng.

Hai người tiếp tục đi dạo, lại nói vài câu chuyện linh tinh, từ chỗ anh ta, cố biết được bạn gái anh ta là người thành phố F, tiếng Trung của anh ta là do cô ấy dạy, hai người nói nhiều nhất về những chuyện thú vị trong quá khứ của anh ta, bạn gái của anh ta tốt như thế nào, trong lời nói, thể hiện sự nuông chiều nhẹ nhàng, nỗi đau thương nhàn nhạt, nghe mà khiến lòng người chua xót.

Đang trò chuyện vui vẻ, chuông điện thoại của cô vang lên, là Diệp tam thiếu gọi đến, vừa mở miện liền hỏi cô đang ở đâu, Trình An Nhã nhìn đồng hồ mới biết đã hơn 10h rồi.

“Em đang định đi về đây.” Cô nói.

“Em đang ở cùng ai?” Anh hỏi, giọng nói cực kỳ không vui.

Cô nhìn Louis đi bên cạnh, để tránh anh nổi cơn ghen, cô nói dối: “Một mình em, em về ngay đây.”

Không để anh nói thêm, cô gác máy, nhìn Louis một cách áy náy, “Tôi phải về nhà rồi.”

Anh ta gật đầu, “Được thôi.”

Hai người đi về, anh ta hỏi: “Tại sao không nói thật với anh ta?”

“Thực ra con người ta đôi khi nói dối một chút cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục.”

Anh ta chỉ cười mà không nói gì.

Hai người đi thêm một đoạn, đột nhiên ánh mắt Louis nheo lại, lạnh lùng quét một lượt, cô chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, người đã bị Louis ôm lấy, trốn phía sau xe.

Bên tai chỉ nghe thấy hai tiếng “Ting ting”, trên xe đã xuất hiện hai vết đạn, cô thở hắt một hơi, hoang mang quay đầu nhìn về bên cạnh, chỉ thấy Louis rút từ trong người ra một khẩu súng, bắn liên bốn phát về phía bên kia đường.

Súng của anh ta không phải là súng giảm thanh, tiếng rền vang khiến màng nhĩ cô hơi đau, tiếng súng vang lên, trên phố lập tức hỗn loạn, tiếng hét thất thanh vang lên tứ bề, cô sợ hãi đến mức tay chân có chút tê liệt.

Louis một tay kéo cô, vừa bắn vừa di chuyển về phía trước, ở đây có rất nhiều xe ô tô đang đỗ, lẩn trốn cũng tiện hơn, tiếng “ting ting” bắn vào chiếc xe phía sau lưng.

Cô phải cực kỳ bình tĩnh mới không đến mức hét lên...

“Louis...” Giọng cô run run, ngón tay lạnh ngắt, lần đầu tiên chứng kiến cảnh bắn giết này, cô rất sợ, sợ đạn bắn trúng người mình.

Cô không muốn chết.

Đây là suy nghĩ chân thực nhất của cô trong lúc này.

“Đừng sợ, không sao đâu.” Louis nhìn cô, mỉm cười rất nhẹ, kéo cô chạy về phía trước, cô cúi thấp hết sức, cô gắng chạy sát sau lưng anh ta.

Tiếng súng càng gấp hơn, “Ting ting” rơi ngay phía sau, Louis kéo cô lấp vào một chiếc xe, anh thở gấp, đôi mắt xanh ngọc lộ ra sát khí.

Xưa nay cô không gây thù chuốc oán với ai, đám người này là nhằm vào anh, nhớ lại người bạn gái vì anh mà chết mấy năm trước, tất cả những điều này như trở lại về ngày hôm đó.

Anh cũng dẫn cô chạy trốn.

Nhưng lịch sử không thể lặp lại.

Tay trái lại rút tiếp một khẩu súng ra, Louis đứng lên, hai tay hai khẩu súng bắn về phía đối diện, pằng pằng pằng... tiếng súng liên tiếp vang lên, bên đó hai kẻ ngã xuống.

Cô sợ hãi bịt chặt hai tai.

Một chiếc xe từ bên kia đường lao tới, kính xe kéo xuống, một khẩu súng thò ra, Trình An Nhã hoảng hốt đứng dậy, “Louis, cẩn thận...” Anh vội vã quay người lại, lạnh lẽo vô tình, bắn về phía chiếc xe, gã đàn ông trúng đạn nhưng một khẩu súng khác lại thò ra nhắm chuẩn vào Trình An Nhã.

Pằng!

“Không...” Anh lao tới, Trình An Nhã sợ hãi hoảng hốt, tay chân tê dại không biết trốn đi đâu, chỉ cảm thấy một lực đẩy rất lớn đẩy cô sang một bên.

Vai cô đau dữ dội...

“A...” Cô kêu lên, chiếc xe bên đường đã bỏ chạy, cô ngã xuống đường, đau không tả xiết, tay ôm chặt lấy vết thương, máu tươi rỉ ra qua kẽ tay.

“An Nhã...” Louis quỳ xuống nâng cô dậy, mặt vô cùng lo lắng, “Cố chịu đựng, tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Tôi, không muốn chết...” trước mắt cô một mảng tối lơ mơ.

Đáy lòng vốn bình thản của Louis lập tức cuộn cuộn nổi sóng, mấy năm trước, cô ấy cầu anh trúng đạn lưu luyến vuốt mặt anh cũng nói như vậy, “Em không muốn chết!”

Bởi vì không nữ.

“Cô sẽ không chết.” Anh trầm giọng nói, vừa rồi anh đã đẩy cô nên viên đạn không trúng vào chỗ hiểm, chỉ là trúng vào vai, cô sẽ không chết.

Tiếng xe phanh gấp rít lên chói tai, một chiếc xe đỗ ngay trước mặt bọn họ, Diệp tam thiếu lao ra, giành lấy Trình An Nhã đang sắp rơi vào trạng thái hôn mê, gương mặt lo lắng phần nộ, Louis muốn nói gì đó, Diệp Sâm ngược mắt lên, trừng mắt nhìn anh ta, ôm Trình An Nhã vội vàng rời đi.

Anh ta im lặng, rất lâu, cất một tiếng thở dài.

18. Chương 18: Tập Đoàn An Ninh

Khi cô tỉnh lại, trời đã sáng, người vẫn nằm ở bệnh viện, đạn đã được gấp ra, thuốc tê đã hết, vết thương rất đau, ký ức dần dần hồi phục, cô hoảng hốt, trước khi hôn mê hình như cô nhìn thấy A Sâm.

Trước cửa sổ có một người đang đứng, nhìn bóng dáng cô biết đó chính là Diệp Sâm.

Anh đứng chấp tay sau lưng, dáng vẻ lạnh lùng, tựa như một bức tượng điêu khắc, cô thầm nghĩ lẽ nào là ảo giác, thật là anh không? Cô hoang mang, kêu lên một tiếng, “Diệp Sâm...”

Diệp Sâm thiếu quay người lại, ngược với ánh sáng, cả người anh khiến cho người khác cảm giác lạnh lẽo, cô hiểu rõ, anh nổi giận rồi.

“Trình An Nhã...” anh gọi tên cô, từng chữ lạnh lùng, như những vụn băng bắn vào tim cô, ngón tay cô khẽ động đậy, muốn nói nhưng lại thôi.

Anh đang cực kỳ giận dữ.

Tối hôm qua sau khi Cố Tần Sinh đưa Lý Vân trở về, do không yên tâm nên đã gọi điện cho Diệp Sâm thiếu, báo cho anh biết địa chỉ quán bar, qua miêu tả của Cố Tần Sinh, anh biết Trình An Nhã đang ở cùng Louis.

Anh vô cùng hoang mang, sợ cô xảy ra chuyện, khi đó anh đang bàn một hợp đồng làm ăn với một chủ doanh nghiệp đá quý của Pháp, liền vội vàng xin lỗi rồi rời đi.

Trên đường đi anh hỏi cô đang ở cùng ai, cô nói ở một mình, trong lòng anh đã không vui, chỉ nghĩ gặp được cô nhất định sẽ xử lý cô. Trên đường đi đến quán bar, từ xa nghe thấy tiếng súng nổ, anh đã cảm thấy điềm chẳng lành. Không ngờ tận mắt chứng kiến cảnh tượng Trình An Nhã bị đạn bắn trúng.

Khoảnh khắc đó, không khí dưới mũi anh biến mất tăm, phát đạn này, như găm vào trong tim anh.

Hồn siêu phách lạc.

Anh muốn bóp chết cô.

Dữ dội...

Bóp chết.

Dám để cho bản thân rơi vào nguy hiểm, nếu như không có Louis đẩy cô ra, cô đã mất mạng.

Bên ngoài phòng cấp cứu, anh rõ ràng biết đạn bắn trúng vai cô, cô không nguy hiểm tính mạng, nhưng ngón tay anh vẫn run rẩy không ngừng, tim hoảng loạn, như một tên ngốc, suốt đêm không ngủ, chờ cô tỉnh lại.

Anh kinh ngạc nhận ra, không biết từ lúc nào cô đã đi vào tận trong xương máu của mình, không thể tách rời, anh đã không thể sống thiếu cô, cô sao có thể xảy ra chuyện gì.

Cơn giận bốc lên từ tận đáy lòng, ào ào cuộn lên, nhưng lại tiêu tan hết trong tiếng gọi A Sâm.

Diệp Sâm, chiếc xương sườn này dù đau, anh cũng nguyện chấp nhận.

Cô hơi sợ anh lúc này, Diệp Sâm đột nhiên nắm lấy cánh tay không bị thương của cô, cúi người, đặt lên môi cô một nụ hôn dữ dội, môi và lưỡi của anh trong miệng cô kịch liệt riết lấy, đôi mắt vừa sâu vừa đen.

Niềm vui sướng điên cuồng khi đánh mất tìm lại được.

“Em đáng chết lắm dám lừa anh.” Diệp Sâm trầm giọng nạt, cô cười nhẹ, “Xin lỗi, lần sau sẽ không thể nữa.”

“Không có lần sau.” Anh quả quyết nói, một ngọn lửa giận nhảy nhót, “Em có biết là suýt nữa đã bị hấn hại chết không, em dám đi một mình với hắn, không muốn sống nữa à?”

“Chỉ là tình cờ gặp mà...”

“Em còn dám nói!” Anh trầm giọng quát.

Cô đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng, ôm cánh tay đau rên rỉ, anh hốt hoảng, vội vàng cúi người xuống kiểm tra, giọng cô có chút nhõng nhẽo rất dịu dàng, “A Sâm, anh đừng có hung dữ như vậy, tay của em đau thế này, muốn mắng đợi em khỏi chút rồi mắng có được không?”

“Em...” anh vừa giận vừa lo, nộ hỏa của anh trong đôi mắt long lanh của cô lập tức tan thành nước, không kìm được hạ giọng nói: “Biết đau rồi lần sau em cách xa hẳn ta chút.”

“Biết rồi.” Trình An Nhã nở nụ cười ngọt lịm.

Anh khẽ hừ, cô đang dùng khổ nhục kế, sao mà anh không nhìn ra, anh chờ suốt một đêm, sắc mặt rất tệ, cô bắt anh sang giường bệnh phòng kế bên ngủ một lát anh không chịu, mặt mũi hầm hầm hung hăng trợn mắt nhìn cô.

Cô nhớ lại khoảnh khắc ấy, cũng thấy sợ rồi, kéo tay anh nói: “A Sâm, lúc ấy em tưởng em chết chắc rồi, đầu óc bối rối như canh hẹ, chỉ nghĩ nếu em chết rồi anh và Ninh Ninh sẽ thế nào? Em...”

“Em sẽ không chết.” Anh trầm giọng nói, nắm chặt tay cô, “Sẽ không chết, em mà dám chết, anh sẽ lập tức lấy mẹ kế cho Ninh Ninh.”

Trình An Nhã bị phẫn, trợn mắt nhìn anh, làm người đừng có mà thất đức như thế chứ.

“Đây là lần thứ hai rồi.” Đôi mắt đen của anh ngưng lại, lần thứ hai anh gần như mất cô, “Trình An Nhã, nghe cho rõ đây, anh sẽ đánh gãy chân em để ở nhà nuôi.”

Trình An Nhã, “.... Không cần bạo lực như thế chứ, A Sâm, dịu dàng chút, đàn ông phải dịu dàng mới đáng yêu, anh đánh gãy chân em chẳng có mỹ cảm gì cả.”

Anh trợn mắt nhìn cô.

Cảnh sát gõ cửa, bước vào, muốn cô tường trình lại sự việc, Diệp tam thiếu rất không vui, hai anh cảnh sát dưới ánh mắt lạnh lẽo của Diệp tam thiếu run rẩy làm bản tường trình đơn giản sau đó nhanh chóng rời đi.

Cô cso chút thắc mắc: “Là kẻ thù của Louis muốn giết anh ta sao?”

“Không giết Louis lẽ nào là giết em? Em cũng không tự lượng xem mình được mấy hoa mấy lạng, có giá trị bị giết sao?” Anh không nhịn được hừ một tiếng.

“...” Người này nộ khí chưa tan, cô tạm không đi làm bia đỡ đạn, nhưng khẩu súng đó nhắm thẳng vào cô, tại sao không trực tiếp giết Louis chứ?

Louis đến thăm Trình An Nhã, một đêm không ngủ hoảng tử u sầu vẫn rất phong độ, sắc mặt Diệp tam thiếu trầm xuống, Louis dứt khoát mở lời trước: “Xin lỗi.”

“Anh suýt nữa hại chết cô ấy, anh còn dám đến gặp tôi?” Nắm tay Diệp tam thiếu kêu lên răng rắc, đột nhiên chỉ thẳng vào cửa: “Đi ra, đừng để tôi phải ra tay.”

Không khí ngưng lạnh.

Sắc mặt Louis như cách một lớp nước hồ mỏng, nhìn không thật rõ ràng, cô cố gắng nở nụ cười, “Louis, anh đừng phật ý, chỉ là việc ngoài ý muốn.”

Sắc mặt anh ta ảm đạm, là việc ngoài ý muốn sao? Sự việc tối qua khiến anh ta nhìn thấy rõ ràng rồi, bất cứ ai ở bên cạnh anh ta đều sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Cho dù anh ta đã đủ lớn mạnh, cũng không thể bảo vệ được người anh ta muốn bảo vệ.

Thế giới này quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, không thể đề phòng hết, biện pháp duy nhất là ngay từ đầu chỉ có mình anh ta đơn độc một mình, có chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ trở thành không có.

Đã là lịch sử lặp lại, tại sao lại còn chấp mê không tỉnh.

“Cảm ơn anh đến thăm tôi.” Cô mỉm cười nói, “Cũng cảm ơn anh đã cứu mạng tôi.”

“Không phải, là tôi sai rồi.” Louis nói xong, từ biệt rời khỏi phòng bệnh, nụ cười trên mặt không còn sự dịu dàng trước kia.

Có chút lạc lõng.

“Anh cũng đúng là không biết khách sáo, nói thế nào thì anh ta cũng đã cứu em.”

“Em đâm cho anh một dao, lẽ nào anh còn phải cảm ơn em, bởi vì em đâm anh chưa đủ mạnh, cho nên anh may mắn thoát chết?”

Trình An Nhã, “...”

Hai người đang trợn mắt nhìn nhau thì có điện thoại của Lưu Tiểu Diễm gọi đến, gấp gáp thông báo: “Diệp tổng, mau đến công ty, chủ tịch triệu tập đại hội cổ đông.”

Diệp tam thiếu chau mày, giọng nói trầm xuống: “Tôi biết rồi.”

Trình An Nhã nghe thấy, nhớ lại lời nói của Louis tối qua, cô hiểu ra tựa sao lại xảy ra chuyện, Diệp lão gia quả thật muốn kéo anh xuống sân khấu.”

“Đi đi.” Cô trầm giọng nói, khẽ mỉm cười, “Chúc anh chiến thắng.”

Anh tiến lại, đặt một nụ hôn lên mắt cô, nhẹ như cánh bướm, “Nếu như anh trắng tay, em có nuôi anh không?”

Cô mỉm cười, “Yên tâm, tiền mua rau muống đậu phụ cho anh em có thể trả được.”

“.... Nha đầu chết tiệt.”

Anh hôn cô, sau đó đứng dậy, vội vàng trở về tập đoàn quốc tế MBS.

Trên đường đi Ninh Ninh gọi điện đến, Diệp tam thiếu nghe máy, giọng nói non nớt mang một tia hàm ý, “Daddy...”

Mắt anh đột nhiên nheo lại, càng nghe sắc mặt càng trầm xuống, gần như muốn bóp nát vô lăng, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, cổ gồng đờ nên cơn bạo nộ...

Đồng thời Louis vừa đến quốc tế MBS cũng nhận được điện thoại, anh ta nheo mày, đôi mắt lạnh băng, phía sau đôi mắt xanh phỉ thúy, cuồng phong trời dậy.

Trong phòng họp số một của tập đoàn quốc tế MBS.

Diệp Chấn Hoa mở cuộc họp đại hội cổ đông, mục đích chính của ông ta rất rõ ràng, Diệp tam thiếu đã không còn thích hợp đảm nhận vị trí tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế MBS, ông ta muốn phế bỏ Diệp tam thiếu, tìm một người mới lên thay thế.

Trong phòng họp, gần như tất cả mọi cổ đông lớn nhỏ đều có mặt, chỉ có sự tham gia của truyền thông của MBS chứ không mời các bạn bè đài truyền thông khác.

Tất cả mọi cổ đông nghe đều hiểu được ý của ông ta, ông ta muốn phế bỏ Diệp tam thiếu, kéo Louis lên sân khấu, đem tập đoàn MBS giao cho ông trùm Mafia.

Một vị cổ đông lớn nói: “Diệp tam thiếu và Louis còn chưa đến.”

Diệp Chấn Hoa dựa vào 8% cổ phần mời Louis làm tổng giám đốc MBS, còn Diệp tam thiếu là cổ đông lớn thứ hai của quốc tế MBS, chiếm 28%, hai người đều có vị trí quan trọng ngang nhau, hôm nay bầu lại tổng giám đốc, hai người bọn họ đều không có mặt.

Diệp lão gia đang định nói thì một người mặc áo đen mở cửa, Louis bước vào, chậm rãi nói: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Mọi người nhìn nhau, Diệp Chấn Hoa nở nụ cười an ủi.

Louis ngồi vào vị trí của mình.

Ánh đèn flash lóe lên liên tục.

Diệp Chấn Hoa nói: “Ý của tôi rất đơn giản, Diệp tam thiếu nhường vị trí cho người khác, tôi tin tưởng Louis tiên sinh có thể giúp MBS của chúng ta đi đến một đỉnh ới.”

Các cổ đông quay sang nhìn nhau thì thầm to nhỏ, có người đồng ý, có người phản đối, nhất thời ý kiến bất đồng, Louis chỉ thản nhiên mỉm cười.

Tiếng thì thầm vốn không to, dần dần bắt đầu trở nên rào rào, Diệp tam thiếu điều hành MBS nhiều năm, bản thân anh cũng có nhiều người ủng hộ.

Hơn nữa, trong thời gian anh tiếp quản, thành tích vô số, cổ đông đều kiếm được tiền, sự việc vui vẻ như vậy tại sao lại không làm. Đột nhiên muốn thay Diệp Sâm, rất nhiều cổ đông trong lòng không phục.

Hai bên nhất thời tranh luận không dứt đến mức mặt mũi đỏ phừng phừng, Louis mặt không biến sắc, chỉ cười nhạt, mọi người nhất thời đều lý giải thành nụ cười đắc ý.

Diệp Chấn Hoa thấy tiếng tranh luận trong phòng họp ngày càng lớn, dứt khoát đứng lên nói bỏ phiếu quyết định.

Hai ba con họ Diệp có quyền phát ngôn tuyệt đối, điều này ai cũng biết, bỏ phiếu quyết định, Diệp tam thiếu căn bản không thể thắng, sau khi bỏ phiếu, Louis còn chưa bỏ, thắng thua đã định.

Diệp Chấn Hoa có 58% ủng hộ, Diệp tam thiếu bao gồm cả bản thân anh cũng chỉ có 34%, khoảng cách quá xa.

Louis chau mày, đứng vào lúc này Diệp tam thiếu mở cửa phòng họp, có hai nhân viên bảo vệ muốn ngăn cản anh, bị anh đẩy sang một bên.

Anh sập mạnh cửa, ngăn bọn họ bên ngoài, đứng bên cạnh anh là luật sư cố vấn quốc tế Mạc Thông.

Đèn flash lại thi nhau lóe lên, Diệp tam thiếu chậm rãi bước vào giữa phòng, cười nhạt, “Chủ tịch, mở đại hội cổ đông là một việc quan trọng như vậy, sao có thể thiếu tôi được chứ?”

Diệp Chấn Hoa đã nắm chắc trong tay phần thắng, cũng không sợ anh, “Cậu đến muộn một bước rồi, từ hôm nay trở đi, cậu đã không còn là tổng giám đốc tập của tập đoàn MBS.”

Hai ba con họ không hợp nhau đã là một bí mật công khai, mọi người đều im lặng nhìn bọn họ, trận chiến này sẽ kết thúc như thế nào, có vẻ như thất bại của Diệp Sâm đã định.

“Vậy sao?” Anh cười nhạt, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt, từ tay của Mạc Thông lấy ra một văn kiện, ném đến trước mặt Diệp Chấn Hoa, “Chủ tịch, mời xem cho rõ, đây là cái gì?”

“Văn bản chuyển nhượng quyền cổ phần?” Diệp Chấn Hoa cũng kinh ngạc, đập bàn đứng dậy, “Diệp Vũ Đường, thế này là thế nào?”

Diệp Vũ Đường vội cầm lấy văn bản chuyển nhượng, càng xem, sắc mặt càng trắng bệch, “Đây....đây...”

“Chủ tịch, đây là văn bản chuyển nhượng cổ phần mà nhị thiếu gia đưa cho tổng giám đốc Diệp, có hiệu lực pháp lý.” Mạc Thông trầm giọng nói.

Diệp Vũ Đường gào lên, “Diệp Sâm, cậu hãm hại tôi.”

Mấy ngày trước anh ta thua một khoản tiền lớn ở sòng bạc, càng thua càng nhiều, lại càng muốn gỡ lại, bị một vị công tử dụ dỗ ký văn bản chuyển nhượng cổ phần này, đồng thời hứa chờ anh ta đổi đời sẽ lập tức có thể chuộc lại, không hề nghĩ sẽ lọt vào tay của Diệp tam thiếu.

“Thua bạc đừng đổ tại mình đen đui.” Diệp tam thiếu lạnh lùng nói, “Chủ tịch, ngài nói gì đây?”

Diệp Chấn Hoa hậm hực trừng mắt nhìn Diệp Vũ Đường, nếu như không phải đang ở trước mặt mọi người, ông ta nhất định sẽ cho y mỗ cái tát, bây giờ chỉ đành ngậm bồ hòn.

Được, coi như 10% này không tính, cậu cũng chỉ có 44%, tôi có 56%, Diệp Sâm, cậu vẫn thua.” Diệp Chấn Hoa cười nhạt, ném văn bản chuyển nhượng cổ phần đó đi.

Diệp tam thiếu nhướn mày cười, “Nếu 10% này không tính, vòng bỏ phiếu vừa rồi không thể tính, chúng ta bắt buộc phải làm lại, không phải sao?”

Con người mà, gió chiều nào, xoay chiều ấy, bỏ phiếu lại một lần nữa, ai cũng không nói trước được.

“Cậu...”

“Không cần phải bầu lại.” Louis đứng lên, “Diệp chủ tịch chỉ có 48%, 8% cổ phần của tôi chuyển cho Diệp tam thiếu.”

Tất cả xôn xao.

Diệp Chấn Hoa kinh ngạc đến phần nộ, Diệp tam thiếu ngơ ngàng, 8% cổ phần của Louis đều cho anh?

Đây là việc gì với việc gì?”

Tại sao lại loạn lên như vậy?

Louis cười nhẹ nói: “8% cổ phần này đại hội cổ đông kết thúc tôi sẽ chuyển nhượng cho Trình An Nhã tiểu thư, từ giờ phút này, tôi chính thức rút khỏi MBS.”

Anh ta hạ thấp giọng, nói: “Bác Diệp, bác hoàn toàn không nên chạm vào giới hạn của cháu.”

...

Anh nghiêng đầu, giơ tay, “Diệp tam thiếu, chúc mừng cậu.”

Thần sắc Diệp tam thiếu vô cùng phức tạp, nhìn anh ta, không ngờ lại là anh ta nhẹ nhàng thay đổi cục diện, anh giơ tay, lòng bàn tay hai người chạm vào nhau một chút, lập tức tách ra.

“Tôi rất ngưỡng mộ anh.” Anh ta cười nhẹ, rời khỏi phòng họp.

Diệp tam thiếu nhếch môi, quay đầu nhìn Diệp Chấn Hoa như đang muốn gục xuống, lạnh lùng nở một nụ cười, nói vào trong micro, “Bây giờ thắng thua đã rõ, tôi muốn nói, Diệp Chấn Hoa tiên sinh có 31% cổ phần của MBS, Diệp tứ thiếu có 5%, Diệp phu nhân cũng có 5%, còn tôi vốn chỉ có 28%, bây giờ thêm vào đó 10% của hôm nay, tổng cộng tôi có 38% cổ phần của MBS.”

Diệp Chấn Hoa toàn thân lạnh toát, sợ hãi nhìn Diệp tam thiếu.

Diệp tam thiếu nở nụ cười tao nhã, “Bắt đầu từ bây giờ, tôi là cổ đông lớn nhất của MBS, Diệp Chấn Hoa tiên sinh, vị trí chủ tịch của ngài, có phải là cũng nên nhường lại rồi không?”

...

Phong hồi lộ chuyển, tình thế đã hoàn toàn thay đổi.

Tập đoàn quốc tế MBS thay đổi hoàn toàn, Diệp Chấn Hoa bị đả kích khiến cho bệnh tim tái phát, hôn mê bất tỉnh, nhanh chóng được đưa đi cấp cứu. Diệp tam thiếu tiếp tục chủ trì đại hội cổ đông...

Diệp tam thiếu yêu cầu truyền hình của MBS trực tiếp công chiếu buổi đại hội cổ đông ngày hôm nay, anh trở thành chủ tịch của tập đoàn quốc tế MBS, hơn nữa còn đưa ra một quyết định trọng đại.

Tập đoàn quốc tế MBS đổi tên thành tập đoàn quốc tế An Ninh.

Sau đại hội cổ đông, Diệp tam thiếu mở một cuộc họp báo, phóng viên các báo đài điều tập trung dưới đại sảnh, Diệp tam thiếu tuyên bố, tập đoàn quốc tế MBS chính thức đổi tên thành tập đoàn quốc tế An Ninh.

Một triều đại để vương một triều đại triều thần, tập đoàn quốc tế An Ninh sẽ hoàn toàn thay đổi.

Phóng viên thi nhau hỏi về những vấn đề như hướng phát triển sau này của tập đoàn quốc tế An Ninh,.v.v. trận chiến giữa hai ba con họ Diệp sẽ chấm dứt thế nào .v.v.anh đều trả lời rất trôi chảy.

“Xin hỏi chủ tịch Diệp, tại sao lại đổi tên thành tập đoàn quốc tế An Ninh? Có ý nghĩa đặc biệt gì ở đây không?” Một nữ phóng viên đặt một câu hỏi hết sức độc đáo.

Diệp tam thiếu mỉm cười, “An và Ninh là tên hai người quan trọng nhất trong cuộc đời của Diệp Sâm, tôi hi vọng họ có thể sống như tên của họ, cả cuộc đời bình yên, hạnh phúc. Tôi sẽ vì An Ninh phấn đấu cả cuộc đời, bởi vì đây là thế giới của tôi.”

Dương Triết Khôn sớm đã biết Trình An Nhã không yêu anh, chỉ là đối với anh vì ân nghĩa, luôn giữ trong lòng một chút si tâm vọng tưởng và không cam tâm, gia thế, bối cảnh, tương mạo, nhân phẩm anh đều không thua Diệp tam thiếu.

Một người như anh, thua ở đâu?

Anh ở bên cạnh cô suốt bảy năm, nhưng lại không bằng Diệp tam thiếu ở bên cô bảy ngày. Trước đây anh luôn không hiểu, tại sao Trình An Nhã lại có thể yêu Diệp Sâm... nhất định phải lấy anh ta, thậm chí đến quan hệ huyết thống cũng không bận lòng, cuối cùng anh cũng đã hiểu vì sao lại thua Diệp tam thiếu.

Thua ở sự chân thành này.

“Không ngờ cậu ta lại có năng lực như vậy.” Dương Vân ngồi trước ti vi xem thời sự, lẩm bẩm tự nói, ra tay đẹp mắt như vậy, lật đổ Diệp Chấn Hoa, đây là tâm nguyện một đời của ông ta.

Tuyệt, quá tuyệt!

“Không hổ là cháu ngoại của ta.”

Thần sắc Dương Triết Khôn phức tạp nhìn Dương Vân, không nói gì.

Khi Diệp tam thiếu đến bệnh viện, Trình An Nhã đã đặt bút ký lên văn bản chuyển nhượng cổ phần, anh gặp Louis ở trên hành lang, khi đi qua nhau, anh trầm giọng nói: “Cảm ơn.”

“Làm từ thiện thôi mà.” Louis xua tay, đáng vẻ hào sảng khó tả, “Vụ giao dịch đó hủy rồi, máy bay của tôi hôm nay cất cánh, tạm biệt ở đây thôi.”

Ánh nắng ở thành phố A rất rạng rỡ, Louis nhìn cảnh vật ngoài cửa kính xe, mỉm cười, coi như một giấc mộng đẹp, mộng tỉnh rồi, nhưng cảm giác tốt đẹp đó vẫn còn tồn tại.

Vết thương của Trình An Nhã điều trị ở bệnh viện vài ngày đã khôi phục rất nhanh, bác sĩ đã cho phép hai ngày sau xuất viện. Sáng sớm hôm nay, Diệp tam thiếu đưa Ninh Ninh đến ở cùng cô, Ninh Ninh sợ cô buồn chán liền đưa cô xuống lầu sưởi nắng.

Hai người không thể ngờ lại gặp Diệp Chấn Hoa ở dưới hoa viên.

Ninh Ninh kéo Trình An Nhã định đi, bị Diệp Chấn Hoa gọi lại, ông ngồi trên xe lăn, thần sắc tiêu tụy, đã không còn nửa phần bá khí như lúc trước, quần gia của ông ta vẫn cứ cung tận tụy ở bên cạnh.

“Đều là vì cô, MBS quốc tế mới kết thúc, đều là tại cô, tại sao lại là cô?” Ông ta giận dữ, Trần Đức đứng bên ra sức khuyên ông ta đừng nóng giận, ông ta đều không nghe, càng giận dữ hơn nữa.

Ông ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai, Diệp Sâm vì ai mà lật đổ quốc tế MBS.

An Ninh...

“Diệp lão tiên sinh, ngài nói sai rồi, MBS chưa kết thúc chỉ là đổi tên thành quốc tế An Ninh thôi, tại sao ngài không nghĩ thoáng ra một chút?” Cô mỉm cười.

“Im mồm!” Ông ta quát to, không kiềm chế được ho sù sụ, Trần Đức đứng bên vỗ nhẹ vào lưng ông.

“Nếu như ông không sai người giết mami của tôi, daddy cũng sẽ không nổi giận, triệt để lật mặt với ông. Tự gây ra nghiệp chướng, không thể sống.” Ninh Ninh lạnh lùng hừ một tiếng, đáng vẻ nhỏ bé có đến mấy phần hình ảnh của Diệp tam thiếu, khiến cho Diệp Chấn Hoa càng nhìn càng giận dữ.

“Nghịch chủng, mày cũng dám dạy dỗ tao.” Ông ta nổi giận điên cuồng, không suy nghĩ lời nói, Trần Đức đứng bên cạnh kinh ngạc, vội vàng nói, “Trình tiểu thư, tiểu thiếu gia, xin lỗi, lão gia tâm trạng không tốt, các người đừng để bụng lời nói của ông ấy.”

“Diệp Chấn Hoa, ông cũng đã lớn tuổi rồi, xin nói chuyện tôn trọng người khác một chút, ông sai người đến giết tôi trước, nếu như tôi tố cáo ông, hừ, tuổi tác cao như ông phải vào nhà lao ngồi, thật chẳng có gì về vang cả.” Trình An Nhã hơi nổi giận, bất cứ ai lăng mạ con trai cô, cô đều sẽ không hề do dự phản kháng.

Việc Diệp Chấn Hoa giết cô, hôm đó Louis đã nói với cô, tiện thể cho cô biết trên đại hội cổ đông, Diệp tam thiếu thắng rồi, lúc đấy cô mới biết, hóa ra đám người đó là nhắm vào cô.

Hoàng tử của cô nổi giận rồi, kết quả là tập đoàn quốc tế MBS thay đổi triều đại.

Cô nghe xong, tâm trạng nặng nề, vì Diệp tam thiếu.

Anh hiểu hơn ai hết, tập đoàn quốc tế MBS là tâm huyết một đời của Diệp Chấn Hoa, đuổi ông ta ra khỏi MBS, thậm chí đổi cả tên, đối với Diệp Chấn Hoa mà nói là một đòn đả kích chí mạng.

An Ninh, An Ninh, An Nhã và Viễn Ninh là thế giới của anh, nhưng Diệp Chấn Hoa trong ký ức thời ấu thơ của Diệp tam thiếu, ông ta cũng đã từng là thế giới của anh.

Chính bản thân ông ta đã đánh mất anh.

Cho nên, ông ta đừng oán trách người khác.

Ông ta không xứng có người con trai tốt như anh, ông ta không thương xót anh, cô và Ninh Ninh thương xót anh.

Diệp Chấn Hoa ngưng thở, lập tức bật cười điên cuồng, “Các người làm sao có kết cục tốt đẹp được chứ? Cô là con gái của nghiệt chủng của Lâm Hiểu Nguyệt và Dương Vân, cô và nó là anh em họ, các người cuối cùng cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.”

“Mami, chúng ta đi thôi, đừng để ý đến ông ta.” Ninh Ninh nắm tay Trình An Nhã, chuyện này, daddy sớm đã nói với cậu, để cậu có tâm lý chuẩn bị, cậu không hề ngạc nhiên.

Trình An Nhã gật đầu, kéo Ninh Ninh rời đi, Diệp Chấn Hoa cười điên cuồng, ai cũng không hề chú ý tới sắc mặt tái đi của Trần Đức, nhìn theo bóng của Trình An Nhã, trong mắt ngấn lệ.

Ngày hôm sau cô xuất viện, Diệp tam thiếu vốn định để cô nghỉ ngơi vài ngày, nhưng Trình An Nhã cố chấp muốn đi làm, vai của cô đã không có vấn đề gì, lúc này Diệp tam thiếu mới chiều ý cô.

Sau đại hội cổ đông, tập đoàn quốc tế An Ninh đều lưu truyền một thông tin nội bộ như sau, ngày lành của Diệp tam thiếu và Trình tiểu thư sắp đến rồi. Tin tức hai người là một cặp không cánh mà bay, Diệp tam thiếu cũng vui vẻ cùng Trình An Nhã đi đâu cũng có đôi có cặp, thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Hôm nay, Diệp tam thiếu đột nhiên rất thâm trầm hỏi: “An Nhã, lúc nào chúng ta kết hôn?”

Trình An Nhã liếc anh một cái, “Anh đã cầu hôn chưa?”

“Chưa cầu hôn sao?” Anh nghi hoặc, đập bàn quát: “Lần trước anh tặng em 9999 bông hồng chẳng phải là cầu hôn rồi sao? Em không nhận lời.”

“Ngày đó là tra hỏi, không phải cầu hôn.” Cô mỉm cười, ôm công văn tao nhã đi mất.

Diệp tam thiếu nghiêng răng, cô nàng này đúng là khó mà nắm bắt.

Thực ra trong lòng Trình An Nhã có một nỗi lo khác, chuyện bọn họ là anh em họ nếu như bị phát hiện ra, Diệp tam thiếu sẽ thân bại danh liệt, tập đoàn quốc tế An Ninh cũng xong đời.

Buổi trưa Diệp tam thiếu hẹn cô cùng đi ăn cơm, đang xuống lầu, chuông điện thoại của cô vang lên, nhìn thấy số máy lạ, cô nhướn mày nghe máy, “Ai vậy? Sao lại có số của tôi?”

Đầu bên kia im lặng một lúc không trả lời, Trình An Nhã nghĩ là gọi nhầm số, nhẹ nhàng nói: “Không nói tôi tắt máy.”

“Chờ đã...An Nhã, không, Trình tiểu thư, tôi có việc muốn tìm cô.” Giọng một người đàn ông, nghe ra tuổi tác không còn trẻ. Trình An Nhã nghi hoặc, “Ông là ai? Tại sao lại có số của tôi?”

“Tôi là quản gia của Diệp gia, tôi...”

“Ồ, ông tìm Diệp Sâm phải không?” Trình An Nhã thấy ông ta nói chuyện ngập ngừng, liền bật hỏi, Diệp Sâm từng nói quản gia nhà họ Diệp đối xử với anh không tệ, là người duy nhất trong nhà họ Diệp mà anh tôn trọng, Trình An Nhã thầm nghĩ chắc là tìm Diệp Sâm đến thăm Diệp Chấn Hoa.

Để A Sâm đến bệnh viện, Diệp Chấn Hoa nói không chừng chết càng nhanh hơn.

“Không phải, tôi tìm cô.” Trần Đức nói, “Không biết cô Trình có tiện gặp mặt một lát không?”

“Có chuyện không thể nói qua điện thoại sao?” Trình An Nhã không muốn có liên can gì với tất cả mọi người nhà họ Diệp. Nghe nói người quản gia này khi còn trẻ đã theo Diệp Chấn Hoa, đã có mấy chục năm giao tình, rất trung thành với Diệp Chấn Hoa.

“Tôi có việc quan trọng, muốn gặp cô nói chuyện.”

Trình An Nhã nhất thời không biết nên làm thế nào, quản gia nhà họ Diệp này tìm cô có thể là có việc gì? Trình An Nhã nghĩ đi nghĩ lại ngoại trừ Diệp Chấn Hoa ra, cô và ông ta chẳng có gì để nói.

Diệp tam thiếu hỏi: “Ai vậy?”

“Quản gia nhà họ Diệp, nói có chuyện muốn gặp em nói chuyện.” Trình An Nhã thật thà kể lại, Diệp tam thiếu cướp điện thoại từ tay Trình An Nhã, trầm giọng nói: “Chú Trần, là tôi, chú tìm cô ấy có việc gì, nếu vì việc của ông già vậy thì đừng nói nữa.”

Giọng điệu của Diệp tam thiếu tuy lạnh lùng nhưng cũng có vài phần khách khí, không quá dữ dội, khi anh về Diệp gia, Trần Đức đã ở Diệp gia rồi, năm xưa khi bị Diệp Vũ Khôn, Diệp Vũ Đường bắt nạt chỉ có quản gia đưa cơm cho anh, bảo anh rằng khi lớn lên sẽ có đủ năng lực phản kích.

Năm đó anh khóc, chỉ có quản gia nói với anh, nam nhi đại trượng phu không được khóc.

Anh rất tôn kính ông.

Trần Đức cười khổ hai tiếng, “Tam thiếu gia, cậu nghĩ nhiều rồi, đây là việc riêng của tôi tìm cô Trình không liên quan đến lão gia.”

“Chú có việc riêng gì tìm An Nhã?” Anh truy hỏi đến cùng, anh quyết không tin Trần Đức và cô tám đời cũng chẳng có chút liên hệ gì, tại sao đột nhiên lúc này lại tìm cô?

Chờ đã, Trần Đức...

Chồng của Lâm Hiểu Nguyệt, chẳng phải là Trần Đức sao?

Diệp tam thiếu chấn động dữ dội, đột nhiên quay lại nhìn Trình An Nhã, ánh mắt thoáng qua một tia nghi hoặc, Trình An Nhã ngơ ngác không hiểu, Diệp tam thiếu nhẹ nhàng nói: “Chú Đức, chú muốn gặp Trình An Nhã ở đâu, cháu đưa cô ấy đến?”

“Tam thiếu gia, tôi có thể nói chuyện riêng với cô Trình được không?”

“Được.”

Trần Đức nói địa chỉ, Diệp tam thiếu nói xong gác máy.

“Sao lại quyết định thay em, em đâu có quen biết chú ấy.”

Diệp tam thiếu cười nhẹ, “Có lẽ em không quen biết chú ấy nhưng chú ấy lại quen biết em.”

“Có ý gì?” Trình An Nhã không hiểu, nói chuyện gì mà mờ ám vậy.

“Đi rồi em sẽ biết.”

“Không phải anh biết là chuyện gì rồi đấy chứ?” Trình An Nhã nổi nghi ngờ.

“Có lẽ vậy, anh cũng không chắc chắn.” Diệp tam thiếu cười nhẹ, “Thật là không ngờ...”

Xem ra ái hận tình thù mấy chục năm trước liên quan không ít người. Nhưng tại sao Trần Đức lại trung thành với Diệp Chấn Hoa như vậy?

Nơi Trần Đức hẹn Trình An Nhã đến là một quán cà phê cách bệnh viện không xa, Diệp Chấn Hoa còn đang nằm viện, ông không thể rời đi quá lâu, khi Trình An Nhã và Diệp tam thiếu đến, cốc cà phê trước mặt Trần Đức đã nguội rồi, không còn hơi bốc lên, có thể thấy ông ngồi đây khá lâu rồi.

Ông trầm ngâm suy nghĩ, cho đến khi hai người đến trước mặt, Trần Đức mới đứng lên, chào Diệp tam thiếu: “Tam thiếu gia.”

“Chú Trần, ngồi đi, không cần đa lễ.” Diệp tam thiếu dịu dàng nói.

“Các người nói chuyện, tôi qua bên kia ngồi.”

Trần Đức nhìn cô chăm chú, ánh mắt có chút vui mừng và phức tạp.

Diệp tam thiếu đưa ra một giả thiết đơn giản, nhưng chưa có được đáp án thực tế, bọn họ không lập tức đem ông và Lâm Hiểu Nguyệt liên hệ lại với nhau.

Cô đánh giá qua Trần Đức, hai bên tóc mai đã hoa râm, từ bên ngoài nhìn là một ông lão mặt mũi lương thiện như bao ông lão khác, nhưng lại có cảm giác vài phần trí tuệ.

“Xin hỏi, ông tìm cháu có việc gì?” Cô bày ra vẻ mặt điềm đạm số 101 của mình.

Ông mỉm cười, “Cháu rất giống bà ngoại của cháu, tính cách lại không giống chút nào.”

Cô vẫn mỉm cười như cũ, “Tất nhiên, mỗi chiếc lá còn khác nhau hướng hồ là con người, Lâm Hiểu Nguyệt là Lâm Hiểu Nguyệt, Trình An Nhã là Trình An Nhã, tất nhiên không giống nhau.”

“Tôi là Trần Đức.” Trình An Nhã không có biểu cảm gì, chỉ nhìn ông một cái, Trần Đức cười nhân hậu, “Là chồng của Lâm Hiểu Nguyệt.”

“Trên xe, A Sâm nói, ông tên là Trần Đức, cũng có thể ông là ông ngoại của cháu.” Nụ cười của Trình An Nhã có chút chế giễu, “Diệp Chấn Hoa coi ông là tâm phúc, e rằng cũng không biết ông là chồng của Lâm Hiểu Nguyệt.”

Ông ngoại, một từ thật nực cười.

Ông và cô không có nhiều quan hệ trực tiếp, huyết thông không thể nói thân thiết là thân thiết được, quan trọng là tình cảm từ nhỏ bên nhau. Nếu không Diệp tam thiếu và Diệp Chấn Hoa cũng không đến mức như kẻ thù, cô và Trần Đức không có chút tình cảm nào, nói hận ông thì không đến, nhưng cô có chút oán trách ông.

Mặc dù không biết khi xưa xảy ra chuyện gì, tại sao Trần Đức lại trở thành chồng của Lâm Hiểu Nguyệt, nhưng sau khi Lâm Hiểu Nguyệt chết, Trần Đức cũng biến mất. Khi đó mẹ cô và dì út mới chỉ là thiếu nữ, đến khả năng sống độc lập cũng không có, sao ông ta nở nhần tâm?

Nếu như không phải do ông ta bỏ đi, mẹ cô sẽ không dẫn dì út bỏ đi, sẽ không vất vả mười mấy năm trời, cuối cùng vì quá vất vả mà chết, nói Trình An Nhã không trách Trần Đức là nói dối.

“Đúng, ông ấy không biết!” Trần Đức từ đầu đến cuối rất nhẹ nhàng, cũng không bắt Trình An Nhã gọi một tiếng ông ngoại, ông chỉ cười rất hòa nhã.

“Mấy ngày trước tình cờ nghe được lão gia nhắc đến chuyện cháu và Diệp tam thiếu là anh em họ tôi mới phát hiện cháu là con gái của Tiểu Vân, trước đây tôi không hề biết.”

Trình An Nhã nghe xong trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cô thẳng thắn nói: “Cháu còn nghĩ ông sớm đã biết nhưng lại sợ Diệp Chấn Hoa biết nên không chịu lộ mặt.”

“Vậy chúng cháu có phải anh em họ không?” Trình An Nhã hỏi, vấn đề này đến nay chỉ có Trần Đức có thể trả lời cô.

“Cháu và Diệp tam thiếu chẳng phải không bạn tâm sao?” Trần Đức hỏi lại.

“Không bạn tâm là một chuyện, có phải hay không lại là một chuyện khác, ông biết cháu và A Sâm đều đã có con trai rồi, anh em họ gì tất nhiên không bạn tâm, có điều bọn cháu có phải anh em họ hay không liên quan đến con trai cháu sau này liệu có anh chị em gì đó không.” Cô cười rất hào phóng.

“Không phật ý nghe tôi kể một câu chuyện chứ?”

“Xin mời nói.” Trình An Nhã biết ông muốn nói chuyện năm xưa, cô cũng muốn biết rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, tại sao Trần Đức lại trở thành chồng của Lâm Hiểu Nguyệt, còn ông lại trở thành quản gia của Diệp Chấn Hoa.

Trần Đức là con trai của quản gia nhà họ Diệp, ông cùng tuổi với Diệp Chấn Hoa, mặc dù là chủ tớ nhưng tình cảm như anh em, Trần Đức tính tình trung hậu thật thà, đầu óc nhanh nhạy, khi sự nghiệp của Diệp

Chấn Hoa bận rộn nhất ông đã giúp đỡ ông ta không ít, ông cũng rất thích Lâm Hiểu Nguyệt. Sau này, Lâm Hiểu Nguyệt phản bội lại Diệp Chấn Hoa yêu Dương Vân, Trần Đức cũng là người đầu tiên biết chuyện này, ông vô cùng trung thành với Diệp Chấn Hoa, năm đó rất mạnh động đến mức muốn ra tay giết chết Dương Vân cho xong chuyện, nhưng lại bị Lâm Hiểu Nguyệt ngăn lại. Bà cứ lúng túng giữa Diệp Chấn Hoa và Dương Vân, lúng túng giữa tình và nghĩa, không chịu đựng nổi đau khổ, gần như ngày nào cũng tìm Trần Đức để tâm sự. Ông cũng rất đau khổ, ai muốn nghe người phụ nữ mình yêu ngày ngày kể chuyện cô yêu người đàn ông khác như thế nào chứ. Diệp Chấn Hoa khi còn trẻ đem hết tâm tư đặt vào sự nghiệp, khó tránh khỏi thiếu quan tâm tới Lâm Hiểu Nguyệt, Trần Đức thậm chí còn khuyên Diệp Chấn Hoa ở bên Lâm Hiểu Nguyệt nhiều hơn, còn công việc ông sẵn sàng đảm nhiệm thay ông ta. Ông vốn có ý tốt, không ngờ lại gây ra tai họa, khiến cho Diệp Chấn Hoa phát hiện ra gian tình giữa Lâm Hiểu Nguyệt và Dương Vân.

Lâm Hiểu Nguyệt vô cùng bảo thủ, đơn thuần, khi biết cô mang thai, Trần Đức vô cùng kinh ngạc, sau khi điều tra mới biết là do Dương Vân có ý, bởi vì Lâm Hiểu Nguyệt vẫn cứ lúng túng, cuối cùng cô quyết định gác bỏ tình yêu, chọn đạo nghĩa, lựa chọn ở bên cạnh Diệp Chấn Hoa – người bạn thanh mai trúc mã của cô. Dương Vân biết Lâm Hiểu Nguyệt đã quyết định thì sẽ không hề thay đổi, bởi vậy lợi dụng lúc uống rượu bỏ thuốc mê, khiến Lâm Hiểu Nguyệt trở thành người của ông ta. Lâm Hiểu Nguyệt đơn thuần nghĩ bọn họ say rượu mà làm loạn, Trần Đức năm đó trầm tĩnh hơn Diệp Chấn Hoa và Dương Vân nhiều, gặp việc đều hết sức bình tĩnh, ông vốn định giấu chuyện này đi, nhưng Lâm Hiểu Nguyệt sau khi lại một lần nữa tổn thương Diệp Chấn Hoa đã không kìm được kể ra hết chân tướng sự thật. Lâm Hiểu Nguyệt tan nát cõi lòng, lúc này Dương Vân đưa ra đề nghị bỏ trốn, cô nhận lời, nhưng cô lại năn nỉ Trần Đức đưa cô đi, bởi vậy mới có vở kịch, cô bỏ rơi Dương Vân, đỡ của Diệp Chấn Hoa một phát đạn, nhảy xuống nước, sau đó được Trần Đức chuẩn bị trước đó đi.

Trần Đức không ngờ cô lại dùng phương thức thế thảm như vậy để bỏ đi, nếu như biết, ông nhất định sẽ không nhận lời.

Cũng trong sự việc này mà cô bị sảy thai, Lâm Hiểu Nguyệt hai bàn tay trắng trở về quê hương, không muốn trở lại nơi đau thương kia nữa. Trần Đức cáo biệt Diệp Chấn Hoa, cùng Lâm Hiểu Nguyệt rời khỏi thành phố A, trải qua khoảng thời gian yên bình, chân thành lay động lòng người, cuối cùng Trần Đức cũng có được tình cảm của cô, đồng thời sinh ra một người con gái.

Nhưng sau khi Lâm Hiểu Nguyệt qua đời, Trần Đức muốn quay lại bên cạnh Diệp Chấn Hoa.

Mười mấy năm qua, ông đã có lỗi với Diệp Chấn Hoa không chỉ là ông chủ của ông mà còn là anh em của ông, ông và Lâm Hiểu Nguyệt lúc nào cũng cảm thấy không phải với Diệp Chấn Hoa, giấu giếm ông bao nhiêu năm nay, lại sống hạnh phúc bao nhiêu năm nay, cuối cùng đều phải trả lại.

Trần Đức để lại gia sản cho hai cô con gái, khi đó Trần Niệm Vân cũng đã mười mấy tuổi rồi, Trần Đức kinh doanh một cửa hàng đại lý, cũng làm ăn khá được, Trần Niệm Vân theo ông cũng học được không ít, ông nghĩ rằng con gái có thể độc lập sinh sống, hơn nữa ông vẫn đều đặn gửi tiền về, chỉ là không ngờ Trần Niệm Vân lại đưa em gái rời bỏ quê nhà, bắt vô âm tín.

“Năm đó ông bỏ rơi mẹ cháu là ông không đúng, bất kể ông có bao nhiêu ân hận, có bao nhiêu trung thành với Diệp Chấn Hoa, nếu như không phải do ông bỏ đi quá sớm, mẹ cháu cũng không mất sớm như vậy, ông muốn đi, chỉ ít cũng phải đợi mẹ cháu hoàn toàn độc lập, bao nhiêu năm ông cũng đã qua rồi, đợi thêm hai năm nữa thì có hề gì?” Trình An Nhã trách móc.

“Khi đó tôi chỉ muốn quay lại Diệp gia, sau đó gửi tiền về, vẫn có thể nuôi dưỡng được hai đứa con gái, chỉ là không ngờ năm đó tôi rời đi, ở quê lại xảy ra lũ lụt, Tiểu Vân đưa Mỹ Linh rời quê, tôi quay lại tìm rất lâu đều không thể tìm thấy hai chị em họ.” Trần Đức cười khổ trần thuật, chứ không nghĩ sẽ được Trình An Nhã tha thứ, chỉ là kể lại một câu chuyện.

Trình An Nhã nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì, cuộc đời chính là như vậy, người tính không bằng trời tính, chính vì có nhiều kết quả không ngờ như vậy, mới có cuộc đời chìm nổi gập ghềnh.

“Những năm gần đây sống tốt chứ?” Trần Đức rụt rè hỏi.

“Cháu sống rất tốt, bây giờ sống rất thoải mái, học văn cao, lương cao, có một đứa con trai thật đáng yêu, còn có một người đàn ông yêu hai mẹ con cháu.”

“Diệp tam thiếu là một người đàn ông tốt hiếm có, cháu sẽ hạnh phúc.” Trần Đức nói.

Trình An Nhã nhún mày, bắt giác cười, “Cháu lần đầu tiên nghe thấy có người khen anh ấy là người đàn ông tốt.”

Trần Đức cười nhẹ, vòng vo một hồi, cũng gần như hiểu được tính cách của Trình An Nhã rồi, ông chậm rãi nói: “Tập đoàn quốc tế MBS đối với lão gia đã sụp đổ rồi, ông ấy cũng đã nhập viện rồi, cháu có thể nói đỡ một câu, kêu thiếu gia dừng ở đây thôi, Diệp tam thiếu gia cần báo thù đều đã báo rồi.”

“Ông đối với Diệp Chấn Hoa quả là trung thành.” Xã hội bây giờ mà nói người như Trần Đức quả là hiếm có, cô rất khâm phục tấm lòng trung nghĩa của ông, nhưng không có nghĩa cô đồng ý, “Việc này cháu không thể đáp ứng ông, cháu cũng sẽ không khuyên Diệp Sâm dừng tay, tại sao ông không tự đi nói với anh ấy, anh ấy ở ngay bên kia.”

“Diệp tam thiếu sẽ không nghe lời tôi.” Trần Đức cười rất hiền hậu, “Lão gia dù sao tuổi cũng đã cao, MBS sụp đổ ông ấy đã sống không bằng chết rồi.”

“Ông nợ ông ấy chứ không phải cháu, ông là ông, cháu là cháu, ông nợ gì ông tự đi mà trả, đừng lôi cháu vào.”

“Nếu cháu không muốn tôi cũng không miễn cưỡng, hôm nay chỉ là muốn gặp cháu, còn việc này, cháu nói đúng, tôi là tôi, cháu là cháu, tôi đúng là gây khó dễ cho người khác rồi.” Trần Đức khổ sở nói.

Diệp tam thiếu nhìn thấy Trần Đức rời đi, lúc này mới đứng dậy, thấy Trình An Nhã có chút buồn, mỉm cười xoa đầu cô, ánh mắt thoáng qua một tia nuông chiều, “Tiểu An Nhã, cười lên nào.”

“Tại sao không nói thêm một lúc?”

“Ông ấy vội vã trở về bệnh viện chăm sóc Diệp Chấn Hoa.” Trình An Nhã nói, cà phê cũng đã hơi nguội rồi, uống vào có chút đắng, Diệp tam thiếu khẽ hừ một tiếng, “Ông già này cũng còn chút may mắn, bên cạnh còn có một người chân thành, hừ!”

Diệp Chấn Hoa thua Lâm Hiểu Nguyệt, thua Dương Tinh, thua Diệp Sâm, nhưng lại không thua mất người bạn duy nhất của mình.

Trình An Nhã chỉ mỉm cười, không nói gì, hồi lâu mới phục hồi tâm trạng, mỉm cười nói: “Chúc mừng anh nhé, anh không phải là anh họ của em.”

“Có gì đáng chúc mừng chứ, anh đâu có coi em là em họ.” Ánh mắt Diệp tam thiếu tỏa sáng, ôm lấy Trình An Nhã thơm một cái thật kêu, Trình An Nhã cười mắng anh khẩu thị tâm phi.

Diệp tam thiếu uống một ngụm cà phê mà Trình An Nhã đã uống, lẩm bẩm nói: “Lâm Hiểu Nguyệt sau này vẫn là ở bên cạnh Trần Đức, tội nghiệp hai ông già đấu nhau cả cuộc đời cuối cùng vẫn là may áo cưới cho người khác, có người còn tự cho là si tình cả đời không lấy vợ, haha, đúng là chuyện cười, còn chạy đến nhà đòi nhận người thân, việc này nếu để ông ta biết được, vui lắm đây, chắc là sẽ máu xông lên não, nghĩ đã thấy sáng khoái.”

Trình An Nhã mỉm cười, anh lại nổi chứng tà ác rồi.

Diệp tam thiếu nhìn sâu vào cô, “Chúng ta đi đăng kí kết hôn đi.”

“Em đợi anh đến cầu hôn.”

19. Chương 19: Lời Cầu Hôn Gây Chấn Động Cả Thành Phố.

Hai ngày sau, khi Trình An Nhã đọc một tạp chí mới ra lò, cô không thể bình tĩnh được.

Hàng tit trên trang nhất đăng tải thông tin cô và Diệp tam thiếu sắp kết hôn.

Sự việc là thế này, tối hôm qua Diệp tam thiếu và Đường tứ thiếu với Lâm đại ăn cơm cùng nhau, mấy anh em khó khăn lắm mới có một buổi gặp mặt uống rượu, Diệp tam thiếu tâm trạng cực tốt, uống say khướt. Sau khi ra khỏi nhà hàng vừa hay gặp ngay hai phóng viên, anh đang say nên nói lảo đảo sắp kết hôn rồi.

Bọn họ đều nhìn thấy Diệp tam thiếu uống say, bởi vậy tranh thủ cơ hội hỏi ngay đối tượng kết hôn. Anh nói là Trình An Nhã, thư kí trưởng của anh.

Anh say mềm kéo phóng viên lại nói, anh chuẩn bị một nghi thức cầu hôn hết sức mới lạ cho cô Trình, khiến cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

Hàng tit trên trang nhất báo ra ngày hôm sau khiến Trình An Nhã hết sức bất ngờ.

Cô đã nhận lời cầu hôn của anh lúc nào chứ?

Rượu, chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Anh chẳng phải có ngoại hiệu ngàn chén không say sao? Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu chén mà say đến như thế? Tối hôm qua về quả nhiên ôm giường ngủ luôn. Điều mà Trình An Nhã bị phẫn là tờ báo này đăng tin quá là không chuyên nghiệp, không biết là phóng viên của truyền thông quốc tế GK chụp trộm ảnh của cô cùng Diệp tam thiếu ra ngoài ăn từ khi nào, ánh đèn mờ ảo, cô đang gờ nắm đấm đánh Diệp tam thiếu. Do ánh sáng không tốt, nhìn da rất đen, hôm đó anh đang nhăn nhó cái gì đó, cô cũng co giật theo, về mặt và động tác này kết hợp lại chính là một con khủng long.

Đứng cạnh một Diệp tam thiếu phong lưu tuyệt đỉnh, chính là một...chiếc lá tàn úa.

“An Nhã, em và Diệp tam thiếu bao giờ kết hôn?” Trần Quyên hỏi: “Chén ruouj hỉ này bọn chị rất là chờ đợi đấy.”

Câu hỏi này khiến Trình An Nhã không biết trả lời ra sao, cô đột nhiên cái khó ló cái khôn, “Anh ấy chẳng phải đã nói sẽ giành cho em một nghi thức cầu hôn hết sức mới lạ sao? Nếu đã là như vậy thì hãy đợi đến khi nào anh ấy cầu hôn rồi em sẽ quyết định kết hôn.”

“Oa oa oa...cô dâu hạnh phúc quá!”

“Không đúng, sau này chẳng phải gọi là chủ tịch phu nhân sao?”

Trình An Nhã nghe xong liền bật cười, chủ tịch phu nhân, gọi như vậy khiến cô tự dưng già đi cả chục tuổi, “Đừng, đừng, đừng, chị đừng có mà trêu em như vậy, trước đây em còn tưởng chúng ta sẽ được uống rượu hỉ của chị Tiểu Diễm trước kia.”

“Chị á? Làm gì có chuyện đó.” Lưu Tiểu Diễm cười nói, mấy cái đầu chụm lại xem báo cáo sáng nay, Lâm Nhã Lệ chỉ một bức ảnh nói: “Bức ảnh này chủ tịch Diệp chụp đẹp ghê, về mặt có chút giống siêu nhân Ultraman đánh quái vật.”

Mọi người, “...”

Trình An Nhã chỉ vào một bức nói: “Bức này gờ tay có giống hồng vệ binh đang hô Mao chủ tịch vạn tuế hay không, đang hô khẩu hiệu kia.” Mọi người cười haha, Quan Như Đồng cười nói: “An Nhã, em cũng ác thật đấy.”

...

“Đây là ở quán trà hay rạp chiếu phim đây?” Một giọng nói mát mẻ vang lên từ phía sau, các cô gái vây quanh bàn của Trình An Nhã lập tức ai về chỗ người ấy, Diệp tam thiếu đã kết thúc buổi họp hàng quý, sắc mặt âm u đứng sau lưng bọn họ.

Lưu Tiểu Diễm cười nói: “Chúc mừng chủ tịch ạ, rượu hỉ của chủ tịch và An Nhã bọn em đã chờ lâu lắm rồi, đúng là ông trời tác hợp mà.”

Mọi người bắt đầu phản ứng trở lại.

“Trai tài gái sắc.”

“Kim đồng ngọc nữ.”

“Thần tiên quyến lữ.”

...

Trình An Nhã im bất, đến thần tiên quyển lữ cũng xuấ hiện rồi, sắc mặt âm u của Diệp tam thiếu cũng phải rạng ngời gió xuân trở lại, “Ừm, tháng này biểu hiện không tệ, tăng lương.”

“Chủ tịch anh minh.”

Trình An Nhã im bất lần nữa, tháng này mới bắt đầu được ba ngày, biểu hiện không tệ, bản khoán, trong đó vừa hay có hai ngày là cuối tuần, hôm nay mới là ngày đầu tiên, biểu hiện gì không tệ chứ.

Quả nhiên là con người ai cũng ưa nịnh.

“Cô Trình, pha cốc cà phê mang vào đây.” Diệp tam thiếu tâm trạng rất tốt đi vào văn phòng để lại một câu.

“Vâng.”

Trình An Nhã bưng cà phê vào trong, Diệp tam thiếu đang gọi điện với tổng giám đốc tập đoàn Hoa Vân, giơ tay ra hiệu cô ở lại, đợi nói chuyện xong anh mới đặt máy xuống, Trình An Nhã mỉm cười, ung dung từ tốn hỏi: “Diệp tam thiếu, bài báo sáng nay là như thế nào?”

“Bài báo nào?” Diệp tam thiếu tỏ vẻ ngỡ ngàng.

Trình An Nhã mỉm cười, lấy ra tờ tạp chí giải trí của truyền thông GK ngày hôm nay ở bên cạnh ra, cung kính đưa đến trước mặt anh, mỉm cười tao nhã, “Mời ngài xem.”

“Tiểu An Nhã, giọng điệu này của em quả là đáng sợ.”

Đọc xong, Diệp tam thiếu vỗ trán vô cùng đau khổ, “Hong rồi...”

Ánh mắt Diệp tam thiếu vừa đen vừa sâu, mang theo vài phần nộ khí: “Bọn Đường Tứ với Lâm Đại cũng đúng là không có nghĩa khí gì cả, không ngăn anh lại, phải kiếm bọn họ tính nợ mới được.”

“Anh còn dám nói.” Trình An Nhã cuối cùng không giữ được bình tĩnh, “Kết hôn chẳng phải là việc của hai ta sao, tại sao lại khiến cho cả thành phố đều biết như vậy?”

“Anh đây là tình huống bất ngờ.” Diệp tam thiếu dỗ ngọt Trình An Nhã, anh xưa nay có thể cong có thể thẳng khi cần xin lỗi, giả vờ còn tội nghiệp hơn bất cứ ai, có điều Trình An Nhã lại chẳng nghe chiêu này.

“Em không biết, em phải dập tắt nó.” Trình An Nhã nói, cô không thích công khai trước công chúng.

Diệp tam thiếu ngả người ra sau, cúi mặt, che đi sự tính toán trong mắt, “Tiểu An Nhã, em không muốn có một đám cưới thật linh đình sao, cuộc đời cũng chỉ có một lần.”

“Dù sao cũng đã nói rồi, mọi người cũng đã biết rồi, hai ngày này anh sẽ mở buổi họp báo công bố thông tin chúng ta kết hôn, bị người ta biết thì có làm sao? Anh chỉ nóng lòng sốt ruột cho cả thế giới biết em là người phụ nữ của anh.”

“Như vậy cứ cảm thấy kỳ kỳ sao ấy, quá khoa trương rồi.” Trình An Nhã chau mày.

“Lão tử xưa nay vẫn khoa trương.” Anh hờ hững nói.

“Chờ đã...” Trình An Nhã nhớ ra một chuyện, tâm trạng vui vẻ gấp lại tờ báo, “Anh đã nói rồi, màn cầu hôn có một không hai đâu nào?”

“Anh cởi sạch nằm trên bàn cầu hôn có được coi là độc nhất vô nhị không?” Diệp tam thiếu nghiêm túc hỏi, Trình An Nhã tức nghẹn họng, giơ nắm đấm về phía anh.

Cô không đấu lại được Diệp tam thiếu, việc kết hôn cũng vì thế mà quyết định. Tạp chí của tập đoàn quốc tế An Ninh cũng theo đó đăng tải chính thức thông tin này.

Hôm nay là cuối tuần, Diệp tam thiếu và Đường tứ thiếu hẹn nhau đi câu cá, Ninh Ninh nằm cuộn tròn trước máy tính chơi trốn tìm với tổ chức chống khủng bố, Lý Vân hẹn cô đi dạo phố, cô lập tức nhận lời.

Cô không hề nghĩ tới sau khi gác máy ra khỏi nhà lại gặp Dương Vân và Dương Triết Khôn, cô có chút bất ngờ, “Dương lão gia, anh Triết Khôn, đã lâu không gặp.”

Dương Vân nhìn cô, “An Nhã, cháu gọi một tiếng ông ngoại khó vậy sao?”

Ông ngoại?

Trình An Nhã sững lại, cô nhìn Dương Triết Khôn, hơn một tháng không gặp, anh gầy đi không ít, anh như có điều muốn nói với cô, nhưng lại không thể mở lời, ánh mắt ảm đạm.

Lòng cô chua xót, ánh mắt rơi trên Dương Vân, “Xin lỗi, chúng ta không thân.”

“An Nhã, ông biết ông đã không hoàn thành trách nhiệm chăm sóc hai mẹ con cháu, cháu oán ông cũng phải, nhưng cháu cũng không thể bất chấp luân lý đạo đức, cháu và Diệp Sâm không thể thành hôn.” Dương Vân đánh quân bài tình thân, hết lòng khuyên bảo Trình An Nhã.

Trình An Nhã cười nhạt, cô vốn không muốn nói trước mặt Dương Triết Khôn, nhưng ông ta đã nói ra, cô dứt khoát nói thẳng ra luôn: “Dương lão gia, lúc đầu ông đã điều tra không kỹ lưỡng, đúng là tôi có ông ngoại, nhưng không phải ông, sau khi nhảy xuống nước đứa con mà bà ngoại đã mang không còn nữa, bà lấy ông ngoại tôi, mẹ tôi là kết tinh tình yêu của họ, nếu như ông đã điều tra kỹ lưỡng sẽ phát hiện ra ngày tháng năm sinh của mẹ tôi căn bản không phù hợp, có ai mang thai hơn hai năm mới sinh con không? Bà ngoại tôi yêu ông ngoại tôi, ông và Diệp Chấn Hoa tranh giành nhau cả đời kết quả không đạt được gì cả, ông tưởng rằng đã có được trái tim của bà cả đời, nhưng thực ra, từ sau khoảnh khắc rơi xuống nước, bà đã không còn thuộc về ông nữa, bà đã yêu ông ngoại tôi, về nhân phẩm và tướng mạo ông tôi đều không thua kém gì ông, xứng đáng để bà yêu. Dương Vân, ông nghe rõ cho, Trình An Nhã tôi và ông không có bất cứ quan hệ gì, ông cứ cho rằng đã có được trái tim của bà tôi cả đời, nhưng thực ra, cả cuộc đời ông chẳng qua chỉ là một câu chuyện cười.”

Dương Vân trợn tròn đôi mắt, Dương Triết Khôn cũng không ngờ được kết quả như vậy, thân người Dương Vân ngã ra sau loạng choạng mấy bước, nếu như không phải Dương Triết Khôn kịp thời đỡ ông, ông ta đã ngã xuống đất.

Gương mặt già nua cực độ đau khổ, cả người không kìm được bắt đầu run rẩy không ngừng.

Ông ta vốn định khuyên Trình An Nhã rời đi, sau đó tiết lộ thông tin Diệp tam thiếu dụ dỗ em họ, đã kích mạnh mẽ danh dự của anh, làm sụp đổ tập đoàn quốc tế An Ninh, nhưng lại không ngờ bị Trình An Nhã đã kích cho tan nát.

Ông ta tưởng rằng Lâm Hiểu Nguyệt yêu ông ta cả cuộc đời, ông ta cũng yêu Lâm Hiểu Nguyệt cả cuộc đời, đến cả vị trí chính thất cũng giành cho Lâm Hiểu Nguyệt, những người tình sinh con đẻ cái cho ông ta đều không có được tình yêu của ông ta.

Cuộc đời gần qua hết rồi ông ta mới phát hiện ra tình yêu mà trước đây ông ta từng cho là hoàn hảo đã trở thành bong bóng xà phòng, sớm đã tan từ mấy chục năm trước rồi, Lâm Hiểu Nguyệt sớm đã không còn yêu ông ta, thậm chí trước khi chết nhớ đến có lẽ cũng không phải là ông ta.

Lẽ nào ông ta thật sự như lời Trình An Nhã nói, cả cuộc đời chẳng qua chỉ là một câu chuyện cười?

Vì vậy ông ta và Diệp Chấn Hoa đấu đá suốt mấy chục năm qua, là vì cái gì? Ông ta khổ tâm điều hành bao nhiêu năm nay, lại là vì cái gì, quá nhiều điều không cam tâm và oán hận trào lên gần như khiến Dương Vân vỡ vụn.

Ông muốn gào lên một cách điên cuồng rằng, đây là vì sao?

“Không thể nào, điều này không thể nào...” Dương Vân như phát điên, ánh mắt dữ dần, ông ta một chữ cũng không thể tin, không tin người ông ta đã yêu cả cuộc đời sớm đã bỏ rơi ông ta.

Ông ta không tin.

“Ông nội, ông nội, ông sao thế?” Dương Triết Khôn hoảng hốt, Dương Vân gào lên điên dại, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, mềm rũ ngã vào lòng Dương Triết Khôn. Dương Triết Khôn hét hoảng, gọi liên mấy tiếng nhưng đều không có phản ứng.

Trình An Nhã cũng bị một phen hết hồn...

Ông ta không phải là uất ức quá mà chết chứ? Dương Triết Khôn nhìn cô đây trách móc, không kịp nói gì, dìu Dương Văn vào trong xe nhanh chóng đưa đi cấp cứu.

Sắc mặt Trình An Nhã phức tạp, trong lòng bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Phải chăng cô đã quá độc ác?

Diệp tam thiếu quay về, cô kể lại chuyện này cho anh nghe, anh nhẹ nhàng nói, dù sao hai ông lão đó cũng đã đấu đá nhau suốt cả cuộc đời, nằm viện cùng nhau, từ từ đầu tiếp vậy.

Cô hỏi: “Thật sự không đau lòng à?”

Hai người này, một người là ba của anh, một người là ông ngoại của anh, đều có quan hệ huyết thống với anh, người thân cho dù có đối xử vô tình với mình thế nào thì vẫn là người thân.”

Anh lắc đầu mỉm cười: “Có em và Ninh Ninh, anh đã đủ rồi.”

Cô cười nhẹ, trong lòng ngọt ngào.

“Chúng ta kết hôn đi!” Anh không cầu hôn cô cũng sẽ lấy anh.

“Được!” anh hôn lên môi cô, hồi lâu, môi rời ra, hơi thở hơi loạn, mặt cô đỏ như cánh hoa đào, trong ánh mắt sáng rạng ngời có một lớp e thẹn mỏng manh.

Anh động lòng, cất giọng khàn khàn bên tai cô, “Món quà này, nên nhận thôi.”

Tim cô đập nhanh dữ dội, đột nhiên bị anh ấn xuống chiếc giường êm ái, ánh mắt anh vừa thắm vừa tối, cô căng thẳng vô chắt tằm chắn dưới người, đã bảy năm rồi, cô từ đầu tới cuối chỉ có anh, đêm đó anh quá thô bạo, cô rất sợ.

Từng tác da trắng ngần lộ trong không khí, anh như mê mẩn xúc cảm dưới tay, nụ hôn cũng ngày càng sâu hơn, cô bị anh vò khê đau, tầm nhìn dần mờ mịt, hơi thở của anh cũng ngày càng nặng nề hơn.

Anh cắn nhẹ tai cô, ép cô cởi áo sơ mi cho anh, cô căng thẳng đến mức ngón tay run rẩy, phạm sai liên tục, trong lúc vụng về làm bung liên hai chiếc cúc, mặt cô càng đỏ như, “Đây...” Cô thề là cô tuyệt đối không phải là vì hấp tấp, cô cảm thấy cô bắt buộc phải giải thích, vừa mở miệng nói được một từ đã bị môi anh trù lên.

Giọng anh khàn đặc, “An Nhã, đừng sợ, là anh.”

...

Cầm thú mà!

Đây là lời nhận xét mà gần đây Trình An Nhã giành cho ai đó, từ đêm hôm đó trở đi, ai đó như gã đàn ông vừa được phóng thích khỏi nhà tù vậy, ngày đêm đòi hỏi.

Ngày kết hôn đã định xong, Diệp tam thiếu một tay thu xếp, cô không phải động tay vào việc gì, anh đặt một bộ váy cưới bên Pháp, vẫn chưa gửi sang, bây giờ cô chỉ chờ để thử váy cưới, chờ anh cầu hôn.

Anh rất thần nhiên nói, anh quá lao lực rồi, cô dâu nên có trách nhiệm đáp ứng nhu cầu trên phương diện nào đó của anh.

Cô rất băn khoăn, cô thì không lao lực sao?

Tiếc rằng, những lời trên bị anh phản bác.

Ninh Ninh cười hì hì hỏi: “Mami, bao giờ cho con thêm một em gái đây?”

Anh cười dạy con: “Ninh Ninh, việc này con phải bảo daddy con cố gắng, việc này mami con không làm chủ được.”

Ninh Ninh ngoan ngoãn nói: “Vậy daddy, ba phải cố gắng hơn nữa đó.”

“Bắt buộc rồi!”

Trình An Nhã, “...”

Cô đau lòng phát hiện ra đứa con trai bảo bối của cô thay đổi rồi.

Hôm nay Trình An Nhã xuống lầu đưa công văn, trong thang máy gặp ngay phải giám đốc phòng truyền thông, anh chàng đẹp trai này vừa nhìn thấy cô khoe môi liền giật giật, Trình An Nhã ngạc nhiên, “Giám đốc Trương, anh cười cái gì?”

“Ting.” Một tiếng, thang máy đến rồi, giám đốc Trương không một lời nói, cụp đuôi chạy mất còn nhanh hơn cả thỏ.

Đi một vòng dưới lầu, lại gặp mấy người của phòng truyền thông, mọi người thấy cô liền tránh, cô nghi hoặc nghĩ lẽ nào nhìn cô giống hung thần ác quỷ lắm hay sao?

Cô đưa xong công văn, Diệp tam thiếu vẫn chưa hợp sáng về, Trình An Nhã lại đem chuyện này kể lại một lượt, Lưu Tiểu Điềm cười nói: “Điều này có gì lạ đâu, không biết chừng bởi vì em sắp lấy chủ tịch, bọn họ tội nghiệp em, lại tránh xa em.”

Trình An Nhã, “.... Cách giải thích này vẫn miễn cưỡng quá.”

Quan Như Đồng cười nói: “Bọn họ kính sợ em, tránh từ đằng xa là đúng rồi, mọi người nhìn thấy chủ tịch cũng đi đường vòng đầy thôi, vợ chồng mà, haha.”

Lưu Tiểu Điềm cầm đến một bản báo cáo, “Đừng nghĩ nữa, bản báo cáo này em sửa giúp chị, chị mới làm được một nửa.”

“Chị đúng là biết rút ruột công trình mà.”

“Biết nhiều khổ nhiều mà.”

Ngày hôm nay trôi qua rất yên bình, buổi trưa, Diệp tam thiếu đưa Trình An Nhã đi ăn cơm.

Một bàn ăn hơn mười món, cô đang vui liền trầm xuống: “Anh coi em là lợn hay sao?”

“Chọn món em thích ăn, không thích thì để đó.”

Trình An Nhã co giật khoe môi, cô rất tò mò một việc, “A Sâm, tất cả nguồn tài chính của anh đã bị em tịch thu rồi, tại sao anh lại có nhiều tiền như thế?”

Diệp tam thiếu nở nụ cười, “Quên mất không nói với em một việc, nhà hàng này là anh nhân rồi không có việc gì làm nên mở ra đó.”

Anh chắc chắn là quên không?

Đến lúc ăn tráng miệng, Trình An Nhã nhắc đến phản ứng của mọi người ngày hôm nay, Diệp tam thiếu lạnh lùng nói: “Biết em là người phụ nữ của anh, bọn họ nhìn thấy không tránh còn lao tới chắc?”

Trình An Nhã, “...”

Hai người ăn trưa xong, ra khỏi nhà hàng tình cờ gặp chủ tịch của Hoa Vân, một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, có cảm giác thấp bé nhanh nhẹn, nhìn có vẻ rất anh minh nhưng bộ vest này mặc trên người ông ta có chút lố.

Ông ta nhìn thấy Diệp tam thiếu và Trình An Nhã liền nói chúc mừng trước, Diệp tam thiếu bắt tay ông ta, hai người cũng hàn huyên, Trình An Nhã không quen ông ta, chỉ gật đầu chào, rất ít lời.

Vị chủ tịch này rất thích cà kê, anh mà nói ăn cơm, ông ta chắc chắn sẽ hỏi địa điểm, món ăn, mùi vị để bản thân tự để thưởng thức, Diệp tam thiếu nói bữa cùng Trình An Nhã ra ngoài bàn công việc.

Vị chủ tịch kia liền tán tụng Diệp tam thiếu quả là chăm chỉ, sắp kết hôn tới nơi rồi còn thân chinh đi bàn công việc, Trình An Nhã bật mồm cười, việc này với chăm chỉ có liên quan không? Anh không kết hôn cũng phải bàn công việc, đây chẳng phải là công việc của anh sao?

Diệp tam thiếu cũng chẳng buồn bận tâm, kéo Trình An Nhã nói tạm biệt liền đi thẳng, Trình An Nhã cười suốt dọc đường về, Diệp tam thiếu đi được một đoạn mới phản ứng lại, “Ông ta đang khen anh sao? Đến toilet anh còn thân chinh đi, bàn chuyện không thân chinh đi được sao?”

Trình An Nhã phì cười, Chúa ơi, so sánh của anh quả là hình tượng.

“Ông chủ tịch này phải chẳng thấy anh nên giật mình, nói chuyện chẳng có đầu có đũa, nịnh nọt đầu đầu, chẳng qua là nói nhăng nói cuội cho qua chuyện.”

“Mấy hộ giàu sổi đều vậy.”

“Em cũng muốn làm hộ giàu sổi, sướng biết bao, sau một đêm có bao nhiêu là tiền.” Trình An Nhã vô cùng ngưỡng mộ, đây là một cách xưng hô rất có nghệ thuật, mặc dù rất nhiều người nói giàu sổi thế nọ thế kia, thực ra trong lòng cực kỳ muốn làm hộ giàu sổi.

“Em chả là giàu sổi còn gì, tiền của anh không tính, thêm tiền của con trai vào, em còn muốn giàu sổi đến mức nào nữa?” Diệp tam thiếu lườm cô.

Trình An Nhã cười lớn, trên đường về công ty cả hai cười nói rộn rã.

Công việc gần đây không nhiều, lượng công việc của Trình An Nhã cũng nhẹ, một buổi chiều nhàn tản, cùng với bốn mỹ nữ buôn dưa, sau khi tan ca, hai người cùng về nhà.

“Đi siêu thị mua thực phẩm, tối nay chúng ta tự nấu cơm.” Ninh Ninh và ông Trình đi suối nước nóng Quan Đường nghỉ dưỡng, đầu bếp cử đi mất rồi, Diệp tam thiếu đành đưa Trình An Nhã đi siêu thị mua thức ăn.

Món ăn mà anh biết làm không nhiều, Trình An Nhã lại chỉ thích món ăn Trung Quốc, sau một hồi suy nghĩ, anh hỏi bít tết có được không? Anh còn chưa biết nấu món ăn kiểu Trung, không dám thể hiện.

“Được thôi.” Cô hiếm có tốt bụng không gây khó dễ cho anh, hai người cùng chọn thức ăn, lại mua thêm ít rau sống, lại xách thêm một cân táo đỏ về nhà. Diệp tam thiếu xưa nay rất thích phóng nhanh, nhưng từ khi ghé phụ có thêm cô, anh lái xe trở nên cẩn thận hơn, rất có quy tắc, nhớ năm xưa Diệp tam thiếu thường xuyên vượt đèn đỏ khiến cảnh sát giao thông thành phố A vô cùng đau đầu.

Về đến nhà thay quần áo xong anh đã bắt đầu bận rộn trong bếp, Trình An Nhã cười, “Thật không cần giúp đỡ sao?”

“Anh có thể tự làm được.”

Cô vẫn cứ chui vào bếp, thái rau, nghiền tỏi.v.v. cô vẫn làm được.

“Bà xã ngoan ghê.” Anh cười nhẹ, thơm lên môi cô, Trình An Nhã đỏ mặt đẩy anh ra, hai người vừa làm vừa đùa giỡn, nấu xong một bữa tối rất thịnh soạn.

Sau khi bày bít tết, anh bắt đầu xếp bàn ăn một cách độc đáo, Trình An Nhã ngắm nhìn hoa tươi, nến, rượu vang, không khí này thành bữa tối lãng mạn dưới nến rồi.

“Hôm nay là ngày gì vậy?”

“Một ngày đặc biệt.” anh cười, rót rượu cho cô, chưa uống mặt đã ửng hồng, cô càng tò mò hơn.

Anh nói, ăn phong cách Tây quan trọng là không khí, vừa hay Ninh Ninh không có nhà, cần phải biết hưởng thụ cuộc sống, tục gọi đây là phong cách tiểu tư sản.

“Mùi vị cũng tạm được chứ?”

“Ừm, mùi vị không kém Ninh Ninh nấu, ngon lắm.” Cô khen ngợi, Diệp tam thiếu mỉm cười, ánh đèn mờ tối, dưới ánh nến, khuôn mặt cô rạng ngời như hoa, có một vẻ quyến rũ đặc biệt.

Ngắm người đẹp dưới ánh nến, càng hơn lúc bình thường ba phần, quả nhiên không hề già.

“Chỉ nhìn em làm cái gì?” Cô bị anh nhìn đến mức như ngồi trên thảm đĩnh, tim hơi run, nâng cốc, uống một ngụm rượu nhỏ, che đi chút e thẹn trong mắt.

“Em đẹp mà.” Anh cười nhẹ, tiếp tục cắt bít tết như không có gì xảy ra.

Cô có chút bàng hoàng, anh rất ít khi khen cô đẹp, bàng hoàng một chút, nghe xong trong lòng như nở hoa.

Bữa cơm này ăn rất ngon miệng.

Sau khi ăn xong, cô muốn về phòng lên mạng nhận email, Diệp tam thiếu lại kéo cô ở lại phòng khách xem ti vi.

“Anh hôm nay lạ quá đi, bình thường anh đâu có xem ti vi.” Trình An Nhã nghi hoặc nhướn mày, hôm nay không biết là cơn gió gì thổi nữa?

“Em không cảm thấy xem ti vi là một hình thức hưởng thụ không khí gia đình sao?” Anh ôm cô, bắt cô ngồi lên đùi, cô muốn giãy giụa, nhưng lại bị anh dùng lực trấn áp.

“Đúng là hưởng thụ, nhưng trước đây em và Ninh Ninh xem ti vi anh thường hay bảo là nhàm chán.” Cô véo anh một cái, bao nhiêu lần cô muốn lôi anh cùng xem ti vi mà không được như ý.”

“Ai bảo mẹ con em đều thích xem mấy bộ phim sến sẩm chứ.”

“Vậy thì hết cách, chất lượng phim truyện bây giờ không bằng trước kia, càng xem càng sến, sến chính là điểm thu hút khách, nếu có thể xem và cảm thấy thú vị là được, đừng yêu cầu quá cao.” Cô bĩ thị anh, câu chuyện của họ cũng rất sến, nếu đóng phim có khi còn sến hơn cả sến.

Điều này nói lên vấn đề gì?

Sến chính là kinh điển.

“Biết rồi, biết rồi, sau này anh sẽ xem cùng mẹ con em.” Anh liên tục xin tha, ngồi xem một lúc, anh nói, “Thực ra anh cũng rất thích cuộc sống như vậy, bất luận về muộn thế nào cũng có một ngọn đèn đang chờ mình, về nhà có người nói một câu, về rồi à? Ăn cơm có người gọi một tiếng, ăn cơm rồi. Trước đây anh nghĩ quân tử không được xuống bếp, bây giờ nấu cơm cũng rất tâm cam tình nguyện, chỉ cần mẹ con em ở bên cạnh, anh tình nguyện cả đời nấu cơm cho hai mẹ con, cả đời cùng hai mẹ con xem phim sến.”

Trong lòng cô cảm thấy hơi chua xót, cúi xuống cười nhẹ, nghịch ngợm nháy nháy mắt, “Đây coi như là cầu hôn sao?”

“Em có thể đặc ý hơn chút nữa.” Anh khề hừ.

Cô ôm cổ anh cười rất đặc ý, sai khi cười chá, cô nói: “Anh có hai mẹ con em cả đời.”

Hai người như những cặp vợ chồng thông thường khác ngồi xem ti vi một lát, Trình An Nhã cảm thấy nhàm chán, đến chương trình thời sự quốc tế, cô hỏi, “Đổi kênh đi, anh muốn xem gì?”

“Anh đang chờ một bộ phim hoạt hình.” Anh ôm chặt cô vào lòng.

Thế giới này huyền ảo rồi.

Diệp tam thiếu, một gã đến cả Shin cậu bé bút chì cũng không biết là ai có một ngày đột nhiên nói anh đang chờ một bộ phim hoạt hình, đây là một câu nói gây shock biết chừng nào, ngoại trừ hoang tưởng, cô không có ý nghĩ nào khác.

Trình An Nhã nghi hoặc giơ tay lên, sờ trán anh, không sốt mà.

“Về mặt đó của em là có ý gì?”

“A Sâm, anh không sốt chứ? Anh xem phim hoạt hình gì chứ, em xem anh đến hoạt hình là gì còn không biết.” Trình An Nhã nói rất thật thà, Diệp tam thiếu khóe môi co giật, hôn cô một cái thật dữ dội.

“Ngậm mồm!”

Cô rất nghe lời, ngậm mồm ngay lập tức, xem một hồi, Trình An Nhã lại giơ tay, rứt rứt hỏi: “A Sâm, đây là kênh của quốc tế MBS.”

“Anh biết.” Diệp tam thiếu điềm nhiên trả lời, nếu như Trình An Nhã tinh ý sẽ thấy tai của anh đang đỏ ửng, anh đây là đang nỗ lực giải vở điềm nhiên.

Nhưng lúc này nghi vấn của cô rất lớn, cô lại giơ tay, “Anh có lẽ không quên rằng kênh quốc tế MBS là của nhà chúng ta.”

“Em nói huyền thuyên nhiều vậy.” Diệp tam thiếu hung hăng trợn mắt.

Trình An Nhã rất muốn cho anh một đám, anh còn là chủ tịch tập đoàn quốc tế An Ninh kia, để kênh truyền hình của công ty mình lúc này phát cái gì cũng không biết, làm quái gì có hoạt hình cho anh xem chứ.

Trình An Nhã mỉm cười hỏi: “Chủ tịch, thân là thư ký của anh, em bắt buộc phải nhắc nhở anh một chút, bây giờ là giờ vàng, kênh quốc tế MBS sẽ phát chương trình vàng, ‘Bước tới hạnh phúc’ ạ.”

Nói đến chương trình vàng ‘Bước tới hạnh phúc’ của kênh quốc tế MBS, tỉ lệ người xem rất cao, thời gian này bình quân khoảng 46%, thời điểm cao nhất là 60%, đây là một trong những tiết mục thành công nhất của quốc tế MBS trước đây, mà nay là tập đoàn quốc tế An Ninh.

“Chuyển kênh đi.” Cô mỉm cười đề nghị.

Diệp tam thiếu không để ý lời cô, nói ngậm miệng lại ôm cô tiếp tục xem.

Trình An Nhã vô cùng băn khoăn, sau đó cô phát hiện đối với Diệp tam thiếu chỉ cần có người có tiếng đối với anh đều là xem, cô cũng chiều theo ý anh, thế nhưng khi đến chương trình ‘Bước tới hạnh phúc’.

Trình An Nhã sững sờ.

A a a a a a...

Diệp tam thiếu điềm đạm quay mặt đi, trên mặt từ màu hồng chuyển sang đỏ ửng.

MC vẫn là MC nổi tiếng, thế nhưng chương trình ‘Bước tới hạnh phúc’ hôm nay có chút khác biệt, quả nhiên như Diệp tam thiếu nói, là một bộ phim hoạt hình.

Bộ phim hoạt hình này có rất nhiều nhân vật, trong đó chủ yếu là một nam một nữ, một đứa trẻ, hình ảnh cartoon hoàn toàn mô phỏng người thật, vô cùng sống động. Trình An Nhã như nhìn thấy chính là Diệp tam thiếu, cô và cả Ninh Ninh nữa đã nhảy lên màn hình rồi.

Trình An Nhã lại một lần nữa huyễn hoặc rồi.

A a, đây rốt cuộc là tại sao?

Cô túm lấy cổ áo Diệp tam thiếu, “Đây rốt cuộc là như thế nào?”

Diệp tam thiếu điềm nhiên đẩy cô ra, “Tiếp tục xem.”

Trình An Nhã xem mà không ngớt kinh ngạc, đây chính là bộ phim kể lại quá trình từ khi anh và cô quen biết cho đến khi yêu nhau, để cho cách tình tiết liên kết thuận lợi, phía trước đúng là có đoạn hai người lúc niên thiếu yêu nhau nhưng lại phải phân ly, bảy năm sau về nước, Ninh Ninh bán cô vào MBS, cô và Diệp tam thiếu gặp lại nhau cho đến bây giờ, tất cả từng chút từng chút một đều được anh bê lên phim.

Trong đó lời thoại giữa bọn họ đều đến từ lời thoại ở ngoài cửa họ, đến cả hình tượng Louis tóc vàng mắt xanh cũng rất giống thật, anh sử dụng hình thức kể chuyện hài, đến cả trong ngày sinh nhật cô, anh bày trò lừa Cố Hiểu Thần, lừa mấy người bán hàng rong có quản lý đô thị đều xuất hiện...

Đây là bộ phim chủ đề tình yêu rất ám áp cảm động khiến người xem rơi lệ.

Trong đó có không ít chỗ gây cười, khiến người xem trong lúc xót xa lại ôm bụng cười, Trình An Nhã xem cũng thấy cảm động, tâm trạng phức tạp.

Chương trình ‘Bước tới hạnh phúc’ kéo dài 45 phút, bộ phim này kéo dài 1h.

Lồng tiếng rất độc đáo, gần giống tiếng của Diệp tam thiếu và Trình An Nhã.

Đến đoạn cuối, là một cảnh thế này, ngoài biệt thự của họ là hàng ngàn hàng vạn đóa hoa hồng đẹp đến kinh tâm động phách, Diệp tam thiếu mặc một bộ vest đứng trong vườn hoa, nở một nụ cười nhẹ nhàng, khiêm nhường như ngọc, tựa một vị hoàng tử bước tới từ ánh trăng.

“Trình An Nhã, bản thiếu gia lần đầu tiên làm một việc mất mặt như vậy, em phải khắc ghi vào trong não cho anh. Em muốn có một màn cầu hôn độc nhất vô nhị, anh cho em một màn cầu hôn độc nhất vô nhị, đây là quá trình bảy năm từ khi chúng ta quen biết đến khi yêu nhau. Có nụ cười và nước mắt, có ngọt ngào và bi thương, bây giờ sau cơn mưa trời lại sáng, chỉ còn lại happy ending.”

“Từ khi gặp được em, cuộc đời anh mới được cứu rỗi, em là ánh sáng cả cuộc đời anh, là tất cả sự ấm áp của anh. Anh thật sự hi vọng, trong mỗi ngày sau này, chúng ta đều có thể sống bên nhau, khi mệt có em bầu bạn, khi vui có em chia sẻ. Một người đàn ông cả đời ít nhất phải tặng một đóa hoa hồng cho người con gái mà anh ta yêu, mới có thể khiến cô ấy cảm động, hoa hồng đồ đại diện cho tình yêu. Mỗi ngày một đóa, anh đem số hoa hồng tặng cho em cả đời đều tặng hết rồi, em có thể rút theo kỳ hạn thấu chi tiêu sài. Anh hi vọng có thể khiến em cảm động vì anh mà chịu mặc váy cưới.”

“Em từng nói nếu có người dùng 9999 đóa hồng để cầu hôn em, em sẽ lấy người đó, đây là lần thứ hai anh tặng cho em 9999 đóa hồng, Trình An Nhã tiểu thư, em lấy anh nhé!”

Cô không rõ trong lòng là cảm xúc gì, chỉ cảm thấy mắt đau nhói, mười ngón tay nắm chặt tay áo Diệp tam thiếu, bộ phim đã đi đến hồi kết, trong biển hoa hồng xuất hiện một cây đàn dương cầm.

Anh mặc bộ lễ phục màu trắng, ngồi trước đàn dương cầm, đánh khúc ‘Thư gửi Elise’, thời gian lập tức thay đổi, ánh nắng trở thành ánh trăng, ánh trăng sáng chảy xuống một biển hoa hồng, anh phong lưu tuyệt đỉnh, thần sắc điềm tĩnh, ánh mắt thâm tình, trên môi anh nở một nụ cười nhẹ nhàng, chăm chú ngồi bên cây đàn, những ngón tay dài và mảnh tuôn ra những giai điệu của tình yêu.

Anh đẹp như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong thần thoại Hi Lạp.

Cô nhớ có một lần, hai người tham gia một buổi tiệc, có một quý công tử đã đàn bản nhạc này cho người con gái mà anh ta yêu nghe, bọn họ trở thành tiêu điểm của buổi tiệc ngày hôm đó.

Cô nói quý công tử đó thật lãng mạn, đàn cũng rất hay, lại còn rất đẹp trai, đối với bạn gái lại thâm tình, nếu như cô là cô gái đó chắc chắn cả đời không bao giờ thay đổi hay rời xa.

Anh rất không vui, lúc đó nói thế nào ấy nhỉ, bản nhạc này anh ta đàn không đúng, cảm giác mất hết, cô còn cười anh, bảo anh đang đổ kị à?

Anh túm lấy cô xử ột chập.

Nếu như không phải bản nhạc này, cô đã quên mất câu chuyện này, không ngờ anh vẫn còn nhớ, thật sự đàn cho cô nghe, trong giai điệu dịu dàng êm ái, cô ngửi thấy hương vị của tình yêu.

Khoảnh khắc này, cô là công chúa của cả thế giới.

“Lấy anh nhé, Trình An Nhã tiểu thư.” Bản nhạc kết thúc, bạch mã hoàng tử đứng dậy, phong độ bất phàm, đẹp trai tựa tiên nhân, khiến người ta không dám băng bổ, cô chỉ cảm thấy có cái gì đó từ trong kẽ mắt rơi xuống.

Ban đầu, cô cảm thấy rất kinh ngạc, cầu hôn không cần thiếu phải chấn động cả thành phố như thế, lần này phát sóng trực tiếp, một nửa số khán giả trong cả nước đều tận mắt chứng kiến màn cầu hôn độc đáo này. Cô chỉ cảm thấy rất điên cuồng, rất kích thích, rất không biết làm thế nào, có nộ, có hỉ, có kinh ngạc, trong lòng không rõ là hương vị gì, nhưng nhìn lại cả chặng đường mà hai người đã đi qua, nghe lời cầu hôn của anh, nghe bản nhạc ‘Thư gửi Elise’, cô chỉ cảm thấy rất cảm động.

Nếu nói về vua lãng mạn, ngoài anh ra không còn ai khác.

Anh nói, cái gì thuộc về cô, anh sẽ không để cô thiếu.

“Lấy anh nhé, Trình An Nhã.” Anh ôm cô, thì thầm bên tai cô, giọng nói thấp trầm mà thâm tình chứa đựng tất cả mọi điều, hơi nóng ập đến bên tai cô, làn da nổi lên một lớp hồng nhạt.

Ngón tay mảnh và dài lau đi nước mắt trên mặt cô, yên lặng chờ câu trả lời của cô.

Cô khóc, điên cuồng gật đầu, xoay người hôn lên môi anh, đây là hoàng tử của cô, lần đầu tiên cô cảm thấy hóa ra cô bé Lộ Lem cũng có ngày trở thành công chúa, công chúa được người ta chú ý nhất.

Tất cả những điều này đều là do anh mang đến cho cô.

Đây là ký ức hạnh phúc nhất, đẹp nhất, sẽ không phai màu theo năm tháng.

Mỗi lần nhớ lại, chắc chắn sẽ cảm động vô cùng.

“Em đồng ý!” Nước mắt rơi vào khóe môi, tỏa ra hương vị ngọt ngào, bây giờ cô mới biết nước mắt trong tim khi đẹp nhất cũng có hàm lượng đường bên trong.

Diệp Sâm, Diệp Sâm, cả cuộc đời này gặp được một người như anh, yêu thương anh, cô đã đủ hạnh phúc một đời, cho dù là chết cô cũng cam lòng.

Làm sao cso thể không yêu cơ chứ?

Cô nhớ lại bảy năm trước khi vút lại từ 100 tệ, rồi bỏ trốn, ấn tượng của cô giành cho anh chỉ dừng lại ở tàn ác, dã thú mà thôi, bảy năm đó từ khuôn mặt của Ninh Ninh mới chỉ nhớ lại bóng dáng mờ ảo của anh.

Lần thứ hai gặp lại, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, xảy ra biết bao nhiêu là chuyện. Mỗi một việc đều khiến người ta không kịp phòng bị, từng bước từng bước khiến họ xích lại gần nhau, khi mới về nước, cô chưa từng nghĩ rằng, cô sẽ cùng ba của Ninh Ninh viết lên khúc nhạc tình yêu.

Khi vừa đặt chân vào MBS cô cũng chưa từng nghĩ rằng, cô sẽ yêu anh chàng lòng dạ đen tối lạnh lùng ấy.

Không chỉ yêu mà còn ngoài anh ra sẽ không yêu ai.

Cô vừa cười vừa khóc, không biết nên làm gì, anh mỉm cười, dịu dàng nhìn cô, hôn đi những giọt nước mắt trên mặt cô, phụ nữ cả đời rồi cũng sẽ có một khoảnh khắc như vậy, bất kể là người phụ nữ đó thông minh điềm tĩnh như thế nào, cũng sẽ có một lần mất kiểm soát.

Hạnh phúc dường như muốn trào lên phá tan lớp màng mỏng manh trong tim, không thể chứa đựng được nữa, trải qua bao trắc trở cuối cùng đã đến điểm xuất phát của hạnh phúc, trong câu chuyện cổ tích, hoàng tử và công chúa rồi sẽ hạnh phúc bên nhau.

Cô bé Lọ Lem rồi cũng sống hạnh phúc bên hoàng tử, nhưng không ai hay biết, cô bé Lọ Lem biến thành công chúa liệu có thể hạnh phúc như vậy cả đời được không, hoàng tử có thể cho cô cả đời không lo lắng ưu phiền được không?

Cô đang nghĩ, cô cũng là cô bé Lọ Lem, nhưng cô nhất định có thể tiếp tục hạnh phúc như vậy.

Bởi vì Diệp Sâm là hoàng tử không gì là không thể.

“Làm sao anh lại nghĩ ra chiêu này?” Cô lau nước mắt hỏi, không có một chút dấu hiệu nào, cô và anh cùng đi làm, hết giờ cùng đi về, gần như lúc nào cũng ở cạnh nhau, anh bảo người ta chế tác bộ phim hoạt hình này lúc nào cô cũng không hề hay biết.

Cô cũng không biết anh đi ghi hình cảnh quay cuối màn cầu hôn ấy lúc nào, còn cảnh đánh đàn nữa, anh không tiết lộ chút nào, nếu không phải cô có một trái tim mạnh mẽ có lẽ chiêu này đã khiến cô ngất đi rồi.

Chợt nhớ ra mấy ngày trước cô gặp mấy người ở phòng truyền thông, có đạo diễn, có chế tác, có giám đốc, ai cũng cười cười, nhìn thấy cô thì chuẩn mắt, hóa ra là vì chuyện này?

Lúc Diệp tam thiếu làm như vậy, với bọn họ mà nói, đúng là rất cảm động, nhưng cũng kỳ kỳ làm sao, dù sao thì anh cũng là mẫu người đàn ông lạnh lùng vô tình, trong lòng nhân viên của tập đoàn quốc tế An Ninh, chủ tịch tồn tại như một thần thoại, đột nhiên trở nên lãng mạn, đúng là rất kỳ lạ. Hơn nữa, bộ phim hoạt hình này còn chọn thời điểm giờ vàng của kênh quốc tế MBS để phát sóng.

Hiệu quả chấn động không cần phải nói.

“Chiêu này không hay sao?” Diệp tam thiếu cười hỏi, “Ít nhất là em cảm động đến phát khóc, đáng rồi.”

Vì một màn cầu hôn đặc biệt, anh đọc hết tất cả những tiểu thuyết mà cô yêu thích, đặc biệt chỉ chọn những cảnh cầu hôn, lại yêu cầu đạo diễn đài quốc tế MBS chọn từ trong các bộ phim nổi tiếng trên thế giới ra một trăm màn cầu hôn kinh điển để anh xem.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra cách hay, bởi vậy anh gọi điện cho bạn thân nhất của cô, Lý Vân, Lý Vân nói, anh cứ tìm chỗ nào thông tục, chỗ nào phô trương, chỗ nào chấn động thì anh làm.

Anh nghĩ suốt một đêm, cuối cùng nghĩ ra cách này, tuyệt đối chưa từng có trong lịch sử.

Nửa tháng gấp rút hoàn thành bộ phim này, không dễ dàng gì, phòng truyền thông tất cả tăng ca, vừa phải chân thực lại vừa phải đặc sắc, bọn họ phải vắt óc suy nghĩ khó khăn lắm mới hoàn thành bộ phim này.

Đưa Diệp tam thiếu xem xong có mấy chỗ anh không hài lòng phải sửa đi làm lại.

Cuối cùng quyết định hôm nay lên sóng, cho cô một bất ngờ thú vị.

Anh nhoẻn cười, hôn lên môi cô thần nồng nàn, cô cũng hồi ứng nhiệt tình, hai làm môi như dính chặt vào nhau không thể tách rời.

“Có vui không?” Diệp tam thiếu buong đôi môi bị anh hôn đến mức có chút sưng đỏ, cười hỏi, cô có vui hay không là điều anh quan tâm nhất, anh dốc hết tâm trí cũng chỉ để đổi lấy một giọt nước mắt, một nụ cười tươi của cô.

Cô gật đầu, rất vui.

Cảnh tượng này cô có thể tận hưởng cả cuộc đời, đúng như anh đã nói, nếu như hoa hồng có thể nhận trước sau đó định kỳ rút, cả đời cô dùng cũng không hết.

Bốn cánh môi lại gắn chặt vào nhau, anh ấn cô vào lòng ghế sofa, đang định cởi áo sơ mi, chuông điện thoại liên vang lên, giọng Lưu Tiểu Diễm truyền tới, “Chủ tịch, tổng đài của chúng ta sắp nổ rồi.”

Việc Diệp tam thiếu cầu hôn vô cùng chấn động, đặc biệt là thành phố A, việc này lan truyền ầm ĩ khắp mọi hoang cùng ngõ hẻm, màn cầu hôn độc nhất vô nhị này lập tức trở thành trào lưu lúc bấy giờ.

Trên các báo lớn, các kênh truyền hình thi nhau phát sóng, liên tiếp ba ngày, đường dây nóng gọi đến tập đoàn quốc tế An Ninh như sắp nổ tung, đua nhau chúc mừng Diệp tam thiếu và Trình An Nhã có thể bên nhau trọn đời, có một bộ phận lớn hỏi tập đoàn quốc tế An Ninh có thể chế tác những bộ phim tương tự để phát sóng không.

Hỏi gì cũng có, nhân viên trực tổng đài mất cả tiếng, có người thực sự không chịu đựng nổi, dứt khoát rút dây điện thoại ra, nghỉ một lúc lại trả lời tiếp.

Mấy người bạn chí cốt của Diệp tam thiếu cũng gọi điện đến, Đường tứ thiếu vừa gọi đã mắng xối xả, Diệp tam thiếu làm vụ cầu hôn hoành tráng như vậy, bạn gái anh ta nói trừ phi anh ta làm một màn cầu hôn độc đáo hơn của Diệp tam thiếu, nếu không kết hôn miễn bàn.

Anh kêu khổ ầm ĩ, đổ cho Diệp tam thiếu hại người.

Còn bên Trình An Nhã, Lý Vân cũng gọi điện đến, nói là rất kinh ngạc, mẹ cô hôm qua xem chương trình xong nói, đó chẳng phải là An Nhã sao? Sao lại lên ti vi rồi? Lúc đó cô đang gọt táo, vừa nhìn chương trình đã bàng hoàng, chỉ cảm thấy rất huyền hoặc, xem xong thì cảm động rơi nước mắt.

“Sau này mình bắt Cố Tần Sinh làm như vậy, nếu không không cần kết hôn nữa.” Lý Vân dứt khoát nói. Trình An Nhã bối rối, Diệp tam thiếu đúng là hại người không ít, bây giờ hại người ta tình nhân không kết hôn, anh chẳng phải thành tội nhân rồi sao?

Một nhân viên kế hoạch của phòng truyền thông tập đoàn quốc tế An Ninh đưa ra ý kiến làm chương trình “Lời cầu hôn phi thường”, mỗi tuần một kỳ, sản xuất các bộ phim hoạt hình như thật cho những cặp đôi sắp kết hôn, chiếu trên ti vi, đây chắc chắn sẽ lại là một chương trình ăn khách của tập đoàn quốc tế An Ninh, không cần nghĩ cũng có thể thấy ti lệ xem sẽ cao ngất ngưỡng.

Diệp tam thiếu đã vung bút, chuẩn không cần chỉnh.

Cho nên phòng truyền thông đều bận rộn cả lên, giám đốc phòng truyền thông triệu tập hội nghị, nghiên cứu vấn đề sản xuất chương trình mới, cơ bản đã xác định tên chương trình là “Lời cầu hôn phi thường”.

Tập đoàn quốc tế An Ninh có đạo diễn, có nhà sản xuất, điều kiện đầy đủ. Chương trình này quả thật rất hấp dẫn, người khác cầu hôn yêu cầu thiết kế một bộ phim hoạt hình như vậy, chắc chắn là đối phương chi tiền, tập đoàn quốc tế An Ninh sản xuất cho họ, chiếu trên ti vi, đài truyền hình cần gì, chính là lượng người xem.

Theo một thống kê hoàn chỉnh, ngày chương trình phát sóng, tỉ lệ người xem đạt 58%, ngày hôm sau phát lại vào giờ vàng, tỉ lệ người xem đạt mức kỷ lục 67%, châu báu ở trước, chương trình này dù thế nào cũng sẽ không kém.

Hơn nữa lại có ý nghĩa và mới mẻ.

Thông tin vừa truyền ra, lại có bộ phim của Diệp tam thiếu và Trình An Nhã gây thanh thế, có thể nói chưa lên sóng đã nổi tiếng nửa vùng trời, thông tin vừa truyền đi, tập đoàn quốc tế An Ninh đã nhận được mấy cuộc điện thoại yêu cầu, thi nhau muốn tham gia chương trình này.

Bởi vì chương trình còn khá mới, mọi người chỉ đành thôi thúc, phương án cụ thể còn phải đợi Diệp tam thiếu phê duyệt, tính đại khái khoản tiền này sẽ tốn không ít, hơn nữa cũng không phải cặp vợ chồng nào cũng được tiếp nhận, anh phải đảm bảo câu chuyện đặc sắc thì mới thu hút người xem.

Trình An Nhã đã nhìn thấy tiềm lực phát triển của chương trình này trong tương lai, cô cảm thấy đám nhân tài trong tập đoàn quốc tế An Ninh đầu óc cực kỳ nhanh nhạy, chương trình mới phát sóng hai ngày đã nghĩ ra một ý tưởng hay như vậy, chỉ là tiền đầu tư cao, tương đương với mua đứt luôn 1h trong giờ vàng của đài quốc tế MBS.

Các thông tin khác phần lớn đã bị gác ra ngoài cửa, phòng truyền thông và Diệp tam thiếu đang tính toán làm sao để phù hợp với phần lớn người tiêu dùng.

Trình An Nhã suy nghĩ, đây chính là hiệu ứng của người nổi tiếng nên mới có tỉ lệ người xem cao như vậy.

20. Chương 20: Kết Thúc

Hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày 10 tháng 10, thập toàn thập mỹ.

Tháng 9, váy cưới Diệp tam thiếu đặt ở bên Pháp đã được đưa đến studio, anh có một cuộc họp, Trình An Nhã và Ninh Ninh đến thử váy trước.

Váy cưới rất tinh mỹ, thiết kế eo cao, thân dưới là từng lớp bông bành như tuyết phủ, tựa như từng lớp sóng trắng xô nhau trên biển, đường cắt may tinh xảo, điểm xuyết trên裳 ten là những viên kim cương nhỏ xíu, đều có tác dụng tôn thêm vẻ quý phái, mặc lên người Trình An Nhã tạo nên nét đẹp tinh tâm động phách.

Bộ váy cưới này dường như được thiết kế riêng cho cô vậy, tôn lên khí chất trầm tĩnh, rạng người trên người cô, một nhà tạo mẫu tóc thiết kế điệu tóc cho cô, đeo thêm sợi dây chuyền và khuyên tai ngọc trai, trông cô càng đẹp đến choáng ngợp.

Ninh Ninh trầm trồ thốt lên tiên nữ, đẹp quá đi mất.

“Mami của con, mami đúng là quá đẹp!” Ninh Ninh nịnh nọt ôm lấy Trình An Nhã, không ngớt khen cô đẹp, “Mami, mami lấy con đi!”

“Được thôi, con xử lý daddy của con đi, mami sẽ lấy con.” Cô mỉm cười, cũng rất thích bộ váy cưới này.

Ninh Ninh nhovn cười, ánh mắt phun ra mấy hình trái tim, tiểu vũ trụ bùng cháy, nắm chặt tay, “Vì mami yêu quý, con sẽ xử lý daddy.”

“Mami ủng hộ con.”

“Daddy sao còn chưa tới?” Ninh Ninh rút điện thoại đưa cho Trình An Nhã, “Mami gọi hỏi xem.”

Trình An Nhã nhìn thời gian, chắc cũng sắp đến rồi.

Cô bấm điện thoại, “A Sâm, sao vẫn chưa đến?”

“Sắp đến cao tốc rồi, em chờ chút.”

“Được, đừng lái nhanh quá.”

Diệp tam thiếu gác điện thoại, ánh mắt thoáng qua một nụ cười dịu dàng, xe bắt đầu đến đường cao tốc, vừa lên đường cao tốc được một lúc, đột nhiên anh nhìn thấy một chiếc xe hơi đi đến khúc ngoặt bị mất lái lao nhnah vào vành đai bảo vệ...

Một tiếng rầm cực lớn vang lên, vành bảo vệ bật tung, bụi đất bay mù mịt, phía trước xe lún sâu, nhất thời không có động tĩnh gì, cảnh tượng này xảy ra ở bên làn trái đường, anh nhìn thấy rõ mồn một.

Não bộ đột ngột bị chấn động mạnh, dường như có vô số mũi kim đâm vào đầu anh, anh cố chịu đựng cơn đau, đánh xe ra khỏi cầu vượt, cơn đau dữ dội hơn kéo đến, anh đột ngột thắng xe lại.

“A...” Anh kêu lên một tiếng, hai tay ôm đầu, ra sức vỗ mạnh vào đầu, đau đến mức co rút, trong não những hình ảnh vỡ vụn thoáng qua, đầu anh càng đau dữ dội hơn.

Trên trán ướt đầm mồ hôi.

Dần dần, cơn đau giảm, những hình ảnh trong não cũng dần dần rõ ràng hơn, đoạn ký ức ,à anh đánh mất, cuối cùng cũng trở về.

Trình An Nhã, hóa ra là cô ấy...

Bảy năm trước, anh từ Mỹ trở về tảo mộ ẹ, thời gian đó tâm trạng cực kỳ không tốt.

Có một ngày trời nắng đẹp, anh lái xe ra biển hóng gió, một mình tưởng nhớ người mẹ quá cố, anh chậm rãi đi dạo trên biển, Dương Tinh thích nhất là biển.

Mỗi khi nhìn biển, anh lại nhớ đến niềm vui hồi nhỏ mẹ hay dẫn anh ra biển chơi, đó là niềm vui hiếm hoi trong ký ức tuổi thơ của anh.

Nhưng không ngờ lại gặp cô bên biển.

Cô mặc đồng phục nữ sinh, đứng quay lưng về phía anh, bóng dáng mỹ miều, mái tóc dài tung bay, anh cảm thấy, cô gái này có một mái tóc thật đẹp.

Không biết là ai gọi cô một tiếng, cô đột nhiên quay đầu lại, nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ, khoảnh khắc đó, anh dường như nghe thấy thượng đế đang nói, Diệp Sâm, xem kìa, đây chính là tiếng sét ái tình của con.

Cô cười tươi bước tới, trái tim anh chợt đập dữ dội, đang định bước lên thì thấy một chàng trai chạy tới dắt cô đi, hai người vừa cười vừa nói rời đi.

Anh vô cùng chối với, hóa ra là hoa đã có chủ rồi.

Lần thứ hai gặp lại cô, là trong một nhà hàng, cô vẫn mặc đồng phục, không biết đang cãi nhau gì đó với chàng trai kia, lúc đó anh rất phần nộ, nếu là anh anh sẽ không nỡ để cô phải đau khổ một chút nào. Anh đang mê mẩn ngắm cô thì cô đột nhiên đẩy chàng trai kia ra, giận dữ bỏ đi. Anh cảm thấy đến cả lúc tức giận trông cô cũng rất rạng rỡ, cô chạy quá nhanh không cẩn thận tẹo chân một cái, đâm bổ vào cốc rượu vang trên bàn anh, trông rất thảm hại, cô lí nhí xin lỗi rồi chạy mất, anh như nhìn thấy cô lấy tay quệt nước mắt, anh vừa đau vừa xót, chạy theo đã không thấy bóng dáng cô đâu.

Anh nghĩ rằng hai người đã để lỡ nhau như vậy.

Hôm đó là ngày giỗ của mẹ anh, anh tâm trạng buồn phiền, sau khi đi tảo mộ về một mình đến quán bar uống rượu, lại thấy cô uống rượu một mình ở đó.

Cô uống say, loạng choạng muốn ngã, anh vội vã chạy tới đỡ cô, cô lại nghĩ anh là trai bao, anh rất giận, lòng tự tôn bị tổn thương, cô đã say khướt, không đưa cô đi chắc chắn sẽ bị ức hiếp, anh bất đắc dĩ phải đưa cô lên phòng ở trên lầu.

Thế nhưng...

Hôm đó tâm trạng anh không tốt, cô lại uống say, lại tự lao vào lòng anh, anh huyết khí phương cương, trong lòng lại cực kỳ yêu thích cô, cô lại lẳng nhục anh, anh vừa yêu vừa giận, không kiềm được liền hôn cô.

Đêm đó, anh mất kiểm soát.

Anh không hối hận, anh đã quyết định sẽ chịu trách nhiệm, vốn định đợi khi cô tỉnh dậy nghiêm túc nói chuyện này với cô, bọn họ chính thức làm quen, anh quyết định chọn cô rồi.

Nhưng ai mà ngờ, sáng hôm sau tỉnh dậy, trên đầu giường lại có một tờ tiền màu hồng phấn, 100 tệ, còn có một tờ giấy, Đồ cầm thú chết tiệt, đây là tiền bán thân của mi.

Anh bóp vỡ cốc thủy tinh, nở nụ cười méo mó.

Anh điên cuồng đi tìm cô, để đánh cược với vận may, thậm chí bảy ngày liên tiếp đến quán bar chờ cô, nhưng cô từ đó trở đi không thấy tăm hơi nữa, sắp đến ngày trở về Mỹ, trong lòng anh càng gấp gáp.

Đúng vào lúc anh muốn từ bỏ, ngẫu nhiên trong một lần chờ đèn xanh nhìn ra ngoài cửa sổ, anh lại nhìn thấy Trình An Nhã trong một chiếc taxi ở bên cạnh, anh mừng rỡ, nhưng xe lại bắt đầu chạy. Anh nhìn số hiệu trên xe nhờ người tìm ra tài xế của chiếc xe đó, bên đó trả lời, hành khách muốn đi Anh, nghe nói là đi du học.

Anh càng vội vã hơn, đuổi sát theo chiếc xe, ở một góc cua, xe mất lái đâm vào vành đai bảo vệ, lúc đó, trước khi hôn mê, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ, Nha đầu, đừng đi.

Nhưng không hề nghĩ lại mất đi đoạn ký ức ấy.

...

Ký ức dần dần trở về, anh cuối cùng đã hiểu, tại sao bảy năm qua, trong đáy lòng anh luôn có một hình bóng mơ hồ tồn tại, anh cứ khổ sở đi tìm mãi trong đám đông bóng hình quen thuộc, ánh mắt quen thuộc.

Bởi vậy, có vô số thế thân.

Cho đến khi anh gặp lại cô...

Anh còn nhớ khi gặp lại, cô cũng giống như tình trạng khi ở trong quán bar, ngã vào lòng anh, khoanh khắc ngược mắt lên, ánh mắt thu hết tất cả rạn vỡ.

Anh chưa từng nói cho Trình An Nhã, khoanh khắc đó, anh cảm thấy như cô đã trở lại.

Nhưng cô nói với anh thế nào?

Bị ra một câu chuyện sến sẩm để lừa anh, đặc biệt là.... Diệp tam thiếu bóp chặt vô lăng, nhớ tới 100 tệ, nộ khí bốc lên ngàn ngạt, không thể kiềm chế.

Cả đời anh, chưa từng bị sỉ nhục như vậy.

...

Cơn giận, điên cuồng trào dâng.

Nhưng dần dần, tình yêu lại từng giọt từng giọt thấm dần, bảy năm trước, cô và anh không hề quen biết, cô uống say nên anh mới thừa nước đục béo cò, tính cách của Trình An Nhã như vậy, để lại 100 tệ và một tờ giấy là còn nhẹ.

...

Năm đó anh điên cuồng tìm cô, tại sao chứ? Thật sự là vì trả thù cô đã sỉ nhục anh ư?

Diệp Sâm, thừa nhận đi, đây là nói dối.

Mi yêu cô ấy, bảy năm như một.

Nếu như không phải, năm đó trước khi hôn mê, tại sao lại gọi cô đừng đi.

Nếu như bảy năm trước là tiếng sét ái tình, anh với cô chỉ là một kỷ niệm đẹp, vậy bảy năm sau tiếng sét ái tình lần hai, quen biết và yêu thương, đã ăn sâu vào tận xương thịt.

Anh còn biết làm sao?

Cách báo thù duy nhất đó là, Trình An Nhã, em phải ở bên cạnh anh cả đời.

Chuông điện thoại vang lên, giọng nói lo lắng của cô vang đến, “A Sâm, sao anh vẫn chưa tới, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Anh cười, “Xe bị hỏng, đã sửa xong, anh đến ngay đây.”

Cô khẽ thở phào, vừa định gác máy, anh liền cất tiếng: “Trình An Nhã, anh yêu em.”

Anh rất vui mừng, năm đó, anh đã yêu cô từ cái nhìn đầu tiên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-trieu-do-mua-mot-tang-mot>